"Duygusal zekâsı yüksek bir hikâye."

Bu hikâye size aşkı, nefreti, neşeyi, öfkeyi, acıyı ve iyileşmeyi en sarsıcı şekilde hissettirecek.

ÇOK DAHA FAZLASI

Kim Holden

"Günışığım" kitabının yazarından

aspendos

Yenmekten söz açılmışken, ben kazandım! Rahmim bu ifadeye şiddetle karşı çıksa da…
Hamileydim!
Ayrıca sol elimde bir yüzük takılıydı!
Zaferimle övünüp kırk gün kırk gece kutlama yapmak istesem de Seamus'un kendim için yarattığım dünyanın tadını çıkarmasına sessizce izin vererek doğru zamanı bekledim.
Evet, kendim için…
Biz diye bir şey yoktu.
Çocuk onun olsun.
Benim sadece insanlara karşı iyi bir izlenime ihtiyacım vardı.

aspendos

Eser Adı: Çok Daha Fazlası
Orijinal Adı: So Much More

Yazar: Kim Holden
Çevirmen: Esra Şimşek TAN
Editör: Görkem MERCAN
Sayfa Düzenleme: Ceyda Çakıcı BAŞ
Kapak Tasarım: İlknur MUŞTU

So Much More © 2016

Kayı Ajans aracılığı ile Türkçe Yayım Hakkı
©Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri San. Tic. Ltd.Şti.

1 Baskı: Mayıs 2017

ISBN: 978-605-9641-26-5

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 35244

Baskı ve Cilt:
Vizyon Basımevi Kağıtçılık Matbaacılık
Ve Yayıncılık San. Tic. Ltd. Şti.
İkitelli Org. San. Bölg. Deposite İş Merk.
A 6 Blok Kat: 3 No: 309 Başakşehir / İST.
Tel: 0212 671 61 51 Fax: 0212 671 61 52

Yayımlayan:
Aspendos Yayıncılık ve Eğitim Hizmetleri
San. Tic. Ltd. Şti.
Gürselmahallesi Aytaç Caddesi İcabet sok. No: 4/ B
Gürsel Mahallesi / Kâğıtane / İstanbul
Tel: (0212) 294 17 55 GSM: 0553 080 23 80
e-posta: editor@aspendosyayinevi.com

ÇOK DAHA FAZLASI

Kim Holden

Çeviri
Esra Şimşek Tan

aspendos

B.,
Biz.
İnanılmaz güzellikte bir şeyin içindeyiz biz.
Sen benim için her zaman 'çok daha fazlası' oldun.
Seni seviyorum.

Anne'ciğim,
Cesur.
Seni tanımlamak için bu sözcüğü seçiyorum.
Otuz altı yıldır Multipl Skleroz'la savaşıyorsun, hem de
ona gününü gösteren bir zarafet içinde...
Seni seviyorum.

ÖNSÖZ
AŞKIN AÇIKLAMASI... YA DA REDDİ

Yüz kişiden aşkı anlatmasını isteyin.
Yüz farklı cevap alırsınız.
Çünkü aşk sanat gibidir, özneldir.
Akışkandır.
Sürekli değişim hâlindedir.
Evrim geçirir.

İşte bir örneği...

Aşk gerçek değildir.

Aşk, tıpkı Noel Baba ya da Vegas gibi bir hayal ürünü. Dışardan bakıldığında pırıltılı ve yumuşacık bir şeymiş görünse de aslında içi fazla şişirilmiş, insanı hayallerine ulaştıracakmış izlenimi veren bir düzmece aşk.

Aşka sadece aptallar inanır.

Ve ben aptal değilim.

Aşk çok tuhaftır. Nereden geldiğini anlayamazsınız. Bir mantığı yoktur, bir sistemi yoktur. Bilimsel de değildir. Sadece duygu ve tutkudan ibaret bir şeydir. Oysa duygu ve tutku tehlikeli olabilir. Sevgi ve nefretin çıkış noktası bunlar ne de olsa.

Ben bu ikisinin ustası oldum artık. Gönülsüzce... Yoğun bir deneyimlemeden sonra. İkisini de çok yakından tanıyorum.

Miranda'ya âşık olduğumda her şey çok hızlı gelişti. Gözüm başka hiçbir şeyi görmüyordu. İkimiz de gençtik. Miranda zeki, güzel, nüktedan ve eşi benzeri zor bulunur biriydi. Dedikodular, sanki fısıldanarak kuşaktan kuşağa geçmiş, kulaktan dolma bir efsane gibi etrafını sarmaktaydı. İnsanlar onun acımasız olduğunu söylerken, ben ondaki kararlılığı görüyordum. İnsanlar onun için soğuk derken ben özgür bir birey olduğunu düşünüyordum. İnsanlar onun için kurnaz dediğinde ise ben onu sadece işini bilen bir insan olarak tanımlıyordum. Yapılan her bir uyarı sonrasında pembe gözlüklerimi takıp onu çarpık ve taraflı bir bakış açısıyla değerlendirirdim. Sanırım bu, hem tümüyle berbat biri olmamı engelleyen bir şey hem de en büyük kusurumdu: İnsanların içindeki iyiliği görme eğilimim. Harika biri olduğumu falan düşünüyordum. Onu değiştirmek istemedim, değişmesi gerektiğini de düşünmedim. O, zihnimde ve hayallerimde efsanevi bir mevkiye yükselttiğim kişiydi.

Hayallerle ilgili bir gerçek var ki o da duman gibi, bulanık oldukları. Düşünce formunda etrafta döner dururlar ve sonra bizim isteyip ihtiyaç duyduğumuzu düşündüğümüz bir şey hâline gelirler. Miranda da böyleydi. Önceleri duman gibi bulanıktı. Sonra onu istediğimi düşünmeye

başladım. Ona ihtiyacım olduğunu sanıyordum. Zaman geçtikçe gerçek yavaşça açığa çıktı. Zaman hayallerimi ince ince ayrıştırdı ve tıpkı ardında çürümeye yüz tutmuş bir kadavra bırakan bir yırtıcı gibi parçaladı onları.

Gerçek acımasız bir sürtük olabiliyor.

Miranda da öyle.

Ben de hayallere inanan bir aptala dönüşebilirim.

Ve insanlara inanan.

Ve aşka...

Faith

Yirmi iki yıllık hayatım boyunca yokluğuyla yaşadığım pek çok şey var. Hiç sahip olmadığınız bir şeyin eksikliğini hissedemezsiniz, öyle değil mi? Bu hayatımdaki her şey için geçerli. Aşk hariç.

Yollarımız hiç kesişmediği hâlde onun eksikliğini hissediyorum.

Bu, hiç sahip olamayacağımı bildiğim bir şeyi takıntı hâline getirmek değil. İnsanlar tarumar ki eminim aşk da öyle.

Bence aşk, içgüdüleriyle hareket ediyor ve gönül akla hükmediyor. Aşk tanımlanamaz. Bir gün hissettiğimde tam olarak ne olduğunu anlayacağım çünkü o akıl almayacak kadar güzel olacak.

Bu akıl almayacak güzelliği deneyimlemek istiyorum.

Cehennemden Ücretsiz Çıkış Kartı

Geçmiş

"Gerçekten şirret birisin, Miranda," dedi ev arkadaşım, aşağılayıcı bir tavırla. Söylediği gurur kırıcıydı.

Saçma sapan bir konudan çıkmış olan, haftalık kavgamızı yapıyorduk. Kavgalarımız hiçbir zaman önemli bir konu üzerine olmazdı zaten, birbirimize karşı hissettiğimiz soğukluğun sonucu olurdu sadece. Gözlerimi devirdim ve keşke arkam dönük olmasaydı da nefretimin gücünü görebilseydi diye düşündüm. "Sanki bu lafı daha önce hiç kimseden duymamıştım," diye terslendim. Göz devirmemde hissettiremediğim bütün zehri sözcüklerime aktarıyordum. Yüzünü görmek için arkamı döndüm.

Çantasını hızla omzuna alırken huysuz ve küçümser bir tavrı vardı. Bir insandan çok bir peri masalı kahramanına ait gibi duran küçük narin ayaklarını yere vurarak paldır küldür kapıya yürüdü. Bu şirin fakat başka bir dünyadan gelmiş gibi görünmesine neden olan cazibesi beni en çok

sinir eden şeydi. Bir diğeri ise derinlerde bir yerlerde, aslında iyi bir insan olduğu gerçeğiydi. Ki bu da mıknatısların eş yönlerinin birbirini itmesi gibi birbirimizi otomatik olarak ittiğimiz anlamına geliyordu. "Seamus sende ne buluyor, anlayamıyorum," diye mırıldandığını duydum ve kapıyı çarpıp gitti; cevap hakkım kalmamıştı.

"Ben de anlamıyorum," diye fısıldadım boş odaya. Bu kimsenin duymasını istemediğim bir gerçekti.

Ben hiçbir zaman hayatında bir erkeğe ihtiyaç duyan bir kız olmadım. Erkekler beni tamamlamıyordu, aşk maceraları ise tam bir saçmalıktı. Normalde katı kuralları olan hayatıma sadece biraz budalalık getiriyorlardı. Ara sıra oynanan kedi fare oyununu severdim. Tabii fare ile bir süre oynayıp sonunda onu sivri dişlerle, bir bütün olarak yutmak şartıyla... Zaten o zamana kadar, bir zamanlar sahip olduğu ışıltılı hâlinden geriye eğri büğrü bir varlık kalmış oluyordu. Erkekler ne kadar da basit yaratıklardı. Yakışıklı olanlar ise favorimdi; özgüvenlerini ezip küçük parlak toz tanecikleri hâline getirmek çok keyifliydi.

Seamus ise farklıydı. Başlangıçta öyle olduğunu fark etmemiştim. Peşimde olduğunu görünce nazlı kızı oynadım ve onu yüreklendirdim; bu da oyunun bir parçasıydı. Sonra birkaç kez buluştuk. İşte ne olduysa o zaman oldu.

Geçici bir süre için şaşkına döndüm.

Büyülenmiştim.

Seamus ne kadar yakışıklı, zeki, kibar ve *iyi* olduğu hakkında hiçbir fikri olmayan erkeklerdendi. Bunlar için çaba sarf etmiyordu, yalnızca öyleydi işte. Ve gariptir ki ben bunu inanılmaz çekici buluyordum. Beni içine alan buydu. İdealleri olan, özverili ve insanların özünde gerçekten iyi olduğuna inanan biriydi. Onun gibi erkeklerin lanet

olası Hallmark kanalının dışında var olduğunu bilmezdim. Onun gibi iyi olmayı bile istetti bu bana. O zamana kadar karşıma çıkanlar içinde, karanlık ruhumda birazcık ışık olsun istememe sebep olan tek kişiydi.

Bu aptalcaydı, biliyordum. Bu boş hayalin süresi de kısa oldu.

Çok şükür.

Aklım başıma geldiğinde fark ettim ki ideallere sahip olmak ve iyilik pek az kişinin elde edebileceği türden lükslerdi. Kaldı ki böylesine insancıl bir yaklaşım, benim bütün hedeflerimle çelişiyordu. Eğer bulunduğunuz noktaya tırnaklarınızla kazıyarak gelecekseniz iyi niyetten taviz vermeyip olabilecek en iyi senaryonun gerçekleşmesini beklemek gibi şeylerle işiniz olamazdı. Başarı, ince hesap gerektiren, eylem ve sıkı çalışmadan yakıt alan bir bilimdi. Bir üretim faaliyetiydi, her bir parçası ana hedefe hizmet edecek şekilde meydana getirilirdi. İnsanlar piyonlardı. İyi ahlak ise ancak engel teşkil ederdi. Güç, korkakların işi değildi.

Fakat Seamus'un hayatımda olmasından öğrendiklerim şunlardı:

Ona ihtiyacım vardı.

Onu yakınımda tutmam gerekiyordu.

O benim cehennemden ücretsiz çıkış kartımdı.

Bana iyi karma getiren bir kart.

Yürüyüşüm ve konuşmalarımdı. Kahrolası tövbelerimdi.

Onunla ilişki yaşamak, günah çıkarma hücresinde yaşamaya benzerdi. Ben günah işlerdim, o ise beni aklardı. Sonunda tertemiz olurdum. Yardım ve yataklıktan masumdum. Ve bir de yakışıklılığı yok muydu?

Beni büyükannem yetiştirmişti. Büyükannem pek varlıklı değildi; en çok önem verdiği şey hayır işleri yapmak olan bir avukattı. Bir şekilde haksızlığa uğramış kadınları tutkuyla savunurdu. Bana sık sık elindeki davaları anlatırdı. Ben de daha yolun başındayken anladım ki bu birbirini yiyenlerin dünyasıydı ve sadece güçlüler hayatta kalıp başarılı olurlardı. Büyükannem hırçın biriydi. Kadın haklarının önde gelen simgesiydi ve tam bir erkek düşmanıydı. Ben daha küçücükken, bir erkeğin yapabileceği her şeyi onlardan daha da *iyi* yapabileceğim fikrini kafama soktu. O, atılgan, lafını esirgemeyen, inatçı ve önder ruhlu bir güçtü. Tam bir kapı paspası olan annemin zıttı. Annem, daha ben on yaşındayken ölümüne sebep olan kötü kararlar ve ahlaksızlıkla uzlaşmış, iradesiz bir bireydi. İnsanların onu etkilemesine ve nihayetinde yok etmesine izin vermişti. Ben annem gibi olmayacaktım. Büyükannem gibi olacaktım. Hiçbir şey, hiç kimse beni yok edemeyecekti.

İnsanlar büyükannemden yalnızca korkup sinmekle kalmazlardı. Ona isteseler de istemeseler de boyun eğerlerdi ki bu beni her zaman saygıyla karışık bir dehşete düşürürdü. İnsanları, hiç çaba sarf etmeden ve vicdan azabı çekmeden, böylesine etki altına alabiliyor olması onu benim kitabımda bir tanrıça yapmıştı. Onları çiğneyip tükürürdü. Ona imrenerek büyüdüm, o benim rol modelimdi. Beni okulda hep daha iyisini yapmam için zorladı, mükemmellik ve üstün başarıdan eksik kalan hiçbir şey onun için kabul edilir olamazdı, ve bana başka hiç kimsede olmayan bir çalışma disiplini aşıladı. Çok çalışmak, istediğim her şeye erişmemi sağlayan bir bilet olacaktı. Ayrıca, gerektiğinde ufak, herkesin fark edemeyeceği yönlendirmeler yapmak bana öğrettiği diğer bir püf noktasıydı. Beni

onaylasın diye öldüğüm tek kişi oydu çünkü ona hayrandım. UCLA'e kabul mektubumu aldığım günden iki gün önce öldü. Prestijli bir üniversite ve gıpta ile bakılan bir iş hayalimin gerçekleştiğini görme şansı olmadı.

Bunu, evrenden bana savurulmuş büyük bir küfür olarak algıladım.

O zamandan beri de evrene orta parmağımı göstermek için her fırsatı değerlendirdim.

Fakat Seamus, anlam veremediğim bir şekilde, farklıydı.

Evrenin bana ettiği başka bir küfür de oymuş gibi hissediyordum. Çivi gibi sağlam duruşumu test etmek üzere bana gönderilmiş, acımasız bir şaşırtmacaydı sanki. Bu, onu hem sevmeme hem de nefret etmeme neden oluyordu.

Yumuşacık kalbine tutunmak istiyordum fakat yumuşaklığı benim kaya gibi sert yüreğime sızmamalıydı. Çünkü yumuşaklık benim işime yaramazdı. Benim planlarım vardı. Büyük planlarım...

Kuzuları Herkes Sever

Miranda

Geçmiş

"Eminim ismin okulun ilk günü, yoklamada öğretmenler tarafından korkunç hâllere sokuluyordu, değil mi?" diye sordum.

Başını olumlu anlamda salladı. "Hâlâ öyle oluyor ama tabii Youtube'daki 'Seamus'u doğru telaffuz etme' videoları o zaman baya işime yarayabilirdi."

Kuşkuyla yüzüne baktım. "Dalga geçiyorsun, öyle bir video mu var gerçekten?"

Şüphem onu kıkır kıkır güldürdü. "Vallahi, istersen bak. Böyle bir video var."

Eve gittiğimde bunu internette araştıracaktım. "Seamus McIntyre, bir İrlandalı ismi." Bunu söyleyerek soy ve tarih irdelemesi yapıyordum.

Yüzüne o meşhur gülümsemesi yayıldı. Bu, kendiliğinden iyi niyetli bir gülümsemeydi. "Evet, öyle." Daha önce de ona atalarıyla ilgili sorular sorulduğunu anlamıştım

ama bunu gülümseyerek söylemiş olması, yine de yersiz gelmedi. O, kocaman bir çelişkiydi zaten.

"Yeşil gözlü, kızıl saçlı ve solgun tenli olman gerekmez miydi? Tüm bunların yerine..." Ellerimi ona doğru çılgınca hareket ettirerek ne söylediğimi kanıtlasın diye vücudunu gösterdim. "İsmin kim olduğun hakkında yanlış fikir veriyor." Seamus, yeşil gözlü, kızıl saçlı ve solgun tenli olmanın tam tersiydi.

Bir kahkaha attıktan sonra, "Birkaç kuşak geriye gidersek babamın ailesi İrlandalıymış. İsmim de geçmişle bağlantı kurabilmek için bir girişimdi sanırım. Annem doğma büyüme Hawaiiliydi. Görünüşüm anneme benziyor, görebildiğin üzere." Babasından bahsettiğinde sesinde duyduğum kin, annesinden konuşurken yerini saygıya bırakmıştı. Bana geçmişini biraz anlatmıştı. Babası pisliğin tekiydi. Seamus on sekizine bastığında, kendi isteğiyle onlardan uzaklaşmıştı. Seamus'un annesi ise Rahibe Teresa ile yarışırdı. Seamus'un hikâyelerinden bunu çıkarmıştım. Annesi, o lise son sınıfa giderken ölmüştü.

"Eh, görebiliyorum," dedim.

Başını olumlu anlamda salladı. "İkinci ismim Hawaiice gerçi. Aouli. Gökyüzü anlamına geliyor." Ondan, benim pek de aşina olmadığım bir duygusallık yayılıyordu. Büyüleyiciydi ve benim için hâlâ sürmekte olan bir deney gibiydi. Bunun gibi soru ve cevaplar doğrudan artılar sütununa ekleniyordu. Evet, artı ve eksilerin zihnimde bir kaydını tutuyordum. Olağanüstü bir hayat yaşamak konusunda planlarım vardı. Seamus, neredeyse her alanda benzersiz, paha biçilmez güzellikte bir parçaydı ve bu, inşa etmekte olduğum olağanüstü hayata iyi uyum sağlıyordu. Benim

için, gösterip, "Baksana, bende olup sende olmayan neler var," diyebileceğim bir örnekti.

Artık uzun süredir birlikteydik. O zamana kadar tanışmış olduğum, dikkatimi üzerinde tutabilen tek erkek olmuştu. Tabii ben de çok açık bir şekilde onun ilgisini üzerimde tutabiliyordum. Aslında ben genelde sıkılırdım. Karşımdakinin de gözü korkardı. Vesaire, vesaire... Oysa onunlayken karşı koyamadığım garip bir çekim hissediyordum. Sanki evren yüzüme elinin tersiyle bir tokat atıyor, gözlerimi açmam için beni uyararak, "Gözünün önündeki bu adamdan daha iyisini bulmak mümkün değil! Kahrolası bir aptal gibi davranma!" diye bağırıyordu. Hayatımın nasıl olacağını yıllarca zihnimde organize etmiştim. Katı bir zaman çizelgesi, her alanda başarıya ulaşmak için belirlediğim süreler... En önemlisi de kariyer ve tabii onu çevreleyen, insanlara mükemmel gelecek bir dış görünüş...

Seamus'un hayatım boyunca bir demirbaş olarak kalması gerektiğine karar verdim. İleride, hiç kuşkusuz yaratacağım kötü havayı dağıtması gerekecekti. Endişe ettiğim konu vicdanım değildi. Tıpkı büyükannem gibi bende de öyle bir şey yoktu; bu konu tamamen gelecekteki algılanma şeklimle ilgiliydi. İmrenilen bir eş ve birkaç çocuk, sırf dışarıya iyi bir izlenim vermek için işime yarardı. Şirin, cana yakın, etrafı yumuşacık kuzular tarafından çevrilmiş bir kurt... Kuzuları herkes severdi.

Bu nedenle, doğum kontrol haplarımı almayı bıraktım.

Seamus'un bundan haberi yoktu.

Evlilikle ilgili konuşmuştuk. Çocuklarla ilgili de... Ben bir tarafta gerginlikten kurdeşen dökerken, o sanki dünyaya gelmesinin tek sebebi üremekmiş ve bedeninde sade-

ce meleklere özgü tohumlar taşıyormuşçasına kendinden emindi.

İşaretler verilsin, ürperti başladı.

Eğer hamile kalırsam benimle evlenecekti. Onun olmamı istediği Miranda gibi davranamasam da, eninde sonunda gerçek kişiliğim gün yüzüne vursa bile bizi hiç bırakmayacaktı. Bir bebek beni garantiye alırdı.

Kendim İçin Yarattığım Dünya

Geçmiş

"Seni seviyorum." Sözleri, karanlıkta, aklımdan çıkmıyordu. Bunu, dudakları omzumda ve boynumda gezer, verdiği sözler ve adanmışlığından bir resim çizerken söylemişti. Onun sadece benim olduğuna dair bir onaydı bu sözler. Sadece benim... Gönül işlerinde bana itaat ederdi. İstekli, duygusal kölelik bir uyuşturucu gibiydi; sizi uyuşturur ve enerjiyle doldururdu. Karşılıklı sevgi fikrinden hoşlanmıyordum fakat *seviliyor* olma fikrine kesinlikle âşıktım. Bu çok güçlü bir şeydi; çünkü seven kişiler ne istersen kolayca yaparlardı.

Seamus arkamda yatıyordu. Mahremiyetin içinde sarmalanmış, çıplak bir hâlde yatıyorduk. Seamus bunda ustaydı. Bense bu duruma ancak müsamaha gösterebiliyordum. Onun duygularının rahatça ve aralıksız akması için fiziksel olarak ne yapmam gerekiyorsa yapardım.

Öpüşme, dokunma, içime girme... Hislerini eyleme dökmede çok yetenekliydi.

Ben de numara yapmada yetenekliydim. "İşte böyle, Seamus. Harika," diye inlerdim o içime girerken. Bu inlemeler onun için işaretti. O içe ve dışa doğru hareket ederken, *bundan keyif alıyor olmalıyım* diye düşünürdüm. İri yarı ve güçlüydü; beni hep tutku ve özenle kavrardı. Kolları etrafımda sarılı, bir eli beceriyle ön tarafı uyarırken diğeri de bedenimin kalan kısmıyla yakından ilgilenirdi. Dudakları, ulaşabildiği her bir noktada taparcasına gezerdi.

Bu durum bir süre böyle gidecekti. Birbirimize bir şeyler söyleyecektik. Muhtemelen pozisyon değiştirecektik. Sonunda ikimiz de orgazm olacaktık.

Fakat bir gerçek vardı.

Seksten zevk almıyordum.

Hiç almamıştım.

Seks itaatkâr olmamı gerektiriyor gibi hissediyordum.

Bir vibratörle kısa süre içinde birebir aynı hedefe ulaşabilecekken sek yaparak fiziksel dürtülerle hareket etmek bana gereksiz geliyordu. Başkalarına azar azar zevk dağıtmak için fazla bencildim. Gerçi birlikte olduğum adam göz önüne alındığında, bu durum pek çok kadın için küfür gibi bir şeydi. Seamus, aklın almayacağı kadar şefkatli, özenli, romantik ve muhteşemdi. Takdir etmeyerek onun bu özelliklerini boşa harcadığımın da tamamen farkındaydım. Kadınların, gözleriyle onu yiyerek, azgın, muhtaç ifadelerinde yazılı Kama Sutra rol yapma fantezileriyle ona nasıl baktığını görmüştüm tabii.

Bense yalnızca güce şehvet duyuyordum. Tam bu noktada seks devreye giriyordu. Seks sadece sonuç odaklıydı benim için. Bir güç oyunuydu. Her zaman şöyle bir yaklaşımım olmuştu: Vajinam cephaneliğimde bir silahtı ve erekte olmuş herhangi bir penisi alt edebilirdi. Zayıflata-

bilirdi. Hakkından gelebilirdi. O, karşıdakini yenmek için bir araçtı.

Yenmekten söz açılmışken, *ben kazandım*! Rahmim bu ifadeye şiddetle karşı çıksa da...

Hamileydim!

Ayrıca sol elimde bir yüzük takılıydı!

Zaferimle övünüp kırk gün kırk gece kutlama yapmak istesem de Seamus'un kendim için yarattığım dünyanın tadını çıkarmasına sessizce izin vererek doğru zamanı bekledim.

Evet, kendim için...

Biz diye bir şey yoktu.

Çocuk onun olsun.

Benim sadece insanlara karşı iyi bir izlenime ihtiyacım vardı.

Allah'ın Hakkı Üçtür

Şu An

Boşanma.

Kutsal bağların ayrılması.

Bir ailenin ölümü.

Bu kelime beni tanımlıyordu.

Boşanmak istediğini ilk söylediğinde ilk buluşmamızdaydık. Dalga geçiyordu ve bu konuşmayı ilk öpücüğümüz takip etti.

Boşanmak istediğini ikinci kez söylediğinde ikinci çocuğumuzu doğurmak üzereydi ve doğum öyle ani başlamıştı ki ağrısını azaltacak bir ilaç almasına izin verilmemişti. Ayrıca penisimle ilgili küfürler savurdu, benden nefret ettiğini ve spermlerimin şeytan işi olduğunu söyledi. İçinde olduğu ızdırap yüzünden böyle konuştuğunu düşündüm.

Boşanmak istediğini üçüncü kez söylediğinde, bu tam olarak kastettiği şeydi.

Allah'ın hakkı üçtü.

Şimdi, bu boşanma aklımdaki tek şeydi. Sürekli üzerinde kafa patlatıyordum. Düşüncelerime bu tema hâkimdi, özellikle böylesi bir günde. Çocuklar ve ben yeni dairemize taşınıyorduk, Miranda olmadan.

Çünkü...

Boşanma.

Bu kadar halim selim bir kelime, her düşündüğümde, nasıl daha da çirkinleşebiliyordu? Sadece bir kelimeydi bu, yedi harf... Harflerin bir zararı olmamalıydı. Oysa bu yedi harf zihnimde birlik olmuşlar, ne zaman onları düşünsem saldırıya geçiyorlardı. Kalbime doğru. Çocuklarıma doğru. Gururuma doğru. Bu, ruhumu kirleten türden bir saldırıydı.

Şükür ki çocuklarım vardı. Tüm hayatım onlardı. Bütün amacım da... Onlar benim her şeyimdi.

"Babacığım, acele et. Çişim geldi." Acilen tuvalete gitmesi gereken bir kız çocuğunun kaygılı, 'Yalan söylemiyorum,' diyen sızlanmasıydı bu. Beş yaşındaki kızım Kira, bacaklarını birleştirmiş, merdivenlerin başında erkek kardeşinin elinden tutmuş, duruyordu. Annesine çok benziyordu: Karamel renginde kıvırcık saçları, fırtınalı bir gökyüzüyle aynı renkte badem gözleri ve kapalıyken kalp şekli çizen dudakları vardı.

"Geliyorum tatlım." Merdivenlerden yukarı çıkışım oldukça yavaştı. Bacaklarım, özellikle de elimdeki ağır kutuyla, işlemesi gerektiği gibi işlemiyorlardı.

"Bana anahtarları at baba. Ben onu içeriye sokayım." Kai durumu kurtaracaktı. Yine... Her zaman inanılmaz derecede olgun olduğu doğruydu, fakat annesinin ayrılışı sanki onu yaşça büyütmüştü. On bir yaşındaki bir çocuk, ebeveyn boşluğunun yerini doldurmuyor olmamalıydı.

Oysa o dolduruyordu. Bu konuda hiç şikâyet de etmemişti. Belki de henüz biz anlayamadan evliliğimizin sona ereceğini fark etmişti. Ya da ben anlayamadan...

Hiçbir zaman mükemmel olmamıştık ama ilişkimizin biteceğinden şüphelenmemiştim.

Evraklar hazırlandığında şoktaydım.

Dava döneminin tamamını inkâr içinde geçirdim.

Ve hâlâ eve geldiğimde bir şekilde onu evde bulmayı umuyordum. O adamla birlikte olmak için Seattle'a taşınmasından haftalar sonra bile...

O adamla.

Bu benim çöküşümdü. Sadece karımı çalmakla kalmamış, çocuklarımın annesini de çalmıştı.

Bu çok mu acıydı?

Öyle mi?

İyi, çünkü acı içindeydim. Acılarıma acı katarak kıvranıyordum.

Kutuyu dördüncü ya da beşinci basamakta yere bırakıp cebimden anahtarı çıkardım ve Kai'a attım. Daire üç, bizim yeni yuvamızdı. Fazla hızlı fırlatmıştım ve anahtar arkadaki kapıya çarpıp şıngırdayarak ayaklarının yanına düştü. Yerden anahtarları alırken kız kardeşine fısıldadığını duydum: "Haydi Kira, içeriye kadar yarışalım."

Kira kıkırdadı ve hızlanmaya hazırlanır gibi ayaklarını yere vurmaya başladı. Hâllerine gülümsemeden edemedim.

Kutuyu yerden kaldırırken bizim hemen altımızdaki dairelere baktım, daire bir ve daire ikiye... İkisinin de perdeleri kapalıydı. Bir anlığına içeride kimin olduğunu merak ettim. Aileler mi? Orada belki benim çocuklarımla oynayabilecek çocuklar yaşıyordu. Bu düşünce, merdiven-

lerin bitmesine üç basamak kala ayağım takılınca kayboldu. Çok sert ya da acı verici bir şekilde düşmedim çünkü taşıdığım kutu çarpmanın etkisini azalttı. Hissettiğim tek şey utançtı. Bacaklarımın bazen benimle iş birliği yapmıyor olması utanç vericiydi.

Arkama doğru, aşağıdaki kaldırıma ve park alanlarına baktım. Tanık yoktu. Bunu fark etmek, ihtiyaç duyduğumu bilmediğim bir rahatlama sağladı bana. Kalp atışlarım yavaşladı ve tuttuğum nefesi bıraktım; zorla aldığım, gurur denebilecek çer çöpe sıkı sıkıya tutunmaya çalışan nefesimi... Belki de giriş katında bir daire bulmuş olmam gerekirdi. Fakat inatçı tarafım bunu düşünmeme izin vermedi.

İki elimle birden kutuyu düzeltip kalkıyordum ki Kai dışarı çıktı. "Kutuyu taşımana yardım edeyim mi baba? Yoksa arabadan öteki kutuyu mu alayım?"

"Ben bunu hallederim. Sen neden gidip diğerini almıyorsun dostum? Hem bir bak bakalım, Rory'yi arabadan çıkmaya ikna edebilecek misin?" diye sordum bıkkınlığımı üzerimden atmaya çalışarak.

Rory benim dokuz yaşındaki oğlumdu. Taşınmış olmamızdan pek memnun değildi. Annesinden de pek memnun sayılmazdı ve annesine bunu söylemekten hiç çekinmezdi. Annesine azarlayıcı bir tavırla Miranda diye sesleniyordu.

Kai basamakları ikişer ikişer atlayarak merdivenlerden koşar adım indi. 1,62 boyu ile yaşına göre uzun ve atletikti. Dış görünüşü benim on bir yaşımdaki hâlimin tıpatıp aynısıydı. Bir genetik karbon kopya gibi, koyu siyah saçları ve koyu renk gözleri, altın rengi bir cildi, geniş yapılı omuzları ve uzun leylek bacakları vardı.

Daireye girdiğimde Kira'yı kanepenin koluna tünemiş

hâlde buldum. Bir elinde oyuncak kedisi Pickles, diğer elinde de televizyonun kumandası vardı. Kanalları çok hızlı bir şekilde değiştirip duruyordu.

"Yardım ister misin, Kira?"

Ekrandaki değişen görüntülerden gözlerini ayırmadan cevap verdi: "Hayır babacığım. Her şey kontrolüm altında."

Gülümsedim ve eğer bunu kendi çocuk dilinde yer edecek kadar çok duyduysa kim bilir kaç kere söylemişimdir diye şaşırarak başımı salladım. Ben söylediğimde, bu öz güveni teşvik etmek için zihinsel bir güdümdü fakat o söylediğinde öz güvenin ta kendisiydi. Kendine bu kadar güvenmesine bayılıyordum.

Açık kapıdan içeri doğru, "Tak, tak," diye bir melodik ses yükseldi.

Taşıdığım kutuyu kanepeye, Kira'nın yanına bıraktım. Kapıya vardığımda ev sahibimiz Bayan Lipokowski'yi eski ve yırtık pırtık paspasın üstünde gördüm. *Welcome*[1] yazısından geriye sadece W ve E harfleri kalmıştı. Bu mobilyalı dairedeki diğer her bir eşya gibi, paspas da eski ve yıpranmıştı. Şikâyetçi değildim. Aileme bir sene yuva olacak bu zaman kapsülünün kendine özgü bir havası, neredeyse bir kişiliği vardı.

1972'de tamamlanmış bu tuğla bina, o zamandan beri Bayan Lipokowski ve eşine aitti. İçinde kendi işletmeleri olan şarküteri, ilk katta iki minik daire ve ikinci katta, birinde Lipokowski ailesinin yaşadığı iki geniş daire vardı. Sahile üç blok, benim rehber öğretmen olarak çalıştığım John F. Kennedy Lisesi'ne de iki blok uzaklıktaydı. Yeri bizim için çok uygundu.

1 İngilizcede "Hoş geldiniz," anlamına gelir. (ç.n.)

"Merhaba, Bayan L. Sizi gördüğüme sevindim. Lütfen içeri girin."

Bayan Lipokowski içeri girdi ve elimi hemen iki elinin içine aldı. Bu sıcak ve anaç bir hareketti. Onu her gördüğümde bunu yapardı ve hafta boyunca öğle yemeği olarak sürekli onların şarküterisinden sandviç aldığım için onu her gün görüyordum. "Bakıyorum yerleşiyorsunuz, Seamus. Bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Tam olarak bir şeyi aramadan boş boş etrafa bakındım. "Hayır, sanırım hallettik. Teşekkürler."

Elleriyle elime hafifçe vurdu, böylece dikkatim tekrar ona döndü ve giymiş olduğu, Janis Joplin'in batik giysilerine benzer tişörtü fark ettim. Her gün batik kıyafetler giyiyordu: Gömlekler, pantolonlar, etekler, şortlar, şallar... Aklınıza gelen her türlü kıyafetin onda batik şekli vardı. Tam bir hippiydi. Atmışlardan beri gardırobunu ya da yaşama şeklini değiştirmediğini düşündüm. Kimi ona eski kafalı diyebilirdi; bana göre ise nevi şahsına münhasır biriydi. Özgündü, bunu da iyi taşıyordu. Ve ben bunu çok beğeniyordum. Özgün olmak nadir bir şeydi. İnsanlar ya kendilerinin kim olduğunu bilmez ya da bunu dünyayla paylaşmaya korkarlardı. Ben bu iki kategoriye birden uyuyordum: Kim olduğumu bilmiyor ve korkuyordum. Eskiden böyle değildim aslında. Şu an böyle olmasından memnun da değildim. Hayat beni hırpalamıştı. Uzun süre savaşmış olsam da boşanma sonrası bir gün uyandım ve eskiden nasıl bir adam olduğumu hatırlayamadım. O dönem ve koşullar beni değiştirmişti. Tekrar kendimi bulmam gerekecekti.

"Bu akşam bize gel de sana bitki çayımdan bir fincan ikram edeyim. Sinirleri gevşetmeye yardımcı olur." Bana

göz kırpıp sıcacık gülümsedi ve ben bir an çayında ne tür bitkiler olduğunu merak ettim.

"Peki," diye karşılık verdim.

"Taşınmayla ya da daireyle ilgili sorun olursa şarküteriye uğra." Kızıma baktı ve "Sen de bir ara gel de sana turşu vereyim, Kira," dedi.

Kira, ismiyle turşuyu aynı cümlede duyunca kulak kabarttı. Turşu en çok sevdiği şeydi, ardından televizyon ve kediler geliyordu. "Beş parça mı?" diye sordu heyecanla.

Bayan L. Başını evet anlamında salladı. "Beş yaşında olduğuna göre, her yaş için bir parça."

Kira kanepenin üzerinde ayağa kalktı ve coşkulu bir kutlama yaparak ellerini havaya kaldırdı. Elinde hâlâ televizyon kumandası ve kedisi Pickles[2] vardı. "Oley!"

"Ah, merhaba çocuklar." Bayan L.'nin selamı yeniden ön kapıya yürümeme neden oldu. Kai elinde bir kutu ve arkasında onu takip eden Rory ile içeri giriyordu.

"Merhaba, Bayan Lipokowski," dedi Kai kibarca.

"Selam, Bayan Lipokowski," dedi Rory kusursuz bir İngiliz aksanıyla. Bir ay önce Harry Potter filmlerini ve Dr. Who dizisini keşfetmişti. Aniden ortaya, İngilizlerle ilgili her şeye dair bir takıntı çıkmıştı. Rory, neredeyse o anda İngiliz aksanını benimseyip haftalardır bundan hiç şaşmamıştı. Konuşması yarı Avusturalyalı yarı İngiliz melezi muğlak bir tondan başlamış ve etkileyici denebilecek kadar kısa bir zamanda Sherlock Holmes'un aynısı olmuştu. Küçük oğlumu dinlerken, onun aslında Benedict Cumberbatch olmadığını unutuyor ve sonra bunu hayretle fark ediyordum.

Bayan L. beni onaylayarak gülümsedi. "Çok iyi iş çı-

2 İngilizcede "turşu" anlamına gelir. (e.n.)

karmışsın, Seamus. İstisnasız her birinin güçlü bir kişiliği var." Ev sahibimin çocuğu yoktu fakat çocuklarıma bakışından bunun kendisi ve eşinin verdiği bir karardan çok kaderin cilvesi olduğunu anlaşılıyordu.

"Teşekkürler." Bu övgüye içten içe sevindim. Son zamanlarda pek iyi işler yaptığımı söyleyemezdim fakat çocuklarım benim gururum ve neşemdi. Onların kişiliğine bayılıyordum ve onları teşvik etmek için elimden geleni yapıyordum. Bu, anneleriyle fikir ayrılığına düştüğümüz bir konuydu. O çocukları tek kalıp olsun isterdi. Ben öyle düşünmüyordum.

"Hoşça kalın. Öğle yemeğinde görüşürüz. Bugün sandviçler benden, Seamus."

Normalde, gururum sadaka kabul etmeme izin vermeyeceği için, bu kibar jesti geri çevirip ona karşı çıkardım. Fakat evde yarım konserve kutusu ekşi krema, soğanlı cips ve bir şişe ılımış gazlı içecekten başka bir şey yoktu. Üstelik de sandviç parasını, öğleden sonra markete gideceğimiz için o masraflara ayırmalıydım. Paramız, eskiden olduğu gibi uzun süre dayanmıyordu. Karşı çıkmak yerine gururumu yenmem gerekiyordu. "Teşekkürler, öğlen görüşmek üzere," dedim ve huzursuzluk yayan golf topu büyüklüğünde bir inat topağı, asice içime oturdu. Ev sahibimiz tam W...E paspasına adımı atıyordu ki bir anda aklıma daire bir ve daire ikinin görüntüsü ve kapalı perdeleri geldi. Sorularımı zihnimde tam olarak toparlayamadan konuşmaya başladım. Söyleyeceğim her şeyi ağzımdan çıkmadan önce tartardım genelde. Yıllarca liselilerle rehber öğretmen olarak çalışmak, aklıma gelen ilk şeyi söylemenin her zaman pek iyi sonuçlanmayabileceğini

öğretmişti bana. Bu yüzden sözcüklerimi dikkatle seçerdim. "Alt kattaki dairelerde kim yaşıyor? Aileler mi? Hiç çocuk var mı? Evliler mi, bekârlar mı?" Söylediğim son sözlerden sonra yüzüm kızardı ve hemen durdum çünkü bu muhtemelen çaresiz ve muhtaç olduğum anlamına gelecekti. Çaresiz ya da muhtaç değildim. Doğruyu söylemek gerekirse, bir daha bir kadınla görüşür müydüm, onu bile bilmiyordum. Boşanma beni altüst etmişti. Yeniden kimseye güven duyabilir miyim, bilmiyordum ve bu güven hayatta aşkı ikinci kez tatmam için gerekliydi. Acı çekmek hakkında söylediklerimi hatırlıyor musunuz? Acı, neredeyse ikinci ismim olmuştu. Aslında bana artık Seamus yerine Acı ismiyle seslenebilirlerdi, tıpkı Prince ya da Beyonce gibi, sahne isimi... Ben artık Acı olacaktım.

Gülümsemesi apaçık kibirliydi. Sorunun, benim değil de sadece çocuklarımın sosyal hayatı ile ilgili olduğunu anlayamamıştı ve bunu bir çöpçatanlık fırsatı gibi görmüştü. "İki *bekâr* kadın yaşıyor. Daire ikideki Faith, özgür ruhlu genç bir kadındır. Enerji dolu ve çok kibardır. Daire birdeki Hope bir... Bir..." doğru kelimeyi bulmakta zorlanıyordu. "O münzevi bir kadındır. Senden yaşça büyük ve çok sosyal değil. Sesi soluğu çıkmaz pek, orada olduğunu bile fark etmezsin."

Benim aklım hâlâ isimlerdeydi; Faith[3] ve Hope[4]... Bu ikisi benim için isim olmaktan çıkmıştı. Bunlar son aylarda tamamen yabancı olduğum kavramlar hâline gelmişlerdi. Acı önündeki her şeyi içine alıp savuran bir kasırga gibi yaklaştığı zaman, bu kavramlar kuyruklarını bacaklarının arasına sıkıştırıp kaçışırdı.

3 İngilizcede "inanç" anlamına gelir. (ç.n.)
4 İngilizcede "umut" anlamına gelir. (ç.n.)

Benim bu değerlendirmeleri takdir etmediğimi gören Bayan L. kibarca el sallayıp merdivenlere yöneldi. Giderken "Hoşça kalın, Seamus," diye seslendi.

"Hoşça kalın," diye karşılık verdim. Soruları iyi düşünmeden sorarak, istemeden kabalık etmiş olmaktan dolayı aptal gibi hissediyordum.

İki saniyelik bir sessizlik oldu ve hemen arkasından Kai kapıyı kapatıp "Haydi kutuları açalım," dedi.

Karşımdaki sorumluluk sahibi minik yetişkine olumlu anlamda başımı salladım. "Haydi, açalım."

O akşam yemekten sonra çocukları Kai'a emanet ettim ve Bayan L.'nin ikram edeceği çay için yan daireye geçtim. Kapı bir gıcırtıyla açıldı ve Bayan L. beni görüp kapıyı tam açmadan önce aralıktan dışarı baktı. İçerden keskin bir koku geliyordu.

"Merhaba, Bayan L. Acaba şu bahsettiğiniz çayı bir fincana koyup evde mi demlesem diyordum. Çocukları yalnız bırakmak istemiyorum." Bizim evin kapısını ve penceresini görebilmek için kapının girişinde, paspasının üzerinde duruyordum.

"Tabii ki," dedi. "Sen bunu tut, ben de gidip bir fincan alayım."

Ben daha ne olduğunu anlayamadan, elindeki esrarlı sigarayı elime tutuşturdu ve mutfağa doğru gitti. "Kahretsin," diye söylendim, elimdeki kaçak malı nereye saklayabilirim diye düşünüyordum. Sokaktan gelip geçenlerin direkt görüş alanında olmayayım diye içeriye adım attım. Bay Lipokowski kanepeye uzanmış, yerel haberleri izliyordu. Oldukça rahat görünüyordu, sanırım bu onların rahatlama şekliydi. *Herkes ne yapacağını kendi bilir*, diye geçirdim aklımdan.

Bayan L. bir dakikadan kısa bir süre sonra geri döndü ve elimdeki sigarayı alıp çayı verdi.

"Teşekkürler, Bayan L."

"Lafı mı olur? İyi akşamlar." Parmaklarıyla barış işareti yaptı ve kapıyı kapattı.

Ev Hediyesi Mango

Şu An

"Kahretsin ya, kim Lucky Charms'ı bitirdi?"

"Sözcüklerine dikkat et, Rory," diye ona hatırlatmada bulundum. Kafamda tekrar tekrar aynı şeyi söylüyordum, "*Gülme. Gülme.*"

Rory bana inanamayan gözlerle baktı. Elindeki mısır gevreği kutusunu boş bir kâseye doğru sallayıp duruyordu, içinde kalan pudra kıvamında tahıl ve şeker tozu söylediğini kanıtlar gibi etrafa savruluyordu.

"Üzgünüm, dostum. Sanırım kız kardeşin sabah televizyon izlerken kutunun sonunu mideye indirdi." Kira'nın sevdiği yiyecekler listesinde mısır gevreği de vardı. Bu liste oldukça kısaydı ve listede mısır gevreğine ek olarak peynirli makarna, turşu, muz, sosisli sandviç ve sucuk ekmekten başka bir şey yoktu.

Rory kendi kendine söylendi. Onu duymuyor olmaktan memnundum. Çöp tenekesine gitti ve abartılı bir hareketle kutuyu içine attı. "Bu tam bir *saçmalık*!"

Tam olarak çöpteki kutudan mı yoksa bizim genel durumumuzdan mı bahsediyordu, bilmiyordum. Ama ona katılıyormuş gibi başımı sallayarak ona ayak uydurdum.

O da dayanışmamızdan bariz bir memnuniyet duyarak başını evet anlamında salladı. Sonra, yeni bir çözüm bulup ekmeği eline aldı, iki dilimini ayırarak tost yapmaya başladı.

O anda kapı çaldı. Bu tık tık sesi alışık olduğumuz ortalama tempoda vurulmuyordu. Şiddeti ve uzunluğu değişen, arka arkaya pek çok tık tık sesi duyuldu. Garip bir kapıyı çalma şekliydi, öyle ki kapıya bakmak konusunda abartılı bir tereddüt hissettim. Gerçekten içeri girme girişimi mi yoksa Mors alfabesi gibi tamamen farklı bir şey miydi, bunu çözmeye dalmıştım. Kafamın içindeki sis dağılıp aklım başıma geldiğinde kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtım.

Kapımın önünde dikilen yabancının üzerinde kocaman kırmızı kalpli, askısız, beyaz bir bluz ve kot şort vardı. Uzun rastalı saçlarında her rengin bir tonu mevcuttu: Maviler, yeşiller ve morlar. Bunlar öylesine canlı renklerdi ki gökkuşağı demek yeterli bir betimleme olamazdı. İlk tepkim yüzde yüz erkekçe ve ani bir takdir oldu. Göz alıcıydı. Ben sapık değildim tabii ama hiç kimse onun endamlı ve çarpıcı bir vücudu, melek gibi bir yüzü olduğu gerçeğini tartışamazdı. Kapının eşiğinden elini uzattı ve ben elimi sıkmak istediğini düşünürken fark ettim ki elinde bir mango tutuyordu. "Günaydın komşum."

Gözlerim mangodan sonra ışıltı saçan mavi gözlerine kaydı ve canlı renkler tanrıçası tarafından beklenmedik selamlanmanın anlık şokunu atlattım. "Günaydın." Gülümsedi ve bu onu daha da genç gösterdi. Masumdu. Sıcaktı.

Bir kadına hayran kalmış erkek şapkamı çıkardım ve *komşusunu selamlayan komşu* şapkamı taktım.

"Bunu size getirdim." Mangoyu bir ritim çalgısı gibi salladı. Kalçası sadece onun duyduğu bir ritme eşlik ediyordu. "Küçük bir ev hediyesi, kabul edin lütfen."

Gönülsüzce mangoyu aldım. "Mango mu?" diye sordum. Hemen arkasından bu şaşkınlığımdan dolayı düşüncesiz davranıyorum gibi görünmekten endişe ettim.

Omzunu silkti ve gözlerim köprücük kemiğinin altındaki dövmeye kaydı: *Hayat ikinci şanslarda çiçeklenir.* "Kusura bakmayın. Biliyorum biraz sıra dışı oldu bu ama şu an sadece bu var evde."

Bu itirafının arkasından refleks olarak mangoyu geri uzattım. "Madem evde bir tek bu var, o zaman bu sizde kalmalı." Söylediğim çok aptalcaydı. Gerçekten kastettiği şey bu değildi ki. Konuşmadan önce düşünme alışkanlığımı geri kazanmalıydım.

Cevabıma gülümseyerek karşılık verdi ve iki elini yumuşak bir şekilde meyvenin üzerine koyup mango göğsüme dokunana kadar yavaşça bana doğru itti. "Bu benim hediyem. Sizde kalsın. Biraz ileride bir market var." Bana bir sır verir gibi kaşlarını kaldırdı. "Hani süpermarket derler ya, ondan. Orada yenilerini satıyorlar." Bu şakayla gülüşü iyice yumuşadı ve kendimi onunla birlikte kıkırdarken buldum.

"Peki. Teşekkürler. Bu ev hediyesi mango için..." Durdum, ismini lütfetmesini ister gibi sessizce kaşlarımı ve çenemi kaldırdım.

"Faith," dedi ve merdivenleri inmek üzere döndü. Kira'nın oynarken hoplamasını hatırlatan bir sekmesi vardı.

Kaygısızdı. Omzunun üzerinden arkasına baktı ve el salladı. "Tanıştığımıza memnun oldum..."

Cümlesinde benim ismimin olması gereken yere geldiğinde duraksadı, ben de hemen boşluğu doldurdum: "Seamus."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Seamus." Bunu söylediğinde gerçekten de böyle düşünüyor gibiydi. Benimle tanışmak gerçekten onu memnun etmişti. Memnun. Gerçekten memnun olmak çok nadir olan bir şeydi.

"Ben de seninle tanıştığıma memnun oldum, Faith." Elimdeki mangoya baktım ve devamını kendi kendime tekrarladım "Gerçekten memnun oldum." Bu acıya aykırıydı; acı her türlü hassasiyete içerler, kayıtsızlığa doğru öfkeli adımlar atardı.

Kapıyı kapattım ve mangoyu mutfağa götürdüm. Rory, "O nedir?" diye sordu.

Cevaplarken mangoyu buzdolabına koyuyordum: "Komşumuzdan ev hediyesi."

"Meyve sandım bir an," diye soğuk bir karşılık verdi.

"Öyle zaten."

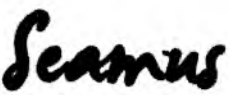
Tostunu çıtırtılarla yerken daha fazla açıklama yapayım diye bana bakıyordu.

"Mango," dedim.

"Ne kadar garip." Rory aksanını gayet iyi kullanıyordu.

"Evet, biraz garip," diyerek hemen ekledim, "ama nazik bir davranış." Çocuklarımın daha ikinci günde koşumuzu *acayip* olarak etiketlemesini istemiyordum.

Umarım Günün Senin Gibi Harika Geçer

Şu An

"Kira, tatlım, bugün gerçek kıyafetler giymen gerekecek. Anaokuluna başlıyorsun."

Kira başını sağa doğru yatırdı. Zekice bir cevap düşünürken hep böyle yapardı. Her şeyle ilgili pazarlık yapabilirdi. "Bunu giymek istiyorum."

"Geceliğin mi? Okula uygun olacağını pek sanmam," diyerek karşı atak yaptım, bir yandan da öğle yemeğine sucuklu sandviç hazırlıyordum.

Kirpiklerini kırpıştırarak, "Bu da bir elbise," diye tatlı tatlı cevapladı. Beni deniyordu.

"İyi deneme. O, tacının üzerinde *Ben prenses gibi bir kediciğim* yazan kedi baskılı bir gecelik. Olmaz. Okula giyemezsin." Okulları kıyafetle ilgili katı bir uygulama yapmıyordu fakat gecelikle kapıdan içeri girdiği anda okuldakilerin beni arayacağını biliyordum.

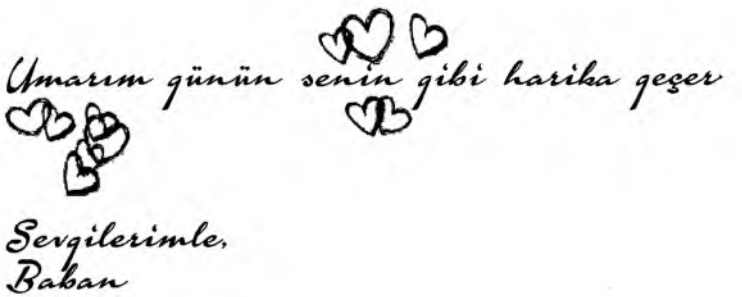
Mutfak masasının yanındaki sandalyeden yere doğru kaydı. Sandalyeden kalkmak yerine aşağı doğru dudağını

büzerek akması zarif bir hareketti. Masadan kedisi Pickles'ı aldı ve odasına doğru yürüdü. Gayet kararlı görünüyordu. Bu kararlılık, geceliğin yerini onun kadar tuhaf bir şey giyme fikrinin almasıyla sonuçlanacaktı, bundan emindim. Kira makul bir kızdı fakat isyankâr bir yanı vardı. Onunlayken sorunlar hemencecik düzeltilebiliyordu fakat her zaman pazarlık yapardı. Ayrıca hayır diyemediğim bir gülümsemesi vardı.

Arkasından seslendim: "Başka bir şey seçmene yardım edeyim mi?" Onu giydirmek neredeyse kıyafetleri imal edip getirmek kadar uzun sürerdi.

"Hayır, ben hallederim."

Kira'nın sandviçine fazladan birkaç turşu attım, sandviçi küçük bir poşete yerleştirdim ve bunları bir muz ve kutu meyve suyuyla birlikte yalıtımlı beslenme çantalarına koydum. Sonra, tezgâhta birikmiş posta ilanlarından en üstte duran pizzacı ilanını aldım, onu üçe bölüp üstüne aşağıdaki notu yazdım. Oğullarımı utandırdığı hâlde her bir kâğıda bir sürü kalp çizdim ve beslenme çantasındaki yiyeceklerin yanına sıkıştırdım.

Oturma odasına geçtiğimde, Rory kucağında çantasıyla kanepede oturuyordu. Çantanın askıları elindeydi, çok gerekli olmasa da boylarını ayarlıyordu. Her zaman bir şeylerle oynamak, bir şeyleri kurcalamak isterdi. "Okulda quidditch[5] takımı olsa efsanevi olurdu."

"Bence de. Fakat unutmayalım ki Montgomery Akademisi sihirbazlar için değil. Üzgünüm dostum." Oyununa dâhil oluyordum çünkü yeni okulunun ilk günü hakkında endişeli olduğunu görebiliyordum. Ona dostum demem hoşuna giderdi. Ne zaman ona böyle seslensem, pişmiş kelle gibi sırıtırdı.

"Yine de sihirbaz olabilme şansım var mıdır sence? Belki de henüz yeteneklerimi keşfetmemişimdir?" dedi umut dolu bir yüzle.

"Yok öyle bir şey. Sen bir Muggle'sın.[6] Güçlerin yok. Espri anlayışın hariç tabii." Ona göz kırpıp Kira ve Kai'a bakmak üzere odadan ayrıldım.

"Birilerini güldürmek yerine insanları kurbağaya çevirmeyi tercih ederdim," diye bağırdı arkamdan, ben giderken.

"Vrak," diye bağırarak karşılık verdim.

Bir kahkaha attı. Bunu duymaya bayılıyordum. Bu kahkaha zor kazanılmıştı ve bunu başardığım için zafer hissiyle doldum.

Kira, sarı minik benekli pembe bir etek, ekose desenli mavi bir gömlek, limon yeşili parmak arası terlikler ve pırıltılı bir taç giymiş, odasının kapısında dikiliyordu. Uyumlu kıyafetler giymiş olsaydı birazcık hayal kırıklığına uğrardım açıkçası. "Çok güzel görünüyorsunuz prenses.

5 J.K. Rowling'in ünlü fantezi edebiyatı serisi Harry Potter'da geçen bir takım oyunu. (e.n.)

6 *Harry Potter* serisinde büyülü güçleri olmayan insanlara verilen isim. (e.n.)

At arabanız sizi beklemekte. Sırt çantanı al bakalım. Çıkıyoruz." İyice aşağı doğru eğilerek avucumu ona doğru çevirdim ve gülümsedim.

Kıkırdadı ve dolabın yanında, yerde duran sırt çantasını aldı. Sonra da kapıdan koridora doğru çıkarken bana bir beşlik çaktı.

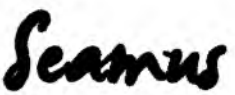
Kapalı olan banyo kapısını çaldım. "Hazır mısın, Kai?"

Kai kapıyı açtığında dişlerini fırçalamaktaydı fakat başparmağını yukarı kaldırarak hazır olduğunu işaret etti.

Hepimiz saat yedi buçuktan önce arabaya bindik ve okullarımıza doğru yola çıktık, onların ve benim okullarımız... Onlarınki, Montgomery Academy, anaokulundan liseye kadar eğitim veren sözleşmeli bir okuldu.

Boşanmadan önce buraya otuz kilometre uzaklıkta bir mahallede yaşıyorduk. Bu da taşındığımızda çocukların okul değiştirmek zorunda kalması anlamına geliyordu. Bu durumdan suçluluk duyuyordum fakat işimin yakınında yaşamak daha mantıklıydı. Ayrıca yeni dairemiz bütçemize uygundu. Eski mahallemiz maddi olarak bizi aşacaktı. Yine de suçluluk duyuyordum. Suçluluk beni olduğum yere sabitliyordu, iyileşmeme izin vermeyecek bir çıpa misali ağırdı.

Sinir Bozacak Kadar İnsani

Şu An

Kira, "Şuradaki bizim komşu değil mi?" diye sordu.

"Pestili çıkmış gibi görünüyor," diye ekledi Rory.

Sahildeki insan kalabalığını taramam ve pestili bizim kullandığımız dile çevirmem birkaç saniye sürdü. Faith'i kumların biraz ilerisinde süt sandıklarının üzerinde gördüğüm anda ikisinin de sözleri mantık kazandı. "Evet, o Faith. Ve evet, gerçekten yorgun görünüyor." Çocuklar Faith'i seviyordu. Hepsi binaya girip çıkarken Faith ile tanışmışlardı. Onun tatlı ve komik olduğunu düşünüyorlardı.

Faith elinde, üzerinde *Ücretsiz Sarılma* yazan bir tabela tutuyordu. Tepeden tırnağa bitaptı: Yavaşça aşağı doğru sarkmış duruşu, nerdeyse kapanacak göz kapakları, yüzünün solgunluğu... Fakat yüzündeki gülümseme, tüm bu sisin arkasında masum, içten ve ışıl ışıl görünüyordu. İnsanları tavlayan elindeki tabelaydı. Orada öylece durup

insanların arka arkaya ona yaklaşmasını izledik. Her seferinde üzerinde durduğu süt kasasından iniyor, elindeki karton tabelayı kumun üzerine bırakıyor ve önündeki kişiye sarılıyordu. Sarıldığı kişilerden bazıları çok istekli, bazıları ise çekinken ve ihtiyatlıydı. Bazı sarılmalar çok çabuk biterken, bazıları beş, on saniyeye yayılıyordu. Bu çok uzun bir süre gibi gelmeyebilir. Oysa tamamen yabancı bir insanla fiziksel temas kurulduğu düşünülünce, beş, on saniye hiç bitmeyecek gibi hissettirebilir. Onu izlediğimiz bu birkaç saniye içinde hislerim mutlak bir şaşkınlıktan utanç verici bir kaygılanmaya, sonra da onun güvenliğinden endişe eden tedbirli bir telaşa döndü. Sarıldığı kişi nasıl davranırsa davransın Faith'in her birine esaslı, sevgi dolu, güçlü ve yürekten sarılıyor olması bana göre parmak ısırtıcıydı yine de... Dokunma yoluyla her birine bilinçli bir iyilik aktarıyordu. Böylesine sinir bozacak kadar insani bir şeyi uzun zamandır görmemiştim.

Keşke uzun zamandır gördüğüm en güzel insani şey deyip geçebilseydim ama bu görüntüye refleks olarak tepkim korku oldu. Öyle ya, bu gördüğüm, en temel parçalarına ayrıştırıldığında... Sevgiydi.

Sevgi ve korku benim için artık eşitti.

Ve boşanma.

Kahretsin.

Size acılı olduğumu söylemiştim.

Kira yerinde duramıyor, gidip Faith'e sarılmak istiyordu. O da sarılmaya bayılanlardandı ve beş yaşında olmasına rağmen kendi topluluğundan birini bulduğunun farkındaydı. "Babacığım, gidip Faith'e sarılabilir miyim?"

Dudaklarımdan bir "Hayır," çıkarırken başımı da olumlu anlamda salladım.

Kira kafası karışmış bir hâlde alnını kırıştırana kadar, çelişkili bir şekilde hem isteğini reddedip hem de izin vermiş olduğumu fark etmedim bile. Hemen tekrar sordu: "Gidip Faith'e sarılabilir miyim?"

Bu sefer dudaklarımın cevap vermesine izin vermedim ve sadece başımı evet anlamında salladım.

Kira kumun üzerinde koşmaya başladı, ben ve kardeşleri ise birkaç düzine metre ötede bekledik. Kira yaşlıca bir kadın ve yirmili yaşlarında bir adamın arkasında sıraya girdi. Sıra kendisine geldiğinde Faith onu hemen fark etti ve onu sarmalamak üzere dizlerinin üzerine çöktü. Kira sımsıkı sarıldı. Kafasını boynuna sokup geçen her birkaç saniyede kıpırdanıyordu. Kira hislerini içinde daha fazla tutamayınca, heyecanı serbest kalıyor ve yüzeyde patlayarak bu kıpırdanmalara sebep oluyordu. Fakat ilk on saniyeden sonra sarılmaları durgun, tatmin edici ve kibar bir hâle geldi. Kira şu an, bana her gece sarıldığı duygularla Faith'e sarılıyordu. Bu sarılma, 'sana güveniyorum,' 'senin yanında güvendeyim' ve 'seni seviyorum,' anlamına geliyordu. Bana böyle sarıldığında yüreğim sızlardı. Ancak bu kadar az tanıdığı bir insana bu şekilde sarılmasını izlemek çok şaşırtıcıydı. Çocuklar, insanların içindeki iyiliği ve kötülüğü görmekte ustaydılar. İçgüdüler, zamanın kuşkuculuğu onları çürütüp faydasız ve değersiz hâle getirene kadar keskindiler. Bu da yetişkinler için içgüdüleri gereksiz kılardı. Ya da belki biz yaş aldıkça içgüdüleri görmezden gelmekte ustalaşıyorduk.

Kira sarılmadan sonra yanımıza döndüğünde gözlerinden ışık saçılıyordu. Yüreğinin parlaklığı yüzüne vurmuş gibiydi. Faith'e, kızıma bu anı yaşattığı için sessizce teşekkür ettim. Tüm varlığını doldurduğunda, nezaket ve iyi-

liğin ne kadar büyülü hissettirdiğini hatırlamış oldu kızım böylece.

Kira bizim de sarılmamızı istiyordu. Hemen gidip Faith'e sarılmamız gerektiğini söyleyip duruyordu. Kai, Rory ve ben, bir erkek birliği kurmuştuk ve bunu kabul etmiyorduk. Gerçi bir anlığına oğullarımın da gidip kızıma bahşedilen duyguyu hissetmelerini, gidip sarılmalarını diledim. Anneleri gideli bir ay olmuştu ve anneleri aslında pek de sarılma düşkünü değildi. Bu bir saniyelik dilek, oğullarımın eve doğru yürüdüğünü gördüğümde uçtu gitti.

Ve içimdeki acı kedere döndü.

Ölümüne Canımı Yaktı ve Adını Kai Koyduk

Geçmiş

Seamus'un ilgisine hasret olduğumu bu ilgi kesilinceye kadar hiç fark etmemiştim. Beni ilgiye boğduğundan değil de sürekli etrafımda bir yerlerde olduğundan... Bana hayranlığını her zaman hissettirirdi, ilişkimizi ve evliliğimizi ciddiye alırdı. Düşünceli yorumlar, teşvikler, övgüler, iltifatlar, açık iletişim, destek, dokunma, sevişme, iyilik ve özenle ilişkimizi geliştirirdi. Ve ben bunların her birinde aşkı hissederdim. Bu yapmacık bir şekilde değil, en derinlerde hissettiğim türden bir aşktı. Seamus bunun için uğraşmak zorunda değildi, aşkı kendiliğinden hareketlerine dökülürdü.

Bana sunduğu her şeyi açgözlülükle kabul ettim. Doymak bilmeyen egom bundan besleniyordu. Karşılığındaysa kendimden ufak tefek şeyler sundum. Sadece onu elimde tutmaya yetecek kadarını verdim.

Fakat bebek doğduğunda olayların akışı tersine döndü

ve bana olan ilgisinde ani bir değişiklik oldu. İlgisini bebekle paylaşmak istemiyordum. O sadece benimdi.

Doktorun içimdeki jelatine benzer yükü dışarı çekip "Oğlunuz oldu," demesiyle Seamus'un gözleri önceden hiç görmediğim bir sevgi ışıltısıyla parladı. Bu o kadar yoğundu ki başkasından duysam inanmazdım.

Seamus'un her nefes alışıyla benim ciğerlerim boşalıyormuş gibi bir histi bu. Bebeği göğsüme yatırdılar fakat benim yapabildiğim tek şey Seamus'un âşık oluşunu izlemek oldu. Bana değil de bu dokuz ay boyunca taşıdığım ve hayat verdiğim küçük insana... Bu fedakârlığım için bana hayranlıkla bakıyor olması gerekirdi. Ama bakamadı; çünkü artık gözü bu bebekten başkasını görmeyecekti.

Seamus'un eli hareket etti. Bütün insanlık tarihi boyunca başka hiç kimseye bahşedilmemiş olduğundan emin olduğum bir şefkatle bebeğin başını okşadığını hissedebiliyordum. Bunun yüreğimi ferahlatması gerekirdi.

Onun yerine, ölesiye canım yandı.

"Bence büyükbabasının ismini almalı, Kai. Anlamı okyanus ya da denizdir." Bu sözler ağzından fısıldarcasına, saygıyla döküldü. Gözleri dolmuştu.

Ciğerlerim hâlâ bomboştu, içindeki bütün hava bu ihanetle çekilmişti. Konuşamadım ve sadece başımı olumlu anlamda salladım. Bebeğin ismini Kai koyduk.

Hamilelikteki Çatlaklar Ömür Boyu Geçmez

Geçmiş

"Yarın işe başlıyorum." Biliyordum ki bu, Seamus'un duymak istediği bir söz değildi. Marshall Industries çalışanlarına altı haftalık doğum izni vermekteydi ve Seamus bunu kullanmamı istiyordu.

"Daha sadece üç hafta geçti, Miranda. Kendine biraz daha zaman tanımalısın." Kai kollarında uyumaktaydı. Hoşnut bebek, hoşnut baba... Mükemmel bir aile tablosu çiziyorlardı.

"Daha fazla zamana ihtiyacım yok ki. Artık eski rutinime dönmem lazım. Bana yardım edecek tek şey de bu bence." Yalandan bir doğum sonrası depresyonu uydurmuştum ve doğumdan beri bu ana yatırım yapmıştım. İşe olabildiğince hızlı dönmek beni bu depresyondan kurtaracaktı güya. Bir yıldır hayalimdeki işi yapmaktaydım ve izin alma lüksüm yoktu. İzin almış olmam iş arkadaşlarımı benimle yarışabilecek konuma getiriyordu ve eğer birisi

benim önüme geçerse hayatım mahvolurdu. İzin almak planlarıma uymuyordu. On iki, on dört saatlik çalışma günleri iyi gitmekteydi ve bu gelecek planlarımla örtüşüyordu. Yükselmek ve zam almak için böyle çalışmak gerekirdi.

İç çektiğini görür gibiydim ama aynı zamanda benim kırılgan ve bundan bihaber olsa da uydurma duygusal durumum için yardım etmek de istiyordu. "Bunu yapman gerektiğine emin misin? Bunun sana yardımcı olacağına?"

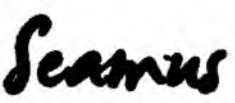
Başımı evet anlamında salladım. Tabii ki yardım edecekti. Bu benim dışarı vermek istediğim izlenimdi ve herkes planıma kusursuzca ayak uyduruyordu. Haziran birde bebek doğmuştu ve bundan birkaç gün önce de Seamus üniversiteden mezun olmuştu. Ağustos'un ortalarına kadar da lise rehberlik öğretmenliği işine başlamayacaktı. Yani yedi gün yirmi dört saat boyunca Kai'ın hizmetindeydi. Ben henüz ne bir biberona dokunmuş ne de bebeğin altını değiştirmiştim. Gece yarısı bebeğe bakmak için o uyanıyor, bebeği o yıkıyor, bütün işleri o yapıyordu. Bu durum şüphesiz benim tercihimdi fakat Seamus bir baba olarak bu işleri yapmak için ölüyordu.

Böylece ben işe geri döndüm. Kariyerime odaklanabileyim diye bütün ebeveynlik işlerini Seamus'a bırakmıştım.

Bu bebek bakımı olayı çocuk oyuncağına dönmüştü.

Hamilelikteki çatlaklar hariç... O kahrolası çatlaklar ömür boyu geçmeyecekti.

Unutulmuş ve Gözden Çıkarılmış...
Bu Tepemin Tasını Attırıyor.

Şu An

Kai'ın cep telefonumu kulağına götürüp sımsıkı tutuşunu izliyordum. Bu kavrayışın sebebi annesinin bu sefer cevap vereceğine dair çaresiz bir beklentiydi.

W...E paspasımızın üzerinde binanın koridorunda dikilmekteydi. Kanepede oturduğum yerden onu görebiliyor ve açık camdan duyabiliyordum. Sessiz kalışından telefona kimsenin cevap vermediği anlaşılıyordu.

Telesekreter bir mesaj bırakmasını isteyen kaydı çalarken omuzları yenilgiyle düştü. Benim ise yüreğim burkuldu. Konuşmaya başladığında sesi titriyordu. "Selam. Ben Kai. Sadece bir sesini duyayım dedim. Yine... Sanırım çok meşgulsün. Ya da her neyse işte. Yine... Hoşça kal." Sesindeki sessiz kederi ben duyabiliyor olsam da annesinin duyacağından şüpheliydim.

Çocuklarla son konuşmasının üzerinden iki hafta geçmişti. Balayı için Fransa'nın güneyine gitmişlerdi. Tam on

dört gün önce yola çıktıklarını ve üç hafta boyunca Avrupa'da olacaklarını haber vermek üzere bana bir mesaj atmıştı. Birkaç günde bir arayıp çocuklarla görüşeceğini söylemişti. Hâlbuki ben tutamayacağı sözleri vermesin diye yalvarmıştım.

Bir kere bile aramadı.

Onun yerine, Kai arıyordu.

Cevap vermediğindeyse mesaj bırakıyordu.

Bu arada ben de dilimi tutmaya çalışıyordum. Yapmak istediğim şey arayıp, "Sen bencil bir kaltak ve korkunç bir annesin," demekti. Onun yerine, "*Çocuklar seni özledi ve seninle konuşmaya can atıyorlar,*" diye mesaj atıyordum. Ya da telefona "Benim lanet olası hayatımı mahvettin!" diye bağırmak isterken, derin bir nefes alıyor ve "*Lütfen bu akşam çocukları ara. Sesini duymaya ihtiyaçları var,*" diyen başka bir mesaj gönderiyordum.

Çocuklar unutulduklarını düşünüyorlardı. Ve gözden çıkarıldıklarını...

Bu tepemin tasını attırıyordu.

Kai içeri girdi ve telefonu bana verdi. "Sağ ol baba. Ben aşağı inip biraz atış yapacağım."

Binanın yan tarafına takılmış bir basket potası vardı. Başımı tamam anlamında salladım; oysa içimden çığlık atmak geliyordu. Hepimiz adına...

Allah onu kahretsin.

"Sana eşlik edeyim mi?" diye sordum. Yalnız kalmak isteyeceğini biliyordum. Üzgünken kendi hâline bırakılmayı tercih eden bir çocuktu. Öğlen kafasını toplamış olurdu ve o zaman konuşabilirdik.

Başını salladı ve cesur bir yüz ifadesi takınmaya çalıştı. "Hayır. Sadece biraz serbest atış tekniği çalışacağım."

Viski Eski Kafalı Adamlara Göredir

Şu An

Miranda balayından geri döndü. Belli ki yüz yüze ebeveynlik girişiminde bulunmaya hazırdı.

Arabamda oturdum ve çocuklarımı arabasına alıp gidişini seyrettim.

Artık onların bizim çocuklarımız olduğunu düşünmüyordum.

Onlar sadece *benim* çocuklarımdı.

Onları besleyen bendim.

Onları koruyan bendim.

Onlarla konuşan bendim.

Ve en önemlisi, onları seven bendim; hem de günün her dakikası.

Miranda gitti.

Sevgi göstermeyi bir yana bırak, herhangi bir şey yapmak için bile etrafta olmamıştı.

Telefonla bağlantı kurma çabası ise tam bir fiyaskoydu.

Bunu pek de düşünmemeye çalışıyordum. Biliyordum ki bu onu kafamda şeytani bir hâle sokuyordu.

Şimdiye kadar olandan daha fazla hem de.

Kafamı toparlamak için iki yana salladım ve birkaç derin nefes aldım. Çocuklarımla tam yirmi dört saat geçirecekti. Şu an cumartesi sabahıydı, saat sekizdi. Yarın çocukları saat tam sekizde bu kafenin park yerinden alacaktım ki o saat 10:00'daki uçuşuna yetişebilsin.

Şimdi tek başıma ne yapayım bilemedim. On bir yılı aşkın süredir çocuksuz yirmi dört saat geçirmemiştim. Bir anlığına, onlar yarın sabah gelene kadar arabamda oturup bu park yerinde beklemeyi düşündüm.

Sonra arabayı çalıştırıp eve doğru yola koyuldum.

Merdivenleri çıkarken bir anda panik hissetmeye başladım. Önemli bir şeyi kaybetmiş olduğunu fark ettiğin ilk anda gelen his gibiydi. Sadece kayıp ile bağlantılı değil; büyük bir eksiklik duygusu veren, enteresan ve çok ani bir korku. Benlik algımın çocuklarıma ne kadar bağlı olduğu, panik yükseldikçe bariz bir gerçek olarak yüzeye çıkıyordu. Bu dehşet vericiydi. Çocuklarımın babası *bendim*. Onlara bakan kişi de *bendim*. Seamus McIntyre'ı Seamus McIntyre yapan diğer her şey yok olmuştu. Ben bir *ebeveyndim*. Başka bir şey nasıl olunur, nasıl yapılır bilmiyordum. Kalbime bir ağrı saplandı. Göğsümü delip geçen, ürkütücü bir ağrı. Yoksa kalp krizi mi geçiriyordum?

"Seamus, iyi misin?"

Yukarı baktım ve endişeli, safir rengi gözleri parlak gün ışığı içinde görebilmek adına gözlerimi kıstım. Bu Faith'ti. Başımı evet anlamında salladım. Başımı içgüdüsel olarak onu sakinleştirmek için sallıyor, fakat gerçekten bunu kas-

tedip kastetmediğimi bilemiyordum. İfadesi endişeli ve korku doluydu. Ve işte tam o anda avuçlarımla bastırdığım katı beton basamakları hissettim. Ya panik yüzünden ya da işe yaramaz bacaklarım yüzünden düşmüştüm. Tek bildiğim yerde olduğumdu. Onu rahatlatmak için, "İyiyim," dedim.

Elini sırtıma koydu ve birazdan vereceği mesajı yumuşatmak istercesine fısıldadı: "Düştün. Kanaman var. Bırak dairene gidene kadar sana yardım edeyim."

"Yardımına ihtiyacım yok!" Yüksek sesle ve sanki yaptığı ayıp bir şeymiş gibi savunmacı bir tavırla bağırmıştım. Sonra çok daha sessiz bir şekilde, "Yardıma ihtiyacım yok," dedim. Kızgınlıkla başlayıp utançla biten bir ifadeydi bu. Tedirgin gözlerinde iğrenme ve incinmeyi görmeyi bekliyordum. Oysa gördüğüm tek şey duygudaşlık ve kabullenmeydi.

Bir kere daha sırtımı okşadı ve kolumdan tutup ayağa kalkabileyim diye yardım etti. Kulağım dudaklarının hizasına gelecek kadar yükseldiğimde, "Hepimizin yardıma ihtiyacı olur. İnsan olmak bazen tek başına yapamayacağın kadar zordur," diye fısıldadı.

Eve girdiğimizde önce özür dilemek istiyordum. Ama onun yerine banyoya gidip kanamakta olan dizimi temizledim. Tam bir pislik gibi davranmıştım.

Döndüğümde giriş kapısında, bıraktığım aynı yerde dikiliyordu. Çoktan gitmiş olduğunu sanmıştım oysa. Sırf orada öylece duruyor diye uzun bir teşvik konuşması yapıp vaaz vermesini bekledim. O nedenle de, "Haydi içki içelim," dediğinde şaştım kaldım.

DVD çaların üzerindeki saate baktım, sekiz kırk beşi gösteriyordu. "İçmeye başlamak için sence de biraz erken değil mi?"

Omuzlarını silkti. "Değil. Bütün gece çalıştım. Birkaç saat içinde de yatacağım, gece uykusu niyetine..." Ne iş yaptığını bilmiyordum fakat hiç de daha yeni işten çıkmış gibi görünmüyordu. Rastalı saçı aşağıdan kalın bir atkuyruğu biçiminde toplanmıştı ve üzerinde eşofman ve tişört vardı. Merdivenlerde bana yardım ederken, sanki banyodan yeni çıkmış gibi sabun ve temizlik kokuyordu üstelik.

Çocuklarımı ölümüne özlüyor, eski eşimden büyük bir tutkuyla nefret ediyor ve bu hislerden dolayı gözümün önünü göremiyordum. Böylece, aklım bunu reddetmek zorundasın diye bas bas bağırsa da, "Hepsini siktir et, haydi içelim," dedim.

Yüzünde onaylayan bir gülümseme belirdi ki bu o zaman kadar gördüğüm en kötücül gülümsemeydi. Kendime yoldaş bulmuştum işte. "İşte bu, Seamus! İçinde bir yerlerde asi birinin yattığını biliyordum."

İki dakika içinde kendi dairesine gitmiş, elinde ucuz bir votka ve daha da ucuz bir viski şişesiyle dönmüştü bile.

Kanepede yan yana oturduk ve ona plastik bir Pokemon bardağı uzattım. Bardağa onaylar bir bakış attı. "Pikaçu benim favorimdi."

"O zaman şanslı günündesin. Kusura bakma, yetişkinlere uygun bir bardak yok evde."

"Önemli değil. Hepsi aynı kapıya çıkıyor nasıl olsa." Sehpadaki şişeleri gösterdi ve, "Seç bakalım zehrini," dedi.

"Votka. Viski eski kafalı adamlara göredir."

Bir kahkaha kopardı. Kahkahası içimde bir şeyleri gevşetmişti. Gerginliğimi, kızgınlığımı... "Ben viskiye bayılırım ama."

"Nasıl olur? Sen atmış beş yaşında bir adam değilsin ki."

"Evet, değilim. Bir bardak viskiden keyif almak için illa ki yaşlı ve görmüş geçirmiş bir adam olman gerekmiyor," dedi çok ciddi bir ifadeyle. Bu ciddiyeti, söylediğini daha da komik bir hâle getirmişti.

"Bir çocuk bardağı viski demek istiyorsun yani?"

Göz kırptı. "Aynen öyle."

Onun bardağına viski, kendiminkine ise votka koydum. "Yarasın," deyip bardakları tokuşturduk. Onunki yürekten bir dilekti, benimkisi ise kalpsizce söylenmişti.

Hemen arkasından iki bardak daha yuvarladık.

Sonra ben bir tane daha içtim.

İçki kanımıza ve muhakeme yetimize karışırken öylece oturduk.

"Ne iş yapıyorsun?" diye sordum. Yavaş yavaş konuşuyordum ve heceleri birbirine karıştırıyordum. Normalde pek içmezdim. İçersem de tek bir bira içerdim. Şimdi bu içtiklerimden sonra neredeyse sarhoş olmuştum. Hâlâ her şeyin farkındaydım fakat hiçbir şey net değildi.

Gülümsedi. Göz kamaştırıcı gözleri viskinin etkisiyle yorgun ve uykulu görünüyordu. "Efendim?" diye sordu.

"Ne iş yapıyorsun? Tüm gece çalışmış olduğunu söyledin."

"Bir striptiz kulübünde çalışıyorum." Bunu söylerken, baştan çıkarıcı bir hareket olarak değil de bir şeyi açıklamak istercesine kaşlarını kaldırdı. Benimle bir bilgi paylaşıyor ve onu yargılamamı bekliyordu.

Normalde ben de yargılardım zaten. Hem de müthiş yargılardım. Fakat bunun yerine "Striptiz mi yapıyorsun?" diye sordum. Müphem konuşması beni meraklandırmıştı.

Evet der gibi başını salladı.

"Neden?"

Omuzlarını salladı. "Neden olmasın?"

"Sen kazandın. Fakat sen güzel, akıllı ve genç bir kadınsın. İstediğin her şeyi yapabilirdin. İstediğin her yerde olabilirdin. Neden bunu seçtin?

Bardağını sehpanın üzerine koydu ve iyice rahat bir pozisyona geçerek sırtını yastıkların içine gömdü. Sonra, "Bu benim araştırmamın bir parçası," dedi.

Gözlerimin sessiz bir değerlendirme ile kısıldığını hissettim. "Ne tür bir araştırma striptiz yapmayı gerektirir ki?"

Net bir ifadeyle "Hayat," diye cevap verdi.

Nedense bu söylediği oldukça mantıklı geldi. Ayıkken bu fikri mantıklı bulamayacağım düşünülürse, söylediğini temize çıkaran votkaydı. Ben bir lisede rehber öğretmen olarak çalışıyordum ve kendimden beklediğim, kadınları striptiz direğinden uzak tutmaya çalışmak olurdu.

Faith parmaklarını rastalı saçlarında gezdirmeye başladı. Bu gergin olduğu zamanlarda yaptığı bir şey miydi bilmiyordum ama bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. "Ben, bir şeyi deneyimlemeden onun tam olarak ne olduğunu çözemem ve doğal olarak önyargılı davranma eğiliminde olurum. Hâlbuki dünyaya başka bir gözle bakmayı denediğinde çok şey açığa çıkar; çünkü bu sana kendini keşfedebilme yolu sunar. Bakış açısı her şeyi değiştirir. Eğer seçme sansım varsa duygudaşlık hissini acıma hissine tercih ederim. İşte tam da bu noktada araştırmam devreye giriyor. İnsanları ve farklı koşulları anlayabilmek adına son birkaç sene içinde pek çok farklı yaşam biçimi deneyimledim. Bunu denemek, kendi hayatımı anlamamı sağlıyor. Üzerinde çalışmam gereken pek çok şey var. Geçmişim kendi içime dönüp affedici olmamı gerektiri-

yor. Ve bu zaman ister. Araştırma da... Kendimle ilgili bir şeyler öğrendiğimi ve geliştiğimi hissettiğimde, yeni bir bakış açısıyla, yeni bir yolculuğa çıkarım."

Bu anlattıkları takdire mi layık yoksa çılgınca mı bilemiyordum fakat votka düşüncelerimi biraz olsun özgür bırakmıştı ve, "Kendini böyle analiz etmek cesaret ister. İnsanlar genellikle, sonuçları ne olursa olsun, o pencereye şöyle bir göz atmaktan bile kaçınır. Perdeleri sıkı sıkı çekip arkalarında gizlenirler," derken buldum kendimi.

Başını ciddiyetle ve yavaşça, bana hak vererek sallıyordu. Buna ters bir karşılık vereceğini düşünmüştüm ama öyle yapmak yerine sadece bana bakıyordu. Bir an gözleri doldu ve yaşlar akmadan gözlerinde öylece durdular. Ben donup kalmıştım. Ona bakmaktan başka elimden hiçbir şey gelmiyordu. Araştırması sırasında üstesinden gelmesi gereken sorunları olduğu hissine kapıldım. Durum paylaşabildiği kadar olandan daha karışıktı. Ben de daha fazla zorlamadım tabii, ne zaman hazır hissederse o zaman paylaşacağını düşündüm. Şu an hazır değildi.

Bu sessiz geçen dakikalardan sonra bir bardak daha içer miyim diye sorarcasına şişelere baktı.

Ben evet anlamında başımı sallayınca da içkileri koydu.

Bardakları tokuşturduk, fakat bu sefer bir "Yarasın!" yoktu.

İçtik.

Tekrar minderlere sırtımı yasladığımda ayağa kalktı, bir an sarhoş bacaklarının üzerinde dengesini kurmaya çalıştı ve koridorun sonuna doğru banyoyu kullanmak üzere yürümeye başladı.

Döndüğünde, aramızda hiç boşluk bırakmayacak şekilde, yanıma oturdu. Baldırlarımız birbirine dokunmaktay-

dı. Ve sonra başını omzuma koyup sordu: "Sen evli misin, Seamus?"

Eliyle sol elimi tuttu ve elimi yüzüme doğru kaldırdı.

Parmağımdaki yüzüğü görünce "Ah," dedim. "Eski karım tam bir kaltak. Ayrıca şu an bir başkasıyla evli."

Ellerimizi indirdi fakat elimi bırakmadı ve parmaklarını benimkilerin arasında gezdirmeye başladı. "Bu onu neden hiç etrafta görmediğimi açıklıyor. Her zaman öylesine üzgün görünüyorsun ki karının öldüğünü düşünmüştüm."

Başımı hayır anlamında salladım. Başı hâlâ omzumdaydı ve bu hareketi görmedi. "Bence üzgün olmak ile acılı olmayı karıştırıyorsun. Ben acı içindeyim, her bir hücreme kadar."

Kafasını kaldırdı ve bana baktı. Yine gözlerini dikmiş, uzun uzun bakıyordu. Ayrıca bu yüzeysel bir bakış değildi. Faith hiçbir şeyi yüzeysel yapmazdı. Yüreğimin ta içine bakıyordu. Çıplak gibi, korunmasız hissettim. Başka bir tarafa bakmayı denedim fakat tıpkı merdivenlerde olduğu gibi bir şeyler kaybetmişim paniği geri döndü. Ben de tekrar Faith'e baktım. Panik hissi geçti.

"Ne kadar zamandır ondan ayrısın?"

"Miranda'dan mı?" Hemen söylediğimi düzelttim çünkü Faith ismini bilmiyordu, "Eski eşimden mi?"

Başını evet anlamında salladı.

"Fiziksel olarak mı? Yedi aydır. Duygusal olarak diyorsan, birkaç yıldır sanırım. Belki de en başından beri. Lanet olsun, bilemiyorum ki."

Bacaklarını gövdesinin altına çekti ve kanepenin üzerinde diz çöker şekilde oturdu. Hâlâ elimi tutuyordu. Ona doğru dönmek durumunda kaldım. Dikkatimin onda kalması için açıklayamadığım karşı konulmaz bir çekim

hissediyordum. İsteseniz de görmezden gelemeyeceğiniz insanlardan biriydi.

"Hâlâ onu seviyor musun?" diye sordu içtenlikle.

"O tam bir kaltak," diye cevapladım tüm ciddiyetimle. Hem öyleydi... hem de eşit derecede öyle değildi.

"Kaltaklar da sevgiye ihtiyaç duyarlar."

'Neredeyse sarhoşluk'tan yoğun sarhoşluğa ne zaman geçmiştik bilmiyordum ama tam anlamıyla kör kütük sarhoştuk. Bir kahkaha attım ama komik bir şey olmadığını biliyordum çünkü bir şeyler değişmekteydi ve bunu hissedebiliyordum. "Artık sevmiyorum."

"Yalan söylüyorsun. Ondan artık hoşlanmıyor olabilirsin, fakat onu hâlâ seviyorsun." Bacaklarını düzeltip topuklarını altına alacak şekilde oturma pozisyonunu değiştirdi.

Bir iç çektim ve gerçek de bununla gün yüzüne çıktı. Bu gerçek canımı yakıyordu; tıpkı ortaya çıkarılmak istenmeyen bir kabullenişin delip geçen acısı gibi... "Seviyorum," diyerek başımı salladım. "Bu nasıl mümkün olabiliyor ki?"

"Zaman, ona duyduğun bağlılık, çocuklar; eminim pek çok sebebin vardır."

Elini bırakıp ayağa kalktım ve sokağa bakmak üzere pencereye yürüdüm. Sallanmamak için pencerenin kenarından tutunmam gerekti. "Nefret etmek için daha fazla sebebim var oysa."

"Bana hikâyeni anlat Seamus. Seamus ve Miranda'nın, üç sevimli çocuğunuzun hikâyesini... Hikâyeni dinlemek istiyorum."

Başımı çevirdim ve omzumun üzerinden ona baktım. Topukları hâlâ poposunun altındaydı, yan oturuyordu. Sabırlı görünüyordu, ne dediğimi anlıyor gibiydi. Böylece

anlatmaya başladım: "Miranda ile üniversitede tanıştım. O son sınıftı, benimse ilk senemdi. Benimle çıkmak için ikna edene kadar aylarca peşinden koştum. Güzel ve zekiydi. Çok zekiydi. İşletme bölümünü bitirdi ve mezun olur olmaz iş teklifleri yağmaya başladı." Hatıralar içinde kaybolmuş, pencereden dışarı bakarak anlatıyordum. "Hiç istediği her şeyi elde eden biriyle tanıştın mı?"

"Evet." İlk kez Faith'in sesinde nefrete yakın bir şey hissettim.

"Miranda tam olarak böyle işte. En başında bunun çok çalışmasının ve şansının sonucu olduğunu düşünmüştüm. Çok şanslıydı hem de. Fakat onunla uzun yıllar geçirdikçe çıkarları uğruna insanları nasıl avcunda oynattığını daha iyi görür hâle geldim. Sürekli atıp tutar. Hep öyleydi. İnsanlara hep tam olarak duymak istediklerini anlatır durur. İlginçtir ki insanlar ne istediklerini tam olarak bilmezken, o bunun farkında olur."

"Diline sağlam olmak tehlikeli insanların elinde etkili bir hünerdir."

Kelime seçimine biraz güldüm fakat o oldukça ciddiydi. "Gerçekten de etkilidir ve sonunda yıkıcı olur."

"İyi bir anne miydi? Yani iyi bir anne mi?"

Hikâyenin bu kısmı, hataların düzeltilmesi için ikinci bir şans olmadığından, benim pişmanlık ve suçlulukla midemi bulandırırdı. "Hayır, pek değil. Her zaman çalışması gerekiyordu. Bu da onun mazereti oldu. Kurumsal hayatın basamaklarını tırmanıyordu. Otuz yaşına kadar genel müdür yardımcısı unvanını kazanmaya kararlıydı. Bu da beni neredeyse tek ebeveyn hâline getirdi. Gerçekten tek ebeveyn. O hafta sonları birkaç saatliğine ziyarete gelen teyze gibiydi. Daha güneş doğmadan işe giderdi. Çocukla-

rı her sabah ben uyandırırdım. Kahvaltılarını hazırlardım. İşe giderken bakıcılarına ben bırakırdım. Sonra onları alıp eve getirirdim. Akşam yemeklerini hazırlayıp yedirirdim. Banyolarını yaptırırdım. Onlarla oyun oynardım ve onlara kitap okurdum. O daha eve dönmeden çocukları yatırmış olurdum..."

Faith sözümü kesti. "Sen işin iyi kısmını kapmışsın sanki. Omuzlarına yük yerine bir tür lütuf almışsın."

Bir an ne dediğini düşündüm ve hemen hak verdim. "Çocuklarım gerçekten bir lütuf, şüphesiz bu böyle. Ama keşke gerçek bir anne nedir bilselerdi demeden de edemiyorum."

"Anneleri var. Sadece mükemmel değil. Pek çok ebeveyn değildir."

Onu savunuyor gibi konuşması sinirimi bozdu. "Ama mükemmel olmalı!" diye bağırdım. "O çocuklar kendi canından, kendi kanından! Onları hep ikinci planda tutuyor!" Yıllardır içimde hissedip tuttuğum her şey dışarı taşıyordu.

Faith bu patlamaya pek şaşırmamıştı. "Sana da böyle mi yapar? İkinci planda mı tutar?"

Bu yorumu duygusallaşmadan kabul etmeme imkân yoktu. Tekrar bağırmak istemediğim için cevap vermedim.

"Bunu evet olarak alıyorum. Terk eden de oydu sanırım? Boşanma sürecini o mu başlattı?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Neden?"

Alkolün etkisi, öfkem ve acıyla çökmüştüm; sadece fısıldadım: "Çünkü ben kırık, bozuk biriyim."

Omzumdaki eli beni sıçrattı. Kanepeden kalktığını duymamıştım. "Kırık falan değilsin."

Kafamı olumsuz anlamda salladım çünkü Faith anlamıyordu. "Hayır, hastayım. Bende Multipl Skleroz[7] çıktı."

Omuzlarını silkti. "Hasta değilsin. Sadece uyman gereken farklı kurallar var. Oyunun, hayatın birazcık değişti. Duyarsız biri gibi anlaşılmak istemem. Eminim bu önüne pek çok engel çıkarıyordur ve bazıları da oldukça sevimsizdir; fakat alışırsın. Kimse mükemmel değil. Hepimizin engelleri var. Bunu aklından çıkarma." Beni omuzlarımdan tutarak salladı ve gülümsedi. "Hayattasın, Seamus. Yaşıyorsun!" diye keyifle bağırdı.

O kadar mutlu ve ikna ediciydi ki onu izlerken bunun bana da bulaştığını görüyordum. Alkol ve Faith acıyı dindiriyor, acıyı kovalıyordu. Bunun geçici olduğunu biliyordum ama bu önemli değildi. "Piknik yapalım mı? Benim öğle yemeğim senin de yatmadan önceki akşam yemeğin olur?" En son küçücük bir çocukken pikniğe gitmiştim.

Sanki bir şeyin yaratılmasına yardımcı oluyormuşçasına, gururla kocaman sırıttı. "Bu çok tatlı bir fikir. Sen sandviçleri hazırla, ben de biraz su getireyim ve evde başka ne bulabilirim bakayım."

"On dakika içinde aşağıda buluşalım."

Binanın yanındaki ağacın altına bir örtü serip yemeğimizi yedik. Fıstık ezmeli sandviçler hazırlamıştım. Faith de yeşil zeytin ve hayvan şeklinde krakerler getirmişti. Pikniğimiz biraz sarhoş başlayıp biraz ayık bitti.

Piknik bitti. Faith evine yatmaya gittiğinde, ben de evime, ertesi günü beklemeye döndüğümde mucizevi bir şekilde daha az acı hissediyordum.

Ve artık bir dostum vardı.

---

7 Beyin ve omurilikte plakların oluşmasıyla seyreden bir öz bağışıklık hastalığı. (e.n.)

Striptiz yapan bir dostum.

Tatlı, bilge bir striptizciydi.

Hâlâ yüzüğümü taşıdığımı vurgulayan tatlı ve bilge bir striptizci.

Böylece, ben de yüzüğü çıkardım.

Çünkü zamanı gelmişti.

Galiptim. Hem de Öyle Böyle Değil

Geçmiş

Zamanla Seamus'un sevgi ve ilgisinin bebekte toplanmasına alıştım çünkü ben de işte kazanıyordum. Kai'ın ilk doğum günü öncesinde tırnaklarımla kazıyarak üst yönetici pozisyonuna gelmiştim bile. Her şey yolunda gidiyordu. Aldığım her terfi ile maaşım da yükseliyordu. On iki ay içinde maaşımı dörde katlamıştım. Kurumsal hayat benim kölemdi. Yepyeni, kiralık bir Mercedes kullanıyordum. İlk evimize taşınmıştık ve ev sadece benim üzerimeydi. Kocaman, çok varlıklı olduğumuzu düşündürecek türden bir evdi.

Galiptim.

Sonra işler değişti.

Evren bir küfür daha savurarak beni lanetledi.

Ne değişti tam olarak bilmiyorum; fakat telaşlı ve değişken bir ruh hâline büründüm. Bir anda, olması gerekenlerin olması gerektiği hızda gitmediği hissine kapıldım. Hız-

lanmam ve ilerlemem gerekiyordu ama etrafımdaki dünya buna ayak uyduramıyordu.

İşte o zaman, ben de Seamus'a geri döndüm. Onu fiziksel ve duygusal olarak tekrar ele geçirmem gerekiyordu ve bunu yapmanın en basit yolu sevişmekti. Sevişmek... Seamus'un bana hayranlığını artıracaktı. Sevişme sırasında aramızdaki bağ asla kopamazdı çünkü bu onun için her zaman bir sevgi göstergesiydi. Ve belki de ilk kez, bu boşluğu doldurabilmek adına olsa da sevişmeyi isteyen bendim. Bir kez daha beni şehvet dolu karanlık bakışlarıyla çırılçıplak kollarının arasına alsın istedim. Gergin kaslarındaki arzuyu ve uyarılmalarını hissetmeye ihtiyacım vardı. Güçlü vücudunun ritmini bulup beni sarsarak yirmi saniyelik sarhoşluğu yaşatmasını arzuluyordum. Sadece benim ona verebileceğim o son an zevkinde ismimi sayıklamasını duymak istiyordum.

Ve böylece seviştik.

Sık sık.

Ve planlarım alt üst oldu.

Sevişmek hoşuma gitmişti.

Aslında bayılıyordum.

Ölümüne istiyordum.

Bu ben için cinsel bir aydınlanmaydı.

Bu da asıl konudan uzaklaşmama sebep oldu. Seamus'a verebileceğim ve ondan alabileceğim pek çok şey vardı. Onunlayken hep kendimi tutmuştum, onun zevk almasındansa benim zevkim hep ön planda olmuştu ve ikimizin de aynı zevki alabiliyor olması bana sınırlı seçenekler sundu. Artık zihnim Seamus'tan gerçekleştirmesini isteyemeyeceğim kadar karanlık fantezilerle doluydu. Zihnim sürekli uyarılmış hâldeydi. Bu boşluğu üstü olduğum,

işe yeni başlamış bir genç adamla doldurdum. İnanılmaz yakışıklı ve iri yapılıydı. Şişirilmiş öz güveni onu kolayca kendime çekmeme yardım etti. Önce egosunu hoşnut ettim. Farkında bile olmadan benim sahte ilgime kandı ve kendi masumiyetinin kurbanı oldu. Sonuç ilkel, hayvani ve deneysel seksti. Hem de ne zaman ve nerede istersem...

İhanet benim için bir tür uyuşturucu olmuştu.

Ve Seamus bana tapmaya devam etti.

Galiptim. Hem de öyle böyle değil.

Seks hayatım mükemmeldi.

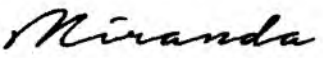
İkinci kez hamile kalana kadar, mükemmeldi.

Haplarımı alma konusunda dikkatsiz davranmıştım. Seamus hiçbir zaman prezervatif kullanmazdı. Şükür ki seks oyuncağım hep kullanırdı. Yoksa bok çukuruna düşmüş olacaktım. Hemen zavallı aptalı uydurma bir küçülme girişimi ile kovdurdum. Artık işime yaramazdı.

Hamile olduğumu söylediğimde Seamus aklın almayacağı kadar mutlu oldu. Bu dönem, Kai'ın doğumunu sil baştan izlemek gibiydi. Yeniden içimden bir bebek çıktı. Yeniden yerim dolduruldu. Ve bu minik insan dünyaya geldiğinde artık Seamus'un kalbinde bana hiçbir şekilde yer kalmayacağından da adım gibi emindim.

Yaratmaya çalıştığım ve bir kukla ustası gibi kontrol edebildiğim dış görüntümüz her geçen gün gözüme daha sahte görünmekteydi. Bazen oradaydı ve bazen değildi. Orada olmadığı günler beni korkutmaya başlamıştı.

Hain

Geçmiş

İkinci hamileliğim sırasında kendimi azimle işime verdim. Daha da uzun süreler çalışıyordum ve hamilelik yüzünden gözden düşmeden önce kurumsal merdivenlerin bir basamağını daha çıkmaya kararlıydım.

Bebek tam olarak dört hafta erken geldi. Doğum tam bir cehennemdi. O kör eden sancı o kadar ani başlamıştı ki ısrarla istediğim epidural yöntemi uygulamayı reddettiler. Güvenli bir şekilde yapılabileceği noktayı çoktan geçmiş olduğumu söylediler. Bence hemşireler acı çekmemden hastalıklı bir keyif alıyordu. *Kaltaklar.* Bıkmadan usanmadan ve bağıra çağıra her birini lanetledim doğum odasında, Seamus da buna dâhildi. Kimse gazabımdan kaçamadı.

Asıl doğum anı ilkinin yürek burkan bir tekrarıydı. "Bir oğlunuz oldu," diyen doktorun bizi kutlayan tonlaması bile aynıydı. Yapış yapış ve minnacık bir yaşam formu göğsüme yatırıldı. Seamus'un gözlerinin buğulanmasını

ve yüzündeki her bir noktanın ışıldayan bir sevgi ve gurura dönüşmesini izledim. Seamus, kaygılı ve heyecanlı ciğerlerine, kabına sığmayarak hızla atan kalbine nefes yetiştirmeye çalışıyordu. Benim ise nefes alma ve yaşamı sürdürme gibi hayati görevleri olan organlarıma ev sahipliği yapan göğüs kafesimin arkasındaki mağara boşalıyordu.

Bir kez daha yenilgiye uğramıştım. Hem de göz göre göre. Kahrolası küçük hain yüzünden. Orada öylece yatıp içimden yalvararak Seamus'a bakıyordum: *Ne olursun bana bak. Ne olursun beni sevdiğini söyle.* Acınacak hâldeydim fakat bana bakmadı. Gözleri sadece göğsümde sarmalanmış duran haini görüyordu.

"Rory ismini sever misin?" Gülümsemesi öylesine tatlıydı ki bu ikisi arasında telepatik bir iletişim olduğuna ve ömür boyu kopmayacak bir bağı çoktan kurmuş olduklarına yemin edebilirdim.

Sorusunu cevaplamadım. Ne isim koyacağımız hakkında hiç düşünmemiştim. Doğum öncesi tam bir inkâr hâlindeydim. Ve şimdi doğum bittikten sonra geriye sadece boşluk hissi kalmıştı.

"Onu sizden ayırdığım için üzgünüm fakat şimdi almam gerekiyor. Prematüre doğduğu için biraz fazladan ilgiye ihtiyacı olacak."

Alın götürün. Lütfen. Bu arada, madem ilgiden bahsettiniz, ben de biraz fazladan ilgi istiyorum, demek istedim. Demedim tabii. Hâlâ Seamus'un güzel yüzüne bakıyordum. Yüzü, küçük oğlu dünyaya planlanandan erken geldiği için bazı sağlık sıkıntıları yaşayabileceğini fark ettiği anda âdeta çöktü.

Aynı şekilde ben de çökmüş hissediyor olmalıydım ama öyle olmadı. Ben, kendimi düşünerek üzülmekteydim.

Rory eve gelebilecek sağlığa kavuşmadan önce çocuk

hastanesinde dört hafta geçirdi. Ben üçüncü haftadan sonra işe döndüm. Şükür ki Seamus yaz tatilindeydi ve iki oğluna bakmak için gerekli bütün ebeveyn işlerini üstlendi.

Doğum sonrası depresyonunu bu sefer gerçekten yaşadım. Ne pahasına olursa olsun duygularımı göstermekten kaçınıyordum ve bu beni boğuyordu. İlaç kullanmaya başladım. İlaç kullanmak duygu durumumun iyileşmesini sağladı ama hiçbir zaman oğullarım için bir sevgi tomurcuklanması yaşamadım.

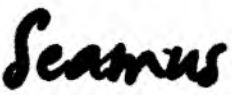
Seamus'un bana nasıl baktığımı görüyordum. "Bir şeye ihtiyacın var mı?" ya da "Sana nasıl yardımcı olabilirim?" gibi sorular artık pek az olan konuşmalarımıza alelade eklemelerdi. Bana gerçekten yardım etmek istediğini biliyordum. Fakat bana yardım etme yoluyla aslında çocuklara yardım ettiğini düşündüğünü de biliyordum. Ve ailemize... Zira Seamus tam bir aile insanıydı.

Seamus'un niyeti aslında kendince iyi olsa bile, artık sessizce yargılanıyor olduğum gerçeğine içerlemeye başlamıştım. Kendimi zayıf ve savunmasız hissediyordum. Dışarıya vereceğimiz o iyi izlenim için hepimizin oynaması gereken bir rolü vardı ve doğum sonrası depresyonu bu planı mahvediyordu.

Kai üç, Rory de bir yaşına gelmişti bile. Bense bu çocukları doğurduğumu kabul edip sadece bunun bile yeterli olduğu fikrine kaptırmıştım kendimi. Babaları onları ikimiz adına da seviyordu zaten. Ben de cehennemden ücretsiz çıkış kartımı kullanıyordum, Seamus'u... Beni her zaman şeytanın yanından çekip alacaktı. Bilmeden günahlarımı telafi edecekti. Tanrı'ya şükür beni terk etmiyordu. Oğullarına olan sevgisi gözlerini öylesine kör etmişti ki benim gerçekten kim olduğumu göremiyordu.

Dışarıya verdiğimiz izlenim böylece yara almadı.

Bir Kahramana İhtiyacımız Vardı

Şu An

"Seamus!" Başı belada olan bir insanın boğuk çığlığını duydum. Yardıma ihtiyacı olan biri sesleniyordu.

Uykuyu savmak için gözlerimi kırpıştırdım, üzerimdeki örtülerden kurtuldum ve sakar bir hareketle yataktan fırladım. Çocukların odalarının kapısının önünde duruyor, gelen sesin bir kıza mı yoksa erkeğe mi ait olduğunu hatırlamaya çalışıyordum.

Henüz yarı uyanıktım ama kapının daha fazla çalınması ve tekrar "Seamus!" sesini duymamla birlikte, bunun bir kadın sesi olduğunu düşündüm.

Kalbim yerinden çıkacak gibi çarpıyordu ama seslenenin çocuklarımdan biri olmadığını anlamak beni oldukça rahatlatmıştı. Güvendeydiler. Bacaklarım ve uyuşukluk iyi bir ikili oluşturmuyordu; bu yüzden kapıya doğru güçlükle ilerledim.

Kapıyı açtığımda W...E paspasının üzerinde Faith'i

buldum. Üzerinde sırılsıklam pijamaları vardı. Nefes nefeseydi. Merdivenleri koşarak çıktığı için mi yoksa bir şeyden korktuğundan mı bu durumdaydı, anlayamadım. "Çok şükür, Seamus, yardımına ihtiyacımız var. Hope'un dairesinde bir boru kırıldı ve ev sahibi evde değil. Her yeri su bastı ve ana vanayı bulamıyoruz."

Üzerimdeki iç çamaşırına baktım. Kapıyı açmadan *önce* bunu düşünmüş olmam gerekirdi, Faith karşımda benden yardım istiyorken değil. Bu noktada aşağı çırılçıplak insem de umurunda bile olmayacağından emindim, önemli olan suyu kesmekti nihayetinde. Diğer taraftan, Hope henüz tanışmadığım biriydi. Ve iç çamaşırı kriz zamanlarında bile pek uygun bir tanışma kıyafeti sayılmazdı.

Hızlıca bir şort bulup giydim ve "Lütfen burada çocuklarla kal," diye talimat verdim.

Hızlıca evet anlamında başını salladı.

Saat gece yarısını henüz geçmişti ve ben dengemi kurmaya çalışarak merdivenlerden aşağı iniyordum. Daire birin önündeki koridorda bir televizyon koltuğu, küçük bir masa ve şifonyer vardı. Sürgüsüz kapıyı çaldığımda, kapı kendi kendine birkaç santimetre açıldı. Yabancı bir eve habersiz giriyor olmamak için, "Merhaba!" diye yüksek sesle seslendim.

Uzun ve inanılmaz derecede zayıf bir kadın banyo olduğunu tahmin ettiğim yerden çıktı. İlk bakışta, onda sadece çaresizliği gördüm. Hayat tarafından fazla hırpalandığı için perişanlık en yakın arkadaşı olmuş olan insanlardan biri gibi görünüyordu. "Borulardan biri patladı. Suyu nasıl durdurabileceğimi bilmiyorum."

Kendimi tanıtmadan içeri girdim. "Boruların olduğu dolap nerede?"

Mutfağın yanındaki kapıyı gösterdi.

Dolaba doğru yürüdüm. Attığım her adım diğerinden daha ıslaktı. Halı artık daha fazla su çekemeyecek kadar ıslanmıştı. Ana vana, aynen bizim dairedeki gibi, kombi ve şofbenin yanında, dolaptaydı. Allahtan aynıydılar.

Suyun akma sesi kesildiğinde derince iç geçirdi. Stresini dışarıdan duyulabilir bir şekilde salıvermişti. Kederli gözlerle "Şükürler olsun," diye fısıldadı.

Onu anladığımı göstererek başımı salladım ve elimi uzattım. "Ben Seamus. Üst katta üç çocuğumla birlikte yaşıyorum. Eminim sesimizi duymuşsunuzdur." Gürültü yaptığımız için özür dileyecek gibi oldum. "Sessiz olmaya çalışıyoruz ama televizyonun sesi çok geliyorsa ya da çocukların birbirini kovalamalarını duyuyorsanız, kusura bakmayın."

Elini gönülsüzce uzattı. Kavrayışı oldukça cılızdı ve sadece parmaklarının ucuyla elimi sıktı. Söylediği tek şey, "Benim adım Hope," oldu. Islak ayaklarına bakıyordu.

"Görüyorum ki mobilyaları dışarı çıkartmışsınız. Ben ısıtıcı fanı getireyim, biraz da bez alayım, buraları temizlemenize yardım edeyim." Faith evde çocuklara göz kulak olduğu sürece Hope'a yardım edebilirdim.

"Dolapta bir fan var," dedi. Çözüm önerdiğinin farkındaydım ancak bunu söyleyiş şekli enteresandı. Sanki bunu tesadüfi söylüyor gibiydi. Bir şekilde konuyla ilgisiz bir ifade gibi geldi bu.

"Güzel." Hemen ekledim, "Mutfakta kuru kalmış zemine yerleştirip çalıştırın. Ben hemen geliyorum," dedim. Öyle ki, ısıtıcı fanı ıslak halının üzerine koyup, fişe takarak elektrik çarpmasına sebep olacak diye korkuyordum.

Başını evet anlamında salladı.

Etrafa su sıçratarak ıslak halının üzerinden geçtim. Dışarıya çıktığımda omuzlarımı gerdim, gözlerimi kapattım ve nemli gece havasını içime çektim. Acil durum sebebiyle yükselmiş adrenalinin yarattığı gerginliğim geçiyordu. Ve gerginliğim azaldıkça, stres yaratan bütün sorunlar bu kadar kolay halledilse diye düşünürken buldum kendimi. Merdivenlere gözüm korkarak baktım. Yorgunluğum sürünerek geri geliyordu. Bu yüzden de yukarı yavaş yavaş çıktım.

Dairenin kapısı sonuna kadar açıktı. Faith oturma odasında yerde bağdaş kurup oturmuş, avuçlarını da bacaklarının üzerine koymuştu. Gözleri kapalıydı ve göğsünün derin, bilinçli nefeslerle inip kalktığını görebiliyordum. Kendi kendine konuşuyor gibi dudakları oynuyordu fakat hiçbir ses gelmiyordu.

Tuhaf bir durumda kalmıştım. Araya girmeli miyim yoksa benim odada, yanında olduğumu hissetmesini mi beklemeliyim bilemedim. Boğazımı temizler gibi ses çıkardım; bu benim zor durumlarla baş etme yolumdu.

Dudakları birkaç saniye daha hareket etti ve sonra gözlerini açıp ayağa kalktı. "Ee? Su kesildi mi?"

Başımı evet anlamında salladım. Zihnimde onu hâlâ yere oturmuş hâlde görüyordum. "Ne yapıyordun? Meditasyon mu? Yoksa dua mı ediyordun?"

"İkisi de sanırım, ben bunları ayırmaktan pek hoşlanmam," dedi ve yanımdan geçti. "İkisini aynı anda yapmayı severim." Göz kırptı.

Gülümsedim. Gülümsemem dudaklarıma kadar ulaşmış mıydı, bilmiyordum. Öylesine yorgundum ki... Faith beni gülümsetiyordu yine de. "Isıtıcı fan ve birkaç bez alıp aşağı geri döneceğim, Hope'a yardıma..."

"Fanı ve bezleri neden bana vermiyorsun? Ben yardım ederim."

"Ama Hope'a dönüp yardım edeceğimi söyledim," diye karşı çıktım. İnsanları hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ederdim, özellikle de bir söz vermişsem.

Faith gülümsedi ve o anda anladım ki benim kazanmama izin vermeyecekti. "Yarın çocukların okulu var, sen de sabah işe gitmek zorundasın. Oysa ben değilim. Birazcık dinlen sen, Seamus."

"Emin misin?" Geri adım atmaktan hoşlanmıyordum fakat haklıydı. Birkaç saat sonra işe gitmem gerekiyordu.

Başını olumlu anlamda salladı.

Fanı ve bezleri kendim aşağı götürüp Faith'in yardıma gideceğini Hope'a açıklamakta ısrar ettim. Ayrıca eğer bir şeylere ihtiyaçları olursa gelip kapımı çalabileceğini de söyledim.

Hope evet der gibi başını sallıyordu fakat ağzından tek bir kelime çıkmadı.

Ben eve girerken Faith ayrıldı.

"Hope'a bu akşam yardımcı olduğun için teşekkürler. Kusura bakma, uyandırdık seni. Bir kahramana ihtiyacımız vardı."

Birinin bana ihtiyaç duyması güzel bir histi. "Rica ederim. İyi geceler, Faith."

Kapıyı kapatmış çıkıyordu fakat birkaç santim aralık bırakıp içeri doğru fısıldadı: "Tatlı rüyalar, Seamus."

Dizlerin Çekici, Kanatırsan Yazık Olur

Şu An

Bir cumartesi sabahı, saat yediydi. Bu da iki şeyin garantisi demekti.

Bir: Kira yaklaşık bir saatten beri tamamen uyanık hâldeydi ve kanepede oturmuş çizgi film izliyordu.

İki: Ben de yarı uyanık, gözlerim neredeyse kapalı hâlde, çizgi film izleyen Kira'nın yanında oturuyordum.

On bir senedir saat sabah altıyı geçtikten sonra hiç uyumamıştım.

Şikâyetçi değildim. Çocuklarım sadece bir kere çocuk oluyorlardı nihayetinde. Oğullarım şu anda uyumaktaydı ve yakın zamanda uyku vardiyasını Kira'nın alacağından emindim.

"Babacığım, bugün sahile gidecek miyiz?"

Gözlerim hâlâ kapalı karşılık verdim: "Yağmur yağıyor mu?" Yerel haberlerdeki hava programı sunucusu bugün için yağmur beklendiğini söylemişti dün gece.

Ön kapıya gitti ve kapıyı açtı. Açıkçası, doğru bir hava tahmini, pencereden bir bakış atmakla değil de bilimsel değerlendirmelerle elde edilir diye düşündüm.

"Acaba bu ne ki?" diye sordu Kira merakla. Kapının dışına doğru yere bakıyordu. Kira'dan bahsediyorsak, merak onun için her zaman pek de iyi değildi. Korkusuzdu. Güven isteyen türden bir korkusuzluktu bu. Güveni dipsiz kuyu gibiydi. Dünyanın iyi bir yer olduğu ve kötü hiçbir şey olamayacağına dair bir güveni vardı. Kötü bir şey olduğunda bile, mesela üç yaşındayken bir arı tarafından sokulması gibi, güvenini kaybetmezdi. Arı yumuşacık ve kabarık bir yaratıktı ne de olsa ve Kira'nın minicik parmaklarına dayanamamıştı. Annesi ailesini terk edip başka bir eyalete taşındığında da Kira güvenini kaybetmemişti. Hâlâ korkusuzdu.

Kapıya doğru yürüdüm ve *acaba bu ne ki* cismine yakından baktım.

W...E paspasının üzerinde bir baston vardı. Tahta bir bastondu ve kocaman görünmese bile sanki görevini çok iyi yerine getirecek gibi sapasağlamdı. Görevini yerine getirebilmek için belli ki pek çok fırsatı olmuştu. Sapındaki boyası ve cilası silinmişti, ayağında birkaç savaş yarası vardı. Altında, üzerinde ismim yazılı bir zarf durmaktaydı.

İsmimi gördüğümde içimde birkaç farklı duygu peyda oldu.

İlki utançtı çünkü birisi buna ihtiyacım olduğunu düşünmüştü. Bu düşünceyle mideme bir sancı saplandı.

İkincisi kızgınlıktı çünkü birisi buna ihtiyacım olduğunu düşünmüştü. Bu düşünceyle de midem yandı âdeta.

Üçüncü duygu ise bana yabancıydı, sanki bir hain acılı varoluşumu ele geçirmiş gibi hissediyordum. Bu aslında rahatlatıcı bir histi çünkü birisi buna ihtiyacım olduğunu düşünmüştü. Bu düşünceyle midem toparlandı.

Ancak bu rahatlık sadece kısa bir an kaldı. Zira ben kırk dört yaşında inatçı bir adamdım. Baston kullanmayı reddediyordum.

Baston ben acizim, zayıfım ve gün geçtikçe kötüleşiyorum diye bağırırdı.

Ara sıra olan, iğne batması gibi ağrılar haricinde, belimden aşağısını, bacaklarımı bazen hissedemiyor olabilirdim belki. Fakat yaşlı bir adam gibi destek kullanmayacaktım. Yaşlı ve hasta bir adam gibi...

"Kira tatlım, bana bir iyilik yapıp bunu odama koyar mısın?" Bir başkaldırı ve protesto hareketi olarak, benzin döküp bastonu W...E paspasının üzerinde yakmak istiyordum. Ayrıca bunun artık üzerinde hoş geldiniz yazmayan bir paspasa bırakılmış olduğu ironisini de görmemezlikten gelemiyordum. Bu baston hiç de *hoş gelmemişti*. W...E paspası artık hoş gelmediniz paspasıydı benim için.

Kira bir eliyle bastonu diğer eliyle de zarfı yerden aldı. "Mektup ne olacak? Üzerinde senin ismin var." Hâlâ zarfın üzerindeki el yazısına bakıp onu okuyordu.

"Onu da şeyle birlikte yatağımın üstüne..." Kelimeyi daha söyleyemiyordum bile. Parmağımla bastonu gösterdim.

Öğleden sonra kutu oyunları oynayıp Netflix'te film izleyerek zaman geçirdik. Dışarda yağmur durmak bilmeden yağıyordu.

Çocuklar yattılar. Yatmadan önce onlara iyi geceler

öpücüğü verip sarıldığımda üç adet mutlu ve hâlinden memnun, bana gülümseyen yüz gördüm. Hepsinin aynı anda gülümsüyor oluşunu uzun zamandır görmemiştim. Çok uzun zamandır hem de. Kai bile sırıtıyordu. Ve Kai bir şeyi sadece gerçekten hissediyorsa yapardı. İçindeki dürüstlük, kemiklerinde can bulup bütün vücuduna sızardı. Yani her bir santimetresi gerçeklikle doluydu. İçi dışı birdi. Ve bugün mutluydu.

Bu da beni mutlu yapıyordu.

Acıyı bir kenara kaldırmıştım.

Acının her bir izini.

Ta ki odama girip yatağımın üzerinde yatan bastonu görene kadar.

Ve o an, en başta sinir olmak üzere pek çok duygunun karışımını yaşadım. Birisi benim hakkımda hüküm vermişti. Bu kişi Miranda olabilir mi diye bile düşündüm ki bu, Miranda başka bir eyalette yaşıyor olduğu için çılgınca bir fikirdi. Maalesef benim kusurumu yüzüme vurmak ya da beni küçümsemek için böyle bir şey yapabilecek kadar aşağılıktı. Küçümsemekte her zaman usta olmuştu. Aman Allah'ım, onda ne buluyordum acaba?

Zarfı yırtarak açtım ve notu okumaya başladım. Okudukça, daha önceden hissetmiş olduğum rahatlama hissi geri döndü.

Utanç da...

Ama kızgınlık değil.

Seamus,

Bugün ikinci el eşya mağazasında bunu gördüm. Düşündüm ki bu, seni dizinin derisinin yeniden kalkmasından kurtarır. Sert bir adam olduğunu biliyorum ama dizlerin çok çekici ve kanatırsan yazık olur. Ayrıca seni acı çekiyorken görmek beni üzüyor.

Faith

Faith. Tabii ki bastonu bırakan Faith'ti. İyi niyetle bırakmıştı, alay etmek için değil.

Öyle bile olsa, kullanmayacaktım. İnadım tutmuştu. Oldu olacak boynuma üzerinde, *Benim işim bitti,* yazan bir tabela da assaydım.

Bastonu mektupla birlikte dolabımın arkasına koyup bir yığın gazete ve ayakkabının arkasına gömdüm. Artık ortadan kalkmış olduğuna göre rahatlama hissi de incelip havaya karıştı gitti. Geriye kalan tek şey utançtı artık. Âdeta içime oturmuştu. Benimle alay ediyordu. Ve bu utancın neden kaynaklandığını anlayamıyordum çünkü bu yeni bir tür utançtı. Utanç ağacında büyüyen yeni bir daldı ve benim tırmanacağımı düşündüğüm bir kısmı yoktu. İnce ve titrekti ve benim ağırlığımı kaldıramayacak kadar da küçüktü. Bu utanç erkeklik ve kuvvetle ilişkiliydi. Cazibe ve cinsel güçle de... Sağlık problemi yaşayan erkeklerin,

baston gibi desteklere ihtiyacı olan erkeklerin, özellikle de benim yaşlarımdalarsa artık arzulanmayacaklarına dair farkındalıktı. Kendimi bu hastalığa bir şey daha feda etmiş gibi hissediyordum. Sanki bir kadını baştan çıkarma yeteneğimi kaybetmiş gibi... Bir gün böyle bir şeye kendimi hazır hissetsem bile bir şey yapamayacaktım.

Faith çekici kelimesini kullanırken alçak gönüllü davranmaya çalışmıyordu, bunu biliyordum. Fakat belki de nota 'çekici' kelimesini yazmış çekici bir genç kadın olduğu gerçeği çığ gibi bir çöküşe götürdü beni. Ömrü boyunca yalnız kalacak, bekâr bir adam olacaktım. O kelimeyi özellikle seçmediğini, bir şey kastetmediğini biliyordum. Fakat bazen tek bir kelime bir düşünceyi tahrik ederdi. Ve düşünce yolda çatala ulaştığında ya olumlu ya da olumsuz rotaya dönerdi.

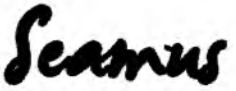
Son zamanlarda düşüncelerim doğrudan sola dönüp olumsuza doğru gitmişlerdi.

Bazen mantıksız davrandığımın farkındaydım ama mantıksız düşünceler boka saplandığında fazlasıyla gerçek görünürlerdi.

Ve bok batağının dibi tam olarak olduğum yerdi.

Bok batağının dibi...

Sakin ve Normal, İşte O Adam Olmak İstiyorum

Şu An

Akşam yemeğinden sonra çocuklarla sahile yürüdük. Faith süt kasasının üzerinde dikilmiş, yine insanlara sarılıyordu. Onu fark ettiğimde onunla ilgili en baskın hissim yine korkuydu. Üzülme ise korkunun hemen arkasından, ikinci sırada geliyordu.

Kira gidip Faith'e sarıldı.

Biz geri kalanlar sarılmadık.

Geçen hafta baston olayı olduğundan beri henüz Faith ile konuşmamıştık. Ona bakmakta zorluk çekiyordum çünkü beni nasıl gördüğünü biliyordum. Ben onun için, merdivenlerde düşen ve kendini yaralayan adamdım.

MS hastalığımla tanımlanmak istemiyordum.

Hastalığımın belirtileriyle tanımlanmak istemiyordum.

Kısıtlamalarımla tanımlanmak istemiyordum.

Ağrılarımla tanımlanmak istemiyordum.

Utancımla tanımlanmak istemiyordum.

Ben sadece merdivenlerden yukarı çıkan adam olarak tanımlanmak istiyordum. Kimse bu adam hakkında herhangi bir şey düşünmezdi çünkü bu adam sakin ve normaldi.

İşte o adam olmak istiyordum.

Dış Görünüşü Siktir Et

Geçmiş

Hep otuz yaşına gelmeden önce genel müdür yardımcısı unvanını almak istemiştim. Unvanlar önemliydi, yükselmenin göstergesiydi. Yükselmek ise gücü getirirdi.

Şu an bu unvana öylesine yakındım ki tadını hissedebiliyordum. O müthiş içgüdüm geri dönmüştü. Rory'nin doğumundan sonraki yıl kendimi bırakmamak için çok çabalamıştım ve şimdi intikam duygusuyla ve büyük bir kararlılıkla buradaydım. Hiç kimse ya da hiçbir şeyin dikkatimi dağıtıp bu hayalimin önüne geçmesine izin vermeyecektim.

Çalıştığım kurum Marshall Industries'in genel müdür yardımcısı üç ay içinde emekliye ayrılacaktı ve onun yerine geçecek kişi için araştırmalar ve mülakatlar başlatılmıştı. Genel müdür yardımcımız, vakti on sene kadar önce gelip geçmiş, antika bir adamdı. Son birkaç yıldır, onun iyi görünmesi için elimden gelen her şeyi yapmıştım. O

da bu zaman zarfında iltifatları almaya devam etmişti tabii. Hem şef hem de orkestra olmak kolay iş değildi, dinleyenlerin dikkatini verip ikisini de fark etmesi gerekirdi. Nitekim öyle de oldu.

Genel müdür Loren Buckingham nüfuzlu bir adamdı. Marshall Industries'i yüzlerce kilometre uzaklıkta Seattle'daki ofisinden yönetirdi. O çağırmadığı sürece kimse onunla yüz yüze iletişime geçmezdi.

Ben ise bir önceki ay çağrılmıştım.

Benim yirmi yıl üstümdü. Haddinden fazla parayla satın alınan türden asil bir yakışıklılığı vardı. Gözlerindeki parıltı âdeta *Seni ister satın alır ister satarım* diye bağırıyordu ve ben bunu çok çekici bulurdum. Elini sıkmak beni hayatım boyunca deneyimlediğim her şeyden daha fazla tahrik etmişti. Dokunuşundaki yetki ve kesinlik, gerilimi yıkıp geçerek iletirdi. Bu da acayip erotikti.

Görüşme iyi geçti.

Akşam yemeği daha da iyi geçti.

Eve ikinci tura geçtiğimi düşünerek döndüm.

İkinci tur başladı.

O öğleden sonra havaalanına gitmeden önce Seamus bana iyi şansalar diledi.

Şansa ihtiyacım yoktu. Her şey kontrolüm altındaydı. Anlaşmaya varmak benim ustası olduğum konuydu zaten.

Bay Buckingham'ın özel şoförü beni camları siyah filmli bir araçla havaalanından aldı. Şehre girdiğimizde ofisin önünden geçip gidince meraklandım.

"Bay Buckingham sizi rezidansına götürmemi istedi," diye karşılık verdi şoför profesyonel bir şekilde.

Dudağımın sağ üst köşesine gelip yerleşen memnun sırıtmayı yüzümden silemedim. Yüzümü pudraladım, ruju-

mu tazeledim ve ipek bluzumun ilk dört düğmesini açtım. Birkaç ay önce göğüs büyütme ameliyatı olmuştum çünkü hamilelikler ve yaşlanma benim kızları fena etkilemişti. Şu anda ise muhteşem görünüyorlardı ve ben çıkarlarım için birazcık dekolte gösterebilecek kadar seviyemi düşürebilirdim. Bay Buckingham ile son görüşmemizde aramızda bir çekim vardı, bunu gayet açık hissetmiştim. Ve bu durumu avantajım için kullanacağım da kesindi. Geriye bir tek bu dişi kuşatmayı başlatmak kalmıştı.

Rezidansı şık demir çitlerin ve otomatik bir kapının arkasında kalan sıcak bir mülktü. Bu gösterişli evi gördüğüm anda hayallere daldım. Onunla bu evde yaşama ve imparatorluğunda saltanat sürme rüyaları düşüncelerimi ele geçirmişti. Zihnim ve bedenim bunlara duyduğum ihtiyaçla titriyordu. Tamamen güç ve para isteği ile işleyen bir ihtiyaçtı bu. Dindirmek için her şeyi yapabileceğim bir ihtiyaç.

Uğruna çabaladığım ve içinde yaşadığım dış görünüşü siktir et, yerine bunu istiyordum. Benim kaderim buydu.

Şoför yuvarlak bahçeye girdi ve giriş kapısına kadar bana eşlik etti. Hemen sonra da araca geri dönüp evin arka tarafına doğru giderek gözden kayboldu. Kıyafet çantalarım da hâlâ arabadaydı.

Kapıda soylu ve yaşlıca bir kadın beni sert bir şekilde selamladı. Gözünün ucuyla beni kesiyordu. Keşke son iki düğmem kapalı olsaydı diye düşündüm.

Bu düşünce Bay Buckingham bizi pahalı salonda karşılayınca yok oldu. Gözlerinin ince yüksek topuk ayakkabılarımdan başlayıp bronz bacaklarımda ve arkasından kuşkusuz kısa fakat şık özel tasarım eteğimde gezindiğini fark ettim. Bakışları yukarı doğru giderken dekoltemde

memnuniyetle kısa bir ara verdi ve kaşlarından birini seksi bir sırıtmayla kaldırdı. Sonra kaşları düzeldiyse de o sırıtma yüzünce öylece kaldı. Sonunda gözleri gözlerimle buluştuğunda, "Bayan McIntyre, sizi tekrar görmek ne hoş," dedi.

Yaşlı kadın hoşnutsuzlukla ofladı ve hiçbir şey söylemeden uzaklaştı.

Bay Buckingham kulağıma doğru uygun olmayacak kadar eğilip fısıldadı: "Annemi mazur görün lütfen. Bazen unutuyor işte."

Bu sözlerden sonra cilveyle gülümseyip sordum. "Unutuyor mu?"

"Her zaman onun oğlu olsam da artık yetişkin bir adam olduğumu unutuyor."

Gülümseyerek anladığımı göstermek için başımı salladım.

"Zarif bir kadın gördüğünde kim beğenmez ki?" diye devam edip göz kırptı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu ve bu bakış öylesine yoğundu ki köşeye sıkışmış gibiydim. Hareket edemezdim. Bu bir testti. Hissedebiliyordum. Benim tepkimi bekliyordu.

Tahmin ediyorum ki benim de yaşayan ve nefes alan çoğu kadın gibi ayaklarının dibinde eriyip gideceğimi düşünüyor, bu karşılığı bekliyordu. Böylesine büyük bir coşkuyla iltifatını kabul etmek onları, kısa ama tesirli bir takasın sonunda, itaatkâr aptallar gibi gösteriyordu. *Bu oyun iki kişi oynanır,* diye geçirdim aklımdan ve meydan okur gibi tek kaşımı kaldırdım.

Benimle flört eden bir gülümsemesi vardı. Bu kesinlikle inkâr edilemezdi. Karşılık olarak bir kahkaha attı ve "Seni ilk gördüğüm anda beğenmiştim, Miranda. Birlikte iyi bir takım olacağız," dedi.

Yüreğim hop etti. Bahsettiği pozisyon benim istediğim pozisyon kadar iyiydi ve buraya geleli henüz beş dakika bile olmamıştı.

Öğleden sonrasının geri kalanı işle alakalı konuşmalarla geçti. Raporları inceledik. Pek çok hayali ve feci senaryo anlattı; eğer pozisyonu alırsam bu gibi durumlarla nasıl başa çıkabileceğim konusunda fikirlerimi dinledi. Eğer istediğim her şeyi yapabilecek kontrol gücüm olsaydı ne tür değişiklikler yapmak isterdim diye sordu. Beş yıl, on yıl, yirmi yıl sonra kendimi nerede gördüğümü konuştuk. Sorduğu her soruya öz güvenle yanıt verdim. İşimde harikaydım ve gelecek on yılda kurumu daha iyi bir konuma getirebilmek için gerekli yönetim vizyonuna dair çok net fikirlerim vardı. Şirketi sadece büyütmek değil, alanında en iyisi yapmak istiyordum. Rekabeti tamamen ortadan kaldırmak istiyordum.

Ben konuşurken yüzüne onaylayan bir ifade takındı. Bu beni rahatlamam ve konuşmaya devam etmem için yüzüne yerleştirdiği bir gülümseme değildi; söylediğim her şeyi çok beğeniyordu. Sözlerimdeki tutkuyu hissedebiliyordu. Onun fikirlerine ayna tutuyordum aslında.

Kalıp akşam yemeğine katılmamı rica etti.

Ben de öyle yaptım.

Sonra biraz daha kalıp bir kadeh şarap içmeyi teklif etti.

Bir kadeh iki oldu.

Sonra da üç.

Üçüncü kadeh, salondaki koltuklarda artık pek de masum olmayan etkileşimlere neden oldu: Şen hazırcevaplıklar, flört dolu dokunuşlar ve tesirli, anlam yüklü bakışmalar.

Konuşmalar pişkin imalarla süslenince, dördüncü kadehi alır mıyım diye sordu. Geri çevirdim ve cesurca "Beni bütün mantık ve kısıtlamalarımdan arındırmaya mı çalışıyorsunuz?" diye sordum.

Erkekteki cinsel arzunun bariz göstergelerini bilirdim. Onları ortaya çıkarmak pek çok kez yaptığım bir şeydi. İstekli bakışmalar, derin nefes alıp vermeler, kaslarda kasılmalar... Penisinin pantolonunun içinde etkileyici bir şekilde büyüdüğünü anlatmaya gerek bile yoktu. Beni öylesine çok istiyordu ki oracıkta, salondaki koltuğunun üzerinde bile sevişebilirdi. Dudaklarını ıslattı. "Belki de."

Bluzumun bir düğmesini daha açıp fısıldadım: "Kendimi fazla kısıtlamam, koyduğum kuralları da bugün içeri girerken dışarıda bıraktım."

Kalıp yatakta ona katılır mıyım diye sormadı.

Ama ben yaptım.

Ona ilk orgazmını yaşattığımda bana yeni genel müdür yardımcısı olduğumu söyledi.

Ve sonrasında her defasında mest olarak ismimi tekrarladı.

Ertesi sabah üç nüsha sözleşmem imzalanmış şekilde ayrıldım. Artık Loren'ı parmağımın ucunda oynatacaktım.

Görev tamamlanmıştı.

O, İç Çekmez Bile

Şu An

"Çocukların velayetini ben almak istiyorum."

Kelimeleri telefonun diğer ucundan fiziksel bir darbe gibi gelip beni yere düşürdü. Bir anda nefesim kesildi ve görüşüm zayıfladı. Kafam âdeta durdu ve başım aniden, sanki kaynayan, beyaz bir sarsıntıyla doldu. Sonra hemen bu his yerini benim olanı her ne pahasına olursa olsun korumak için vahşi bir öfkeye bıraktı. "Önce cesedimi çiğnemen gerek."

İç çekti. Yüksek sesle. Genellikle iç çekmezdi. Sinirinin fazlasıyla bozulmuş olduğunu vurgulayan bir ifade şekliydi bu. Buna böylesine çabuk başvurmuş olmasına şaşırdım. Demek ki bunun kolay olacağını düşünmüştü, bir şekilde. Ve ona karşı çıkmayacağımı sanıyordu.

Sanki böyle bir ihtimal varmış gibi.

"Seamus, gerçekçi ol. İhtiyaçları olan hayatı onlara sen sağlayamazsın."

Kudurmuş durumdaydım ve kafamda çılgınlar gibi dönüp duran, *Siktir git* lafı yüzünden söyleyecek bir kelime bulamıyordum. Bunu söylemem mümkün değildi çünkü duymak istediği tam olarak buydu. O yüzden kafamı toplayıp bu düşünceyi kovana kadar "Ne?" diyerek idare ettim.

Tekrar iç geçirdi. Bu seferki biraz daha farklıydı çünkü arkasında gergin bir şekilde nefret ve alçaklık kusmaya hazır bir şeytani sırıtma vardı. "Hepsi tek bir yatak odasını paylaşıyor. Kira geçen hafta sonu aylak bir palyaço gibi giydirilmişti. Rory aklı başında değilmiş gibi konuşuyor. Kai tamamen içine kapanmış ve öfkeli. Onları *devlet* okuluna kaydettirdin..."

Sözünü kestim çünkü bu saçmalığı daha fazla dinleyemezdim. Açık bir şekilde sadece kendi kafasındakileri önemsiyordu, çocukların iyi olup olmadığını değil. *Siktir git* demek hâlâ seçenekler arasında olmadığı için ne diyeceğimi bilmiyordum. Bunun yerine hırçın bir şekilde "Ne?" diye tekrarladım.

Hiçbir şey söylememişim gibi, konuşmasına devam etti: "Ayrıca ebeveyn olmak için fiziksel durumun da müsait değil. İkimiz de biliyoruz ki bu durum sadece daha kötüye gidecek."

İşte o anda kontrolümü kaybettim. "*Siktir git*. Çocuklarımı yetiştirmeye tümüyle yetkinim."

"*Bizim* çocuklarımız," diye düzeltti. "Ve hayır, değilsin."

"*Benim* çocuklarım," diye düzelttim sımsıkı dişlerimin arasından.

"Beni tehdit mi ediyorsun?" Sesinden o bilindik şeytani tonun hâlâ orda olduğunu anlayabiliyordum. Hakarete uğramamıştı, bu durumdan zevk alıyordu.

"Hayır, bir gerçeği ifade ediyorum sadece."

"Avukatım seni arayacak." Bu son sözüydü. Hat kesildi.

Tabii ki son sözü o söyleyecekti. Ve tabii ki o söz, *Avukatım seni arayacak,* olacaktı. Eğer bir konuşmayı böyle bitirmezsek zaten tuhaf olurdu. Bazı insanlar hoşça kal der. Miranda ise, *Avukatım seni arayacak* der.

Zaman geçtikçe insanlar değişir ve ortaya pek çok farklı etken çıkar. Hepsi birleşip ideallerimizi ve kişisel etik anlayışlarımızı kalıcı bir şekilde iyileştirir ya da erozyona uğratır. Baskınlık ve güç kendi aklında Miranda'yı yükseltmişti, öyle ki dokunulamaz bir konumda olduğunu sanıyordu. Bulunduğu yerde edepten muaftı ve insanlara berbat davranmak onun normu hâline gelmişti. Kendini mahvetti. Ve içimde yakın zamanda bizi de mahvedeceğine dair bir his vardı.

Sen de Kendi Tabelanı Hazırlamalısın

Şu An

Miranda yine buralardaydı.

Çocuklar pazar sabahına kadar onunla olacaktı. Bu da şu andan tam yirmi dört saat sonrası demekti. Aslında çocukları almasını istememiştim çünkü midemde başlayıp kanayarak tüm damarlarıma yayılmış iğrenç bir his vardı. Saçma sapan bir oyunun peşinde olabilirdi ve çocukları alıp Seattle'a gidebilirdi. Böylece ben de sırf korkumu dindirebileyim diye Hilton'a kadar onları takip ettim. Arabamı otoparkın diğer bölmesine park edip onları gözetlemeyi düşündüm bir an, sonra bunun uygunsuz olacağına karar verip oradan ayrıldım ve ertesi günü beklemeye başladım.

Sonrasında doğrudan sahile gidip güneş batana kadar aynı noktada oturdum. Denizin bende her zaman yatıştırıcı bir etkisi olmuştu. Dalgaların çarpma sesi mi yoksa görüntüsü mü, bilmiyordum. Fakat bu, her zaman denize yakın bir yerde yaşamama sebep olacaktı. Ayrıca bu, kendimi anneme daha yakın hissettiriyordu.

Eve gidene kadar sanki sakinleştirici ilaç almış gibiydim. Çok uzun zamandır ilk kez rahatlamıştım.

Tam W...E paspasının üzerine gelmiştim ki Faith'in motosikletinin egzozundan gelen uğultulu sesi duydum. Motosikleti dairesinin önüne yanaşıyordu. Aptal *Hoş gelmediniz* paspası. Ellerim ceplerimde anahtarlarımı aradım. Nedenini bilmiyorum ama kalp atışlarım dörtnala giden atlar gibi hızlandı. Kalp atışlarım sanki bir şeylerle yarışıyordu. Ya da bir şeyden kaçmaya çalışıyordu.

"Bana görünmemeye mi çalışıyorsun, Seamus?" diye bağırdı Faith motoru kapatırken. Bağırdığını biliyordum çünkü bir kat aşağıda olmasına rağmen sesini oldukça net duymuştum.

Söylediklerinin üzerine kalbim aynı hızda atmaya devam etti. Atlar dörtnala gidiyordu sanki. Fakat cevap vermedim. *Nerede bu anahtarlar?*

"Evet?" Bu ses daha yakındı, bana doğru geliyordu.

Merdivenlerden gelen ayak seslerini duydum.

Ceplerimi aramayı bıraktım ve kalp atışım birazcık yavaşlamaya başladı. Sanki birisi atların dizginlerini çekmiş gibi... Orada öylece durup bekledim ama arkama dönmedim.

Sırtımın ortasında bir el dokundu. Endişeli ve özür dileyen bir dokunuştu bu, tıpkı fısıldaması gibi. "Hediyem seni kırdıysa özür dilerim."

Normalde birisi özür dilediğinde hemencecik kabul ederdim. Özrün ya da kabulün içten olup olmamasına bakmaksızın özür dilenince kabul eden insanlardandım. Önemsiz olmanın çok uzağında olsa bile *Önemli değil*, derdim ki o anı hemen atlatabilelim. Ancak o an sahildeki tecrübeden kalma bir sakinliğin içindeydim, deli gibi çarpan

kalbim bunu biraz bozmuş olsa bile. Bu sakinlik tamamen dürüst olmama sebep oluyordu. Acımasız, filtresiz bir dürüstlük değil de gardını almayan, içten bir dürüstlük... "Hediyeni kullanmak istemiyorum."

Eli hâlâ sırtımdaydı. Ve hâlâ endişeli ve özür dileyen bir dokunuş hissediyordum. "Ama ihtiyacın var. Nerdeyse bir aydır ne kadar zorlandığını görüyorum," diye fısıldadı.

"İstemiyorum," diye tekrarladım. Kızgın değildim, bu sadece bir tür itiraftı. Sırtım hâlâ ona dönüktü. Bu, düşündüğümü daha kolay söylememe yardımcı oluyordu.

"Neden?" Hayatım boyunca duyduğum en yumuşak söylenmiş şeylerden biriydi bu. Ses tonunun alçaklığıyla ilgili bir yumuşaklık da değildi bu. Beni yatıştırıyor olması sesini yumuşaklaştırıyordu.

Öyle ki en büyük korkularımdan biri ağzımdan çıkıverdi. "Bu hastalığın ilerlemesiyle ilgili aşamalar var. Zaten çoktan pes etmişim gibi hissediyorum. Bir de baston kullanmaya başlarsam tekerlekli sandalyenin kaçınılmazlığı pek de uzak bir ihtimal olmayacak. *Ve ben tekerlekli sandalyedeki adam olmak istemiyorum.* Bu beni ölümüne korkutuyor." Bu düşünceyi açıkça aklımdan geçirmeye bile cesaretim yokken tutup da başka birine söylemiş olduğuma inanamıyordum.

"Korkularının seni yönetmesine izin verme." Artık fısıldar gibi konuşmuyordu ama sesinde bir gerginlik de yoktu. Sesi hâlâ yumuşacıktı. Beni hâlâ yatıştırıyordu. Eğer düşersem konacağım yumuşak bir zemin gibiydi.

"İzin vermiyorum." Bu sanki soru sorar gibi bir tonlamayla ağzımdan çıkmıştı.

Faith hemen soruma cevap verdi: "İzin veriyorsun. Birinin hâlinden anlamak için aynı şeyi hissediyor olmak yeterli."

Hafifçe güldüm. Eğer bu böylesine ciddi bir konuşma olmasaydı, gülüşüm ikna edici bile olabilirdi. "Senin korktuğun herhangi bir şey yok. Seni çok iyi tanımıyor olabilirim ama bunu anlamaya yetecek kadar tanıyorum. Hayat üzerine, sadece canın öyle istiyor diye araştırma yapıyorsun. Her anı dolu dolu yaşıyorsun. Yeni taşınan komşuna mango hediye ediyorsun, borusu patladığında yan komşuna yardım ediyorsun ve sahilde yabancılara sarılıyorsun. Sen herhangi bir şeyden korkmuyorsun."

Omzumda eli bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu ve bu dalgalar kadar yatıştırıcıydı. "Tüm bunlar benim hiçbir şeyden korkmuyor olduğum anlamına gelmez ki." Sesi toktu. Karşımdaki onun en hakiki hâliydi ve benimle benliğinden bir parça, hem de çok özel bir parça- paylaşıyordu.

"Neden sahilde insanlara sarılıyorsun?" diye sordum. Aynı samimiyetle cevap vereceğini düşünüyordum.

"Bu, araştırmamın bir parçası olarak başladı." Derin bir nefes aldı. "Çünkü sevgi herkesin hakkıdır. Sarılmak, eğer kendin verebilirsen, fiziksel olarak başlayıp duygusal hâle geçen bir sevgi gösterisidir. Gelmiş geçmiş en saf ve yalın fiziksel bağ formudur. Hem de bunun için sadece iki gönüllü insan gerekli. Birbirini tanımana bile gerek yok. Takas yapmak isteyen iki gönüllü, o kadar. İnanılmaz basit bir şey aslında. Yine de bunu hiç tadamayan insanlar var. *Bunu hiç tadamayan insanlar*," diye yumuşakça tekrarladı. Bu bir itiraftı.

Bu itiraf yüreğimi dağlamıştı. Hemen arkasından bir şey daha sordum. "Araştırmanın bir parçası olarak başladığını söylemiştin. Sanıyorum ki sarılma araştırman bitti ve sarılmalar başka bir şeye dönüştü. Öyleyse, neden hâlâ bunu yapıyorsun?"

"Çünkü bana yalnız olmadığımı hatırlatıyor." Sesinde keder ve korku vardı. Bu benim görmezden gelemeyeceğim, gelmeyeceğim bir gerçekti.

Döndüm ve bir an bile tereddüt etmeden onu kollarımla sardım. "Yanız değilsin," diye fısıldadım. O da kollarını bana dolamakta tereddüt etmedi. Aklımda sahilde Kira'ya sarıldığı an vardı. Bu sarılmanın dışarıdan tam olarak nasıl göründüğünü biliyordum çünkü daha önce izlemiştim. Ve en az göründüğü kadar sevgi dolu olduğunu hissedebiliyordum. Güçlü ve her şeyi kuşatan bir sarılmaydı bu. Dışardan kabullenici, içinde ise tatlı ve nazikti. Kaslarımın bu işi oldukça ciddiye aldıklarını belli eder gibi kasıldıklarını fark ettim. Her bir nefes alış verişin, onun vücudundan benimkine sakinlik ve rahatlık gönderişini izledim. Fiziksel olarak ben ondan çok daha büyüktüm. Oysaki beni varlığıyla sarıp sarmalayan oydu. Enerjisiyle... Çocuklarıma günde birkaç kez sarılırdım fakat bir yetişkine sarılalı yıllar olmuştu. Miranda sarılmaya pek düşkün değildi.

Sonunda ayrıldığımızda, belki de bir dakikadır sarılıyorduk ve Faith bana yaşlı gözlerle baktı. "Teşekkür ederim. Sen de kendi tabelanı hazırlamalısın belki de." Küçük bir gülümsemeyle burnunu çekti ve beni göstererek, "İnsanlar kesinlikle çok şey kaçırıyor. Bu işte bayağı iyisin."

Bu söylediği gülümsememe neden oldu. "Öyle mi dersin?"

"Ben çok insana sarıldım, Seamus. Şu an en iyisinin tahtını elinden alıp en tepeye yerleşmiş olabilirsin." Gözlerinden bu söylediklerinin hem doğru hem de iltifat olduğunu okuyabiliyordum.

Başımı ona katılarak salladım. Çocuklarımın sarılmasını saymazsak ki onların sarılması benim hayatımdaki en

değerli şeydi, onun sarılmasının şimdiye kadarki en iyisi olduğunu söylemek istedim ben de.

En iyisi.

İnsanların ruhlarıyla ruhunuzu sarabileceğini bilmezdim.

Faith bunu yapabiliyordu.

O Artık Mükemmel Değil

Geçmiş

"Bayan McIntyre, Seamus'un okulundan acil bir arama geldi. Sanırım bakmanız gerekiyor," dedi asistanım Justine ofisime doğru seslenerek. Sesi endişeli ve ısrarcıydı.

Ne endişesine ne de ısrarına zamanım vardı. "Mesaj bıraksınlar," diye buyurdum.

"Seamus ile ilgili... Hastaneye kaldırmışlar." Kafamı kaldırdım, gözleriyle beni delip geçiyordu. Her zaman lafı dolandırmadan, doğrudan söylerdi.

İç çektim. Aklımdan geçen ilk şey, işten erken ayrılmak zorunda kalıp çocukları kreşten alacağım oldu. Kreşlerinin nerede olduğunu bile hatırlamıyordum. Lanet olsun, bunun için hiç zamanım yoktu ki. "Bağla," deyip ofladım.

"Bayan McIntyre? Ben Janet." Bunu, sanki Janet'ın kim olduğunu bilmem gerekiyormuş gibi söyledi.

"Muhabbet etmeye vaktim yok. Ne oldu?" Aynı zamanda da bilgisayarımın ekranında bir e-posta okuyordum.

Ahizenin diğer tarafında şaşkınlık içinde kalıp rahatsızlık duyduğunu hisseder gibi oldum, sonra cevap verdi: "Seamus ile ilgili. Hastaneye kaldırıldı. Belinden aşağısını, bacaklarını hissetmediğini söylüyor. Bu sabah başlamış. Korkmuştu ve benden sizi aramamı rica etti. Sizi pek çok kez kendisi aramış ve mesaj bırakmış fakat siz cevap vermemişsiniz."

Masamdan telefonumu aldım ve cevapsız çağrılara ve sesli mesajlara baktım. On iki. Hepsi de Seamus'tan. Telefonumu tekrar masama attım. "Meşguldüm. Toplantılarım vardı. Burada bir şirket yönetmeye çalışıyorum," diye açıkça cevapladım. Ne cüretle bana hesap sorabiliyordu ki.

"Mercy General Hastanesi'nde," diye ekledi.

Ne söylediğini anladığımı bile belli etmeden telefonu kapattım ve bilgisayarımdaki saate baktım. Saat dörttü. Sanırım kreş saat yedide kapanıyordu. Justine ile görüşmek için telefonumdaki tuşa bastım.

"Evet?" diye cevapladı Justine. Sesi hâlâ endişeli geliyordu.

"Çocuklar hangi kreşteler öğren. Ve bir de saat kaçta kapandığını..." diye emredip telefonu kapattım.

On dakika sonra Justine aradı. Ahizeyi kaldırdım ve direkt konuşmaya başladı. Selamlamalarla vakit kaybetmekten hoşlanmadığımı bilirdi. "Big Hearts kreşindeler. Adresi ve telefon numarasını aldım. Beş buçukta kapanıyorlar."

"Beş buçuk mu?" diye sordum şaşkınlıkla. "Yok canım. Tekrar ara bakalım, bunda bir hata olmalı."

Meydan okurcasına "Beş buçukta kapandıklarını henüz doğrulattım," dedi. Justine cesur ve açık sözlüydü. Bu özelliğini normalde takdir ederdim çünkü bunları benim

çıkarlarım için başkalarına karşı kullanırdı. Bana çevrildiğindeyse hiç hoşuma gitmedi.

"Tekrar ara ve sor," diye çıkıştım.

Justine kapanış saatini tekrar arayıp sordu ve tekrar beni bilgilendirdi. Beş buçuk. Kahretsin. Buna ayıracak vaktim yoktu. Cevap vermem gereken e-postalar ve tamamlamam gereken bir rapor vardı. Ayrıca bugün gece yarısından önce Loren'a dönüş yapmam gerekiyordu.

Saat beş buçukta çocukları almak üzere ofisten çıktım.

Big Hearts kreşinden içeri girerken saat altıyı gösteriyordu. Kucağında uyuyan Rory ile sandalyede oturan bir kadın beni karşıladı. "Yardımcı olabilir miyim?" Yorgunluktan bitap düşmüş görünüyordu. Sadece sevgi dolu bir kalp bir yabancıya bu kadar sabırlı yaklaşabilirdi. *Ahmağın teki*, diye düşündüm.

Rory'yi gösterip "Kucağınızdaki benim oğlum," dedim.

Tam da bunu söylüyorken Kai üzerinde *Erkek* yazan, tuvalete açıldığını düşündüğüm kapıdan çıktı ve yüzündeki şok ifadesiyle bana baktı. "Babam nerede?"

"Hastanede. Eşyalarınızı alın. Çabuk olun. Hemen çıkmamız lazım." Onu korkutmamak için bunu biraz yumuşatmış olmam gerekirdi, biliyordum fakat sansürle uğraşamayacak kadar sinirlerim bozuktu.

"Hastane mi?" diye sordu utangaç bir şekilde. Kai hep yumuşak kalpli olmuştu. Babasına öyle çok benziyordu ki içinde bana dair bir gram olmadığını düşünürdüm.

"Evet. Acele et," diye tekrarladım.

Rory'yi tutan kadın korkunç bir kaza sahnesine tanık olmuş gibi ağzı açık kalmış, panik içinde gözlerle bana bakıyordu. "Aman Tanrım, Seamus iyi mi?" diye sordu sesi titreyerek. "Cep telefonunu aramaya çalıştım ama cevap

vermedi. Hiç böyle yapmazdı. Acil durum numarasını, yani sizin numaranızı da çevirdim. Ancak cevap veren olmadı."

Arabada gelirken çantamda telefonumun çaldığını anımsadım. Duymazdan gelmiştim. Bu yüzden, "Benim telefonum çalmadı. Yanlış numara olmalı," diye yalan söyledim.

"Seamus iyi mi?" diye tekrarladı.

"Bilmiyorum. Eminim iyidir. Eğer sorduğunuz buysa hayati tehlikesi filan yok." Uyuşukluk ölümün kıyısında olduğu anlamına gelmezdi.

Bana garip garip baktı ve eminim ki endişeli olmadığım için beni yargıladı. "Çocuklarla çıkabilmeniz için lütfen kimliğinizi gösterin," dedi.

Tavana baktım ve öfke katsayım artarken başımı salladım. "Lanet olsun, ben anneleriyim. Kimliğe ne gerek var?"

"Güvenlik sebebiyle..." dedi kadın. Kollarında Rory ile karşımda dikiliyordu.

Çantamın derinliklerinde kimliğimi ararken "Onu uyandırıp yere koyun," diye talimat verdim.

"Arabanıza kadar kucağınızda taşımak istemiyor musunuz?"

Artık bu konuşmanın bittiğini anlasın diye gözlerimi kocaman açtım ve ona baktım. "Hayır, istemiyorum. Üç yaşında. Kendisi yürüyebilir."

Kimliğime bakarken yavaşça onunla konuşmaya başladı. Göz kapakları açılır gibi kıpırdandı. Kafasının bir an karışmış olduğu uykulu gözlerinden anlaşılıyordu. "Canım, annen seni eve götürmek için geldi. Uyanabilir misin, tatlım?"

Rory birkaç defa gözlerini kırpıştırıp bana baktı. Sanki benim burada olmam mümkün değilmiş gibi, "Annem mi?" diye sorguladı, Her zaman kardeşine kıyasla çok daha açık sözlü olmuştu. Hiç şüphesiz bu çocuk bendendi. Beni nasıl sinir edeceğini iyi biliyordu.

"Evet, Rory. Haydi, gidiyoruz." Anneliğin bu beş dakikası bile beni ölesiye yormuştu; Seamus bu saçmalığı her gün nasıl yapıyordu anlayamıyordum.

Rory, "Babam nerede?" diye sordu.

Kai, "Hastanede. Gidip iyi mi bakmamız gerekiyor," diye cevap verdi. Bunları söylerken yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Rory kadının kollarında kıpırdandı ve kadın da onu yere bıraktı. O da gidip hemen ağabeyine sarıldı ve bacağına yapıştı. Bu rahatlatılma ihtiyacı Seamus'takinin aynısıydı. Ebeveynlik yapan kişinin Seamus olması iyi bir şeydi aslında, yoksa birbirlerine sarılmak yerine arkadan bıçaklıyor olacaklardı.

Arabaya geldiğimizde, üstü açılabilen Mercedes'imin sürücü koltuğunu öne yatırdım ve çocuklar daracık arka koltuğa geçtiler.

Kai "Çocuk koltukları nerede anne?" diye sordu.

"Kahretsin," diye söylendim kendi kendime. Bunu düşünmemiştim. Benim arabama daha hiç binmemişlerdi. "Bu akşam onları kullanmayacağız. Kardeşinin kemerini bağla," diye yönerge verdim.

Mercy General hastanesinin acil servisine vardığımızda saat neredeyse yediydi. Havada antiseptik, dezenfektan, vücut sıvıları ve ızdırap kokusu vardı. Hastanelerden nefret ediyordum. Bana büyükannemi anımsatırlardı. Büyükannem bir araba kazasından sonra dört gün içinde ölmüştü.

Ön teker patlamıştı ve bir çukura düşmüştük. Arabanın yolcu tarafı ağaca çarpmıştı. Büyük, sağlam, yüz yıllık bir ağaç yüksek hızda ilerleyen bir çelik kafesi mağlup etmişti.

Bana bir şey olmamıştı.

O ise ağır yaralanmıştı.

Hayat kaypak ve aşağılık bir şeydi.

Dört gün boyunca yoğun bakımda başucunda beklemiş ve savaşması için, benimle kalması için yalvarmıştım.

Parçalanmış vücudundan çıkan korkunç koku ve tıkılıp kaldığım, burnuma taarruz eden o oda içinde tam dört gün. Sanki ölümün yolda olduğunu sezdirir gibi... Onu alıp götürmek için gelen, görevine düşkün, kaçınılmaz ölüm.

Serumlarla, iğnelerle, aletlerle hayatta tutulmaya çalışırken onun acı çekişini izlediğim dört gün. Vücudu tüm kurtarma girişimlerini reddetmişti.

Güçlü, acımasız büyükannemin yenilgi içinde vedalaşarak ağladığını dinlediğim o dört gün...

Hastanelerden nefret ediyordum.

Bu hatıralardan kurtulacağımı bilsem gözümü kırpmadan bu binayı yakardım. Bu hatıralar bana musallat olmuştu. Her gün ziyaretime gelirlerdi. Ama burada, canavarın midesinde, bu hatıralar dayanılmaz hâle gelmişti.

Kai, Rory'nin elini tutarak yanımda dikiliyordu.

Resepsiyondaki kadınla görüştükten sonra Seamus'un bir nöroloji doktorunun odasında olduğunu, testlerden geçtiğini öğrendim. Bir yere oturduk ve doktorla görüşmek için beklemeye başladık.

Oturalı beş dakika olmamıştı ki Rory tuvalete gitmesi gerektiğini ve acıktığını söyledi.

Kai'dan Rory'yi tuvalete götürmesini istedim, ben de gidip yiyecek otomatından ikisine de kola, bir paket cips ve şeker aldım. Yılın en iyi annesi olmadığım kesindi.

Bir saat kadar bekledikten sonra bir hemşire geldi ve onunla gitmemizi istedi. Hastanenin derinliklerine doğru ilerledikçe kokular daha da keskinleşiyordu. Bulantı hissediyordum ve midemi ağzıma getirenin fiziksel mi yoksa psikolojik reaksiyon mu olduğunu anlayamıyordum. Büyükannemin boğuk sesle çıkan çığlıklarının hatırası kulaklarımda öylesine çınlıyordu ki kalbim hızla çarpmaya başladı.

Seamus yatakta, hastane örtülerinin altında, destekli bir şekilde oturmaktaydı. Üzerinde hastane geceliği vardı ve sağ kolu üzerine sabitlenmiş serum iğnesiyle açıkta duruyordu. Henüz seruma bağlanmamıştı. Yüzüne bakmaya korktuğum için dikkatimi etraftaki başka her şeye vermiş olmayı kabul etmekten utanç duyuyordum. Yıllardır birlikte olduğum mükemmel adam gibi görünmemesinden korkuyordum. Bu hastane odasında büyükannemin korkunç hatıraları tarafından bombardımana tutulmuş dikiliyorken, en küçük zerreme kadar biliyordum ki yolunda olmayan bir şeyler vardı. Seamus artık mükemmel değildi. Ve bundan sonra hiçbir zaman mükemmel olmayacaktı.

"Selam," dedi sessizce ve çocuklar ona koştular.

Çocuklar yatağına gidene kadar bekledim. Yüzünü taradığımda o çocuklarla konuşmaya başlamıştı bile. Yüzüne bakarken ona en son ne zaman gerçek anlamda baktığımı hatırlamaya çalıştım. Yıllar önceydi. Bazı günler eve girdiğimde onu görürdüm. Kısaca konuşurduk ve ona bakmazdım bile. Tişörtündeki baskı ya da tıraş olmamışsa bakımsızlığı dikkatimi çekerdi. Bazen de berbere gidip saçlarını düzelttirmesi gerektiğini fark ederdim. Ama hiçbir zaman ona gerçekten bakmazdım. Şu an baktığım gibi değil.

Solgundu ve çok endişeli olduğu yüzünden okunu-

yordu. Gözleri günlerdir hiç kapanmamış ve hayal kırıklığından başka hiçbir şey görmemiş gibi duruyordu. Saçları darmadağındı. Daha yaşlı ve mağlup görünüyordu. Yine arkada bir yerlerde sadece çocukların sebep olabildiği o ışıltı belli belirsiz görünmekteydi. Bugün o artık canlı olmayan bir kabuktu. Bu beni büyükannemle yaşadığım kâbusa götürdü. Benim kâbusum. Bunu yapamazdım. Buna katlanamazdım. Bu her ne ise, bununla başa çıkamazdım.

Odadan çıkmak için döndüğüm anda beni çağırdı, "Miranda." Sanki *lütfen, yardım et* ve *sana ihtiyacım var,* der gibiydi. Yani benim genelde kaçtığım her şeyi söylüyordu.

Duyduğumu büyükannemin son günlerindeki sesine benzettim. Böylece ben de geri dönüp yatağa yürüdüm. Elimi tuttuğunda sordu: "Sorun neymiş?" Neredeyse gözümden yaş akacaktı. Büyükannemin cenazesinden beri hiç ağlamamıştım.

Omuzlarını silkti. "Henüz kesin bir şey söylemediler. Kan testi yaptılar, MRI çektirdim ve omurilikten sıvı aldılar. Seçenekleri sınırlandırmaya çalışıyorlar." Onların yanında konuşması doğru mu emin olamayarak çocuklara baktı. Sonra zorla yutkunarak başını endişeyle salladı. "Bacaklarımı hissetmiyorum, Miranda. Hissizleştiler. Bütün gün masamda oturup ne olduğunu anlamaya ve paniklememeye çalıştım ama geçmedi." Bir gözyaşı göz kapaklarından ayrıldı ve hemen onu eliyle sildi. "Başka ne yapabilirim bilemedim. Sana ulaşmaya da çalıştım." Tekrar yutkundu. "Öğretmenlerden birinden beni buraya getirmesini rica ettim. Yürümekte zorlanıyordum. Araba kullanmamın güvenli olmayacağını düşündüm." Gözlerini kapattı ve başını ben görmeyim diye çevirdi. Sımsıkı

kapattığı gözkapaklarının arkasından yüzüne yaşlar süzülmekteydi.

Tam o anda doktor geldi. Kendini tanıttı ve tüm testlerin incelenmesine, yorumlanıp doğrulanmasına kadar Seamus'un gözetim altında kalması gerektiğini söyledi. Geceyi orada geçirmesini istedi.

Çocukları Seamus'tan ayrılıp benimle eve gelmeye ikna edemediğim için biz de geceyi orada geçirdik. Gece onlar çift kişilik yatakta uyurken ben odanın köşesinde diz üstü bilgisayarımda çalıştım.

Gün doğumuyla teşhis de geldi: Multipl Skleroz.

Nörolojik bir hastalık.

Tedavisi yok.

Haklıydım, artık mükemmel değildi.

Vücudum Kendini Parçalara Ayırmıştı

Şu An

El yordamıyla telefon alarmını susturdum. Henüz gözlerimi açıp yeni bir güne teslim olmak istemiyordum.

Ama gözlerimi açtığımda, hava her zamankinden daha karanlıktı.

İçimden bir his havanın bu kadar karanlık olmaması gerektiğini söylüyordu.

Kafam karman çormandı.

Hava bu kadar karanlık olmamalıydı.

Tavana baktım ve gözlerimle odayı bir köşeden diğerine taradım. İçimde buz kesmeme neden olan bir dehşet vardı.

Gözlerimi kapatıp dehşeti susturmaya çalıştım ama boğazımda bir düğüm gırtlağımın arkasına iyice yerleşmiş, sanki yüzleşirsem ve varlığını kabullenirsem cezalandırılacakmışım, zorbalığa uğrayacakmışım gibi nefesimi kesiyordu. Belli ki vücudum gece boyunca kendini parçalara ayırmıştı ve bu çabası fark edilsin istiyordu.

Korkunun geçmeyeceğini anladığımda sağ gözümü açtım. Her şey normal görünüyordu. Bunun beni rahatlatması gerekiyordu ama öyle olmadı çünkü sağ gözümü kapatıp sol gözümü açtığımda...

Hiçbir şey.

Hiçbir şey görmüyordum.

Gördüğüm tek şey hayal edebileceğimden de koyu bir karanlıktı.

Eğer kâbusların rengi olsaydı, işte tam bu renk olurdu. Bu öylesine koyu bir karanlıktı ki her şeyi silip geçer ve sonunda bomboş bir hiçlik yaratırdı.

Sonra kendime fısıldamaya başladım, "Neden ben? Neden ben? Neden ben?" Bunu artık ağlamaktan konuşamayacak hâle gelene kadar tekrarladım belki de. Sonunda kelimeler, yastığımın üzerine kapanmış sessiz hıçkırıklarımla boğuldu. Sessizce ağlamakta ustalaşmıştım, kimse ağladığımı duyamazdı. Kelimeler kifayetsiz kaldığında da zihnime düşünceler hücum etti. *Neden vücudum benden nefret ediyordu? Ben bunu hak edecek ne yapmıştım? Ne zaman rahata kavuşacaktım? Sadece tüm bu olanlardan bir ara verip nefes almak istiyordum! Bununla baş edemezdim!*

Gözyaşlarım dindi sonunda ve 'baba modu'na geçtim. Sağlıkla ilgili krizlerin ortasında bile baba moduna geçmem gerekirdi; bu problem çözen moddu. Duş alıp çocukları uyandırmam gerekiyordu. Ayrıca okula nasıl gideceklerini de çözmem lazımdı ki ben bu sağlık sorunuyla ilgilenebileyim.

Duş alıp giyindikten sonra çocukları uyandırdım, kâseleri, kaşıkları, mısır gevreği kutusunu ve bir litre sütü mutfak tezgâhına koydum. Çocukların odasına döndüğümde Rory çoktan banyoya girmişti, Kai giyinmişti ve

Kira yatağın ucunda, elinde kedi Pickles ile gözleri kapalı oturuyordu. Âdeta oturma pozisyonunda uyuyordu.

"Kai, benim hemen bir yan daireye, Bayan Lipokowskilere gitmem lazım. Bir dakikaya dönerim. Sen lütfen herkesin kahvaltıya başlamasını sağla. Her şey tezgâhta hazır."

Kai evet anlamında başını salladı. Sabahları pek konuşmazdı.

Dışarıya W...E paspasına adım attığım anda tam bir hayal kırıklığı gibi hissettim kendimi. Hayatı becerememiştim. Böyle ortada, dışarda olmak korkutucuydu. Burası insanların diğerlerini etiketlediği bir dünyaydı. Eğer farklı isen insanlar bunu hemen fark ederdi.

Yan kapıya yürümek çok zor oldu. Ben mi öyle hissediyordum yoksa gerçekten de öyle miydi bilmiyordum ama bacaklarım her zamankinden daha da az işbirlikçiydi. Belki de dünyayı ayarı bozulmuş gözlerle görmek bacaklarımın birbirine dolanmasına neden oluyordu. Ama ben sarhoş gibi hissediyordum. Ah, keşke sarhoş olsaydım. Kahrolası zihnimdeki her şeyi silecek kör kütük bir sarhoşluğu kesinlikle buna tercih ederdim.

Lipokowskilerin kapısını çaldım fakat kimse açmadı. Aşağıya, şarküteriye inip hazırlıklarına başlamış olmalıydılar.

Kahretsin.

Peki, şimdi ben ne halt yiyecektim?

Faith. Faith'i denemeliydim bir de.

Merdivenlerden aşağı inişim tam bir yürüme sayılmazdı. Sol gözümdeki kâbusun çirkin yan etkisiyle dengemi kaybediyordum ve yürüyebileceğime de inanmıyordum. O yüzden tıpkı yeni yürümeye başlamış bir bebek gibi santimetrelerle hareket ederek basamakları oturur pozis-

yonda inmeye başladım. Nihayet Faith'in kapısını çaldığımda aşağılanmışın da ötesinde hissediyordum. Eğer çocuklarım olmasaydı, muhtemelen kendimi eve kilitleyip bir daha asla evden çıkmazdım.

Kapıyı iki kez çaldım ve tam gitmek için arkamı dönmüşken arkamda Faith'in sesini duydum. "Günaydın komşu," diye uykulu bir sesle mırıldandı.

Selam vermek yerine özür diledim. "Üzgünüm." Bunu arkamı dönüp yüzünü görmeden önce söylemiştim bile.

Ve ona döndüğümde Faith yüzümde izleri kalmış her bir çaresizlik detayını çekip çıkarırcasına yüzümü inceledi. Başını yana doğru eğdi. Ağzından hiçbir kelime çıkmamasına rağmen bakışı her şeyi anlatıyordu. Üzüntü, ufaktan bir şok ve yardım etme ihtiyacı büyük bir şefkatle bakışlarındaydılar. "Sana nasıl yardımcı olabilirim, Seamus? Sadece bana neye ihtiyacın olduğunu söyle." Bu onun yumuşak sesiydi. Eğer düşersem konacağım güvenli zemin.

Üzerinde pijamaları vardı. Bu aslında neredeyse iç çamaşırını bile örtmeyen büyük bir tişörttü sadece. Eskiydi ve üzerinde *"Pirzolalarımız sizinkilere eklenecek. Rick's Kebapları."* yazıyordu. Dikkatim bir an bunun ne kadar da kötü bir slogan olduğuna kaydı ki bu da ona sarılma arzusu uyandırdı çünkü tüm sabah boyunca ilk kez o an vücudumdaki bütün hücreler bu saçma sapan belayla meşgul değildi.

Ayrıca tam karşımda dünyanın en iyi sarılan insanı durduğu için de ona sarılmak istiyordum.

Böylece, ben de yaptım.

Ona sarıldım.

Ve o da bana sarıldı.

Ve ben ağlamamaya çalıştım.

Ama başaramadım ve bu berbat kebap tişörtünün omuzlarını göz yaşlarımla ıslattım.

"Çocukları okula bırakıp sonra da beni bir hastaneye götürebilir misin?"

Kollarını gevşetti. "Tabii ki." Bir yandan da başını sallıyordu. "Tabii ki."

Hemen gözlerimdeki yaşları sildim.

"Ne zaman çıkmamız gerekiyor?"

Saatime baktım. "On beş dakika sonra."

Hâlâ tamam anlamında başını sallıyordu. Sanırım başını sallamayı hiç bırakmamıştı. Kafasında düşüncelere dalmıştı. "Peki. On beş dakika sonra senin arabanda buluşalım."

"Teşekkür ederim." Ömrümde belki de binlerce kez teşekkür etmiştim. Genelde de içtenlikle söylerdim. Bunu söylediğim ve altındaki minnet anlamını tüm yüreğimle hissettiğim anlar da olmuştu. Oysa bu kelimenin tam olarak ne anlama geldiğini şu ana kadar kesinlikle bilmiyordum. Teşekkür etmek yeterli değildi, sanki yeni bir kelime grubuna ihtiyacım vardı minnetimi ifade edebilmem için.

O hâlâ başını sallamaktaydı. Düşünceler içindeydi.

Merdivenlere geldiğimde arkamı dönüp baktım ve onu orada dikilmiş beni izlerken gördüm. Merdivenlerden yukarıya çıkmamı izlesin istemiyordum. Hoş bir görüntü olmayacağı için buna kimse tanık olmamalıydı. O yüzden de durdum.

"Seamus?" diye seslendi. Sesi normalden daha hafif geliyordu. "Sana verdiğim ve seni acayip kızdıran o hediyeyi hatırlıyor musun?"

Başımı evet anlamında salladım çünkü şu anda düşünen bendim.

"Sana ne yapman gerektiğini söyleyemem ama eğer bastonu ufak parçalara ayırıp kürdan yapmadıysan bugün performansını bir denemek için iyi bir gün olabilir."

Başımı sallamaya devam ettim. Rahatlamaya başlıyordum.

Bundan sonraki birkaç saat çok bulanıktı.

Ne olduğu konusunda en ufak bir fikrim olmamasına rağmen çocuklara onları korkutmayacak bir açıklama yaptım. Hastalığım hakkında çocuklara açıklamalarım hep onları korkutmayacak gerçeklerle olmuştu zaten. Tam olarak, gözümle ilgili bir sıkıntı yaşadığımı ve Faith'in iyileşeyim diye beni bir doktora götüreceğini söyledim. Gerçekten iyileşebilecek miydim, emin değildim ama bu kadarını onlara söylemedim.

Ve bastonu kullandım.

İşi arayıp hasta olduğum için o gün gidemeyeceğimi haber verim.

Arabayı Faith kullandı ve çocukları okula bıraktık.

Faith beni hastaneye götürdü.

Acilde saatlerce bekledik.

Bana bir nöroloji uzmanı baktı.

Bu görme kaybının sebebinin MS olduğunu doğruladı.

Büyük ihtimalle geçici bir görme kaybıydı.

Ama kalıcı da olabilirdi.

Doktorumla iletişime geçti ve bana reçete yazdı.

Faith beni eczaneye götürdü.

Eczacı, limiti neredeyse dolu olan kredi kartımı okutup karşılığında steroid verdi.

Faith ile çocukları almaya gittik.

Faith hepimizi eve getirdi.

Motoru durdurduğunda, çocuklar dışarı atlayıp eve

doğru koşturdular. Bundan sonra ne yapacağımı tam bilemiyordum. Bütün günü birlikte geçirmiştik fakat birbirimize tek kelime etmemiştik. Yapılması gereken her şeyi ben hiçbir talimat vermeden yapmıştı çünkü o sırada ben vücudumun çökmesiyle ilgileniyordum. Ona söylediğim en son şey sabah yeterli bulmadığım teşekkürdü. Ve tekrar teşekkür etmek istedim. Ama teşekkürü yine yeterli bulmuyordum. Bu yüzden yüzüne baktım ve en içten hissettiğim kelimeleri söyledim: "Teşekkürden çok daha fazlası."

Ne demeye çalıştığımı anlamadığı çok barizdi. Kaşlarını, arasında bir buruşukluk belirinceye kadar çattı. Yüzünde her türlü duyguyu yansıtabiliyordu. Bütün gün boyunca yüzüne bakmıştım ve geniş yelpazede bir duygu çeşitliliği görmüştüm. "Teşekkürden çok daha fazlası mı?" diye sordu.

"Teşekkür minnettarlığımı ifade etmeye yetmiyor ki," diye açıkladım dürüstçe.

Gözlerinde anladığını belirten ışıklar yandı ve kaşları eski hâline döndü. Yumuşak bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Rica ederimden çok daha fazlası."

Dayanamayıp güldüm ve uzunca bir nefes bıraktım.

"Evde birkaç tane dondurulmuş pizzam var. Size gelsem de cuma akşamı pizza partisi yapsak olur mu?"

"Yemek yapabilirim, Faith. Sen bugün zaten yeterince şey yaptın." Tüm gününü aldığım için kendimi berbat hissediyordum.

"Yapabileceğini biliyorum. Senden sadece bir iyilik istiyorum. Belki de şimdi yalnız kalmak istemiyorumdur." Hâlâ gülümsüyordu ama gözlerinde ufak bir keder dokunuşu seziliyordu.

Kozlar değişmişti. Bu sefer ben Faith'e yardım edebilecektim. Ve yardım edebilirdim de. Emniyet kemerimi çözdüm ve ona tamamen katıldığımı göstermek için başımı salladım. "O zaman cuma akşamı pizza partisi yapıyoruz. Haydi çıkalım."

Akşamın geri kalanını daire üçte geçirdik. Beşimiz pizza yedik ve hatta Kira bile Faith'in ısrarıyla bir dilim pizza denedi. Bu çığır açan bir olaydı çünkü bu onun normalde yedikleri listesinde olan bir yiyecek değildi. Sonra karaoke yapıp şarkılar söyledik, Kira Adele'in "Hello" şarkısını fazla dramatik bir edayla seslendirip hepimizi gülümsetti. Ayrıca defalarca izlediğimiz ama hâlâ sevdiğimiz bir Disney filmi de izledik.

O zamana kadar yaşamış olduğum en kötü güne en iyi sondu bu.

Tam Bir Kaltak Bu

Şu An

Telefonumda Electric Light Orchestra'dan "Evil Woman" şarkısının nakaratı bangır bangır çalıyordu. Beni derin ve nasıl oluyorsa tatlı uykumdan uyandırdı. Telefonum Miranda aradığında bu zil sesiyle çalardı. Çocukça biliyorum ama telefonu saldırgan bir *siktir git* yerine duygusuz bir "Alo" ile açabilmem için beni rahatlatan, sadece benim anlayabildiğim bir tür şakaydı bu şarkı.

"Hangi cehennemdesin sen?" dedi cırtlak bir sesle.

Gözlerimi açtım. Uyanıklığa, kısmi körlüğe ve sözel saldırıya, hem de üçüne birden aynı anda alışmam gerekti. Hiçbirinden hoşlanmadığımı kabullenerek gözlerimi kapattım ve sordum: "Ne?"

"Hangi cehennemdesin sen?" Bu sefer daha yüksek bir ses tonuyla tekrarladı. "On dakikadır bekliyorum."

Kahretsin.

Kahretsin.

Dün tüm olanlardan sonra bugün Miranda'nın çocukları almak için şehre geleceğini tamamen unutmuştum. "Düşün, Seamus, düşün," diye aklımı zorladım. Unuttuğumu belli edemezdim, bunu bana karşı kullanırdı. Gözümdeki değişikliğe henüz alışmadan araba kullanmam da güvenli olmayacaktı. "Ben de tam seni arayacaktım. Arabanın aküsü bitmiş galiba. Çalıştıramıyorum. Gelip çocukları buradan alman gerekecek."

Ofladı. Bu durum öylesine sinirini bozmuştu ki oflamasının telefonun diğer bir ucundan gelip yanaklarıma saldırdığını hissedebiliyordum.

Daire üçün adresini hızlı hızlı verdim ve başka hiçbir şey söylemeden telefonu kapattım.

Hemen çocukları uyandırdım ve onlar hazırlanırken hepsine fazladan bir kıyafet koyacak şekilde çantalarını hazırlamaya başladım. Dün geceki pizza partisi geç bitmişti ve çocuklar ayılıp hazırlanmakta zorlanıyorlardı. Fakat onları biraz daha izledikçe ve zaman geçtikçe fark ettim ki yavaş hareket etmelerinin sebebi hâlâ uykulu olmaları değildi. Ben çocuklarım ciğerini bilirdim. Bilinçli ya da değil, bu hâlleri bir itirazdı; gitmek istemiyorlardı. Dün geceden kalma gülümsemelerinden iz bile kalmamıştı ve yüzlerinde sessizce görevlerini yapıyorlarmış gibi bir ifade vardı.

"Sorun nedir, dostum?" Rory'ye sordum bunu. Rory en açık sözlü çocuğumdu ve her ne varsa benden saklamayacağını biliyordum.

"Miranda ile gitmek istemiyorum."

Eski karım hakkında ne kadar kötü düşündüğümü bildiğiniz için bu size beni mutlu edecek bir ifade gibi gelebilir. Beni mutluluktan mest edecek bir ifade... Oysa öyle

değildi. Yüreğim parçalanmıştı. "Neden?" diye sordum usulca.

"Bizimle zaman bile geçirmiyor, baba. Bir otele gidiyoruz. Biz yüzüyoruz. O da çalışıyor; telefonda birileriyle konuşup zırvalıyor ve sürekli diz üstü bilgisayarında bir şeyler yazıyor. Bu, saçmalık. Madem böyle olacak, niye gidiyoruz ki?"

Kai'a bakıp bunların doğru olup olmadığını anlamaya çalıştım. Kai, Rory'ye katılarak başını salladı.

"Üzgünüm." Gerçekten üzgündüm. Hem de çok üzgündüm. Daha fazlasını söyleyip onları rahatlatmak istedim fakat o anda kapı çalındı. Miranda'nın içeri girmesine çocukları hazırlamadan hemen önce, Rory söylediklerini anladığımı ve bu konuda ona destek olduğumu görsün diye Rory'nin omzunu sıktım. "Geldi. Gidip çantalarınızı alsanız iyi olur."

Kapıyı açtığımda en kötüsü ile karşılaşmaya hazırdım fakat gecikmeli bir selamlama ile karşılaştım. Gelen Faith'ti. "Günaydın, komşu." Yüzünde bir gülümseme ile W...E paspasının üzerinde dikiliyordu.

"Günaydın, komşu," diye hep birlikte cevapladık. Kasvetli sabahın keyifsiz tonu neşeli selamlaşmamızda da bulaşmıştı.

Faith kaşlarını çattı. "Belki de bu sefer yalnızca 'gün' deyip 'aydın' kısmını kendime saklamalıydım."

Bunun üzerine hemen kapının önünden çekildik ve içeri girmesi için ona yer açtık.

Kira, kolunun altında sarıldığı kedisi Pickles ile kanepenin koluna tünedi. "Annem bizi almaya geliyor." Benim güven dolu, mutlu, küçük kızım bile bugün neşesizdi.

Faith, Kira'nın yanında oturdu ve elini omzuna koy-

du. Ne yaptığını anlıyordum, dokunmak sözleri kuvvetlendirirdi. İki insan dokunduğunda kelimelerin daha çok etkisi olurdu ve daha kolay anlaşılırlardı. Bu öylesine bir dokunuş olsa bile... İletişim kurabilmek için bir bedende başlayıp doğrudan diğerine giden bir yoldu bu. "Ne kadar güzel, Kira. Eminim annen uzakta yaşadığı ve pek sık görüşemediğiniz için sizi çok özlüyordur."

Kira omuzlarını silkti. Bu beş yaşında bir çocuğun omuz silkişi değildi oysa. Zaman ve tecrübenin büyüttüğü, endişelerle dolu bir yetişkinin omuz silkişi gibiydi âdeta. Gurur kırıcıydı.

Sanki planlanmışçasına, hepimiz açık kapıdan merdivenlerden gelen ayak seslerini duyduk. Bunlar yüksek topukların betonda net ve kesik kesik tıkırdamalarıydı. Nefesimi tuttum ve bu istenmeyen konuşma ve onun görünüşü için kendimi hazırlamaya çalıştım.

Ve işte gelmişti. Eski karım. W...E paspasının üzerinde dikiliyordu.

Paspas yine hoş gelmediniz paspası olmuştu.

Hiç kimse kıpırdayıp onu selamlamayınca, Miranda odada olduğunu belirtmek için bilerek boğazını temizledi. Oysa bütün gözler onun üzerindeydi zaten. Üstünlük sağlamak için yapılmış kibir dolu bir hareketti bu. Bana baktığında ise varlığı beni bir anda fazlasıyla kaygılandırdı çünkü çocukların velayeti ile ilgili tehditleri bir haftadır askıya alınmış beklemekteydi. Arkamı dönmeye ya da dokunmaya cesaret edemeyeceğim, uyuyan bir ayı gibi.

Yanımda duran Kai'a dönüp sarılmak için onu kendime çektim. "Uslu ol dostum. Yarın görüşürüz."

"Yarın görüşürüz baba. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kai'ı bıraktığımda Rory ve Kira da sıraya girmişlerdi. Sarılmaları ve kelimeleri onlara da tekrarladım.

Kapıya doğru yürümeye başladıklarında, Kira geriye dönüp Faith'e koştu ve sarıldılar. Bu sarılma Miranda'nın gözlerinde zincirleme bir tepki başlattı. O zamana kadar Faith'in kanepede oturuyor olduğunu fark etmemiş olduğu çok belliydi. Gözlerin büyümesi ilk duygusunun şok olduğunu gösteriyordu. Gözleri küçüldükçe duygusu hızlıca şaşırmaya döndü, sonra meydan okur gibi kalkan omuzlarıyla kıskançlığa. En sonunda bakışları, âdeta gözlerinde yükselen bir cehennem alevi varmış gibi oldu. Kuduruyordu. "Sen de kimsin?" Sorgulayan ve net bir soru. Faith'in gözünü korkutmaya çalışıyordu.

Faith'in gözü öyle kolay kolay korkmazdı oysa. Kira ve Faith uzun uzun sarıldı; kimse sırf Miranda bekliyor diye bu sarılmayı daha kısa kesecek değildi tabii ve sarılma bittiğinde Faith ayağa kalkıp kapıya yürüdü, yüzündeki dostane gülümseme ile elini uzattı. "Ben Faith."

"Faith bizim komşumuz ve arkadaşımız," diye açıkladım. "Alt katta yaşıyor." Faith'i savunmam gerektiğini düşünüyordum. Miranda'nın karşısında yalnız kalmamalıydı çünkü Miranda ilk fırsatta onu diri diri gömerdi.

Miranda kendisine uzatılmış ele şöyle bir baktı ama el sıkışmadı. Onun yerine gözlerini devirdi ve çocuklara baktı. "Haydi gidelim," dedi.

Çocuklar arkasından dışarı çıkıp aşağı indiler.

Hepsi arabaya bindikten ve araba caddede uzaklaşıp gözden kaybolduktan sonra Faith bana baktı. "Seamus?"

"Evet?" Odanın içindeki hava Miranda'nın tavrıyla alt üst olmuş, kirlenmiş gibiydi.

Dudakları sanki söyleyeceği şeyi kafasında tartıyor ve

söylemek istemiyormuşçasına kıvrıldı. "Tam bir kaltak bu," dedi sonunda, özür diler gibi bir tavırla.

Bu beklenmedik tepki sonrasında yüzümde oluşan yarım tebessüm ile başımı salladım. "Kesinlikle öyle."

Cebimdeki telefonumdan gelen mesaj alarmı duyuldu. Zil sesim Darth Vader film müziğinden bir bölümdü.

Faith sorgulayarak kaşlarını kaldırdı.

"Miranda," diye cevapladım.

Gülümsedi ve Miranda için böyle karanlık ve şeytani bir zil sesi seçmiş olmamı onaylayarak başını salladı.

Mesajda "*Onunla yatıyor musun?*" yazıyordu.

Bir kahkaha attım. Yüksek sesle. Uzun zamandır bu kadar uzun ve güçlü bir kahkaha atmamıştım.

Faith de bana bakıp gülümsüyordu.

"Ne?" diye sordum.

"Mükemmel bir kahkahan var, Seamus. Bunu daha sık yapmalısın."

Kahkaha geçmiş olsa da hâlâ gülümsemekteydim. "Bu kadın kafayı yemiş." Faith de mesajı okuyabilsin diye telefonumun ekranını ona çevirdim. Zira Miranda'nın kıskançlık suçlamasının merkezi o idi.

Bunu yapmamış olmalıydım oysa.

Ona göstermemeliydim.

Yüzünde aşağılanma ile karışık bir yıkılmışlık ifadesi belirdi. Ona göstermemiş olmam gerektiği apaçık ortadaydı.

Bakışları ekrandan yere kaydı ve birkaç saniye orada kaldı, sonra da benim gözlerimle buluştu. Konuşmadan önce açık kapıdan W...E paspasına doğru yürüdü. "Komikmiş." Tonlaması öyle olmadığını ele veriyordu hâlbuki. "Benim gitmem lazım. Sonra görüşürüz, Seamus."

Ben yetişip ne olduğunu soramadan merdivenlerden inmişti bile. "Faith" diye bağırdım arkasından.

Sesim alt katta kapının açılışı ve sonra kapanışı ile çarpıştı.

Dışarı çıktım ve merdivenlerde en üst basamağa oturup şimdi ne yapacağımı düşünmeye başladım.

Miranda Faith ile yattığımı düşündüğü için kıskanmıştı.

Ben Miranda'nın bu kıskançlığını komik bulmuştum. Faith ile ilgili olması değil, kıskanıyor olması ahmakçaydı çünkü böyle bir şeye hiç hakkı yoktu.

Faith onunla yatmış olma fikrini komik ve düpedüz saçma bulduğumu düşünmüştü.

Tanrım! Şu anda mesaja tekrar bakıyor ve böyle bir yanlış anlaşılma ve karışıklığa neden olduğum için tam bir pislik gibi hissediyordum. Ayrıca *onunla yatmak* kelimesine iyice yoğunlaşıp bunun tam olarak ne anlama geldiğini düşünmeye başladım. Daha önce bunu düşünmeye yani Faith ile ilgili fantezi kurmaya hiç izin vermemiştim. Çünkü Faith benim arkadaşımdı. Ayrıca kaç yaşında olduğunu bile bilmiyordum ve benim için çok genç olduğu barizdi. Hem güzel bir kadındı. Sağlıklı ve enerji doluydu. Benim ona verebileceğimden çok daha fazlasını hak ediyordu.

Fakat şimdi, merdivenlerde oturmuş hâlde gözlerimi kapattım ve yatmış olduğumuzu düşündüm. Onun çıplak olduğunu. Benim çıplak olduğumu. Tanrım, altımda yatıyordu ve muhteşem görünüyordu. Avuçlarımın içindeki göğüsleri şehvetle dolu ve ağırdı. Teni pamuk gibiydi. Ritmimiz öpüşmelerimizin yoğunluğu ve tutkumuzla aynı hızda ilerliyordu. İçine gömülmüştüm âdeta. Vücudu sımsıkıydı ve kalçalarımız uyumla hareket ediyordu. Aynı

anda kendilerini ve birbirlerini tatmin eden ikilinin ritmini tutturmuştuk. Daha önce hiç tatmadığım türden seks. Öpücükler arasında dudaklarından erotik bir inlemeyle ismim kaçıyor. *Lanet olsun.* Geliyor, geliyor, geliyor...

Kahretsin.

Boşalmak üzereydim.

Hem de şortumun içinde.

Evimin önündeki basamaklarda bir de.

Ve henüz kendime dokunmamıştım bile.

Kahretsin.

Eğer zihnimde gerçekçi bir canlandırma beni bu noktaya getiriyorsa gerçek bir kadınla birlikte olmamın üzerinden haddinden fazla zaman geçmiş demekti.

Aşağı inip Faith'le konuşmayı deneyecektim güya ama belki de bu içeri gidip ona biraz zaman tanımam gerektiğine dair bir işaretti. Utanç veren bir işaret.

Beklenmedik Bir İstilacı Yeni Takıntılara Yol Açar

Geçmiş

Seamus'un teşhisinden sonra kendimi işime daha da çok vermiştim. Seamus günlük rutininde hiçbir değişiklik yapmamış ve bedeni ona ne sunarsa onu kabullenmişti. Her şey aynıymış gibi davranmaya çalışıyor ve bocalıyordu. Çocuklarla ilgileniyordu. Çalışıyordu. Ben de karışmıyordum.

Dürüst olmak gerekirse ben de bu durumu görmezden gelmeye çalışıyordum. İnkâr hâlindeydim.

Ama yapamadım.

Hastalığı tıpkı istenmedik bir istilacı gibi orada, evimizin içindeydi. Görüntümüzü mahvetmişti. Dışarıdakiler üzerinde bıraktığımız izlenim mahvolmuştu.

Ben de döndüm ve kendimi Loren'a bıraktım. Sık sık bahaneler üretip Seattle'a gidiyor ve onunla zaman geçiriyordum.

İri memeli asistanı bana ofise kadar eşlik etmek üzere yerinden kalktı ve "Bay Buckingham sizi bekliyor," dedi.

"Yolu biliyorum," dedim ve uygun bir şekilde onun ilerlemesini durdurup çalışan olarak konumunu hatırlattım.

Ofise girdiğimde Loren telefondaydı. Ben de içeri girip kapıyı kilitledim. Benim soyunmamı izlerken yüzüne bunun hoşuna gittiğini belli eden bir gülümseme yayıldı ve gözlerinde cinsel istekle yanan heyecan ışıltıları parıldadı. Tamamı işle ilgili bu konuşmayı konferans hâlinden çıkarıp ahizeyi eline aldı ki kimse yaptıklarımıza ses yoluyla tanık olamasın.

Beni selamlayıp yanağımdan bir makas almak için konferans aramasını sessize aldı sonra. Ben pantolonunun fermuarını açmaya başlamıştım bile. Sevişmelerimiz oldukça cesur bir hâl almıştı. Baştan çıkarmak benim yeni takıntımdı ve bunda ustalaşmıştım. Herhangi bir yerde aklını çelip hızlı bir sevişmeye onu ikna edebilirdim.

Yüzümde erotik bir gülümsemeyle onu tekrar görüşmesine yönlendirip, "Devam et," dedim ve sessiz tuşuna bastım.

Penisinde dudaklarımı hissettiğinde sandalyesinde sertleşti. Aradan birkaç dakika geçmemişti ki görüşmeyi yine sessize alıp beni çevirdi ve masasının önüne doğru eğdi. Hızlı ve erotik; tam da sevdiği gibiydi. Ayrıca prezervatifsiz, tam benim sevdiğim gibi...

Doğum kontrol haplarımı almayı bırakmıştım. Yeni bir planım vardı. Ondan çocuğum olacaktı, bunu yapmaya ve onun bana âşık olmasını sağlamaya çok kararlıydım. Hamile kalmak bana zaten bir kocaya mal olmuştu. Parasına iddiaya girebilirdim ki yeniden işe yarayacaktı.

O dışarıya bıraktığımız izlenimi istemiyordum artık; parçalanmıştı ve bu hâliyle çekici değildi. Loren'ı ve onun imparatorluğunu istiyordum; bu benim kaderimdi.

Ve ben istediğim şeyi her zaman elde ederdim.

Sinek Kâğıdı

Şu An

"Seamus, ofise gelebilir misin?" Bu, okulun sekreteri Janet'tı. Benim dâhili numaramı aramıştı ve sesi gergin geliyordu.

"Tabii. Hemen iniyorum."

Bastonumun ve bacaklarımın müsaade ettiği kadar hızlı yürüdüm. Okulun ofisine adım attığımda beni Janet'ın teselli eden gülümsemesi ve masasında oturan yabancının tutumuyla eşleşen yüksek bir ses karşıladı. "Seamus McIntyre?"

Kafam karışmıştı.

Aslında her şey çok netti.

Aklıma tam da aynı yerde bana boşanma belgelerinin teslim edilişi geldi. Pek de uzak bir zamanda da olmamıştı bu. Kendimi bunalmış ve yapış yapış hissettim, kötü haberleri üzerine çeken bir sinek kâğıdı misali...

"Lütfen şunları imzalayın." Çok yüksek sesle konuş-

muştu. Neden daha sessiz konuşmamıştı ki sanki? Şimdi ofisteki herkes bana bakıyordu. Janet etrafımıza insanların ilgisinin çarpıp geri döneceği bir kalkan koymak istiyor gibi görünüyordu.

Belgeleri imzaladım. Dikkatimi çeken ilk şey zarfın üzerindeki iade adresi oldu. Bu Miranda'nın avukatıydı.

İşte son adımı atmıştı.

Ve bunun etkisi bir nükleer patlama gibiydi.

Yapmıştı işte.

Çocukların velayetini almak istiyordu.

Kaltak.

Fıkranın Komik Yeri Bu Sefer Bendim

Geçmiş

Hamileydim!

Şükürler olsun!

Ve çocuk Loren'dandı.

Seamus ile ayda bir kez zorunlu seks yaptım ama yumurtlama dönemime gelmemesi önceliğimdi. Tabii ki bu saçmalığın takibini yaptım. Yumurtladığım dönemlerde Loren'ı ziyarete gidip beni bebek yapma potansiyeliyle doldurduğuna emin olurdum.

Loren'a hamilelik haberlerini dikkatli bir şekilde verdim. Sinirinden kudurdu. Bu öylesine bir öfkeydi ki etrafımızdaki havayı tutuşturup ikimizi de canlı canlı yakabilirdi. "Nasıl hamile kalabilirsin? Lanet olası doğum kontrol haplarını kullanıyordun!" Çok nadir küfür ederdi, küplere binmişti.

"Doğum kontrol hapları yüzde yüz korumaz," dedim sessizce. Tabii hapları almadığında hiç korumayacağını

ona söyleyemezdim. Salaklığı yüzünden azar yiyen bir çocuk gibi hissediyordum kendimi. Hayatımda hiç bu kadar küçük ve aciz hissetmemiştim. Bu işi sevmedim.

Bana ölü gözlerle baktı ve gözümün yaşına bakmadan talimat verdi. "Aldır çocuğu. Ben çocuk istemiyorum."

Yüreğim parçalandı. Kanımın donduğunu ve kalbimin etrafını buza çevirdiğini hisseder gibi oldum. "Yapamam. Ben bu bebeği istiyorum." Herhangi başka bir bebeği ben de istemiyordum. Onun bebeğini istiyordum ben. Bu bağa ihtiyacım vardı. Fikrini değiştirirdi muhtemelen. Dediğime gelirdi. Biz birbirimize aitiz, bunu bir gün anlayacaktı.

Tiksinerek gülümsedi ve başını salladı. "Peki. Bebek kalsın ama nüfus cüzdanında benim ismim olmayacak," diye tehdit etti. "Kocanın ismini alsın. Bebeği o büyütsün."

Bu sözleri canımı yaktı. Kimsenin anlatmadığı bir fıkranın komik yeri bu sefer bendim. Böyle olmaması gerekirdi.

Ama olsun, aramızdaki münasebet bitti dememişti en azından. Kaybeden ben olmayacaktım. Bir gün dünyaya benim gözlerimden bakmasını sağlayacaktım nasılsa.

Lanet Olası, Acınası Bir Sünger

Geçmiş

Üç numaralı bebek pek çok ilaç tesiri altındayken doğdu ve ben basınç dışında hiçbir şey hissetmedim. Acısızdı. Bu benim rahmimdeki istilacıdan ilk kurtulma deneyimim olmadığı için iki ıkınma yetti ve müthiş bir ağlama sesi odayı doldurdu.

Doktor "Kızınız oldu," dedi. İşte bu yeni bir tecrübeydi.

Seamus'a bakmam gerektiğini biliyordum, diğer ikisinde öyle yapmıştım. Beni paramparça etmesine rağmen onun tepkisini izlemiştim. Oysa bu kez hemşire bebeği göğsüme yatırdığında bebeğe baktım. Midemi bulandıran, yapışkan bir madde ile kaplıydı. Sanki dış dünyayı istemiyor ve geldiği sıcak yere geri dönmek istiyor gibi bas bas cıyaklıyordu. Onun bu bariz hoşnutsuzluğu beni biraz gülümsetti; bu benim yapacağım türden bir şeydi. Sonra minicik yüzündeki ayrıntıları inceledim. Aksini kanıtlamak istercesine dudakları açılmış ve gözleri sımsıkı kapalı

olsa da bana benziyordu. Ona biraz kanım ısındı; sonunda bir tane bana benzeyen çıkmıştı.

"Merhaba minik bebek, ağlama," diye mırıldandı Seamus.

Hıçkırdı ve sanki Seamus'un sesi onu yatıştırıyormuşçasına ağlaması azaldı. Seamus bir azizdi ne de olsa.

Büyük eli onun küçücük omzunda, çoktan onun koruyucusu olmuştu bile. Sonra tekrar konuşmaya başlayıp "Aramızda olduğun ve sonunda seninle tanıştığımız için çok mutluyuz, tatlım," dedi.

Bu sözlerden sonra bebeğin ağlaması tamamen kesildi. Gözlerini kocaman açarak kırpmaya başladı.

"Sana benziyor, Miranda. Öylesine güzel ki." Sesi duygu doluydu.

Söyledikleri beni gülümsetti ve *Bingo! Doğum yaptıktan sonra işte böyle hissetmem gerekir. Bebekle aramda küçük de olsa bir bağ hissetmeliyim. Ve Seamus'un bana hayran kalması gerekir. Sonunda!* diye düşündüm.

"Adını ne koyalım?" diye sordu.

Diğer iki doğumumda, doğumdan sonra konuşabilmem mümkün olmamıştı çünkü olumsuz duygular ve kıskançlık beni boğuyor gibiydi. Bu sefer öyle değildi. "Kira. Büyükannemin ismi." Seamus büyükannemle ilgili, beni onun büyüttüğü gerçeği dışında hiçbir şey bilmiyordu. Hiç sormadığından değildi bu. Ben bu konuda konuşmayı reddetmiş ve büyükannemi sadece kendime saklamıştım hep.

"Kira mükemmel bir isim," diye katıldı.

Ancak Seamus'un bebeği kucağına alıp kollarıyla sarması üzerine hemşire, "Daha gururlu bir baba gördüğümü sanmıyorum," deyince geçici mutluluğum yerle bir oldu.

Bebek ondan değildi.

Loren burada olup bu anı benimle paylaşmalıydı.

Tüm bu dramatik mükemmel resim aldatmacaydı. Bir illüzyondu.

Bebek benimdi.

Bizim değil.

Sadece benim.

Ve bu dehşet vericiydi.

Peki ya Loren henüz "biz" fikrine ısınmadan Seamus bebeğin kendisinden olmadığını öğrenirse ve ben bebeği yalnız başıma büyütmek zorunda kalırsam ne olacaktı?

Midem bulandı. Kafam bu düzenbazlık girdabının içinde kalmıştı. Genelde, bu tür boktan durumlardan kolayca çıkardım fakat belki de hormonlar yüzünden, bugün durum farklıydı.

Arkasından Seamus'u kızımı kollarında tutarken izledim ve tüm bu karmaşık olay daha da kötüye gitti. Onunla o kadar tatlı ve sessiz konuşuyordu ki duyamıyordum. Fakat yüzünü görüyordum ve gözlerindeki bakıştan biliyordum ki söylediği her bir kelime, ona verilmiş bir sözdü. Ölünceye kadar tutacağı sözler. Bedeninden dalga dalga sevgi aktığını görür gibiydim. Ve tüm bu sevgi bu bebek içindi. Bütün ilgisi, bütün bağlılığı, hepsi bu bebek için. İşte gönlünü başka bir çocuğa daha kaptırmıştı.

Ve bu kendi çocuğu bile değildi.

Birazcık vicdanım olsaydı ona gerçeği söylerdim.

Onun yerine, tüm ağırlığı Seamus'a yükledim. Bizim değil sadece benim olanı kaybetmiş olmanın ve başka bir adamla yeni bir hayat hayalinin suya düşmesinin tüm ağırlığını verdim ona. Şimdi her zamankinden daha da yalnız hissediyordum.

Lanet olsun. Tüplerimi bağlattığım için öyle rahatlamıştım ki! Bir daha doğum yapmak söz konusu olamazdı. Bir daha hiçbir adam için bu saçmalığı çekemezdim.

Odama alındığım anda doğum sonrası depresyon ilaçlarımı istedim. Hemşire önce doktoruma danışması gerektiğini söyledi. Ben de hemşireye uğultulu bir ses ve küçülmüş gözlerle "Siktir et doktoru, ilaçları getir," diye çıkıştım. Hemen dışarı çıktı ve biraz sonra Seamus bebeklerin tutulduğu bölümden döndü. Hemşirenin o aceleyle nereye gittiği anlaşılmıştı.

Onu, sevdiği restorandan hamburger ve patates kızartması alsın diye kilometrelerce uzaktaki bir restorana gönderdim. Normalde böyle şeyler asla yemezdim ama bugün kendime suçluluğu bastıracak her türlü keyif için müsamaha gösterecektim. Keyif demişken, Seamus odadan çıktığı anda yatağımın yanında duran çantamdan telefonumu çıkarıp Loren'ı aradım.

"Miranda." Ne zaman sesini duysam midemde kelebekler hissederdim. Midem yine bu girişimde bulundu fakat vücudum son birkaç saatte çeşitli sarsıntılar geçirmişti ne de olsa; bebek çıkarıldı, bebeğin içinde olduğu jelatine benzer şey çıkarıldı, gerilmiş ve incinmiş deri rahatlamayla sarktı ve bu durum tekrarlanmasın diye geri çevrilemez bir vücut içi tesisat işi yapıldı.

"Merhaba." Bu yapayalnız ve acınılacak hâlde bir kelimeydi; tiz ve uyduruk duyulmuştu. O an kendimi ağlamamak için zor tuttum. Sessiz, acıklı gözyaşlarının değil, acı dolu bir histerik ruhsal çöküşün eşiğindeydim.

"Justine bugün işe gitmediğini söyledi. Her şey yolunda mı?" Sesinde şefkat ve endişe duymak istiyordum ama tek duyduğum acelecilikti. Meşguldü tabii ve görüşmeyi

bir an önce bitirmek istiyordu. Ben de herkese aynı şeyi yapardım. O hariç...

Derin bir nefes aldım ve içinde bulunduğum duygu selini kontrol altında tutmaya çalıştım. "Çocuk kız. Bana benziyor."

Sessizlik. Bu haberime karşılık olarak duyduğum şey sessizlikti.

"İkimiz de iyiyiz," diye ekledim. Benim eklemem yerine keşke önce o bunu sorsaydı diye düşünüyordum.

Daha fazla sessizlik.

İki kere yutkundum. "Meşgulsündür mutlaka, ben kapatayım. Sadece haberin olsun istedim." Gözyaşlarına ve hıçkırıklara boğulduğumu o duymadan önce telefonu kapattım.

Seamus döndüğünde hâlâ inliyordum. Getirdiği yiyecek poşetini masaya koydu ve yatağa girip beni kollarına aldı.

Sanki buna değermişim gibi beni yatıştırarak sarılıyordu.

Sanki şeytanın hayat bulmuş hâli değilmişim gibi sarılıyordu.

Sanki beni seviyormuş gibi sarılıyordu.

Ben muhtemelen bunlardan hiçbirini hak etmiyordum ama hepsini kabul edip kahrolası bir sünger gibi içime çektim.

Ve düşündüm: *Sana lanet olsun evren.*

Geriye Kalan Tek Şey Biziz

Şu An

Miranda çocukları daire üçten bugünkü ziyareti için az önce aldı. Çocukları ona götürmeyi reddetmiştim. Doğruyu söylemek gerekirse, kendimizi eve kapatalım istiyordum. Onu da içeri almayalım. Ya da çocukları arabaya bindirip çok uzaklara gidebilirdim. Bir daha da geri dönmezdim.

Velayet davasını görüşmek için iki hafta sonrasına duruşma tarihi belirlenmişti. Ona teslim olacağımı, göndertiği dokümanları savaşmadan imzalayacağımı düşündüğünü biliyordum. Avukat tutmaya paramın yetmeyeceğinin farkındaydı. Oysa çocuklarım için savaşmak adına lanet olası ruhumu bile satardım. Miranda her zaman kendini dünyanın merkezinde görmüştü ve hep bencildi fakat kariyerinde daha yüksek yerlere gelip daha fazla para kazandıkça daha da mantıksız hâle gelmiş gibiydi. Duygudaşlık kuramıyordu. Her şey onun için bir tür yarışmaydı ki daha

olaylar seyir hâlindeyken bile kendini bu yarışmanın kazananı sanıyordu. 'Rakibi siktir et.' Kaldı ki çoğunlukla kazıklandıklarının farkında bile olmazlardı ve sahip oldukları her şeyi ortaya koyarak savaşmış olmaları gerekirdi. Yoksa çok geç kalırlardı.

Ben çok geç kalmamıştım.

Ve savaşıyordum.

Kafayı yemiş gibiydim. Dört duvar arasına sıkıştırılmıştım. Birkaç saatliğine evden çıkmaya ihtiyacım vardı. Bayan L.'nin şarküterisinden bir sandviç sipariş etmeye karar verdim. Birkaç haftadır bunu hiç yapmamıştım. Öğlen yemeklerinde hep fıstık ezmeli ve reçelli ekmek yiyordum. Bu ucuzdu. Ucuz şeyler bugünlerde beni ayakta tutan şeylerdi. Ancak bugün, fazladan acı hardal ve çarliston biber eklenmiş büyük boy biftekli bir sandviç ile savurganlık yapacaktım. İçinde bulunduğum acizliği hazmetmeme yardım ederdi bu belki de.

Bayan L. büyük boy sandviçi bana küçük boy fiyatına sattı. Kendimi krallar gibi hissettim. Ayrıca ruh hâlim birazcık düzeliyordu. Şarküterinin kapısından çıkarken güneş beni âdeta dışarıya davet ediyordu. Bana sıcacık sarılmış gibiydi.

Sarılma...

Şarküterinin önündeki masalardan birinde otururken Faith'i düşünmeye başladım. Onu özlüyordum. Gülüşünü... Ve iyi niyetini özlüyordum. Ve parlaklığını... Sadece saçının parlaklığı değil, tüm varlığıyla parlamasını da özlüyordum. Onunla alakalı her şey gri bir zemine yerleştirilmiş gökkuşağı gibi rengârenkti.

Benim dünyam...

Griydi.

Oysa o bunun tam zıttı idi. Hiçbir çaba göstermeden parlıyor, aklım bunu fark etmem için bilinçsizce ona çekiliyordu. Tüm kalbimle hissettiğim fakat bilinçaltımda inkâr etmeye çalıştığım bir çekimdi bu.

Faith'in kapısını çaldım ama kimse açmadı. Ben de cebimdeki şarküteri fişinin üzerine bir not yazdım ve kendimi bunun bir çıkma teklifi olmadığına ikna etmeye çalıştım.

Akşam Yemeği? Daire 3'te. 7:00'de.

Apartman zemini biraz yamuktu ve kapısının sağ alt tarafında belli belirsiz bir aralık oluşturuyordu. Kâğıdı oradan içeriye ittim.

Üst kata kendi daireme döndüm ve kanepeye uzandım. O saniye uyuyakalmışım. Bu son derece ihtiyacım olan bir uykuydu, bu hafta endişelerime kaybettiğim her şeyin telafisiydi.

Tak *tak*... Tak... *Tak* tak.

Bu Faith'in kendine özgü kapı çalışıydı, rastgele ve doğaçlama... Kapıyı hiçbir zaman aynı sıralamayla çalmıyordu.

Gözlerimi kırpıştırıp uykuyu savmaya çalıştım fakat kalp ritmim o kadar düzensizdi ki bilincim tam yerine gelmeden önce oturup bastonuma uzanmam gerekti.

Kapının yanındaki ön camdan baktığı için birbirimizi görüyorduk aslında. Yine de "Geliyorum!" diye seslendim.

Kapıyı açtığımda W...E paspasının kalan harflerinin tam ortasında dikilmiş paspasa bakıyordu. "WE,"[8] dedi. "Sence bu bir anlama geliyor mudur?"

8 Paspasın silinen harfleri çıkınca, geriye İngilizce "WE" sözcüğü kalıyor. Türkçe karşılığı "Biz"dir. (ç.n.)

O an tamamen uyanmış olduğumdan oldukça emindim fakat bu soru beni savunmasız yakalamıştı. Çenesini kaldırdı ve mavi gözlerini bana dikti. Gözlerinin ne kadar derin olduğunu unutmuştum. "Ne demek istiyorsun?"

Hareket etmedi. "Diyorum ki, geriye kalan bütün harfler gitmiş. Sanki bilinçli bir şekilde çıkarılmışlar gibi. Geriye kalan tek şey 'biz'."

Bu söyledikleriyle kulaklarım uğuldadı. *Geriye kalan tek şey 'biz'*. O. Ve ben. Omuzlarımı silktim. "Sanırım doğru söylüyorsun. Geriye kalan tek şey, en azından bu gece, biziz. Sen ve ben..." Gülümsedi ve ben daha özür dilemeden özrümün kabul edildiğini anladım. "Özür dilerim. Bir yanlış anlaşılma oldu. Miranda'nın kıskançlığına gülüyordum, sana değil. Sana daha önce gelmem gerekirdi ama hayat son zamanlarda..."

Parmağını dudaklarıma götürerek beni susturdu ve tekrarladı: "Biz." Sonra paspastan içeri adım atıp evime girdi. "Yemekte ne var, Seamus?"

Arkamda Faith ile mutfağa doğru yürüyordum ve ben de boynumu kaşırken aynı şeyi merak ediyordum. "Pek emin değilim. Önce hazırlamamız gerekecek. Bir haftadır markete gitmedim."

Omuz silkti. "Beni doyurmak çok kolaydır." Her zaman uyumluydu ve bunun ebeveynlerinin ve yetiştirilme şeklinin doğrudan bir yansıması olup olmadığını merak ettim. Yoksa bu olduğu gibi kendisi miydi? Ya da bu hâli, çalışarak edindiği bir şey miydi?

Buzdolabını ve mutfak dolabını açıp bakınmaya başladım. "Şehriye, peynirli makarna, mısır gevreği, yulaf ezmesi ya da sucuklu sandviç yiyebiliriz gibi görünüyor. Ah, ya da tost. Ya da bu bahsettiklerimin herhangi bir birleşimi."

Tepkisini ölçmek için omzumun üzerinden ona baktım ve onu gülümserken buldum. "Peynirli makarnalı sucuklu sandviçe ne dersin?"

"Anlayamadım, sandviçin içinde peynirli makarna mı diyorsun?"

"Evet," diye onayladı. "Ondan hiç yememiştim. Ama sucuğu fırında ısıtmamız gerekecek. Kirli eti soğuk sevmem ben. Midemi kaldırır."

Şaşkınlıkla karışık bir kahkaha attım çünkü bu söylediği pek çok şekilde yorumlanabilirdi. Balıklama dalmak istemesem de kendime engel olamadım. "Kirli et mi?"

Benimle birlikte o da bir kahkaha attı. Biraz kızararak kendini savunmaya geçti. "Evet, kirli et. Sucuk, sosis gibi... İçinde ne olduğunu asla bilemezsin. Kirli et işte."

Pembe yanakları çok sevimliydi. "Anladım. Lütfen Kira'ya bundan söz etme. Ömrü sucuk ve sosis yiyerek geçiyor; kısıtlı sayıda yiyeceğin bulunduğu listesinden herhangi bir şey çıkarmam korkunç olur."

Ben peynirli makarnayı yaparken Faith de sucuğu fırınladı. Ekmeği bile tost makinesinde ısıttık. Böylece sandviçin içindeki her şey sıcak oldu.

Tabaklarımızla kanepeye oturduğumuzda, Faith sandviçini değerlendiriyordu. "Seamus, iyi bir şeyler bulmuş olabiliriz bugün. Bu ucuz ama sosyetik bir tür yemek oldu."

Kaşlarımı kaldırarak odaya bakındım. "Henüz fark etmediysen söyleyeyim, bu benim tarzımdır."

Sandviçini ısırırken güldü ve yuttuktan sonra konuşmaya başladı. "Ah, fark ettim," dedi. "Benim tarzım da bu," diye ekleyip göz kırptı.

Yemeğimizi yerken düşündüm ki bu onu biraz daha yakından tanımak için iyi bir fırsattı. "Sen nerelisin, Faith?"

"Kansas City," diye cevapladı.

Çiğnemeyi bir an bıraktım ve ona baktım. Kesinlikle dalga geçiyordu. Orta Batılı gibi görünmüyordu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Orada büyüdüm. Buraya birkaç ay önce taşındım."

"Seni California'ya ne getirdi peki? Memleketinden oldukça uzaktasın."

Sanki söyleyeceği şeyin beni neşelendireceğini biliyor gibi gülümsedi. "Araştırmam..."

Ben de gülümsedim. "Ah, tabii ki araştırma. Ailen hâlâ Kansas City'de mi yaşıyor?"

Sandviçinden bir ısırık daha alırken başını hayır anlamında salladı.

"Nerede yaşıyorlar?"

"Ben koruyucu aileyle büyüdüm."

Altında yatan olumsuz bir anlam olmasa da bu söz beni endişelendirdi. İşimden dolayı koruyucu aile sistemini biliyordum. Rehber öğretmen olmamdan dolayı öğrencilerimin hayatının her bir yönünü bilirdim. Çoğu koruyucu aile, sevgi dolu ve çocuk için en iyisini isteyen verici insanlardan oluşurdu. Ancak hayatta her şeyde olduğu gibi, burada da çürük elmalar vardı. Bu sorumluluğu hakkıyla üstlenenlerin namını kirletmekten sorumlu insanlar... Aklıma hemen o insanlar gelmişti. Çocukları bırakın, herhangi bir insanın civarında bulunmaması gereken insanlar... "Nasıldı?" Cevaplamasını beklerken boğazım düğümlenmişti.

"Bazı aileler diğerlerinden daha iyi diyelim sadece." Gözlerimdeki endişeyi fark etti ve hemen ekledi, "Bazı insanlar değerli olduğunu hissettirmede gerçekten iyi.

Önemli biriymişsin gibi hissettirmede... Ve bazı insanlar da sana yalnızca yiyecek ve barınak sağlıyor." Omzunu silkti. "Ölmedim. Ve bu beni önemseyenlere çok daha fazla minnet duymamı sağladı. Bu, minnet duyulan kişi için değil, minnet duyan kişi için bir nimettir."

"Kaç yaşındasın, Faith?" Artık şimdiye kadar olandan çok daha fazla sorum vardı.

"Yirmi iki."

"Yirmi iki yılda nasıl bu kadar bilge oldun peki?" Hakkında böyle düşünüyordum. Faith çok derin düşünebiliyordu.

"Ben yaşlı bir ruhum," deyip göz kırptı. "Koruyucu ailelerle büyürken yaş almak köpek yaşı hesabı gibidir. Senin bir yılın benim yaklaşık iki yılım demek. Teknik olarak, kırk dört yaşındayım."

Onun espri anlayışına bayılıyordum. "Öğrendiğim iyi oldu. Sana hanımefendi diye mi seslenmeliyim acaba? Ben büyüklerime böyle seslenirim."

Tehdit eder gibi başını olumsuz anlamda salladı. "Sakın. Doksan yaşında bile olsam kimsenin bana hanımefendi diye seslenmesine izin vermeyeceğim."

Umulmadık derecede lezzetli bir birleşim olan sandviçim bitmişti ve bir soru daha sormadan onun da bitirmesini bekledim. "Koruyucu aile sistemine kayıt edildiğinde kaç yaşındaydın?"

"İki."

"Yani gerçek anne babanı hatırlamıyor musun?"

Başını bir şey kaçırdığımı ya da hikâyeyi baştan sona yanlış anladığımı ima eder gibi salladı. "Uzun lafın kısası, annem beni doğum öncesinde evlatlık vererek bıraktı. Beni evlatlık alan ebeveynlerim de... Onlar, işin heyecanı

kaçınca ve bebek bakmanın zor olduğunu görünce ebeveynlik işinden vazgeçtiler."

Yüreğim acıdı. Yüreğim acıdı çünkü kendi çocuklarımı düşünmeden edemedim. "İlk koruyucu ailene gitmeden önce bu koşulları biliyor muydun?"

"On sekiz yaşıma girdiğimde benimle ilgilenen sosyal güvenlik memuru bana dosyamı gösterdi. Açık ve net bir şekilde ihmal ve taciz vardı. İyi ki biz olgunlaştıkça bebeklik anılarımız da temizleniyor." Bana baktı. "Bu bana hayatta verilmiş en büyük hediyelerden biri, en kötüsünü hatırlamamak. Ama vücudumdaki bazı yara izleri de böylece açıklanmış oldu."

İçim cız etti, kuşkusuz çok canı yanmıştı. "Üzgünüm."

Başını hayır anlamında salladı ve, "Üzülmene gerek yok ki. Hatırlamıyorum," dedi.

"Bu onların yaptığı şeyin bahanesi olamaz," diye sözünü kestim korumacı bir tavırla. Zihnimde sahilde yabancılara nezaketle sarılan Faith'in resmi vardı. Bu zarafet hiç lekelenmemiş olsaydı keşke.

"Hatırlamıyor olmam bunun bahanesidir demiyorum ki. İkisi de hapis yattı. Ayrıca onlarla bir daha hiç konuşmadım. Demek istediğim şuydu: Korkunç anılarla sürekli rahatsız edilmek zorunda olmamak evrenin bana bağışladığı anlayış dolu bir hareket. Terapiye harcanacak paradan da kurtarmış oldu beni."

Hayatın olumlu yanını görüyor olmasına gülümsedim. "Sen bayağı inanılmaz birisin, biliyorsun değil mi?"

Kafasını salladı. "Hayır. Ben sadece ismi için deli gibi savaşmış bir kızım."

"Ne demek istiyorsun?"

"On sekiz yaşıma geldiğimde ismimi değiştirip resmi

olarak Faith Hepburn oldum. Sen sormadan söyleyeyim, Audrey ve Katharine isimli iki muhteşem kadına ithafen... Ayrıca Faith oldukça güzel bir isim."

"Öyle," dedim. "Dindar mısın? Bu yüzden mi Faith ismini seçtin?"

"Hayır."

"O zaman neye inanç bu?"

Gözleri parlıyordu fakat geçen zamanla biraz yorulmuş gibi de görünüyorlardı. Bana baktı ve cevapladı: "Hayata..."

Başımı onu anladığımı göstermek için salladım. Tabii ki... Onun için her şey hayatı yaşamak ve deneyimlemek ile ilgiliydi.

"Ya sen Seamus? Senin neye inancın var?" Ben henüz açıklama yapmadan hızlıca ekledi: "Ama çocuklarını söyleyemezsin. O zaten ortada."

Kahretsin, bu tam olarak benim söyleyeceğim şeydi. Akıma gelen başka tek bir cevap vardı ve bu cevap da dillendirilemeyecek kadar üzücüydü.

"Evet?" diye cesaret verdi.

"Bilmem ki," diye yalan söyledim. Bu konuşmanın gidişatını değiştirmek istemiyordum. "Aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Ama bir cevabın var," diye beni zorladı. "Yüzünden, birden kambur oturmaya başlamandan anladım. Ayrıca yere bakmaya başladın."

Kafamı çevirip ona baktım ve iç geçirip arkamdaki kanepe yastıklarına yığıldım. "Kötüye gitmeye inancım var; sağlığımın kötüye gitmesi, akıl sağlığımın kötüye gitmesi, mutluluğumun kötüye gitmesi. Miranda en dibe vurduğumu görmek için neyi var neyi yok ortaya koyacak. Beni

soyup soğana çevirecek. Ondan nefret ediyorum, Faith. Ondan gerçekten nefret ediyorum." Ne olduğunu anlamaya çalışır gibi gözlerini kıstı ve ben de açıkladım: "Çocukların velayetini almaya çalışıyor. İki hafta sonra duruşma var."

"Ne? Çocuklarını alamaz ki."

"O hâkimin kararına bağlı. Hiç adil değil bu. Buna, benim ve çocuklarımın geleceğine tamamen yabancı bir adam karar veriyor. Sırf Miranda'nın canı intikam çekti, gücü ve parasıyla gösteriş yapmak istedi diye hem de... Ondan ne kadar nefret ettiğimden bahsetmiş miydim?" Son cümlede iğnelemeye biraz fesat karıştırmıştım çünkü bunu yapmayı ağlamaya tercih ederdim. Ya da bağırıp duvarı yumruklayarak bir delik açmaya... İkisinden birini yapmama ramak kalmıştı.

"Savaşmak zorundasın. Elinde avucunda ne varsa bu işe yatırmalısın." Kararlı görünüyordu. Kalbinde en ufak şüpheye bile alan bırakmayan türden bir kararlılıktı bu. Ben de bu şekilde hissetmek isterdim.

Oysa benim pek çok şüphem vardı. Şüphe korkunun oğlu gibiydi. Korkudan da nefret ederdim. Şüphe, kalbimdeki kararlılığın yanına sokulurdu. Daha ağır bastığı söylenemezdi. Şüphe ve korku birlikte yaşayabilirlerdi.

Ona katılarak başımı salladım. "Onları kaybedemem, Faith." Sesim boğazımı tıkayan üzüntü ve öfkeyle ağırlaşmıştı.

"Kaybetmeyeceksin," diye beni rahatlatmaya çalıştı. Sonra ayağa kalktı, kapıya doğru yürüyüp kapıyı açtı. Eğildi ve W...E paspasını kaldırdı, tekrar içeri girdi ve kapıyı kapattı. Sonra bana doğru yürüdü ve W...E paspasını önümde yere serdi. Sonra üzerine çıktı, gülümsedi ve "Sana sarılmam lazım. Şimdi..." dedi.

Ayağa kalkmama yardımcı olmak için uzattığı elinden tuttum.

Önce o an ikimizin de üzerinde durduğu paspasa baktı ve sonra bana baktı. "Biz," dedi. "Yalnız değilsin, Seamus. Ben buradayım."

Ona sarıldım ve kötü her şeyin akıp gitmesine izin verdim. Ama ona geçmesine değil. Kafamdan gövdeme doğru inip ayaklarımdan çıkmasını sağladım, tıpkı küvet giderinin tıkanıklığını açar gibi. Sadece o an için bile olsa, korku ve gerginliğin içimden çıkıp gittiğini hissedebiliyordum.

Onun da aynı şeyi yaptığını biliyordum. Sanki ikimizin de o an orada olduğumuzu kanıtlamaya ihtiyacı varmış gibiydi. Çok güçlü ve duygusaldan ziyade fiziksel olarak başlayan sarılma gevşedi, daha duygusal ve destekleyici bir hâle geldi. Her bir noktada, aynı yoğunlukta güç verici hissettiriyordu.

"Teşekkürden çok daha fazlası," diye fısıldadım kulağına.

"Çok daha fazlası," diye fısıldadı o da. Sözcüklerinde *yine düşersem yumuşak bir alana inebileceğimi duydum* fakat ikimizde de bir değişik hissediliyordu. Bu sadece benim minnetimi kabul etme şekli değildi, âdeta bir itiraftı. Arzuydu.

Vicdanımla zıt düşmüştüm. Vücudunu bana doğru bastıran *kadının* fazlasıyla farkındaydım. İçinde kaybolmak istediğim kadındı bu, bu gece arzuladığım kadın. Zihnimde sınırlarımı ve limitlerimi ölçüyordum bir yandan. Geçmemem gereken çizgileri... Neden sonra dudaklarım benden bağımsız ayrıntıların üzerinde çalışmaya başladı. "Erkek arkadaşın var mı, Faith?" Bunu fısıldar gibi sormuştum, bir dilekmişçesine ve köprücük kemiğinin çıkıntısına doğru.

"Hayır," diye fısıldadı.

Ne dediğini duymuştum. Ne anlama geldiğini de anlayabiliyordum. Oysa damarlarımda dolaşan harareti tetikleyen şey tedirgin ve üzgün olsa da umut dolu tonlamasıydı. Akıbetimize dair bir umuttu bu. Hemen bir şeyler olmasını isteyen türden.

Sınırlarımı ve limitlerimi aşmamı sağlayan o umutla dudaklarımı tenine dokundurdum. Omuzları bu temasla hafifçe yükseldi ve sonra sessiz bir iç çekmeyle rahatladı.

Dudaklarımla, iç çekişinin peşine düştüm. Sonra da dilimin ucuyla köprücük kemiğinin sert hattını boynunun başladığı yere kadar takip ettim.

Karşılığında, elleriyle tişörtümün arkasını çekip sıkmaya başladı.

Her zaman fiziksel yakınlığın, bir tür ifade şekli olmasının hayalini kurmuştum. İleri ve geriye doğru bir sevgi takası gibi olmalıydı. Hislerini, kendiliğinden gelen bir arzuyla böyle ifade eden biriyle hiç birlikte olmamıştım.

O ana kadar.

Parmak uçları kolların arka hattında belli belirsiz gezindi ve sonra bilekten yukarıya doğru, omuza çıktı. Birbirimizin tüylerini diken diken ediyorduk.

Tenlerimizde sıcak nefeslerimizi hissediyor, kulağın altında gezinen öpücüklere sabırla ara verildiğinde nefes veriyor, ürperdiğimizi hissediyorduk.

Duruşta bir değişiklikle bir bacak diğer ikisinin arasına girdi ve hemen arkasından da diğer ikisi onu sarmaladı.

Hassas ve belli belirsiz bir öpücük böylece başladı ve yarı ayrı duran dudaklar tarafından içtenlikle karşılandı.

Çıkarılan bir gömleğin karşılığında ötekisi de sıyrıldı.

Dokunuşa dokunuş...

Öpücüğe öpücük...
Yüreğe yürek...
Güvene güven karşılık veriyordu.

Benim daha önceden aklımda çizdiğim çizgiye kadar bunların hepsi takas edildi. Tabii o çizgi henüz geçilmediyse. Ben geri çekilmedim fakat ilerletmedim de. O da ileriye götürmüyor ve sekse başlamadan bu ifade şekline devam etme konusunda istek gösteriyordu.

Kanepeye geçip bacaklarını ata biner gibi açarak üzerime oturduğunda bile ifademiz belden yukarıda devam etmekteydi. Hızı ve yoğunluğu izlemeye doyamadığım okyanus dalgaları gibi değişmekteydi. Bazı dalgalar zemine yakındı ve nazik bir hafiflikle durmaksızın ilerliyordu. Bazı dalgalar çok yükseklere çıkıp beyaz beyaz köpükleniyor, tutkulu bir coşkuyla yoğunlaşarak çarpıyordu. Dalgaların geri çekilmesi ve akması öylesine doğaldı ki tereddüt etmeden içgüdülerime itaat ediyordum. Tereddüt şüphe gerektirirdi ya da belirsizlik... Ben Faith'e dokunurken bunların hiçbiri mümkün değildi.

Nasıl olduğunu anlamadan bu şekilde bir saat geçti ve bu zaman dilimi bedenlerimizi birbirine karıştırdıkça bizi de mutlu ve tatminkâr bir yorgunluk örtüsü sarmaladı. Usul usul yavaşladık. Başı omzumda, başım yana yatmış, alnı boynumda, gövdelerimiz istekle birbirinin dokunuşunu kabul eder hâlde son bir kez sarıldık. İkimiz de uykuya dalmadan önce son duyduğum bir fısıltı oldu, "Çok daha fazlası." Bu âdeta ruhuma yapılmış bir çağrıydı.

Botoks, Pardösüler ve Kader

Geçmiş

Seamus'un MS hastalığı nedeniyle bazı günleri iyi bazıları kötü geçmeye başlamıştı. Hastalığı biraz geçer gibi oluyor ve sonra öfkeli, şiddetli ve mantıksız döngülerle geri dönüyordu. Onu desteklediğimden de değil; yalnızca evde olduğum zamanlarda bu mücadelesine tanık oluyordum. Pek sık evde olduğum söylemezdi. Bacaklarını tekrar hissetmeye başladı fakat hissizliğin yerini ağrılar aldı. Şikâyet etmiyordu fakat hareket ettiğinde ve yürüdüğünde nasıl etkilendiğini görebiliyordum. Yürüyüşü akıcı değildi, onu ele veren bir duyarlılık ve belirsizlik vardı. Hiç çekici değildi bu. Bu söylediğim beni duygusuz biri gibi gösterebilir fakat yüzü bir model gibi görünse de fiziksel olarak orada bulunan bu eksikliği göz ardı edemiyordum.

Kira doğduktan sonraki yıl içinde Seamus'a dönmüştüm; çünkü Loren cinsel anlamda benden uzaklaşmıştı. Aramızdaki çekimin eksikliğini görmezden gelebiliyor-

dum çünkü yatak odamızın karanlığında, performansında hiçbir düşüş yoktu. Seamus ile seks yapıp Loren'ı hayal edebiliyordum.

Bu durum daha da uzamadı. Aylarca debelendikten sonra ipleri ele geçirdim; botoks ve kişisel antrenör beni o zaman kadar göründüğümden bile daha güzel bir hâle getirdi. Loren'ın karşısına üzerimde sadece bir pardösüyle çıktığımda pardösüyü çıkarıp beni salonunun duvarına sert bir şekilde yaslamakta hiç zaman kaybetmedi.

Onunla iki gün kaldım. Artık kısır olduğum haberi de onu tahrik etti sanırım. Doymak bilmez bir iştahı vardı. Sanırdınız ki aylardır sadece benim servis edebileceğim bir yemek için ölüyordu. Yeniden planlarıma dönmüştüm ve kaderim tekrar yolunda ilerlemeye başlamıştı.

Mülkünden uzaklaşırken içinde bulunduğum taksinin içinden evrene bir orta parmak gösterdim. Bir gün buraya artık kalmak üzere gelecektim. Yeni bir soyadıyla... Ya da bunun için çabalarken kendimi yakıp kül edecektim.

Şantaj Biraz Ağır Bir Kelime

Miranda

Geçmiş

Otuz üç yaşındaydım.

Kariyer açısından inanılamayacak kadar başarılıydım. Benim liderliğim ve yöneticiliğim sayesinde, son birkaç sene içinde kârını on misline katlamış bir teknoloji şirketinin genel müdür yardımcısıydım. Sektörde namım benden önde gidiyordu. Bunu karmaşık bir plan yoluyla ince ince yapılandırmıştım. Para, unvan ve güç...

Korkusuzdum.

Fakat bundan da fazlası, *benden korkuyorlardı*.

Büyükannem yaşasaydı benimle gurur duyardı.

Para akıyordu. Fahiş bir maaş alıyordum, buna rağmen bir sonraki maaş artışım için görüşmeler yapmaktaydım. Hepsini banka hesaplarında ve yatırımlarda biriktiriyordum. Seamus'un bunların hiçbirinden haberi yoktu, olmayacaktı da. Benim zamanım geliyordu ve o gün geldiğinde, Seamus, eğer ayrılırsak gelecekteki bütün kazançlarımın

bende kalmasını istediğimi söyleyerek ısrarla imzalattığım evlilik sözleşmesini kabul edecek kadar aptalca davranmış olduğu için üzülecekti. Varsın o değersiz, yıllık kırk binlik kazancı onun olsundu. O para zaten hesabına yattığı anda yok oluyordu; evsel ihtiyaçlara, yemeğe, sigortaya, orta hâlli arabasının ödemesine ve çocuklara harcanıyordu. Seamus muhtemelen bir gün kıt kanaat geçinmeye başlasa bile pek sorun olmazdı. Paranın onun için bir anlamı yoktu. Tek umursadığı çocuklar ve insanlara yardım etmekti. Aptal.

Bense başarıma rağmen bir çıkmazdaydım.

Hâlâ Seamus ile birlikteydim. Hâlâ çocuklarla birlikteydim. Dışarıya verdiğimiz izlenime dokunulmamıştı.

Ama bu izlenimden ölesiye sıkılmıştım.

Bu izlenim fikri beni ayakta tutar sanmıştım. İyi bir eş, iki buçuk çocuk ve bahçede beyaz çitler yetecekti. Bu toplumun beklentisine uygun bir döşemeydi ve bu tarz bir yaşantı değerli sayılırdı. İşte bu kıymetli görülen şey benim kalpsizliğimin telafisi olacaktı güya. İnsanlar benim cadı olduğumu düşünse bile, "Ah, ama eşi ve çocukları harikalar. O da o kadar kötü biri olamaz," diyeceklerdi. Beni dengeleyecek olan buydu. Ve gözlerim açılana kadar da bu gerçekten işe yaramıştı. Ama benim kaderim, bu izlenimin hormonlu hâli olmalıydı. İyi olan her şeyin uzaklaştırılması ve aşırılığın eklenmesi gerekiyordu. Aşırılık... Bu ne kadar da görkemli bir kelimeydi.

Kaderim için yola koyulmam gerekiyordu.

Zamanı çoktan gelip geçmişti bile.

Kira dört yaşına bastı.

Loren henüz onunla tanışmadı. Onun varlığını da kabullenmedi.

Ayda birkaç kez Seattle'a uçuyordum. Tavşanlar gibi sevişiyorduk ve eve geri dönüyordum. Bomboş bir hâlde... Onunlayken bile kendimi bomboş hissediyordum çünkü biliyordum ki benimle işi bittiğinde beni başından savacaktı. Baştan savılacak bir şey olmak istemiyordum. Ben orada onunla olmayı hak ediyordum. Onun krallığında bir kraliçe olmayı...

Eskiden Loren'ı, etten tırnaktan insan hâliyle sevdiğimi düşünürdüm ki sanırım belli bir noktaya kadar sevdim de. Hâlbuki asıl sevdiğim şey Loren fikri ve Loren'ı olduğu kişi yapan şeylerdi. Mülkünü seviyordum. Parasını seviyordum. Gücünü seviyordum. Kariyerindeki cesaretini seviyordum. Mesafeli ve çıkarcı öz güvenini seviyordum. 'Kazanan her şeyi alır' tavrını seviyordum. Aslında Loren benim penisli hâlimdi. Ve bunu kim sevmezdi ki. İkimizin bir arada olduğu düşünülürse ve niteliklerimiz birleştirilirse neler olmazdı ki. Bu erotik rüyaların en erotiğiydi, harika bir finansal fanteziydi.

Ve bunu elde etmenin zamanı gelmişti. Zira Loren sütü bedavaya almaya devam ettikçe ineği satın almayacaktı.

Geç olmuştu, saat on biri geçmişti. Bu gezi son dakika işiydi. Ofisten eve gitmek yerine havaalanına gittim ve Seattle'a giden bir uçağa atladım. Özel mülküne giden taksideydim ve bu sürtüğün sütü ona ne kadara mal olacak, göstermeye gidiyordum.

Omzumdan aşağı doğru sarkan Louis Vuitton marka çantamda geleceğime ve kaderime giden bir bilet vardı. Beklemekten yorulmuştum. Aksiyona ihtiyacım vardı. Yerimde kalıp yükseliyor olmamak beni bunaltmıştı. Çantamın içindeki dosyada toparlanmış dokümanlar, belki bir gün duruma benim açımdan bakmasını sağlamak için sert

bir hamleye ihtiyacım olursa diye, son birkaç yıl içinde titizlikle oluşturulmuştu.

Şoför evinin sokağına döndüğünde telefonumu çıkarıp cep telefonun numarasını aradım.

Telefon üçüncü çalmasında açıldı. "Miranda?"

"Dış kapıyı aç. Geldim," dedim. Emir vermeme bayılırdı. O da bana aynısını yapardı. Bu ateşli ve başlamaya hazır bir arzular savaşıydı, çarpık bir çiftleşme ayini...

Sesi şaşırmış gibi gelmemesine rağmen "Burada mısın?" diye sordu. Cuma gecesindeydik ve bu sık olan bir şeydi.

"Hemen dışarıdayım," dedim şoför kapıya yaklaşırken.

"Ben de tam bir iş yemeğinden çıktım, biraz uzadı." İş yemeği, ücreti kabarık bir eskortla seks demekti. Onu takip etmesi için bir dedektif tutmuştum. Neden hoşlandığını biliyordum: Koyu saçlar, büyük memeler ve müstehcenlik. Elimde fotoğraflar vardı. Kendisinin henüz haberi olmasa da yaşı tutmayan kızlara karşı bir eğilimi vardı. Yirmili yaşlarının ortalarında gibi görünüyorlardı fakat pek çoğu on sekizinden küçüktü. Çok, çok sapıkça davranmıştı.

"Acele etme," dedim bir gülümsemeyle.

"Hizmetçiyi arayayım da seni içeri alsın. Ben gelene kadar keyfine bak." *Keyfine bak, soyun* anlamına geliyordu.

"Söylediğim gibi, acele etme."

Konuşmayı bitirdikten kısa bir süre sonra dış kapı açıldı ve arabadan indiğimde hizmetçi kapıda beni ismimle karşıladı.

Montumu aldıktan sonra, "Bay Buckingham kısa süre sonra burada olacak. Onu istediğiniz yerde bekleyebileceğinizi söyledi," dedi. Kibarca başını sallayıp uzaklaştı.

"Peki," dedim uzaklaşan suretine. Bir yandan da kısacık eteğinin içinde bir o tarafa bir bu tarafa kırıtan poposunu izliyordum. Taşındığım zaman onu kovacaktım ve yerine daha yaşlı ve daha az çekici birini işe alacaktım. Popo kırıtma devri çok eskide kalmış birini.

Doğrudan ofisine yürüdüm ve çift kanatlı kapıyı kapadım. Bu odadaki her şey beni heyecanlandırıyordu. Odanın genel erkeksi havası baş döndürücüydü ve benim özel bölgelerimi karıncalandırırdı. Tahtadan mobilyalar, deri, koyu renkler ve belli belirsiz puro kokusu benim için feromon görevi görmekteydi.

En güzel konyaklarından biriyle kendime bir içki hazırladım ve masasının üzerine çantamdan çıkardığım kâğıtları ve fotoğrafları şatafatlı bir sunum için yaydım. Skandal yaratmaya çalışıyordum; getirdiklerim bütün masasını kapladı. Sonra sadece dantel sütyenim, tangam ve ince topuklu ayakkabılarım kalacak şekilde üzerimdekileri çıkardım ve büyük boy deri çalışma koltuğuna oturup sabırla içkimden yudumlamaya başladım. Mastürbasyon yapmayı düşündüm çünkü bu kadar yüksekten giderken gerginliğimi rahatlatma ihtiyacı duyuyordum. Fakat ben onu ezmeden önce o benim sancımı dindirsin diye beklemeye karar verdim. Onu ayaklarımın altına almadan önce altıma yatıracaktım da diyebiliriz.

Sonunda kapıyı açtığında üzerimdeki kıyafet noksanlığı görüp onaylayarak gülümsedi. "Benim en sevdiğim misafirimsin, biliyorsun değil mi?" O da kıyafetlerini her bir parçayı teker teker atacak şekilde çıkarmaya başladı; bir yandan da bana doğru yürüyordu. Çıplak vücudu her zaman hayranlık duyduğum bir şeydi. Spor salonuna giderdi, ayrıca takıntılı bir şekilde koşu yapardı; şu anki yaşının yarısında olsa çok iyi görünebilecek bir vücudu vardı.

Ayağa kalktım, sutyenimi ve tangamı çıkardım. Onu tahrik etmek için striptizci gibi soyunuyordum.

Ben masasında şaheserimin üzerine uzanırken beni kendinden geçmişçesine büyük bir ilgiyle izliyordu.

"En sevdiğim şey," diye fısıldadı ve uzun masanın diğer tarafından üzerine çıkıp elleri ve dizleri üzerinde bana doğru gelmeye başladı.

Ellerini belimin iki tarafına koyduğunda ilerlemesini durdurdum ve "Orada dur bakalım," dedim.

Durdu.

"Beni çok beklettin," diye mırıldadım.

Aşağı doğru bakıp gülümsedi. Orospularına da aynı bu şekilde gülümsediğini biliyordum, artık bu benim için özel değildi.

"Önce ben."

Yukarı baktı ve gülümsemesi büyüdü. Dudaklarını yaladı. "Önce sen mi?" diye sordu kışkırtarak.

"Şimdi," diye emrettim.

Yavaş yavaş aşağı doğru indi. Gözleri gözlerime kilitlenmişti. Bu kendini yapacağı işe hazırlamasının bir parçasıydı. Yavaş tempo, kontrol, işe başlamasının birer adımıydı. Ben de aynı yöntemi kullandığımı inkâr edemezdim zaten.

Ağzı beni parçalayıp yutuyordu âdeta. Dudaklar, dişler, dil... Birlikte uyumla çalışmaları mest ediciydi. Birkaç parmağı da araya kattı, yanıp tutuşuyordum işte. Elim saçlarından sıkıca tutmuş başını sabit tutarken kalçam da baskıyı ve tempoyu istediği gibi artırarak hareket ediyordu. Ona emirler yağdırıyor, sapıkça konuşuyor ve buna bayılıyordum. O da yaptığı işin etkisiyle inliyordu. Miranda, içine girmem lazım. Şimdi," diye yalvardı.

Yalvardı. Şu ana kadar getirdiğim senaryo daha da iyiye gidiyordu.

"Önce ben," diye hatırlattım.

Sonunda o zamana kadar yaşadığım en şiddetli orgazmı yaşadım. Kurduğum tuzak, onun itaati ve kahrolası yetenekli dudaklarının birleşimi bir daha benzeri olamayacak bir üçlü yaratmıştı. Bu üçlünün üzerinde uzun uzun ve sert bir şekilde, "Siktir!" diye defalarca kez çığlık çığlığa bağırarak orgazm yaşadım. Tüm bunlar onu sadece daha da çok tahrik ediyordu.

Artık durulduğumda ve gözlerimi açtığımda topuklarının üzerinde geriye doğru bir hamleyle oturdu ve önündeki manzarayı izledi.

Gülümsedim. "Gördüğün şey hoşuna gidiyor mu?" diye sordum.

Gözleri koyuydu. Göğsü inip yükseliyordu. Penisi yalvarıyordu. "Hem de çok," dedi.

Gözümü kırptım. "Daha hiçbir şey görmedin." Masadan inişimi ve çalışma koltuğuna oturuşumu izlerken aç gözlülükle pis pis sırıttı. "Bu koltuğu bayağı seviyorum," dedim, deri olan kol kısmında parmak uçlarımı gezindirirken. "Bana kendimi güçlü hissettiriyor."

Masadan aşağı adım atıp karşıma geçerken gözleriyle her bir santimetremi inceliyordu. "Dizlerinin üstüne çök." Normalde bu konuşma şekli pazarlığa hiçbir pay bırakmazdı.

"Bu gece değil, Bay Buckingham." Arkama yaslandım, bacak bacak üstüne attım ve parmaklarımla zafer işareti yaptım. "Bence sen dizlerinin üstüne çökmelisin." Direkt cehennemden gelme bir gülümseme de ekledim ve masasının üzerinde sıralanmış kanıtları gösterdim.

Kâğıtları işaret ederek "Nedir bunlar?" dedi.

"Ah, onlar mı? Senin taşakların, tatlım," dedim sevimli bir şekilde kirpiklerimi kırpıştırarak. "Seni taşaklarından yakaladım. Ve bilirsin, acımasızımdır. Bu biraz acıtabilir."

Yüzü öfkeyle kıpkırmızı oldu ve gözleri bir kâğıttan diğerine atlayarak kelimeleri okumaya başladı. Sonra kafasını bir taraftan diğer tarafa salladı, bunun bir meydan okuma olması gerekiyordu ama gözlerindeki korkuyu görebiliyordum. Kum saatinden akan kum misali yüzünden ağır ağır renk çekildi ve ben de bu benzerliği görmezden gelemedim... Zamanı dolmuştu. Bana baktığında hâlâ inkârla başını sallıyordu. "Ne tüm bunlar? Ne istiyorsun?"

Başımı yana yatırdım. "Bizi istiyorum." Bu, en basit şekilde ifade edebileceğim hâliydi.

Beti benzi attı. "Hayır, bence istediğin bu değil." Kâğıtları gösterdi ve kekeledi, "Bu... Bu aşk değil."

Gözlerimi devirdim. "Kim bunun aşk olduğunu söyledi ki?" Bu konuşmayı, havada uyarılma kokusu hâlâ uçuşuyorken ve üzerimizde hiç kıyafet olmadan yapıyor olduğumuz gerçeği beni etkilemiyor değildi.

Birkaç defa gözlerini kırpıştırdı. "İnsanlar genelde bu sebeple evlenmez mi?" Sersemlemişti. "Bana şantaj mı yapıyorsun?"

Ne cevap vereceğimi düşünürken işaret parmağımla dudağıma vuruyordum. "Şantaj çok ağır bir kelime oldu. Bence biz buna ilişki pazarlığı diyelim."

Yığın hâlinde duran kıyafetlerine doğru gitti ve hızlı hareketlerle iç çamaşırını üstüne geçirip gömleğini giydi. Bir anlığına bana baktı; gözlerinde önce inanamayan bir ifade, sonra da tiksinme vardı. "Allah aşkına kıyafetlerini giy."

Aşağı doğru göğsüme baktım. "Birkaç dakika önce ba-

şın bacaklarımın arasındayken çıplak olduğuma aldırıyormuş gibi durmuyordun."

Ellerini öfkeyle saçlarında gezdirdi ve sonra saçlarını çekerek bağırdı, "*Birkaç dakika önce lanet bir psikopat değildin!*"

Kaşlarımı çattım. "Nişanlınla böyle konuşmamalısın."

Gözleri gözlerime sabitlenmişti. Gözlerinde yalın ve açık bir şekilde korku vardı.

Kâğıtları toparlamaya başladım ve düzgün bir yığın hâline getirdim. "Eve döner dönmez boşanma işlemlerini başlatıyorum. Pazartesi günü Seamus evrakları almış olacak. Boşanma işlemleri tamamlandığı gün de buraya taşınıyorum. Dedikodu çıkartmaya gerek yok, biraz beklemek zorundayım."

Şaşkınlıkla bir kahkaha bıraktı. "Gerçekten de çok düşüncelisin. Kesinlikle dedikodu çıkmamalı. Bu problemlerimizin belki de en sonuncusu, Miranda. Sen zırdelinin tekisin ve ben şu anda buna odaklanıyorum."

Onu geçiştirdim. "Bu herkes için en iyisi. Sen şimdilik farkında değilsin sadece. Biz birlikte iyiyiz."

Elleriyle tekrar tekrar yüzünü ovdu. "Ben nasıl oldu da böyle bir karmaşanın ortasına düştüm?"

"Hımm... bir düşünelim. Şirket bilgilerini satma, para aklama..."

Sözümü kesti, "Ben bunlardan hiçbirini yapmadım. Sen yapmışsın tabii ve benim imzamı kopyalamışsın."

Güldüm. "Hiçbir şeyi kopyalamadım. Herkesten daha iyi bilmen gerekir ki dikkatlice okumadığın bir şeyi imzalamamalısın. Gözden kaçan böyle bir hata ömür boyunca her an karşımıza çıkabilir. Bu olsun istemeyiz, değil mi?"

Yine başını sallıyordu. "Benim iş anlaşmalarım temiz. Hiçbir zaman yasal olmayan bir iş yapmadım."

Dilimi dişlerimin arasından çıkarıp kaşlarımı kaldırdım. "Ben aksini iddia edebilirim. Penisin de bana destek çıkar muhtemelen. En son kontrol ettiğimde Washington eyaletinde seks için para ödemek hâlâ hoş karşılanmıyordu. Tartışmalı bir konu biliyorum ama..." Ses tonumu düşürdüm, sonra da alaycı bir tonla devam ettim, "Özellikle de yaşı tutmayan kızlarla. Bunun hâlâ bir kusur sayıldığından oldukça eminim."

"Ajans hepsinin yirmi bir yaş üstü olduğunu garanti etti."

Sırıttım. "Sen ne zaman bu kadar saflaştın, Loren? İnsanlar yalan söyler."

Burnunun üst bölümündeki kemiği sıktı ve derin bir nefes bıraktı fakat ben omuzlarının duruşundan bunun da onu sakinleştiremediğini görebiliyordum. "Kesinlikle söylüyorlar. Ne istiyorsun? Paramı mı? Öderim. Fiyatını söyle."

Başımı hayır anlamında salladım. "Sana söyledim zaten. Evleniyoruz. İstediğim bu."

Tamamen afallamıştı ama geri vitese aldığını görebiliyor gibiydim. Seçeneklerini tartıyordu. İdam sandalyesinde oturduğunun farkındaydı. "Peki. Ama kovuldun. Tazminatını öderim. İşimin civarında olmanı istemiyorum artık. Anlaşıldı mı?"

Önce ürperdim fakat sonra, Seattle'a taşındıktan sonra istediğim yerde iş bulabileceğimi fark ettim. "Peki."

"Evlilik sözleşmesi de imzalayacağız."

Başımı tamam anlamında salladım. Nasıl olmuştu da ültimatomlarım pazarlığa dönmüştü anlayamamıştım fakat doğruyu söylemek gerekirse her şeyin böylesine yolunda gitmesine zaten biraz şaşırmıştım. O yüzden de ne isterse onaylıyordum. "Peki."

"Ayrıca istismar dosyanda babalık testinin sonuçlarını da gördüm. Kimsenin Kira'nın benden olduğunu öğrenmeyeceğine dair söz vermeni istiyorum. Çocuk istemiyorum. Babası büyütsün. Kocanda kalabilir. Onunla daha iyi ne de olsa." Ofladı. "Hepsi de babalarıyla daha iyiler. Sen anne olmamalısın."

Ben anne değilim, diye düşündüm, *onlar benim dış dünyaya bırakmak istediğim izlenimin bir parçası*. "Tamam." Bugün ne isterse kabul ediyor gibi yapacaktım. Oysa çocukları yanımıza almadan önce ona evlilik fikrine alışması için zaman veriyordum sadece. Onları burada istemiyordum. Fakat dış görünümün hatırına gereklilerdi. Kuzularla çevrili olmam gerekiyordu. Ayrıca kuzularını terk eden bir kadını kimse sevmezdi. Hem Loren'in Kira ile yakınlaşmasına da ihtiyacım vardı. Nihayetinde yumuşayacaktı ve kızını kabul edip bana da bu hediye için teşekkür edecekti. Ben de onun gözünde böylece aklanacaktım, istediğini henüz bilmediği hediyeyi ona vererek... Kira yoluyla Loren'ın kalbini fethedecektim. Kuzuların bu kadar ideal piyonlar olacaklarını kim bilebilirdi?

'Ruhunu Sökeceğim' Demenin Tatlı Bir Yolu

Şu An

Stres benim için iyi değil, biliyordum. Stres, beynimin girintilerinde saldırmayı bekleyerek sinsi sinsi dolaşan bir aslandı ve kışkırtıldığında yamyama dönüşürdü. Açgözlü bir vahşi misali, iyi hâlim, mantığım ve sağlığımla ziyafet çekerdi.

Stres, zihinsel değerlendirmeler ve bakış açısında bir değişiklikle köşeye sıkıştırılıp kontrol altına alınabilirdi bazen. Bazı problemler başta düşündüğüm kadar korkunç değillerdi. Hatta bazen problem bile değillerdi.

Fakat şu an Miranda'nın beni yüzleşmek zorunda bıraktığı şey ve çocukları alıp Seattle'a gitmesi olasılığı, olabilecek en gerçek problemdi.

Stresi fiziksel olarak bile hissedebiliyordum. Bacaklarımın hissizleşmesinde. Görme bozukluklarımda. İştahımın olmayışında. Uykusuzluk çekmemde. Kaslarımın ağrıma-

sında ve iki kulağımın arasına büyük bir zil yerleştirmişsin gibi vuran baş ağrılarında. Stres bedenimde kanıyor, damarlarımda geziniyor ve beni patlayacak kadar şişirilmiş bir balon gibi dolduruyordu.

Miranda'nın avukatının ofisinde oturmuş bekliyordum. Oda her bir ayrıntısı ile egemenlik çığlıkları atsın diye uyarlanmıştı: Erkeksi, kan kırmızı deri kanepelerden tutun da koyu tahta panolarla dekore edilmiş duvarlara, kitaplıklara, havadaki yapay misk kokusuna kadar. Eğer bu avukat sizin için çalışıyorsa eminim bu oda Süpermen'in peleriniyle sarmalanmış gibi bir güven verirdi. Fakat karşı taraftaysanız ve onların elinde olan bilinmez geleceğinize bakıyorsanız, bu oda sizi onların üç metrelik cüsselerinin yanında birkaç santim daha küçültüyordu. Ve ben de bu hisle beklemekteydim.

Toplantı fikri birkaç gün önce ortada hiçbir şey yokken çıkmıştı. Bana bir arabulucu ile medeni bir ortamda konuyu karara bağlamak talebi olarak sunulmuştu. Miranda'nın aklının başına geldiğini ve tekrar durumu değerlendireceğini umuyordum ama bunun imkânsız olduğunu iliklerimde hissedebiliyordum.

"Bay McIntyre?" Bu, altında sivri dişleri ve pençeleri gizleyen bir peçe misali, profesyonel bir sesti.

"Evet?" diye cevap verdim gözlerine bakmadan. Konuşmanın gidişatını belirlemek için yaptığım bilinçli bir hareketti bu. Acı, beni derin ve karanlık gelecek kaygısı kuyusundan, aklımı kaçırana kadar aşağıya doğru bakacak hâle getirmişti. Bu sabah, söylediklerim hissettiklerimi alt edecek diye korkuyordum. Uykusuzluk, ahlak anlayışımı ve nabza göre şerbet verme esnekliğimi bir öğütücüye koymuş ve beni lime lime edilmiş mantık ve kendini

koruma kalıntılarıyla bırakmıştı. Kendimi kontrol altında tutmalıydım. Bastonumu aldım ve avukatı koridorun sonundaki konferans salonuna kadar takip ettim.

Miranda çoktan gelmiş oturuyordu. Üzerinde siyah özel dikim bir süet ceket ve kıpkırmızı bir ipek bluz vardı. Kırmızı rengi gücü temsil ederdi. O yüzden de bu en sevdiği renk ve en bariz kişilik özelliğiydi.

Bana gösterilen yere oturdum, direkt onun karşısına. Aramızda bir buçuk metre vardı ama ben şiddetle yükselen, saldırgan bir gözdağı yağmuruna tutulduğumu hissedebiliyordum. Karşılığında ben de saçmalıklarına bugün göz yummayacağımı anlasın diye gözlerimden ateş saçarak ona baktım. Avukatı, Dean Bergman, çoktan başlamış sidik yarışı sessizliğini bozmak için boğazını temizledi ve "Neden başlamıyoruz?" dedi.

Öfkeden başım dönüyordu. Meydan okur gibi kaşlarımı kaldırarak "Başlayalım öyleyse," dedim.

Masanın karşısından düzenli bir yığın kâğıdı bana doğru itti. Kâğıtların bu kadar muntazam görünmesi kasıtlıydı. Mükemmelliği yansıttığından emin olup üstünlük gösterilerine bir parça daha eklemek adına, bu kâğıt yığınını düz bir zeminde etrafına defalarca vurarak düzenlenmişler gibi görünüyordu.

Ağır bir hamleyle kâğıtları aldım ve birer birer bakıp düzensizce bıraktım. Kâğıtların uğruna yarıştıkları duruş yavaş yavaş siliniyordu.

Velayetin Gözden Geçirilmesi
Kai McIntyre
Rory McIntyre
Kira McIntyre

Sayfada görebildiğim tek sözcük bunlardı. Görüşüm odağını kaybediyordu ve aniden başımdaki ağrı *duymaya* başladım. O büyük zil, içimde dolaşan kan yaklaşan felaketin zamanlayıcısıymış gibi, her bir kalp atışıyla çınlıyordu. Buna karşı gelerek gözlerimi sımsıkı kapattım, dış dünya ve o dünyaya dair her şeyle bağlantımı kestim ki her şey alev alıp yansın ve küle dönüşsün. Geride sadece önümdeki kâğıtta yazan isimler kalmıştı.

"Bay McIntyre?" Bergman ona bakmamı istiyordu.

Avukatın varlığını sessizce lanetleyerek hâlâ kapalı olan gözlerimi ovuşturdum. "Evet."

"Belgeleri özetlememi ister misiniz?"

Hayır, istemezdim. "Evet." Zorla gözlerimi açtım ve Miranda'yı ne düşündüğünü ele vermeyen bir ifadeyle bana bakarken buldum.

"Bay McIntyre, Bayan Buckingham..."

Sözünü kestim çünkü sesi kafamdaki gürültüyle dayanamadığım bir ahenksizlik yaratıyordu. "Fikrimi değiştirdim, bunları kendim okumak için birkaç dakika müsaadenizi istiyorum. Biraz yalnız kalabilir miyim?" En derinden isyan içindeydim. Terlemeye başlamıştım; bu durum mide bulantısına giden yolda bir ışıktı. Midemi düşündüğüm anda hemen, zorla yutkundum çünkü sabah kahvem acil çıkış için hazırlanıyordu. Diğer taraftaki geleneksel çıkış yerine yolculuğunu geldiği yöne dönerek tamamlayacaktı.

"Tabii," dedi Bergman kibarca.

Miranda salondan ayrılmakta hiç acele etmedi. Berbat göründüğümden emindim ve o da ön koltuktan dağılışımı izlemenin tadını çıkarıyordu.

Ağır kapı eko yapan bir tık sesiyle kapanıp artık odada yalnız olduğumu haber verdi ve ben de son anda arkam-

daki çöp kutusunu alıp midemdeki sıvılaştırılmış şeyleri içine akıttım. Vücudum midemi sanki içime girmiş kötü ruhu çıkarmaya çalışıyor gibi bir otoriteyle boşaltıyordu. Bedenim hafiflediğinde sanki nefret geçici olarak kovulmuş gibi bir his bıraktı. Oda kokuyordu. Mide asidi ile karışmış sindirilmemiş yemek ve çekilmez eski eş kokusu aşikârdı. Poşeti bağladım ve kâğıtları okumaya başladım.

Görüşüm bulanıktı. Sinirimden okuduğumu göremiyordum âdeta. Okumayı bitirmem normalden uzun sürdü.

Bergman ve Miranda odaya döndüklerinde kuduruyordum. Sadece düşüncelerim bile onları paramparça edebilirdi. Karşıma oturdular. Bergman oyununa geri dönmüştü; yüzünde şefkatli ama umutsuz bir ifade vardı. Bir vahşi gülüşü eksikti. Diğer bir taraftan, Miranda hislerini saklamaya çalışmıyordu. Galip ve keyfi yerinde görünüyordu.

Bağırıp kin kusmamı beklediğini biliyordum. Öyle yapmak istiyordum da. Onu arkasındaki duvara gerip her tarafı kanayana ve bana merhametim için yalvarana kadar sözlerimle dövmeyi istediğim kadar çok hiçbir şeyi istememiştim. Ama yapmadım. Çünkü bu onu mest ederdi. Onun yerine, güç açlığı tavrına hitap edeceğini bildiğim tek şeyi söyledim. "Nasıl oldu da ben sana âşık oldum ki?"

Miranda onu sevme şeklime bayılırdı. Sevgim koşulsuz ve mutlaktı. O beni hiç bu şekilde sevmemişti, böyle bir kapasitesi de yoktu zaten ama kalbimin sahibi olduğunu bilmekten zevk duyardı. Aşkıma kafeste bir sirk hayvanıymış gibi davrandı. Onu sebep olduğu acıya rağmen sadece gösterisini yapabilecek kadar methedip besledi. Benim sevgim de onun doyumsuz egosunu besledi.

Miranda kontrol ustasıydı ama sözlerim yüzüne tokat

gibi inmişti. Bunu, söylediklerimi sindirmeye çalışırken bedeninin geri çekilmesinden ve reddetmeye çalışırken gözlerinin kısılmasından anlamıştım. Bu demek oluyordu ki ben artık onu sevmiyordum, bunun olabileceğinin aklına hiç gelmediğinden de emindim. Sevgimin ölümsüz olduğunu düşünebilecek kadar hayal dünyasındaydı.

Bergman boğazını temizledi. Amacı odadaki havayı dağıtmak mı yoksa birimizin konuşmaya başlamasını sağlamak mı, emin değildim.

Konuşmadım. Söyleyecek başka bir şey kalmamıştı. Her şey açıkça ortadaydı. En basit hâliyle, darmadağın bir yalan ağına birkaç gerçek serpilmiş ve ortaya çıkan kahrolası birleşimle yetersiz baba portresi çizilmişti. Miranda bir özel dedektif tutmuştu ve aylarca önce Seattle'a taşınmasından beri bu dedektif beni takip etmişti. Düzinelerce fotoğraf vardı: Ben Bayan L.'nin esrarını tutarken, Faith ve ben kanepede yarı çıplak sevişirken, Kira Faith'e sarılırken... Fotoğrafları sağlığımın kötüye gittiğini doğrulayan, pek çok noktada abartılmış beyannameler takip ediyordu. Bu sebeple işe gidemediğim de eklenmişti. Tabii ki bu beyanname sahiplerinin isimleri gizliydi. Çocuklarımın ne yediği, ne giydiği ve nasıl davrandıkları üzerine de detaylı bir liste vardı. Miranda bağımsız bir psikiyatr tutmuş ve "çocukların zihinsel ve fiziksel durumlarıyla ilgili endişeler" ve "ihmal edildiklerine dair belirtiler" içeren bir mektup yazdırmıştı. Hepsi saçmalıktı. Bu insanlara yalan söylesinler diye ne kadar ödüyordu acaba? Fakat bu yığının içindeki bir fotoğrafta öylece kalakalmıştım. Bu Faith'in sahnede üstsüz fotoğrafıydı. Lanet olsun. Arkasından pek çok adam tarafından detaylı bir şekilde yazımış, Faith ile para karşılığında seks yaptıklarını öne süren beyannameler

geliyordu. Tabii yine isimler gizlenmişti. İlk tepkim, Miranda yalan üretmekte usta olduğu için inkâr etmek oldu.

Maceracı aşk hayatımın şok edici finali Miranda'nın neden burada olduğunu hatırlamasıyla son buldu. Gücün kıpkırmızı tonu, solgun yaralı yanaklarına yerleşti. Bu, *'Senin ruhunu sökeceğim,'* demenin tatlı bir yoluydu. Şeytani gülümseme geri döndü. "Öyle görünüyor ki son günlerde bir fahişeyle çıkmakla meşgulmüşsün, Seamus..."

"O bir fahişe değil. Ayrıca biz çıkmıyoruz." Bunu gönülsüzce söylemiştim. Söylediklerimin doğru olup olmadığını bilmiyordum.

Kibirle kahkaha attı. "Ah, özür dilerim. Ona hizmeti karşılığında ödeme mi yapıyordun?"

Derin bir nefes aldım. Konuşamadım çünkü bağırmak istiyordum ve biliyordum ki söyleyeceğim her şey Miranda'nın yarattığı hayali kıyamette beni daha da derine çekecekti.

"Çocuklarımın bir uyuşturucu kullanıcısı ve fahişeyle zaman geçirmesine göz yumuyorsun." Bana hor görerek bakıyordu. "Senin esrar içiyor olduğundan bahsetmiyorum bile."

Dayanamayıp gözlerimi devirdim. "Bana teklif ettiğinde bir nefes almayı bile denemedim."

Bergman araya girdi. Sesi otoriter bir hava taşıyordu. Bunun duruşmalarda ikna edici olduğundan emindim. Bu onun yüksek ödemeli davalarda kullandığı ve sadece beyanıyla davayı savunulabilir ve haklı hâle getiren savunma tonuydu. "Seamus, Miranda çocuklar için en iyi seçeneğin peşinde. Bir bakıcı tuttu. Bakıcı evlerine taşındı bile. Ayrıca çocukları Seattle'ın en iyi eğitim veren kurumu olarak bilinen bir Katolik okula kaydettirdi."

"*Çocuklar Katolik bile değil.* Sen de değilsin," dedim. Kafam karışmıştı ve şaşkındım.

"Dersleri pazartesi günü başlıyor," diye devam etti Bergman, sanki ben hiçbir şey söylememişim gibi.

"Pazartesi mi?" diye sordum. O kadar şaşkındım gibi sesim bana ait değilmiş gibi çıktı. Cuma günündeydik.

"Uçağım bu akşam. Çocukları okuldan alıyorum ve onları da yanımda götürüyorum," diye açıkladı Miranda, bıçağı daha da derine saplayarak.

"Ne?" Mideme sallanmış bir yumruktan sonra çıkmış sözlerdi bunlar, nefes almakta zorlanıyordum.

Miranda kendisini onaylayarak başını sallamakta olan Bergman'a baktı ve bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Benimle bu konuda savaşma, Seamus. Kuralların dışına çıkarak cesaret isteyen bir iyilik yapıyorum."

"Neden savaşmayayım?" diye meydan okudum.

Masadan cep telefonunu aldı ve düşünceli bir şekilde ona baktı. "Kısıtlı tatil günlerin olsa bile hapisten çocuklarına babalık yapmak zor olacak."

"Ne?" Başımdaki ağrı hâlâ vuruyordu ve bu ağrı gerçekliği bozarak onun sözlerini siliyordu.

Kaşlarını kaldırdı. "Dolabının en alt çekmecesinde yirmi sene hapis yatmana yetecek kadar esrar var, tatlım. Tek yapmam gereken bir arama yapmak. Sen daha külüstür arabana topallayarak gidene kadar polis daireni arayacaktır."

İnanamayarak başımı salladım. "Bana tuzak mı kurdun?"

Gülümsedi. Geniş, parlak ve tüm dişlerini gösteren bir gülümsemeydi bu. Benim gördüğüm tek şey ise beni öldürmeye hazır ve nazır parıldayan, sivri ve keskin köpekbalığı dişleriydi.

İçimde öfke yükseliyordu; saf ve mantıksız, tehlikeli bir öfke. Masanın diğer ucuna eğilip onu boğazladığımı hayal ettim. Ellerimin arasında hayatı akıp giderken ben de kendimden geçiyordum. Bedenim karşı konulamaz bir intikam alma arzusuyla titriyordu. Eğer öfke ahlakı silecek kadar güçlü olursa her şey sessizleşir. Her şey kararmıştı.

Buruşturulup atılmış bir çöp parçası gibi yerde iki büklüm yatar hâlde uyandım. Bergman ve Miranda, kraliyetten zatların çiftçiye yukardan bakması gibi tepemde dikiliyorlardı.

"Bay McIntyre?" Bergman sordu.

Cevap olarak ona göz ucuyla baktım. İkisini de ayak bileklerinden yumruklama dürtüsü kapladı içimi.

"İyi misiniz, Bay McIntyre? Bayıldınız. Ambulansı aramamı ister misiniz?" Seçtiği kelimeler gerçek endişeyi ifade eder gibiydi.

Oturur pozisyona geçtim ve bedenimde işlevini yapmayan bir kısım var mı diye kontrol ettim. Tekrar kusma isteği dışında her şey normal gibi görünüyordu. Kendimi zorlayarak, "Onu görmek istemiyorum," diye çıkıştım.

Miranda odadan çıktı.

Akıp gelen gözyaşlarımı gözlerimi kırpıştırarak geri itmeye çalışırken kâğıtları imzaladım ve düzenli bir şekilde üst üste koydum. Ellerimde kâğıtlarla masanın karşısında dikilmekte olan Bergman'a baktım. "İşte bunu yaparak üç nadide hayatı şeytanın ta kendisine teslim ettin. Umarım vicdanın seni yer bitirir, alçak herif. Bunlar benim son sözlerim olmayacak. Onları ya geri alacağım ya da bu yolda öleceğim." Kâğıtları havaya fırlattım ve telaşla çırpınarak düşmelerini izledim. Gözlerimi gözlerine diktim. "Ah, neredeyse unutuyordum. Bir şey daha var. Sana da lanet olsun."

Bastonumu zemine saplaya saplaya yürüdüm ve çıktım.

Arabama atlayıp direkt çocukların okuluna gittim. Ön yapının yanında ziyaretçiler için ayrılmış bölgeye park ettim. Okulun dağılmasına daha kırk beş dakika vardı ama ben burada dikilip onları bekleyecektim.

Çıktıklarında, Miranda kollarını bağlamış bir hâlde altı metre kadar arkamda durmaktaydı. Sanki üzerimde uçuyor gibi hissettim. Çocukları bir kenara çektim ve bir süreliğine anneleriyle birlikte yaşamak zorunda olduklarını açıkladım. Bunu olabildiğince dikkatli bir şekilde anlattım. Öyle ki kelimeler ağzımdan çıkarken asit gibi yakıyor olsa da sanki bu olumlu bir şeymiş gibi bir hava verdim. Tepkilerini izlemek beni mahvetti. Kai'ın yüzünde hiçbir ifade yoktu; dondu kaldı. Göz bile kırpmıyordu. Kendini kapatmıştı ve inine çekilip kendi yaşında çocukların kafasına takmaması gereken şeyler üzerinde kafa yoracaktı. Ruhunu kanser edene kadar onları içselleştirecekti. Rory, Miranda'ya aşağılayan bir ifadeyle baktı. İstenmeyen bir gelecek için gözleriyle Miranda'yı çoktan suçlamaya başlamıştı bile. Sonra "Hayır!" diye bağırdı. Bu tek söylediği şey oldu. Ve benim küçük kızım, ağlıyordu. Daha önce hiç görmediğim bir şekilde ağladı.

Yüreğim bugün ikinci kez paramparça oldu. Öylesine küçük parçalara ayrılmıştı, o kadar geniş bir alana ve uzak bölgelere dağılmıştı ki kalanlar bir daha hiçbir zaman bir araya getirilemeyecekti. Yapbozlar, parçalardan sadece yarısı elinizdeyse tamamlanamazdı. Kalpler için de aynı şey geçerliydi.

Hemen üçüne birden sarıldım çünkü kardeşlerden birine sarılırken bir diğerini dışarıda bırakamazdım. Sarıldım, öptüm. Onları dünyadaki her şeyden daha çok

sevdiğimi söyledim. İşte o anda benim de gözlerim doldu. Kendimi tutabilmek için her şeyimle çabalıyordum. Zaten korkmuş ve üzgün oldukları için benim tepkimin omuzlarına daha fazla duygu yüklemesini istemiyordum. Ama dayanamıyordum. Miranda bir balta alıp kafamın üstünden vurmuş, beni ikiye bölmüş gibi hissediyordum. İçimde her şeyin ölmüş olacağını düşünebilirdiniz. Fakat tam tersiydi. İçimdeki her şey taptaze açığa çıkmış sinir ve tartışmasız acı, ızdıraptı. Bu, duygu işkencesinden başka bir şey değildi.

Miranda'nın sözleri de yaraya tuz basar nitelikteydi. "Gelin, çocuklar. Havaalanına gitmemiz lazım. Uçağımız kalkmak üzere."

Burnumu çekerek gözyaşlarımı geri ittim ve ona dönüp konuşmadan önce gözlerimi sildim. "Beni eve kadar takip et de çocukların eşyalarını toparlayayım."

Kafasını hayır anlamında salladı. Çok netti. Yemin ederim bu kadında zerre yumuşaklık yoktu. "Vaktimiz yok. Eve gittiğimizde onlara ihtiyacı olan her şeyi alırım."

Kira'nın suratındaki bütün renkler gitti. Mutlu an artık geçtiğinde insanların gözlerindeki keyfin geçici olarak yok olduğunu görmüştüm ama tamamının silinip gittiğini hiç görmemiştim. Kira, tam o anda masum neşesini kaybetmişti. Yok olmuştu, dikkatsiz ve düşüncesizce atılıvermişti. "Pickles'ı almamız gerekiyor." Sesinde kaygı yükseliyordu. "Pickles olmadan gidemem."

Miranda Kira'yı anlayamadı ve bana baktı. Kızımızın az önce masumiyetini yitirişini o görmemişti. O sadece planları ertelendiği için sinirlenmişti. "Pelüş kedisine ihtiyacı var. Onsuz uykuya dalamaz, Miranda," diye açıkladım.

Miranda kafasını bir kez daha sabırsızca salladı. "Onu

almaya vaktimiz yok, Kira." Kira'nın ismini söylüyordu fakat bana bakıyordu. "Yarın sana başka bir tane alırız."

Kira korkuyla çığlık çığlığa bağırdı: "Başka bir tane istemiyorum! Ben Pickles'ı istiyorum!"

Tekrar kalkamamaktan korksam da güçlükle dizlerimin üzerine çöktüm ve Kira'nın minik elini ellerimin içine alıp elinin üst kısmını öptüm ve okşadım. Onu sakinleştirmeye çalışıyordum. "Sana Pickles'ı yollayacağım tatlım. Yarın ilk iş elinde olmasını sağlayacağım. Söz veriyorum."

Gözyaşları akmaya devam etti ama bulduğum çözümü düşünürken biraz sessizleşti. "Peki, babacığım."

Ben de elini bir kez daha öpüp tekrarladım, "Peki."

Ve sonra çocuklarıma bir kez daha sarıldım. Çocuklarımı bir kez daha öptüm. Onları çok sevdiğimi bir kez daha söyledim ve, "Üzgünüm. Üzgün olmaktan çok daha fazlası," dedim. Bunu tüm benliğimle söyledim.

Sonra çocuklarımın anneleriyle uzaklaşmalarını izledim.

Her şey solmuştu. Duygularım, organlarım, hatıralarım, umudum... Her şey. Susuz ya da ışıksız kalan bir yaprak misali, her şey kenarları tamamen kıvrılıncaya kadar içe dönmüştü ve kuruyup buruş buruş olarak tanınmaz hâle gelmişti.

Kısmen araba kullanmamın başkalarını tehlikeye atmasından korktuğum için, zira öfkeden köpürüyordum, kısmen de kendimi cezalandırmak istediğim için eve kadar yürüdüm. Bedenim isyan ettiği şeye karşı hareket etmek zorunda kalsın istiyordum. Kaslarım zorlansın, bacaklarım karşı gelsin istiyordum. Bütün nabzımın sinirimle birlikte kafamda atmasını istiyordum. Bir şeyle, birisiyle kavga etmeye ihtiyacım vardı ve hâli hazırda bir tek kendimi bulabildiğim için kendimle kavga edecektim.

Çekmeceleri kontrol edip esrar falan olmadığını anladıktan sonra Kira'nın pelüş kedisini kanepeden alıp tekrar dışarı çıktım, merdivenleri inip üç blok ilerideki postaneye doğru yola koyuldum. Elimde bastonum olmasına rağmen iki kere düştüm. Pantolonumda, dizimin üstünde bir delik açılmıştı ve bu umurumda bile olmadı. Üzerimdeki keten bir pantolondu. Bugün bunu giymekteki tek amacım davayla ilgilenecek olmamdı ve bu pantolon tutucu görünüyordu, tıpkı Orta Amerika insanlarının giyeceği türden... Bu durum da bana dava adına birkaç önemsiz puan kazandırabilirdi. Bugün öyle olmadığı çok açıktı tabii. Ayrıca sol avcum düştüğümde sert betonda sıyrıldığı için kanıyordu. Fakat Pickles'ı postanenin kapanmasına beş dakika kala yollayabildim. Dağıtımı gece yapılacak bir kutuya kondu.

Sonra dışarı çıkıp oradaki bir banka oturdum. Ben tekrar ayağa kalkana kadar güneş batmıştı bile.

Bakkala uğradım. İçimi tutuşturan öfkenin yönlendirdiği dürtü ile yemek ihtiyacı hissediyordum. Çubuk biçiminde kurutulmuş etle bir şişe ucuz şarap aldım. Aldıklarımı cebime doldurup eti yemeye başladım. Arkasından da kırmızı şaraptan yudumlayarak eve yürüdüm.

Binanın önünden geçen yolun köşesine vardığımda kafam iyi olmuştu bile ve yukarı çıkmak istemedim. Bunu yapamayacak kadar yorgundum. Bu yüzden ben de bir ağacın altına oturdum ve şişenin dibini görene kadar içmeye devam ettim. Sonra, gerçek bir ayyaş gibi Doğa Ana'nın gölgesinde uykuya daldım. O gün öylesine iyi bir gösteri yapıyordum ki Miranda'nın özel dedektifi inşallah bunu kaçırmıyordur diye düşündüm. Uyku beni kendine çekmeden önce, belki istenmeyen bir izleyicim vardır diye elimi yukarı kaldırdım ve orta parmağımı gösterdim.

Faith'in motosikletinin binanın önüne park ediliş sesiyle uyandım. Motoru kapattığında her şey sessizleşti. Önce anahtarların şıngırdadığını duydum, sonra da kapısı açıldı ve kapandı.

İşte o zaman güçlükle ayağa kalktım. Başım alkolün içinde yüzüyordu ve bacaklarım sadece hissizleşmekle kalmıyor bir de sanki kayıştan yapılmışlar gibi hissettiriyorlardı.

Kapısına yürüyüşüm yavaştı.

Kapıyı çalışım ise beceriksizceydi.

Korkunç Rick's Kebapları tişörtü üzerinde, kapıyı açtı. O gün buraya gelmeden önce bana sunulan Yılın En Kötü Babası ödülüne olan katkısı dolayısıyla ondan nefret ediyor olmam gerektiğini hatırlamadan önce ne kadar güzel olduğunu düşünmeden edemedim. "Seamus, sorun ne?"

"Her şey," diye mırıldandım sendeleyerek içeri girerken. "Perdeleri çek."

Ben girdikten sonra kapıyı kapattı, perdeleri çekti ve beni dikkatlice izlemeye başladı. Dairesi stüdyo tipiydi; tek bir odası vardı ve üzerinde bir battaniye ve yastık olan yerdeki Japon şilteden başka oturacak yer yoktu. Ona döndüm ve neden burada olduğumu hatırlayarak dik dik baktım. "Sen fahişe misin?"

Gözlerini kısarak yüzüme baktı, gözlerinin içinde gördüğüm şok ihtiyacım olan tek cevaptı. Gözlerinde masumiyet gördüm. "Hayır. Nasıl böyle bir şey sorabiliyorsun ki?"

Kızgınlıkla burnumun üzerindeki kemiği sıktım; içimde öfke yükselmekteydi. "Hiç fahişelik yaptın mı? Para karşılığında seks... Dürüst olman için yalvarıyorum, Faith. Akıl sağlığımın geri kalanı buna bağlı."

Kafasını hayır anlamında salladı ve tam önümde duracak şekilde bir adım attı. "Hayır. Ne oluyor, Seamus?"

Ona inanıyordum. O Miranda'nın oyununda başka bir piyondu sadece. Ona karşı hissettiğim tüm kötü hisler bir anda yok oldu fakat içimdeki öfke hâlâ patlamaya hazırlanan bir volkan misali büyümekteydi.

Yüzüne uzandım ve parmak uçlarımı yanaklarında gezdirdim. Çok hafifçe dokundum. Hissettiğim kısıtlama âdeta fiziksel bir yüktü. Bir şeyleri kırıp dökmek stresi ve kaygıyı dindirirdi; yumuşaklık ise sadece bulandırırdı. Dudaklarına geldiğimde, başparmağa geçtim ve baskıyı arttırdım. Alt dudağı dokunuşumla aşağı doğru kaydı.

"Seamus," diye ismimi fısıldadı. Göğsü görünür bir şekilde yükselip iniyordu artık. Benim zihnim ise bunun korkudan mı yoksa şehvetten mi kaynaklandığını anlayamayacak kadar bulanıktı.

Alnımı onun alnına yaslanana kadar alçalttım. Elimi boynunun arkasına doğru götürdüm. Tatlılıkla tenini okşadım.

Ellerini göğsüme koydu. Beni geriye doğru itmiyordu. Parmaklarını kımıldatıyor, sonra da sıkıyordu. Kendini tutmaya çalışan birinin bariz ve tekrarlayan hareketiydi bu. İznini alana kadar kendini oyalama şekli...

"Birkaç saatliğine her şeyi unutmam gerekiyor, Faith. Bana kim olduğumu unuttur."

Gözünde anlayış dolu bir parıltı belirdi. Üzüldüğü anlaşılıyordu. Kendi zebanileri iş başındaydı. Duygudaşlık. Uzlaşma. Onun da buna ihtiyacı vardı.

Dudaklarımız birbirini buldu. Birleşmemizde öpüşmeyi imkânsızlaştıran bir ümitsizlik vardı. Bu hem acıyı aklamak hem de dindirmeye çalışmaktı. Kafa karışıklığı

en dominant noktaydı. Sevecenlik eksikti. Ziyafet çekme, ısırma ve emmekti bu.

"Bu tişörtten nefret ediyorum. Çok uyduruk bir şey," dedim tişörtünü kafasından yukarı doğru çıkarırken.

"Ben de bu pantolondan nefret ettim. Keten inanılmaz sıkıcı," diye karşılık verdi ve tek bir hızlı hamleyle pantolonumu ve iç çamaşırımı ayak bileklerime ininceye kadar çekti.

Orada öylece dikilip bir aşağı bir yukarı doğru birbirimize bakarken, savaşımızda geçici bir ateşkes oldu. İç çamaşırı giymiyordu. İkimiz de çıplaktık, hem fiziksel hem de duygusal olarak.

"*Ondan* nefret ediyorum," dedim kızgınlıkla.

"Biliyorum," dedi. Kendi arzusuyla zehri emiyordu.

"Bu nefretten kurtulmam lazım. Nefretle o kadar doluyum ki nefes alamıyorum." Nefret ve öfke öyle yoğundu ki onu görebildiğime, kokusunu alabildiğime, ona dokunabildiğime yemin edebilirdim. Beni delirtiyordu.

"Nefretini bana ver, Seamus," diye fısıldadı. "Ve ben de sana benimkini vereceğim."

"Anlaştık," dedim dudaklarına doğru.

Ve işte tam da böyle, yine birbirimize dönmüştük. Dudaklar ve eller açgözlü davranıyordu. Şefkat takas etme ya da kendi sıranı bekleme gibi şeyler yoktu. Sanki bu haz değil de tehlikeli bir şeymiş gibi, sadece kendi tatmini için yarışan iki kişiydik. Uyarılmalar ve dokunuşlar dikkatsiz ve kabaydı. Şarabın beni tamamen özgürleştirmesine rağmen farklı biri gibi hissediyordum. Birbirimizin üzerinden birbirimizi besliyorduk. Dudaklarım göğsüne doğru indi. O da dişleriyle kulağımın ucunu ısırmaktaydı. Ellerim sanki kurtarılmış bir diyara giden yolu ezberlemeye

çalışıyor gibi bedeninin her yerinde geziniyordu. O da belimden yukarıda kalan her bir santime dokundu ve birden belimin alt tarafından sımsıkı tuttu. Bu işin sonu, el bombasının pimini çekmekle gelecekti ve kocaman, ortak bir patlamaya tanık olacaktık.

"Uzanmam lazım." Bacaklarım dengesini tutmada zorlanıyordu ve acele acele sevişiyor olmamız da yardımcı olmuyordu.

Yerden pantolonumu kaptım, 'öfke alışverişim' sırasında cebime tıktığım bir kutu prezervatifi çıkardım ve kutuyu bir ucundan açtım. İçinden bir adet çıkarıp kutuyu sonradan ilgilenmek üzere yere bıraktım. Sonra da yatağa geçtik.

O yanıma kıvrıldığında sırt üstü uzanıyordum. Paketi yırtarak açıp prezervatifi takarken ilgiyle izliyordu. Ona doğru döndüğümde beni kendine doğru bastırdı. Gözleri ve parmak uçları usulca ve şefkatle yüzümün hatlarında gezindi. Bağ kurmak, yakınlık istiyordu. Acelecilik yok olmuştu. O ana kadar hayvani olan şey, içten bir şeye dönüşmüştü. Ve içtenlik nefretimi yönetmeye, kontrolü eline alıp Faith'in içten gelen iyiliğiyle hafifletmeye başladı; ta ki geriye kalan tek şey bu kadını sevgiye boğmak oluncaya kadar. Ona sevilmeyi nasıl da hak ettiğini gösterinceye kadar.

Sonraki bir saat içinde çok önemli bir şey öğrendim.

Sevgi bir hareketti.

Az önce yaptığımız şey. Vücudumuz ve zihnimizin birbirini tatmin etmek için birleşmesi ve diğer kişinin zevkine öncelik vermesi, sevişmekti. Orada onun altında yatarken, onun bedeni boşalma sonrası şoklarla titriyor ve

benim bedenim az önceki boşalmadan sonra gevşiyorken, şaşkınlık içindeydim.

Öpüşme.

Birbirimize gösterdiğimiz ilgi.

Aramızdaki bağ.

Söylenen kelimeler.

Tempo.

Sessiz teminatlar.

Ritmi.

Boşalma.

Her bir detayı bir sevgi hareketiydi.

Ben daha önce hiç bu hediyeyi almamıştım.

Kimseye de bu hediyeyi vermemiştim. Böylesini değil...

Bu, bu hareketi daha da değerli görmemi sağladı çünkü birbirimize âşık olmamamıza rağmen sevginin transferi tümüyle gerçekti.

Bana baktığında gülümsedim. "Nefreti aldın ve sevgiye dönüştürdün."

O da gülümsedi. "Seve seve yaptım. Sen de benimkini aldın, Seamus." Sesi düşersem ineceğim yumuşak zemindi yine.

Deli gibi çarpan kalbimi kontrol altına almak için derin bir nefes aldım ve sarılmayı başlattım.

Bacaklarımız birbirine dolandı ve birbirimizi sardık.

Sarılma saatlerce sürdü.

Sonra da derin bir uykuya dönüştü ve tüm gece öylece kaldık.

"Günaydın, komşu." Daha gözlerimi açmadan gülümsediğini biliyordum.

"Günaydın, komşum." Gülümsemek üzereydim ki akşamdan kalma hâlim ve baş ağrım günümü mahvedecek olma niyetini ilan etti. Midem rahatsızdı ve başım gaddar bir şekilde bana şarabı sevmediğini hatırlatıyordu.

Banyoyu kullanıp giyindikten sonra Faith'in yatağının kenarına oturdum. Yine o korkunç kebap tişörtünü giyiyordu. Konuşurken üzerindeki harflere baktım. Gözlerim harflere öylesine kilitlenmişti ki birkaç saniye sonra bunlar artık harf değildi. "Miranda çocukları aldı. Gittiler." Sesim de yüreğim gibi bomboştu.

Bir şey söylemediğini fark edince, gözlerimi güçlükle tişörtün bulanık renginden alıp gözlerine baktım. Gözleri sulanmıştı, yanaklarından aşağı yaşlar süzülüyordu. Başını anlayamayarak salladı. "Nasıl?"

"Yalanlarla. İçine şeytan kaçmış bir kaltak o."

"Ne tür yalanlar? Sen mükemmel bir babasın, Seamus." Sesi sakindi fakat gözyaşları hâlâ süzülmekteydi.

"Görünen o ki, ben uyuşturucu kullanıyorum ve kız arkadaşım da bir fa..." Durdum çünkü bu kelimeyi söyleyemeyecektim. Onu da kâbusuma sürükleyemezdim.

Derin bir nefes aldı ve nefesini bıraktığında kelimeyi benim için tamamladı. "Fahişe. Striptizci olduğum için fahişe olduğumu sanıyor."

Ona katılarak başımı salladım. "Durum daha da kötü. Elinde seks için para ödediğini söylemiş adamların imzalı ifadeleri var. Seninle seks yapmış olduklarını iddia ediyorlar."

Gözyaşları artık sessiz değildi. Hıçkırıkla birlikte hüngür hüngür ağlamaya başladı. "Asla yapmadım, Seamus. Bana inanmak zorundasın. İnsanların önünde dans etmek benden her şeyimi götürüyor zaten. *İçimdeki her şeyi*... Bu

küçük düşürücü ve kendimi bir insan değil de bir nesne gibi hissetmeme sebep oluyor. Bir yabancıyla asla seks yapamam." Önümde çömeldi ve ellerini dizlerime koydu. Rimeli akmış gözlerle bana bakıyordu. "Dün gece benim ikinci kez seks yapışımdı, benim için önemli olan tek sefer oydu ama. Dün gece sana verdiğim şey özeldi. Ne kadar özel olduğunu bilemezsin. Bunu herhangi bir adamla yapmazdım."

Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Biliyorum, Faith." Biliyordum da. Bir gece önce aramızda olan şey özeldi. "Eminim insanlara bu ifadeleri yazsın diye para vermiştir. Daha önce de söylediğim gibi, içine şeytan kaçmış." Faith çok kırılgan ve saftı. Hâlâ sahnedeki üstsüz fotoğrafının görüntüsü aklımdan silemiyordum. Bu tanıdığım insanla örtüşmüyordu. "Neden bunu yapıyorsun? Striptizi yani... Bunun araştırmanın bir parçası olduğunu söylediğini biliyorum ama başka bir nedeni de olmalı."

"Ondan kazandığım paraya ihtiyacım var." Sesi birazcık utanmış ama daha çok kararlı geliyordu.

"Ev arkadaşı bul," diye seçenek sundum.

Odanın içinde etrafına bakındı. "Nerede yatabilir ki? Ev arkadaşlarının pek çoğu yatağını paylaşmak istemez, Seamus. Bu oda da birden fazla yatak için pek uygun sayılmaz."

Başımı salladım. "Başka bir yere taşın ve ev arkadaşı bul."

Hayır der gibi başını salladı. "Kira sözleşmem neredeyse dolmak üzere ama şu anda burada kalmam gerekiyor." Dik başlıydı.

"Neden?"

"Araştırma," dedi basitçe.

Kaçamak hâlini onaylamayarak başımı salladım. "Araştırma her şeyin cevabı olamaz."

Öfkelenmiş gibi gözlerini kapattı. "Bu benim her şeyim. Biyolojik annemi bulmaya çalışıyorum. Belki biraz para biriktiririm ve bana annemi aramada yardım edecek birini tutarım diye düşündüm. Kim olduğumu bulmam gerekiyor."

Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve ona katılarak mırıldandım: "Benim ise kim olduğumu unutmam gerekiyor." Sonra yüzüne bakıp, "Sen de anneni aramaya devam etmelisin. Bu önemli," dedim.

"Sen kim olduğunu biliyorsun, Seamus. Bunu unutma. Olduğun kişi uğruna savaşman gerekiyor. Çocukların uğruna savaşman gerekiyor. Onları geri alman gerekiyor. Onlar sana ait."

Söylediklerini onaylayarak başımı salladım ve sonra nefes verdim. "Dile ne kadar kolay, değil mi? Onları geri almak." Tekrar nefes verip ellerimi saçımda gezdirdim. "Eğer Seattle'a gidip onları kaçırmazsam, bu imkânsız gibi görünüyor." Bakışını gördüm ve hemen düzelttim, "İmkânsız değil. Bunu biliyorum ama bu gözümü korkutuyor, anlıyor musun? Senin biyolojik anneni araman gibi. Miranda beni fena köşeye sıkıştırdı. Ve onun parası var. Benim yok. Bu savaşmayı daha da zorlaştırıyor."

Başını bana katılarak salladı.

"Onları *şu an* geri istiyorum. Yukarı çıkayım ve onları kanepede oturuyor bulayım istiyorum. Bırak Şükran Günü'nü beklemeyi, onları görebilmek için bir hafta daha beklemek bile fazla uzun." Artık gözyaşlarımın tehdidi altındaydım. "Tanrım, hayatım karmakarışık oldu."

Üzüntüyle karışık gülümsedi. "Çocuklarının annesi

Deccal'in ta kendisi olduğu için üzgünüm." Ben de ona katılarak başımı salladım. "Fakat bir yolunu bulacaksın."

Başımı evet anlamında salladım.

"Bu sırada, benimle birlikte olmak sana yardım etmeyecek gibi görünüyor." Bu kötü haberin verilmesinden önce gelen özürden önce gelen özürdü.

Gözlerimi kıstım.

Tatlılıkla gülümsedi ama gözleri çoktan dolmuştu bile. "Üzgünüm, Seamus. Birlikte olamayız, bunu ikimiz de biliyoruz. Eğer birlikte olursak çocuklarını asla geri alamazsın." Tavana bakarak hızla gözlerini açıp kapattı fakat bu gözyaşlarını durduramadı. Özgür kaldılar ve yanaklarından aşağı doğru süzülmeye başladılar. Hâlâ bana bakmıyordu. "Bunu söylemenin ne kadar canımı yaktığını bilemezsin. Beni öldürüyor." Çenesini indirdi ve gözlerini gözlerimin hizasına getirdi. Gözlerinde söylediklerini görebiliyordum. "Ben hayatım boyunca çok yer değiştirdim. Pek çok insanla tanıştım. Senin yüreğini seviyorum, Seamus." Çenemi ellerinin içine aldı, beni dudağımın kenarından usulca öptü ve fısıldadı, "Yüreğim yüreğini *gerçekten* seviyor."

Haklıydı.

Haklı olmasını istemiyordum.

Ama haklıydı.

Lanet olsun.

Onun yardımıyla ayağa kalktım. Ve gözlerimizle uzun bir konuşma yaptık. Dudaklarımla söyleyemeyeceğim her şeyi söyledim çünkü sözler yararsızdı ve onun kapısından çıktığım anda bir etkisi kalmayacaktı.

Sonra bir kez daha sarılmak istedim.

Sarılışımız daha az önce gözlerimizle söylediğimiz her şeydi. Veremediğimiz her söz... Onu bırakmak istemiyordum. Tişörtünü ellerimin içince top gibi toplamıştım. Bu kapıdan çıkıp gitmeden önce, Faith'in her bir parçasını sımsıkı kavrayıp yanımda götüreyim istiyordum. Ayrılana kadar, gözyaşları gömleğimin önünü sırılsıklam yaptı. Ve ayrılırken ikimiz de tek kelime etmedik; söylenecek söz kalmamıştı.

Yüce İsa, Mary ve Joseph

Şu An

Ofisimin kapısını açtığım an ofis telefonum çalmaya başladı.

"Ben Bay McIntrye," diyerek cevapladım.

"Seamus." Janet boğazını temizledi. "Lütfen hemen beni görmeye ofise gelir misin? Kusura bakma." Bunu söyleyiş tarzı beni rahatsız etmişti. Janet'ı severdim fakat bu aramalarından nefret etmeye başlamıştım.

Yavaş yavaş, sanki ağırdan alırsam kötü haberler azalacak ya da yok olacak gibi yürüdüm.

Öyle olmadı.

Janet masasının sağındaki boş ofislerden birine beni aldı ve kapıyı kapattı. Ne söyleyeceğini bilmiyordum ama yalnız kalmamızı sağladığı için ona şimdiden minnettardım. Bana bir kâğıt uzattı. "Bu sabah uyuşturucu testini yapmanı istiyorlar, Seamus. Randevu almak için hemen şimdi çıkman gerekiyor." Bu haberi vermek zorunda kal-

dığı için üzgün olduğunu ve temiz çıkmamı umduğunu gösterir gibi alt dudağını ısırdı, ikisini de tek bir endişeli hareketle belli etmişti.

"Kim bunlar?"

Yalnız değilmişiz gibi etrafına bakındı ve sonra sesini alçalttı. "Bir şey söylemiyor olmam gerekir aslında ama yönetim beni cuma akşamı bu randevu işi için bilgi vermek üzere aradı." Durdu ve gergin bir şekilde dudaklarını yaladı. "Ondan öncesinde de eski karının avukatının ofisinden gelen bir resmi zarf, müdür Brentwood'a teslim edildi. Mühürlü değildi, sadece kapalıydı." Gözlerini yaptığı yanlışı itiraf ederken kapattı. "Ve ben zarfı açıp içindeki belgeyi okudum. İçinde senin uyuşturucu kullandığından şüphelenildiğini bildiren bir mektup ve bir de fotoğraf vardı."

Sözünü böldüm: "Yüce İsa."

"Mary ve Joseph," dedi fısıltıyla. Bu bir dayanışma ifadesiydi. Miranda yüzünden neler çektiğimi biliyordu. "Seamus, bu ciddi bir şey. Uyuşturucu kullanımıyla ilgili herhangi bir şüphe hemen test edilmeyi gerektirir, bunu biliyorsun. Ve eğer olumlu sonuç çıkarsa, sıfır hoşgörü politikası gereği işten çıkarılırsın." Direkt olarak sormadan aslında testi geçip geçemeyeceğimi soruyordu.

Gözlerine bakıp savunmamı yaptım. "Uyuşturucu kullanmıyorum, Janet. Bana inanmak zorundasın. Göründüğü gibi değil."

Rahatlayarak başını salladı. "Sana inanıyorum, Seamus. Şimdi gidip testi yaptır ve bunu onlara kanıtla."

Testi yaptırdım.

Temizdim.

Siktir git, Miranda.

Kimse Bir Azizle Boy Ölçüşemez

Geçmiş

Söz verdiğim gibi boşanma işlemlerini başlattım ve pazartesi günü, Seamus işteyken belgeler eline ulaştırıldı.

Bunu beklemiyordu.

Eve geç vakit döndüğümde, yatmamış, beni bekliyordu. Çocuklar her zamanki gibi çoktan uyumuşlardı. Benim de aslında bir otele gitmem gerekirdi fakat ev hepimizin birlikte yaşayıp yine de birbirimizi görmekten kaçınabileceğimiz kadar büyük bir evdi.

İçeri girdiğimde, dış kapının önünde, oturma odasından sürükleyip getirdiği bir koltukta oturuyordu. Elinde sımsıkı tuttuğu bir bira şişesi vardı. Ayaklarının dibinde ise beş adet yan yana sıralanmış birbirinin aynısı boş şişe duruyordu. "Kim o?"

Bana saldırmaya başlamadan önce çantamı bırakmama ya da ceketimi çıkarmama izin vermediği için sinirim bozulmuştu. Ben de hemen cevap vermedim.

Sabırla bekledi ve birasından uzun bir yudum aldı.

"Kim kim?" diye sordum masumca.

"Beni uğruna terk ettiğin adam?" Alçak sesle konuşuyordu ama eğer bağırıyor olsaydı daha az endişelenirdim. Birayı tutuşundaki gerginlikten belliydi ki sinir henüz yüzeydeydi, neredeyse yoktu.

"Sadece bunu daha fazla devam ettiremeyeceğim, Seamus." Neden bunu belirsiz tutmam gerektiğini hissettiğimi bilmiyordum. Bugün için yıllarca beklemiş ve kaderime ulaşmak için çalışmıştım. Şu an tam istediğimi elde ediyorken anladım ki düşündüğümden daha zor olacaktı bu.

Karşılığında cehennemden ücretsiz çıkış kartımı vermem gerekiyordu.

Lanet olsun.

"Benden daha çok parası mı var? Bu yüzden mi?"

Tonlarca, diye düşündüm.

"Daha mı yakışıklı?"

Hayır. Fena değil ama kimse senden daha yakışıklı değil.

"Çok iyi bir arabası mı var?"

Çok iyi arabalarda şoförleri var.

"Pahalı hediyeler mi alıyor?"

Yıllardır almadı.

Sesini yükselterek soru üstüne soru yöneltiyordu. Hiçbirini yüksek sesle cevaplamıyordum. Ve sonra daha kişiselleşti, sesi keskin ve suçlayıcıydı. "Çocuklarını seviyor, onları önemsiyor mu?"

Çocuk istemiyor. Kendi çocuğunu bile istemiyor.

"Hasta olduğunda sana bakıyor mu?"

Hizmetçiye bakmasını söyler.

"Sabaha kadar çalıştığında sana yemek hazırlıyor mu?"

Aklından bile geçirmez.

"Doğum gününde gün doğmadan uyanıp sırf sen çok seviyorsun diye fazladan soslu krep yapıyor mu?"

Yemek yapmaz. Benim krep sevdiğimi de bilmiyor.

"Uyuyamadığında seni rahatlatmak ve yormak için sırtını okşaması gerektiğini biliyor mu?"

Benim rahatlığımı düşünecek biri değil.

Sorularının gerçekliği ve benim açığa vurulmamış cevaplarım bu yüzleşmeden kurtulmak için kaçıp gitme isteği uyandırdı. Ben ona ayrıldığımızı söyleyecektim ve o da sessizce bunu kabul edecekti. Bu şekilde savaşıyor olmaması gerekirdi. Dilimin ucunda kırıcı ve acımasız bir tat hissediyordum.

"Senin için onu benden daha iyi yapan şey ne öyleyse?" diye kükredi.

"O kırık, bozuk bir şey değil!" İşte söylemiştim. Bu ona söyleyebileceğim en kötü şeydi. Onu kahredecek şey. Çünkü o da buna inanıyordu. İyi bir baba, eş, danışman ve insan olduğunu biliyordu. Bundan emindi ve asla şüphe etmezdi. Değiştiremediği şey sağlık durumuydu ve bunu da değiştirebilmeyi ölesiye istiyordu. Bu onun Aşil topuğuydu. Ve ben bunu ona karşı kullanmış, onu can evinden vurmuştum.

Cehennemde kavrulan odunların üzerinde sonsuza kadar yanacaktım.

Çünkü her şeyi bir yana bıraktığımızda gerçek şuydu ki kimse Seamus'tan daha iyi değildi. Zihnimin derin ve karanlık taraflarında, içten içe ben de biliyordum bunu. Ve beni uzaklaştıran MS değildi. Bunu seviyor muydum? Hayır. Onu daha az çekici bir hâle mi getiriyordu? Evet. Ama bu onu Loren'dan daha az erkek mi yapıyordu? Ha-

yır. Loren ile ilgili şey istediklerimin onda olmasıydı. Seamus benim kraliçeliğime uygun bir kral olamayacaktı.

Çünkü o bir azizdi.

Ve kimse bir azizle boy ölçüşemezdi.

İddiamı çürütmeye kalkmadı. Benimle kavga etmedi. Ayağa kalktı, birasının geri kalanını içti, şişeyi diğerlerinin yanına fırlattı ve koridora doğru yürüdü. Köşeyi dönmeden önce arkasına dönüp baktı. Bu öyle bir bakıştı ki bütün duygularım tepetaklak oldu ve mideme bir sancı saplandı. Sonunda alçak sesle net bir şekilde konuşmaya başladı. Yıllar önce ilk çıkmaya başladığımız o günlerde Seamus'un sesine bayıldığımı unutmuştum. Benimle ilk konuşmasında içim kıpır kıpır olmuştu. "Seni hiçbir zaman benim sevdiğim gibi sevemeyecek."

Ve sonra gitti.

On iki yıldan fazladır aramızda olan bağın gerilmiş bir ambalaj lastiği gibi çarptığını hissettim.

Evrenden bir tane daha *siktir git* gelmişti ve bu sefer bana gülüşünü de duyabiliyordum.

Kopkoyu Bir Dumanda Boğuluyordum

Şu An

Aylar birbirini kovaladı.

Görüşüm düzeldi. Düzelme yavaş yavaş oldu ve görüşüm eskisi kadar iyi hâle gelmedi ama şikâyet etmiyordum. Görüşle ilgili ne kadarını geri kazanabilirsem benim için kâfiydi. Bacaklarım da yeniden his kazanmaya başlamış, hissizlik yerini karıncalanma, ağrı ve hemencecik yorulmaya bırakmıştı. Kilo vermiştim; hiç iştahım yoktu. Bunların hiçbiri umurumda değildi. Bu noktada artık sağlıklı bir beden ve zihin nasıldır, unutmuştum. Hâlâ yaşıyordum, o kadar.

Eskiden beni tatmin eden iş artık sadece işti. Birlikte çalıştığım çocukları ciddiye alıyor ve onlara yardım edebilmek için elimden gelen her şeyi yapıyordum ama sebeplerim artık sadece zorunluluk ve görevdi; artık bunu içimden gelerek yapmıyordum.

Kira çekini bırakmak üzere ayda bir Bayan L. ile görüş-

mem dışında kimseyle konuşmuyordum. Önemli konular ve duyguları açığa çıkaracak anlamlı sorular sormakta ustaydı. Yaklaşımının farkındaydım, sonuçta ben bir danışmandım. O kadar kibar ve şefkatliydi ki sorularını yatıştırmak için üstü kapalı kaçamak cevaplar verirken yüzeye çıkmaya can atan dürüstlüğü yutmak zorunda kalıyordum.

Faith'i özlüyordum ayrıca. Hem de çok özlüyordum. Eskiden eve giriş çıkışını izlerdim. Yürüyüşünü, zarif ve iddiasız bir özgüvenle hareket edişini incelerdim. Artık bunun yetiştirilme tarzıyla alakalı olmadığını bildiğim için bu bende daha da büyük hayranlık uyandırıyordu. Kendine yatırım yapmıştı ve bunu dışarı yansıtabiliyordu. Bu inanılmazdı ve güzelliğe dair bir şeydi. Artık onu izlemeyi bırakmıştım çünkü bir süre sonra bu durumun onu dikizlemeye döndüğünü hissetmiştim. Hayatımda olmayışı bana işkence gibi geliyordu ve bu onu izleyişimi bir tür yasak dikizlemeye dönüştürmüştü.

Çocuklarımı her akşam arıyordum. Bazen onlarla konuşabiliyordum ama çoğu zaman neden telefona gelemeyecekleri ile ilgili bir bahane ile karşılaşıyordum. Bunu Miranda'nın kontrol ediyor olması beni öfkeden kudurtuyordu. Öfkem, güvendiğim biriyle konuşarak kelimeler yoluyla dindiriliyor olmalıydı ve o kişi Faith'ti ama bu mümkün değildi. Bu yüzden ben de öfkemi alkol ve doktorun yazdığı uyku ilaçlarıyla dindiriyordum. Bunlar öfkemi gidermiyordu, sadece birkaç saatliğine bilincimi kapatıyordu. Buna da razıydım. Ayrıca çocuklarımla konuşabildiğimde bedenim âdeta lunapark trenine binmiş gibi oluyor ve telefonu kapattığımda yorgunluktan bitap düşmüş hissediyordum. Seslerini duymak beni inanılmaz mutlu ediyordu ama sesleri mesafeli geliyordu. Üzün-

tüyle böyle başa çıkıyorlardı. Bu beni alt üst ediyordu. Eskiden bana eve dönmek istediklerini söylerlerdi. Oysa zamanla ve kontrolümüz dışındaki koşullara alışmalarıyla onları bu kadar farklı kılan kişilik özellikleri kırpılmış, Miranda'nın yavan ve katı dünyasına ayak uydurmuşlardı ki bu dünyada çocuklar, çocuk hâlleriyle var olamazdı. Bu dünyada eğlence, yaratıcılık ve kişilik gelişime destek yoktu. Çünkü bunlardan hiçbiri para odaklı, ruhu emen ve kariyer güdümlü bir dünyada işe yaramazdı. Rory aksanını bırakmıştı. Kira'nın tatlı konuşmaları yok olmuştu. Kedisi Pickles da... Ve Kai konuşmuyordu. Bu içe dönük olmakla ilgili olan bir sessizlik değildi üstelik. Bana isteklerinden ve özünden vaz geçtiğini düşündüren, korkutucu bir sessizlikti.

Çocuklarım onunlayken hayat dolu kalamıyorlardı.

Konuşmalarımızı olumlu tutmaya çalışıyor ve yorumlarımı kabul etseler de etmeseler de onları her kelimemle yüreklendirmeye çalışıyordum. Bu şekilde konuşmam onların tüm hayatları boyunca alışkın olduğu bir şeydi. Bana kendimi berbat hissettirse de Miranda'nın dünyasında ebeveynlik yapmak zihnimi bulandırsa da onlarla konuşmak benim için hep kolaydı. Onlar benim ışığımdı, hiç sönmeyecek bir ateş topu misali... Bu ateş daha da büyüsün, güçlensin ve harlasın istiyordum. Bu yüzden de bu ateşi sürekli besledim. Her gün... Her saat... Her dakika... Çünkü bu ebeveynlerin yaptığı şeydi. Hem de üzerinde hiç düşünmeden. *Anne babaların yaptığı şey*... Çocuklarını sevgi, anlayış, şefkat ve bilgiyle doldururlardı ki yetişkin olduklarında o ateşi kimse söndüremesin. Öylesine parlayacaklardı ki bunu azaltmaya kimsenin gücü yetmeyecekti.

Bu ateşi beslemek şu an çaba gerektiriyordu; çünkü o artık geride sadece köz bırakan minicik titrek bir aleve dönüşmüştü. Bense nemli dallar ve ıslak gazete kâğıtlarıyla ateşi güçlendirmeye çalışıyormuş gibi hissediyordum.

Sadece koyu bir duman çıkıyordu.

Beni boğan bir dumandı bu.

Onları da.

Eskiden onlara her gün bir mektup yazıp gönderirdim. Hiçbirini almadılar. Biliyordum çünkü sormuştum. Adım gibi emindim ki postayı alan Miranda'nın hizmetçisiydi ve mektuplarımı Miranda'ya veriyordu. Birkaç defa sadece alıcıya teslim edilecek mektup bile gönderdim. Hepsi de alıcının imzası tutmadığı için bana geri iade edildi. Hâlâ mektup yazıyordum ama artık hiçbirini göndermiyordum. Onun yerine, bunları görüştüğümüzde vermek üzere bir ayakkabı kutusunda biriktiriyordum. Miranda iletişimimizi erteleyebilirdi ama asla tamamen bitiremeyecekti.

Hainlik Çöplüğünde Somurtma

Şu An

Şükran Günü.

Sonunda Şükran Günü gelmişti.

Miranda çocukların velayetini benden çaldığından beri ilk ziyaretti bu.

Tüm hafta okullar kapalı olacaktı. Ben de salı sabahı arabayı kıyafet dolu bir bavul, su ve yemek için bir araba buzdolabı, çocuklarıma yazdığım mektuplarla dolu ayakkabı kutusu ve uzun zamandır eksikliğini hissettiğim umut dolu bir yürekle doldurup kuzeye doğru yola çıktım.

Sonunda enerjim bitip bir dinlenme alanında durana kadar on bir saat araba kullanmıştım. Son birkaç saat daha şoförlüğe devam edebilmem için uyumam gerekiyordu.

Miranda'nın adresine gelip ön kapının önünde arabayı durdurduğumda bacaklarım ağrıyordu ve kafamın içinde, gözlerimin yorgunluğuna eklenen şiddetli bir baş ağrısı hissediyordum.

Ağrı, heyecanım sayesinde kolayca bir tarafa atıldı. Çocuklarım, *benim çocuklarım*, çitin diğer tarafında, evin içinde beni bekliyorlardı.

Miranda'nın cep telefonunu aradım. Cevap veren olmadı.

Sonra ev telefonunu aradım. Telefonu hizmetçi açtı ve "Buckingham malikânesi," dedi. Ağır bir aksanı vardı.

"Kai ile görüşebilir miyim lütfen?"

Arayanın ben olduğumu biliyordu ama kırık İngilizcesi ve ağır aksanına rağmen resmiyetle konuşmaya devam etti. "Kai değil burada."

Bu durumda bir gariplik vardı, bu resmiyette bile... "Ne? Ben babasıyım. Çocuklarımı almaya geldim."

Boğazını temizledi ve adım gibi eminim ki Miranda'nın bayılacağı bir kararlılıkla ölümcül darbeyi indirdi. "Bayan Buckingham ve çocuklar tatilde. Onlar gelecek pazartesi."

Duyduklarıma inanamadığım için öfkem ertelenmişti. Ama bu uzun sürmedi. İçimde öfke yükseliyor, patlamadan önce her yere dağılıyordu. "Çocuklarım hangi cehennemde?" Sözcükler nefretin doğduğu en içteki derin ve karanlık yerlerden geliyordu.

Öfkem sonucunda telefon yüzüme kapatıldı.

Telefonu yan koltuğa fırlatıp arabadan çıktım. Daha ne olduğunu anlamadan kendimi demir kapıya bastonumla kapıya vurur; aşırı büyük, fazla gösterişli ve çocuklarıma yuva olması gereken bu yapıya küfürler yağdırır hâlde buldum.

İri yarı ve sert görünüşlü bir kadın ön kapıda göründü ve paldır güldür bana doğru yürümeye başladı. Yüzündeki ifade kızgınlığın ve korkunun bir karışımıydı. Bağırmayı keseyim diye kollarını önümde bir o yana bir bu yana sallıyordu.

Keserdim sanki.

"Çocuklarım nerede?" diye bağırdım tekrar. Aslında sesimi yükseltmeme gerek yoktu çünkü benden birkaç metre uzakta durmaktaydı ama öfkem uygar bir ses tonu kullanmama izin vermiyordu. "Yemin ediyorum eğer çocuklarımın nerede olduğunu söylemezsen..."

Sözümü kesti ve "Sessiz," diye tısladı. "Burada değiller. Sana bunu zaten söyledim." Gözleri bir sağa, bir sola kayıyor, yarattığım kargaşayı sokaktan kimse fark etti mi diye kontrol ediyordu. Gergin görünüyordu ve az önce telefondaki ses tonundaki titreme yok olmuştu.

Derin bir nefes aldım. Öfkeyi dindirmek için alınmış, burnumu yakacak türden bir nefesti bu. Dindirmedi. Derin bir nefes daha aldım. Hâlâ hiçbir değişiklik yoktu. Ben de ses tonumu kontrol edebilmek için sımsıkı sıktığım dişlerimin arasından konuşmaya başladım. "Nereye gittiler?"

Anlayışla başını salladı ve hemencecik oradan ayrılayım diye hızlı hızlı konuştu. "Ben bilmiyor. Onlar söylemedi."

Gerçeği anlayabilmek için gözlerinin içine baktım. Gözlerinde artık korkudan başka hiçbir şey görünmüyordu. Sokağı tekrar taradı. Ona arkamı döndüm ve yumruğumu arabanın kaportasına geçirdim. "Lanet olsun!" Bu, uzun süre içeride tutulmuş öfkenin dışa vurulmasıydı ve ciğerlerime dolan her bir hava taneciğiyle zangırdamıştı. Çıktığında etrafımda tüm ağırlığıyla asılı kaldı. Öylesine somut bir nefretle çevrelenmiştim ki, sanki ona dokunabilecektim. Yumruklayabilecektim. Çıplak ellerimle boğabilecektim.

Onunla tartışmanın bir faydası yoktu. İçimde bir yerlerde onun yalan söylemediğini ve çocuklarımın orada olmadığını biliyordum.

İnatçı tarafım, belki yalan söylüyordur diye orada kalıp evden çıkmalarını ya da eve dönmelerini beklemem gerektiğini söylüyordu.

Bekledim.

İki tane fıstık ezmeli sandviç yedim ve zulamdan bir şişe su içtim.

Güneş battıktan sonra Miranda'nın ön kapısının yanındaki yüksek çitlerin arkasına işedim.

Gece saat üç gibi içim geçti ve bir saat kadar uyudum.

Güneş doğmadan önce çitlerin arkasına bir kez daha işedim.

Bir elma ve bir fındık ezmeli sandviç daha yedim ve kalan son şişe suyu da içtim.

Miranda'nın çöplüğünde yirmi dört saat somurttuktan sonra yenilgiyi kabul edip döndüm.

Sadece benzin almak için durup direkt eve döndüm.

Bedenim, zihnim ve ruhum, eve dönene kadar harap olmuştu.

Çocuklarıma bir mektup daha yazıp annelerinin o zamana kadar yaptığı şeytani her şeyi anlattım. Ondan ne kadar nefret ettiğimi yazdım. Ve onların da ne kadar çok nefret etmesi gerektiğini. Ve hayatlarında olduğu için ne kadar üzgün olduğumu. Ve ölmesini, gidip cehennemde çürümesini ne çok dilediğimi yazdım.

Sonra mektubu buruşturup çöpe attım. Çocuklarımın benim nefretime ihtiyacı yoktu çünkü.

Sevgime ihtiyaçları vardı.

O yüzden de bir tane daha kâğıt alıp şunları karaladım:

Kasım 28
Kai, Rory ve Kira

Sizi çok seviyorum. Benimle olsanız da olmasanız da her saniye sizi seviyorum. Bunu hep hatırlayın.

Babanız.

Kâğıdı ikiye katlayıp ayakkabı kutusuna, diğerlerinin yanına koydum.

Sonra biraz tekila içtim. Uyku hapı almadım çünkü zaten düzgün göremeyecek kadar yorgundum. Sonra öyle derin bir dinlenme hâline geçtim ki kendime yeniden gelmem on dört saat sürdü.

Uyandığımda göğsümde bir boşluk hissediyordum. Sanki Miranda bir kaşık alıp içimden hayat kaynağımı, sevme ya da herhangi bir şeyde iyiliği görme yetimi çıkarıp atmıştı.

Yılanın Deri Değiştirmesi Gibi, Pişmanlıklardan Sıyrılmak

Geçmiş

Daha bir saat öncesine kadar yatak odam olan yerde dikiliyordum. Şimdiyse burası başka birine aitti. Burada olmamam gerekirdi. Son belgeleri o gün imzalayıp anahtarları da teslim etmiştim. Gelip veda edebileyim diye yalnızca bir tanesini tutmuştum.

Oda boştu. Halıda, eskiden karyola ve tuvalet masasının durduğu yerlerde izler vardı. Odada eskiden hayat olduğuna dair kusur dolu bir hatırlatmaydı bu.

Şimdiyse oda sessizdi.

Ve soğuk.

Benim gibi.

Boşanma tamamlanmıştı. Haftalardır Loren ile Seattle'daydım. Yeni hayatımı yaşıyordum. İstediğim hayatı yaşıyordum.

Bu sürekli kendime hatırlatıp durduğum şeydi, bu benim istediğim hayattı.

Loren ile bir gece önce evlenmiştik. Töreni gelip evde yapması için bir papaz ayarlamıştı. Tören beş dakika sürmüştü. Seamus'a, o sabah uzayan balayımız için Avrupa'ya uçtuğumuz yalanını söylemiştim. Oysa bir balayımız olmayacaktı; sonrasında yemeğe bile çıkmamıştık.

Gözlerimi kapattım ve keder, kayıp hissi ve pişmanlığın beni ele geçirmesine izin verdim. Bu asla yapmadığım bir şeydi. Asla izin vermediğim. Oysa buraya gelme sebebim buydu. İçimi kemiren, nefret ettiğim acımı yaşamam gerekiyordu. Atmaya çalıştığı ama bir türlü düşmek bilmeyen bir derinin altında sıkışıp kalmış yılan gibi hissediyordum. Hayatıma devam edebilmem için bu deriden kurtulmam gerekiyordu.

Zihnimde tüm yakışıklılığıyla Seamus canlandı. Gece gibi koyu saçlarıyla uyumlu gözleri, gözümün önüne geldi. Gözleri sadece bana değil, ruhumun ta içine bakardı. Annesinden aldığı altın kahvesi teni ve beni sardığında içinde kaybolduğum uzun ve geniş vücudu...

Dokunuşunu tekrar hissettiğim anda gözlerim doldu. Birlikte olduğum erkeklerin içinde benimle sevişen tek kişiydi. Ben buna karşılık vermiyor olsam da bana tüm bedeni ve kalbiyle her şeyini verdi. Her şeyi bu şekilde yapardı zaten. Bense onu cebimde saydım. Sırf bir kaşıntıyı rahatlatmak istercesine, bir ihtiyaçla, seksin fizikselliği için başka adamlara doğru çekilmiştim. Sevgi odaklı sekse karşılık veremiyordum. Ama o an fark ettim ki sevgi odaklı seksi çok sevmiştim.

Güç ile sevgiyi takas etmiştim.

Ve bu adil bir takas değildi.

Yakınından bile geçemezdi.

Söz konusu Seamus olduğunda her zaman benim iliş-

kiyi kontrol eden kişi olduğumu düşünmüştüm. İlişkimizde yer alabilsin diye onu parmağımda oynattığımı sanıyordum. Ona gösterdiğim ilginin bir tür komisyonculuk olduğunu söylerdim kendime. Bir gram verirdim. Karşılığında kilolarca alırdım. Orantısızlık, ilişkimizin işleme şekli buydu işte. Bunu o hiç fark etmedi. Fark ettiyse bile bunu göstermedi çünkü ben almayı değil vermeyi seven bir adamla evliydim. Nadiren bir iltifat duymak, zaman ayırabildiğimde sevgi dolu bir dokunuşumu hissetmek ya da arada derin bir muhabbet onun tatmin olması için yeterliydi. Seamus kolaydı, miktarı değil kaliteyi önemserdi. Onu çeken o anda ve orada olmaktı ve her anın tadını çıkarırdı. O zamanlar ben yeteneklerimle, kurnazlıkla onun sevgisini ön plana çıkardığımı sanırdım. Şimdi bu odada, boğazıma kadar pişmanlığa gömülmüş bir hâlde otururken, benim fırsatçı yönlendirmelerimin aslında Seamus'un benim gerçek duygularımın açığa çıkmasını sağladığı anlar olup olmadığını merak ediyordum. Dikkatle planlanmış bir yakınlık göstererek onun itaatini sağlarken aslında sadece onun ilgisine karşılık veriyordum belki de. Tutumlu davransam da sevgisi için can atıyormuşum meğer.

Bu odada oturup içim dışıma çıkana kadar ağlayacaktım.

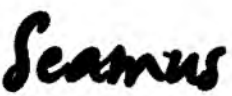
Ağlamaktan nefret ederdim ve ağladıkça daha da sinirlendim.

Kendime kızgındım. Loren'a kızgındım. Seamus'a kızgındım. Bu hissetmek istemediğim duygulara kızgındım. Beni boğmak üzere olan depresyonuma kızgındım. Daimî yoldaşım hâline gelmiş çaresizlik ve yalnızlığa kızgındım.

Ölesiye kızgındım.

Ve herkesin de aynı şekilde hissetmesini istiyordum.

Şer Sandığın, Bazen Aslında Hayırdır

Şu An

Ara sıra arabayla eski mahallemize giderdim. Miranda ile birlikteyken yaşadığımız evin önünden hiç geçmedim ama. Kütüphane civarına gider boş boş dolanırdım. Ya da parkta oturup küçük çocukların kuşlara bayat ekmek atmasını izlerdim. Bazen de oradaki markete gider, bir kavanoz turşu alırdım.

O gün bunların hepsini birden yapıyordum ki çocuklarıma daha yakın hissedebileyim. Eskiden sürekli birlikte gittiğimiz, tanıdık yerlerde olunca onları zihnimde kolayca canlandırabiliyordum. Önce kütüphane ve parka gittim. Arkasından, tam markete giriyordum ki bir ses beni durdurdu. "Seamus? Seamus McIntyre?"

Döndüm ve bana bakmakta olan kadını, o gülümseyene kadar çıkaramadım. Gülümsemesiyle o buruşuk, huysuz ve cansız yüzü bir anda cana yakın ve sıcak bir şeye dönüştü. Kim olduğunu anladığımda başımı salladım. "Justine,

seni görmek ne güzel." Justine yıllarca Miranda'mn asistanlığını yapmıştı. Onunla, çoğu telefonda olmak üzere, pek çok kez konuşmuştum çünkü Miranda işteyken onunla görüşmeye ihtiyaç duyduğumda asistanının mesajı aktarması en kolay yoldu. Justine cüretkâr ve dobra biriydi. Miranda da çukurda bir yılan daha olmasından keyif alıp onunla uzun süre birlikte çalıştı. Fark edemediği şey ise Justine'in kalın duvarlar arkasında da kalsa aslında bir kalbinin olmasıydı. Sevenlerinin ya da arkadaşlarının yüreğini fetheden yumuşak ve cana yakın bir kalpten çok, ne ile veya kimle ilgileneceği konusunda seçici davranan bir kalpti bu. Bu ilgi kesin hatlı ve bazen hissetmesi zor olsa da asla kötü niyet taşımazdı. Her aradığımda bana çocukları sorardı. Ve bana MS tanısı konulduğunda, her görüşmemizde baskıcı bir anne gibi telaşını gösterirdi. Onunla en son konuşmamız Miranda'nın beni terk ettiğini söylemesinden bir gün sonraydı ve Justine "Bazen şer sandığın şey aslında hayırdır," demişti. O zamanlar Miranda'nın haberiyle savaştan çıkmış gibi sarsılmış hâldeydim ve bu söylediğini pek düşünmemiştim. Fakat şimdi bu sözleri hafızamda derinlerde bir yerde duyar gibiydim.

Elimi sıktı. "Seni görmek de güzel, Seamus." Konuşması katı ve profesyoneldi ama söylediklerini elime usulca vurarak yumuşattı. Bu el hareketinin, onun bir bağlantı kurma girişimi olduğunu düşünmüştüm her zaman. Saçmalık kabul etmez mizacı fiziksel etkileşimi önlüyordu, istenmeyeni dışarıda tutmak için bir bariyer gibiydi. Bu da bu elime vurmasını çok daha içten yapıyordu çünkü yüreğindekileri hareketlerine yansıtmanın onun için zor olduğunu görebiliyordum. Aklıma Faith'in hiç kimse ona sarılmadan büyümüş olması geldi. Acaba Justine de mi

böyle yetiştirilmiştir diye düşündüm. "Nasıl gidiyor? Çok kötü görünüyorsun. Çok yorgun... Kendine iyi bakmıyorsun, değil mi?" İşte filtrelenmemiş şefkatli kalbi ortaya çıkmıştı bile.

Omzumu silktim. Ona yalan söyleyemezdim. Baştan savma bir cevabı, tazı gibi koklayıp fark edebilirdi.

Başını salladı. "Çocuklar nasıl?"

"Seattle'da Miranda ile birlikte yaşıyorlar." Kelimeler ağzımdan çıkarken bana ihanet ediyorlar gibi geldi.

Bir anda yüzüne yumruk yemiş gibi oldu, tepkisini saklayabilen bir insan değildi. Gözlerini birkaç kere kırpıştırdı ve sonra büyüterek sordu: "Anlayamadım?" Bu, söylediğim şeyi açıklamam için yöneltilmiş bir sorudan çok onun şaşkınlığını ifade etme şekliydi.

Ona katıldığımı göstererek başımı salladım. "Evet. Bana karşı küçük, tatlı bir dava üretti ve birkaç ay önce çocuklarımı aldı. Henüz onları göremedim ve onlarla konuşmama da neredeyse hiç izin vermiyor." Güçlükle yutkundum çünkü bu konuyla ilgili kimseyle konuşmamıştım. Geceleri çok içtiğimde kendimle konuşmamı saymazsak tabii.

Gözleri hâlâ kocamandı. "Senin gibi bir adam neden öyle bir kadının kahrını çeker hiç anlamamışımdır."

"Ne demek istiyorsun?"

Gözleri genellikle benim için sakladığı anne şefkati ile doldu. "Sen iyi bir insansın. O değil. Su ve yağ gibi, asla bir araya gelmemeniz gerekirdi."

"Bana üç güzel çocuk verdi ama." Onu savunmuyordum. Bu aklımın ucundan bile geçmedi. Ama söylediğim doğruydu.

Dudaklarının ikisini birden içeri çekip dişlerinin arasına aldı ve sağ omzumdan ileriye doğru sanki bir şeyler dü-

şünüyor gibi baktı. Kafasında bana söyleyip söylememekte şüpheye düştüğü önemli bir şeyi tartıyor gibiydi. Tekrar gözlerime baktığında, dudakları dümdüz kalın bir çizgi hâlini aldı. "Bana adresini verir misin, Seamus?"

Ne demek istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım ve sordum, "Neden ki?"

Gözlerinde hem kararlılık hem de hüzün vardı. "Sana mektup yazmak istiyorum," dedi sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ben bir tepki göstermeyip herhangi bir cevap vermeyince de devam etti, "Sana söylemem gereken bir şey var."

Kafam hâlâ karışıktı. Ayrıca midemde başlayan burkulmanın sebep olduğu rahatsız çarpıntılarla inkâr edemediğim bir ateş yükseliyordu içimde. "Anlat bana," diye zorladım. Sesim hissettiğimden daha güçlü duyuluyordu.

Kafasını hayır anlamında salladı ve o anne şefkati dolu gülümseme geri döndü. Bu sefer mahzun ve mahcuptu oysa. "Yapamam. Kalbim taştan olabilir ama merhametliyimdir de. Bu haberi yalnızken almalısın, tüm dünya şahit olsun diye bir marketin önünde dikiliyorken değil. Bu kadarını hak ediyorsun."

"Anlat bana," diye tekrar yalvardım.

Derin bir nefes aldı ve dudakları çatık kaşları gibi büzüldü. "Ben..." Söyleyeceğini ve orada öğreneceğimi düşündüm ama söylemedi. "Ben senin tepkine tanık olmak istemiyorum. Seni inciten kişi olmak istemiyorum, Seamus."

"Ama sen sadece kötü haberi veren kişisin."

"Bu hareketi benim yapmış olmam ya da sana sadece haberini veriyor olmam arasında bir fark yok. Kötü haberi ileten kişi her zaman, hemen sonrasında oluşan yoğun

duygu dalgasını sindiren talihsiz kişi olur. Üzgünüm, Seamus. Adresini alabilir miyim?"

O anda midemin bulandığını hissettim. Elimi cebime sokup bir fatura çıkardım, arkasına adresimi karaladım ve hiçbir şey söylemeden kâğıdı ona uzattım.

Kâğıdı aldı, dikkatlice ikiye katladı, çantasındaki bir bölmeye koydu ve elini bana uzattı.

Elimi sıktı, üstüne usulca vurdu ve ben hepsini kabul ettim. Bunun bir özür dileme olduğunun farkındaydım.

"Kendine dikkat et, Seamus. Çocukların senin yanında olmalı. Bunun için ne yapabilirsin bir bak bakalım. Ve inancını kaybetme."

Hiçbir şey söylemedim. Hiçbir şey söyleyemezdim. Elimi bıraktı ve markete girdi. Ben de turşulara bakamayacak kadar kötü hissettiğime karar verip geri döndüm ve arabama gittim.

Eve döndüm ve kalbimi kıracağından emin olduğum bu mektubu beklemeye başladım.

Bir kez daha kalbim kırılacaktı.

Sıkıştırılmış Ağaç Hamuru ve Kötü Maksatlar

Şu An

İki gün sonra, E harfi olan tarafı daha çok kayırarak W...E paspasının üzerinde dikiliyor, kapımın yanındaki posta kutusuna bırakılmış üç parça postayı alıyordum.

İlki telefon faturamdı.

"Sıradaki," dedim yüksek sesle. Sanki diğerine geçtiğimde bu telefon faturası yok olup gidecekti.

İkincisi biraz ilerideki Çin lokantasının reklam kâğıdıydı. Üzerindeki susamlı tavuk fotoğrafını görünce önce ağzın sulandı, sonra yemeklerinin berbat bir tadı olduğunu ve böyle iştah açıcı görünmekle uzaktan yakından ilgisi olmadığını hatırladım.

Üçüncüsü.

Üçüncüsü ise...

Sanki yürek burkan içerikleri ve sıkıştırılmış ağaç hamuruna yazılmış kelimeleri, ellerimi kötü maksatlarıyla çoktan lekelemişler gibi elimdeki kâğıtları yere bıraktım.

Bütün postalar o an W...E paspasının üzerinde, iki harfin tam ortasına denk gelecek şekilde yatıyorlardı.

Justine'in el yazısı kötü kötü bana bakıyordu âdeta. Üzerine düşünülmüş her bir harf. Kâğıda, bir amaç uğruna, kalem aracılığıyla basılmış pek çok harf. Beni korkutuyorlardı.

Yine o paspasın aslında hoş gelmediniz paspası olması gerektiğini biliyordum fakat tek düşünebildiğim 'WE' idi. Faith ve ben. Bu mektubu onsuz okuyamazdım.

Böylece, mantığın bana çeneni kapa diyeceğinin de içten içe farkında olarak, hiç üzerinde düşünmeden mektubu alıp onun dairesine indim ve kapıyı çaldım.

Açmadı. Ben de çaresizlikle tekrar çaldım. Kaygı ciğerlerimi su gibi doldurmaya başlamıştı.

Kapı açılmayınca bu sessizliğe gözyaşlarım eşlik etmeye başladı.

Alnımı kapıya dayadım ve "Faith, ne olursun kapıyı aç. Sana ihtiyacım var," diye yalvardım. Ve sonra sesi kesmek için ağzımı ellerimle kapatıp hıçkıra hıçkıra ağladım.

Özellikle Beğendiğim Bir Erkek Tipi Olduğunu Hiç Düşünmemiştim

Faith

Şu An

Seamus.

Seamus McIntyre.

Onu ilk gördüğümde, tam anlamıyla nefesim kesildi. Böyle bir şey daha önce hiç olmamıştı. Birkaç saniye nefes almayı bıraktım. Sanki ciğerlerime hava çekmek, beynime onun mükemmelliğinin yerleşmesine izin verene kadar mümkün değildi. Odaklanacak güzel bir şeylere ihtiyaç duyduğumda aklıma gelecek bir hatıraya dönüşmesi bitene kadar... Daha önce özellikle beğendiğim bir erkek tipi olduğunu hiç düşünmemiştim. Görünen o ki bu daha önce Seamus McIntyre ile hiç karşılaşmamış olmamdan kaynaklanıyordu. Onu gördüğüm an itibariyle bir daha başka bir yere bakmak istemez olmuştum. Hiç hem de... Uzundu, kati bir mevcudiyeti simgeleyen türden bir uzunluk. Oysa hareket edişi ve duruşu iyi ve rahat bir tabiatın sinyallerini veriyordu. Koyu saçları kısaydı fakat çok-

tan kesilmiş olmaları gerektiği izlenimi veren, mükemmel bir dağınıklık ve kontrolsüzlük karışımıydı. Bu da fazladan bir uzunluğa sebep oluyordu. Bu ayrıca dış görüntüsünü önemsemeyen türden bir adam olduğunu çıtlatıyordu. Yırtık kot pantolonu, altı aşınmış ayakkabıları ve sade beyaz tişörtü bu teorimi desteklemekteydi. Yüzündeki her bir detay, belki kaç günlük kirli sakalıyla kaplı çene kısmı, yüksek elmacık kemikleri, güçlü burnu, koyu renkteki derin anlamlı ve gizemli gözleri bir tezat oluşturmaktaydı. Keskinliğe karşı mülayimlik... Gençliğe karşı bilgelik... Güce karşı kırılganlık... Hiç bu kadar çok şey ifade eden fakat cansız bir yüz görmemiştim. Onu biraz tanıdıktan sonra anladım ki bu hiçbir şeyi saklamamasından kaynaklanmaktaydı, her şey yüz hatlarından zaten okunuyordu.

Ona karşı, bir erkek olduğu için hissettiğim ilk çekim küçük kızı Kira ile konuşmak için yere çömelmesini izlediğimde gerçekleşmişti. Kira hıçkıra hıçkıra, sıkıntılı bir uğuldamayla ağlıyordu. Ayakta durmaktan diz çökmeye geçiş pek çok insan için pek de önemli sayılmayabilirdi fakat onun için önemliydi. Kira'nın başını okşayabilir ya da onunla konuşabilirdi ama öyle yapmadı. Diz çökme zahmetine girdi. Bunu yapması oldukça yavaş ve acı doluydu. Bu aynı zamanda izlemesi güzel bir şeydi çünkü o zamana kadar artık çocukları için her şeyi yapacağını öğrenmiştim. *Çocukları için her şeyi yapacağını biliyordum.* Bu çok basit ama bir o kadar da çok şey anlatan bir hareketti. Ve işte o an birinden hoşlanmanın içgüdüsel bir seviyede gerçekleştiğini anladım. Bir diğerinin yüreğini görüp hissedebildiğin anda oluyordu ve karşılığında yüreğin sancırdı. Kızıyla, ona sarılıp onu rahatlatabilmek için yüz yüze gelişini izledim. O an kalbim, Seamus McIntyre'ı o zamana kadar tanıdığım herkesten çok daha fazla sevdiğine karar verdi.

Seamus ile ilk öpüşmemizde beynim aynı anda hem karardı hem de hoyratlaştı. Fiziksel duyularımın yoğunluğuyla şaşkına dönmüştüm. İşte o anda karar verdim ki, önceden başka adamların dudakları dudaklarımda gezinmiş olsa da ben ilk defa öpülmüştüm. Seamus'un dudakları bir hikâye dillendiriyordu. Benim içinde yaşamak istediğim bir hikâye. Sonsuza kadar... Bu, karanlıkla lekelenmiş gerçekçi bir hikâyeydi ama her defasında mutlaka tekrar ışığa dönecekti. Beni aşkın varlığına ikna eden bir ışık. Saf, tasarlanmış, affedici, baki aşk. Dünyamı alt üst edecek güzellikte bir aşk. Her şeyi ağırdan aldı; tempo, çekimin ve samimiyetinin bir parçasıydı. Her hareketinde, iniltilerinin ve iç çekişlerinin hepsinde mevcudiyet ve bir amaç vardı. Seamus'un öpücüğü öpücük içinde başka bir öpücükleydi... Onun içinde de bir öpücük vardı. Adım adım, katmaları geçerek en tatmin edici ve şehvetli yolla duyularıma hücum etmekteydi.

Seks yaptığımız ilk ve tek seferde Seamus bana bir armağan sunmuştu. Gerçeği anlatarak omuzlarına sıkıntılarımı yüklemediğim için geçmişimi bilmiyordu fakat o gece geçmişimden gelme zebanilerimin bazılarının üstesinden geldi. Benimle sevişmişti. Bu, daha önce öpücüğe kattığı her şeyin geliştirilmiş hâliydi ve içimde saf mutluluğa dönüştü. Zihin, beden ve ruh arasında, iki insan arasında oluşamayacağını, özellikle de seks yoluyla kurulamayacağını düşündüğüm bağlantıyı oluşturmuştu. Sadece Seamus yapabilmişti bunu. O gece ona âşık olduğum geceydi. Her şeyine âşık olduğum gece...

Seamus ile ilk vedalaştığımda yüreğim bin parça olmuştu. Beni yok eden ve geride sadece toz bulutu bırakan bir patlamaydı bu. Kalan parçaları tekrar bir araya getirmek

imkânsız olacaktı. Fakat bunu deneyimledikten sonra zihnim beni, onun bana daha önceden söylediği bir şeye geri götürdü: *Teşekkürden çok daha fazlası*. Çok. Daha. Fazlası. Seamus her şeyin çok daha fazlasıydı. Çocukları için savaşması gerekiyordu. Onlar hayatındaki en önemli şeydi ve öyle olması da gerekiyordu. Benimse kendimi bulmam ve onarmam gerekiyordu. Adını araştırma koymuştum ve araştırmanın bitmesi için daha bin fırın ekmek yemem gerekiyordu. Belki başka bir zamanda, başka bir yerde olsaydık 'çok daha fazlası' olan bir şeye dönüşme ihtimalimizi düşünmek beni mutlu ediyordu. Ancak o koşullarda 'biz'e dönüşebilirdik.

Buradaki zamanım dolmuştu. Biyolojik annemi bulmak için kendime altı ay zaman tanımıştım. Daha onun adını bile bilmiyorken bunun zor bir hedef olduğunun farkındaydım ama düşündüm ki inanç beni anneme götürürdü. Ben değil de, inanılmaz ve keşfedilmemiş o güç... Ben mucizelere inanırdım ve evrendeki bu görünmez enerji benim dileğimi gerçekleştirecek diye düşünürdüm. Herkesin hayatında mutlaka bir mucize gerçekleşirdi nasılsa.

Sanırım benimkinin henüz zamanı gelmemişti.

Bir gece önce işime uğurlar olsun demiştim ve bir daha bu işi yapmamak için yemin etmiştim. Gerçi farklı bir bakış açısı kazanmış olarak ayrılıyordum; herkes hayatta kalmak için ne yapması gerekiyorsa onu yapıyordu. Striptiz yapan kızlardan bazıları çocuklarını yalnız başına yetiştirmeye çalışan annelerdi. Bazıları üniversiteye gidebilmek için para kazanmaya çalışıyordu. Bazılarıysa hiçbir insan evladının hak etmediği bir acıyı dindirmeye çalışan uyuşturucu bağımlılarıydı. Hepimiz hayatta kalmak için

striptiz yapıyorduk, sadece neler yaşadıktan sonra hayatta kalmaya çalıştığımız kısmı farklıydı.

O sabah Bayan L. ile konuştum ve misafirperverliği için teşekkür ettim. Ona belki birkaç hafta içinde geri dönebileceğimi söyledim. Dönmeyecektim oysa. Bunu bildiğinin de farkındaydım. Bana hoşça kal hediyesi olarak çavdar ekmeğinde pastırma ve üzerindeki el boyaması şalı verdi. Sandviç çok lezzetliydi ve şal Hint nanesi gibi kokuyordu.

Öğleden sonra Hope'u ziyaret ettim. Yanıma çoğunluğu meyvelerden oluşan bir yiyecek torbası aldım ki saçma sapan şeyler yemesin. Ona da veda ettim. Ayrılırken hep yaptığım gibi sarıldım. Beni tekrar görmeyeceğini ve bu seferki vedanın ne anlama geldiğini anladığını sanmıyordum. Bu, onun için endişeleniyor olduğum ve gelmek istiyor olsam da ertesi sabah bir merhaba demek ve nasıl diye kontrol etmek için uğramayacağım anlamına geliyordu. Çok zayıf olduğunu düşünmeme ve yeterince sık yemek yemediği için kaygılanmama rağmen ona arta kalan yemeklerden getirmeyeceğim anlamına geliyordu. Eski, yırtık pırtık ve kirli kıyafetlerini, onun bedenine uygun, ikinci el pazarında bulduğum ve ona yeni gelen temiz kıyafetlerle değiştirmeyeceğim anlamına geliyordu. Her izlememizde ikimizi de yeniden güldürüyor olsa bile en sevdiği filmi bir daha onunla izleyemeyeceğim anlamına geliyordu. Ona, bazen hatırlatmalara ihtiyaç duyarak kullansa ve ben seve seve hatırlatmada bulunuyor olsam da evdekini bitirdiğinde yeni bir diş macunu ve parfüm alamayacağım anlamına geliyordu.

Onu özleyeceğim anlamına geliyordu. En beklemediğim anda zirveye çıkan keskin espri anlayışını özleye-

cektim. Uyumsuz kıyafet tarzını ve asla taramama izin vermediği darmadağın, hep yataktan yeni kalkmış izlenimi veren saçlarını özleyecektim. Pop radyo istasyonuna olan takıntısını ve en olmadık zamanlarda şarkı söyleme dürtüsünü özleyecektim. Bana diğer insanların görmediği şeyleri gördüğünü düşündüren ve ara sıra beliren gözlerindeki o ifadeyi özleyecektim.

Hope'a üzerinde Seamus'un ismi yazan bir zarf verdim ve bu zarfı ona vermesini istedim. İçinde artık gidiyor olduğumu ve onu özleyeceğimi yazdığım mektupta ondan Hope'a göz kulak olmasını da istemiştim. Zarfı verecek miydi bilmiyordum ama bu zarfı vermenin aralarındaki iletişimi kolaylaştıracağını ummaktaydım. Hope başlangıçta biraz çekingen olabiliyordu.

Daireden çıkarken üzüntünün beni ele geçireceğini tahmin etmemiştim. Duygularımı saklamaya çalıştım ama Hope hissetti. Hope basit bir kadındı; anlayamadığı çok fazla şey vardı ama altıncı hissi de vardı. Nasıl hissediyor olduğumu her zaman anlardı. Ona ikinci kez hoşça kal dedim. Beni sevdiğini söyledi. Ben de onu sevdiğimi söyledim ve işte o anda gözyaşlarımı tutamayıp gitmek zorunda kaldım. Hiç kimse beni sevdiğini söylememişti.

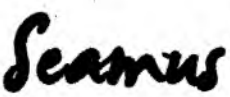
Artık saat geç olmuştu, hava da çoktan kararmıştı zaten. Seamus ile ilk kez piknik yaptığımız noktada, ağacın altında oturuyordum. Hâlâ ışığı yanık olan odanın ön camını izliyordum. Yatağa geçmesini bekliyordum fakat o yatana kadar da birlikte bu son anımızı içime çekiyordum. Onunla ve çocuklarıyla paylaştığım her hatıra, her konuşma ve her gülümsemeyi hatırlayabiliyordum. Ve onlara birlikte geçirecekleri bir gelecek diliyordum, zira bunu fazlasıyla hak ediyorlardı. Işığın sönmesini orada saatlerce bekledim

fakat kısacık bir saniye içinde oda karanlığa gömüldüğünde âdeta sarsıldım. Kaçınılmaz olan şey bir sürprize dönmüştü. Ve ben sürprizlerden nefret ederdim.

Vedalardan da nefret ederdim.

İşte bu yüzden merdivenleri çıkıp dairesine gittim ama kapıyı çalmayacaktım. Onun yerine W...E paspasının üzerinde harflerin tam ortasında durup kapısındaki numarayı, üçü öptüm. "Çok daha fazlası, Seamus. Çok daha fazlası."

Soğan Sosu ve Hasar Kontrol Gübresi

Şu An

Ben Justine'in gönderdiği zarfı tekrar elime alacak gücü bulana kadar üç gün geçmişti. Şimdi cuma gecesiydi; hatta saat tam biri geçtiği için cumartesi sabahı sayılırdı. Birkaç bira içmiştim ve uyku ilacımı almak istemiyordum. Huzursuzdum. Öyle ya da böyle, bir girişimde bulunmayı gerektiren türden bir huzursuzluktu bu hissettiğim. Oturma odasının içinde dönüp durdum. Bu pek uzun sürmedi gerçi, bacaklarım ağrımaya başladı. Sonra Netflix'te bir film izledim. Film o kadar yavandı ki bitirdikten otuz dakika sonra filmin konusunun ne olduğunu bile hatırlayamıyordum. Dolapta duran soğan sosuyla kilerde kalmış bir paket içindeki, kırıntı büyüklüğündeki cipsleri yedim. Sosun son kullanma tarihinin üzerinden bir hafta geçmişti ve muhtemelen midemi bozacaktı. İyi bir muhakeme yapmamıştım ama bu konuda alkolü suçluyordum.

Beni meşgul edecek herhangi bir şeye ihtiyacım vardı.

O anda gözlerim zarfa kaydı ve *herhangi* lafını geri alıp sözlerimi 'beni meşgul edecek bir şey'e çevirdim. Bu Justine'in gönderdiği mektup olacaktı.

İsmim ve adresim hâlâ bana kötü kötü bakmaktaydı.

Mektubu masanın diğer köşesinden alıp çöpe atmak üzere mutfağa yürüdüm. Kâğıdı çöpe attığımda sabahtan kalma ıslak kahve telvesi ve artık çoğu boş soğan sosu kutusunun arasına düştü. Üzerinde başka hiçbir renk olamayan beyaz kâğıt bu ikisinin ıslaklığını aç gözlülükle içine çekerken kâğıdı izledim. Bir tarafı koyu kahve renge boyanıyor, diğer tarafıysa kremaya benzer, parıltılı lekelerle benekleniyordu.

Mektubun onurunu kırmış olmaktan memnun bir şekilde kanepeye döndüm ve Netflix menüsüne bakmaya başladım. Bu yararsız hareket ilgimi yaklaşık beş saniye kadar dağıtabildi ve sonra tekrar mutfağa gidip onuru kırılmış zarfı çöpten aldım. Elimle kahve telvesini sildim, çöplüğün başında dikilerek zarfı açtım ve mektubu çıkarıp zarfı gübre olarak kaderini tamamlaması için tekrar çöpe attım.

Mektup tek bir yaprak kâğıttı. Çizgisizdi. Her bir kelime, tıpkı zarfta olduğu gibi ağır bir el ile sanki kelimeleri yazmak için uygulanan baskı, üstünde yazanların önemini vurgulayıp onları daha çarpıcı hâle getirecekmiş gibi dikkatle yazılmıştı. Kâğıt hafifti ama dokusundaki pürüzsüzlükten yüksek kaliteli olduğu anlaşılıyordu. Kâğıdın sağ tarafı kuru ve lekesizdi ama sol tarafı, üzerindeki yazı hâlâ okunabilir olsa da kâğıdı yarı şeffaf yapan, kahverenginin farklı tonlarında lekelerle kaplıydı.

Okumaya başlamadan önce lavaboya gittim ve durdum. Kâğıt yere su damlatacak kadar ıslak değildi oysa. Neden

lavabonun yanında durmam gerektiğini düşündüğümü bilmiyordum. Belki de tezgâha hem kendimi hem aklımı korusun diye yaslanma ihtiyacı hissetmiştim.

Sevgili Seamus,
Bu işi kısa keseceğim çünkü kötü haberi verirken uzatmak sadece daha uzun süre canının yanmasına sebep olur.

Kira doğmadan bir sene önce Miranda hamile kalmıştı. Sana söylemedi. Başka bir bebek daha istemiyordu. Ağzından çıkan, yaşadığım süre boyunca asla unutamayacağım sözleri şöyleydi: "Seamus'a zaten iki bebek verdim, tekrar bu saçmalığı yaşayamam. Cuma günü izinde olacağım. Randevunu takvimime ekle ve ismini 'hasar kontrolü' yap." O toplantıdayken aldığım, randevu hatırlatması ile ilgili mesajı ilettiğimde bana verdiği arsız cevaptı bu. Çocuğu aldırmak için gideceği kliniğin ismini biliyordum çünkü birkaç sene önce protesto gösterilerine şiddet karıştığında bu kliğini haberlerde görmüştüm.
Çocuğu aldırdı ve arkasından gelen hafta sonunu Malibu'da bir kaplıca otelinde geçirdi. Sana nasıl bir yalan söylediği hakkındaysa hiçbir fikrim yok.

Üzgünüm,
J.

Haberler beni sarstı diyemezdim çünkü sarsılmak için önce bir şey hissetmeniz gerekirdi. Ve ben hiçbir şey his-

setmiyordum. Damarlarımda kanım durmuş gibiydi. Kalbim daha fazla çalışmaya gerek kalmadığına karar verip atışlarını azalttı. Beynimdeki bütün sinirler, bir saniyeden de kısa bir süre içinde düşünme ve aksiyona geçmeyi imkânsızlaştıracak bir boykota başladı.

Hiçlik.

Hiçlik yavaş yavaş değişti ve bir duygu barajı kurdu.

Sanki tüm bedenim ve zihnim aldığım haberle sarsıntı geçirmiş gibiydi. Şaşkınlık ve ihanet birbirine giriyordu. Ben ise, şok uygulanarak değiştirilmiş bir bilinçle Miranda'nın yaptıklarını değerlendirmek zorunda kalmıştım şimdi. Onunla ilgili düşüncelerimde doğru ve yanlış gün gibi ortadaydı. Ona karşı verdiğim tepkilerde ise doğru ve yanlış zehirleyici bir şekilde bulanıyordu. İntikam almaktan daha çok istediğim bir şey yoktu esasında. En çok arzuladığım şey, çocuklarımın geleceğini çaldığı için Miranda'nın yaşam hakkını elinden almaktı.

İçimde alev alev yanan nefret yüzünden nefes almakta zorlanıyordum. Klostrofobim varmış gibi hissettim. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Dışarıdaki hava içeriye nazaran daha serindi ama bu duygularımı rahatlatamadı. Tüm bu olanlar fazla geliyordu, içimi kemirdiklerini hissediyordum. İçimi bomboş bir kabulleniş hâline geçirinceye kadar tıka basa yiyecekti.

Paniklemeye başlamıştım ve konuşmak istediğim tek kişi Faith'ti. Eğer hâlâ beni bir özel dedektifle izliyorsa Miranda'nın da canı cehennemeydi. "Canın cehenneme!" diye bağırdım merdivenlerden inerken. Son basamakta bir kere daha "Canın cehenneme!" diye haykırdım.

Faith'in kapısını çaldım. Hem bu geç saatte etrafta başka hiçbir ses olmamasından, hem de sinirli ve ağır elim yüzünden kapıyı çaldığımda çok ses çıktı.

"Artık burada yaşamıyor." Ses usul, silik ama yakından geliyordu.

Hem de öyle yakından geliyordu ki yalnız olduğumu sandığım için bu sesle yerimden zıpladım. Sesin sahibi daire birdeki kadın, Hope idi. Ve sonra söylediği şeyi idrak ettim. "Ne?" diyerek söylediğini tek bir ifadeyle hem sorguladım hem de inkâr ettim.

"Faith, burada yaşayan kız... Birkaç gün önce gitti." Sesi birazcık üzgündü ama kelimelerin çoğunu Faith ile bir ilgisi yokmuş gibi ya da her şeyi derinlerde gömülü tuttuğunu düşündürecek şekilde söylemişti.

Açık ön kapısının önünde yerde oturmuş, sigara içiyordu. Ona doğru yürür gibi oldum ve hemen durdum. Onunla ilk ve tek konuşmamızda ne kadar ürkek olduğunu hatırlamıştım. "Nereye gitti?" diye sordum.

Omuzlarını silkip sigarasından çirkin denebilecek bir nefes daha aldı; yanakları abartılı bir şekilde içe çekildi ve narin görüntüsü yüzünden hassas kemik yapısının üzerine gerilmiş bir deri parçası gibi göründü.

"Sana gideceğini söylemiş miydi?" Bazı kelimeleri tonlayışım onlara suçlayıcı bir anlam yüklemişti, kendisine söylenen şeyin doğruluğundan şüphe duyan hazırcevap bir ergen gibi hissettim.

Bu tonlama onun tavrını değiştirmemişti oysa. Normalden daha az utangaç ya da cana yakın değildi. Sigarasından, sanki içmesi ölüm kalım meselesiymiş gibi bir nefes daha çekerken evet anlamında başını salladı.

Sessiz cevabı sinirlerimi bozdu ve başımı ona inanamayarak salladım, merdivenlerden çıkmak üzere arkamı döndüm.

Ben birkaç adım attıktan sonra konuşmaya başladı.

"Bayan Lipokowski hariç konuştuğum tek kişiydi. Faith," diye ekledi sanki açıklamaya gerek varmış gibi. "Tek arkadaşım..."

Belki bu kadar kafadan çatlak olmasaydın ve evinden biraz daha sık çıksaydın insanlar da seninle konuşurdu, demek üzereydim ki içimdeki öfkeyle hareket ediyor olduğumu fark ettim. Bu acımasızca olurdu. Ben de onun yerine, "Evet, Faith özeldi," dedim.

Bana katılmadı, karşı da çıkmadı. Sadece ölü gözlerle yüzüme baktı ve "Sokağın sonundaki bakkala gitmem lazım. Sen de gelmek ister misin?" diye sordu. Bunu öyle bir tavırla söyledi ki eğer hayır dersem hayal kırıklığına uğramayacağını ya da evet dersem sevinmeyeceğini biliyordum, iki cevap da onda tarafsız bir tepki yaratacaktı.

Bu da evet dememdeki sebeplerden biriydi. Hiç baskı olmaması... Ötekisi ise evde bira kalmamış olmasıydı. Yanımda anahtarlarım ve param var mı diye cebime baktıktan sonra başımı evet anlamında salladım.

Tek bir söz söylemeden kapıdan içeri girdi, ayaklarına yırtık pırtık, kirli bir çift parmak arası terlik geçirdi ve yerden cüzdanını aldı. Yerde cüzdanının ve bir yığın postanın yanında bir anahtarlıkta duran anahtarlarını almadığını fark ettim.

Kapıyı kapatmak üzere çekiyorken "Anahtarlarını alman gerekmiyor mu?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı sakince.

"Ama kapıda kalacaksın," diye uyardım. Bir çocukla konuşuyor gibi hissediyordum.

Kafasını hayır anlamında salladı. "Kapımı hiç kilitlemem. Çalınacak bir şeyim yok."

Bu mantığa karşı çıkıp onunla tartışmak istiyordum.

Bu küçük, kırsal kesimde bir kasaba değildi, sürekli suç işleniyordu; ama karşımda yetişkin bir kadın olduğu için bunu yapmadım. Onunla konuştukça zihinsel durumu ve kapasitesi hakkında daha da kararsızlaşıyordum. Sosyal olarak garip bir kadındı. İnsanlardan kaçıyor olduğu barizdi ama neden böyle davrandığını bilmiyordum. Onunla olmak beni huzursuz etse de tek başıma eve gidersem delirecekmişim gibi hissediyordum. Ve işte böylece gecenin saat ikisinde deli komşumla alışverişe gittim.

Sessizlik içinde yürüdük. Benim tempomda yavaşça yürüyordu. Bundan dolayı minnettardım ve ona da öyle söyledim.

Yorumumu duymamış gibiydi, hiçbir tepki vermedi. Ben de vermesini ummamıştım zaten.

Bakkala girdiğimizde en ucuz biradan altılı bir paket ve bir çubuk kuru et aldım. Hope'a onu dışarda bekleyeceğimi ama acele etmesine gerek olmadığını, zamanımın olduğunu söyleyip dışarı çıktım.

Onun da işi pek uzun sürmedi, en fazla beş dakika geçti; sonra elindeki dört poşet torbayla dışarıya çıktı. Poşetlerin ağırlığı eşit olamayacak şekilde dağıtılmıştı ve sanki üzerinde bir yükle ilerleyen bir topalmış gibi yürürken dengesini bozuyordu.

"Dur sana yardım edeyim," dedim.

Hiç tereddüt etmeden poşetlerden birini bana uzattı. İçi konserve yemeklerle doluydu; çorba, sosis, kuru fasulye. Poşeti aldım ve kendi poşetimin yanına ekledim.

Yürümeye başladığımızda diğer poşetlerine baktım: Sigara, cips, mısır gevreği, ekmek ve süt. Bakkaldan yemeklerini alıyordu. Nedenini anlayamadığım bir şekilde üzdü bu beni. Sanki diğer insanların yaptığı şeyi yapma-

ması bir şekilde onu engelliyor, dengeli bir hayat yaşaması için seçeneklerini kısıtlıyordu. Aldıklarının pek de sağlıklı olmadığını söylemeye bile gerek yoktu. Ve sonra kendi poşetime bakıp kendi akşam yemeğimi düşündüm ve tüm yargılarımı geri aldım.

"Sıkça buradan mı alışveriş yaparsın?" diye sordum. Havadan sudan konuşmaya çalışıyordum ve onunla gerçek bir konuşmaya dönebilecek tek şeyin havadan sudan konuşmak olduğunu sezer gibiydim.

Sanki bu yolculuk bütün dikkatini gerektiriyormuş gibi direkt önüne bakıyordu ve gözlerini gittiği yönden ayırmadan cevap verdi: "Her cumartesi ve çarşamba gecesi saat ikide."

"Neden gecenin bir yarısı gidiyorsun ki?"

"Daha az insan var. Herkes uyuyor," dedi bir gerçeği ifade edercesine.

Yürüyüş boyunca konuşmadık. Bu benim için biraz rahatsız ediciydi ama o bunu pek de kafasına takıyor gibi görünmüyordu. Kapıda poşetini uzattım. Alırken başını salladı ve tek bir kelime etmeden kapısını kapadı.

Kafam karman çormandı. Bu gecenin saçma sapan olaylarıyla zihnim bitkin düşmüştü. Eve döndüğümde birayı dolaba, kuru eti tezgâha koydum ve yatağa geçtim. Olayları daha fazla analiz edemeden uyumuştum bile.

Çünkü ertesi gün zinde bir akla ihtiyacım vardı.

Cehennemin Merkez Üssü

Faith

Şu An

Bir daha bunu asla yapmayacağıma yemin etmiştim.

Asla geri dönmeyecektim.

Asla.

Asla 'asla' dememeliydim.

Ciğerlerim âdeta sözümü tutmadığım için beni cezalandırıyordu, nefesim kısa ve çabuktu. Korkunun yarattığı basınç yeterli hava almamı engelliyordu. California'dan beri hiç panik atak yaşamamıştım. Ve şimdi bu atakların coğrafyayla bağlantılı olduğuna ikna oldum. Kansas City cehennemin merkez üssüydü.

Bacaklarım otobüse uygun adım ilerleyen askerler gibi yürüdü, görevlerini tamamlamaya kararlıydılar. Arkaya yakın bir yere oturana kadar göğsümde hissettiğim ağrı büyümüştü. Ağrı, elimin arkasıyla üzerine bastırıp rahatlamak için dua ettiğim o kritik noktaya çoktan ulaşmıştı bile. Tıka basa dolu çantamı kucağıma koydum. Boşta

kalan kolumla çantayı göğsüme iyice bastırarak sarıldım, yüzümü sert kanaviçeye gömdüm ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim. Etrafımda oturan insanların bu yıkılışımı görmezden gelmelerini ve burada sessizce bunu yaşamama izin vermelerini diliyordum.

Öyle yaptılar.

Bu hücum ne zaman sonra azaldı ve rahatladı, bilmiyordum ama nihayet bittiğinde yorgunluktan bitap düşmüştüm. Sonraki birkaç yüz kilometre boyunca uyumuşum. Bilincim kapalıyken gidiyor olmamı sevdiğime karar verdim, her uyandığımda zaman çizgisindeki bir bükülmeyle düşmanıma daha da yakın bir konumda oluyordum.

Otobüs Kansas City otogarına girdiğinde vücudumda ağrılar hissettim. Bütün kaslarım yol boyunca değiştirmediğim gergin duruşumu protesto ediyordu âdeta. Uyuduğumda bile rahatlayamamıştım. Herkesin otobüsten inmesini bekledim ve ancak en son çağrıyla ayağa kalkabildim. Bacaklarım beni bir militan sorumluluğuyla taşıyordu ve bir an ya uzun süre oturmaktan bacaklarımda kanım pıhtılaşmışsa diye düşündüm. Bu, otobüsten inmemek için iyi bir bahane olabilirdi.

Tabii ki kanım pıhtılaşmamıştı.

Sadece uyuşukluk vardı ki o da bir anda, sanki kan dolaşımına dâhil olup damarlarımın içinden geçmiş gibi, gövdemden ve bacaklarımdan ağrısız atıldı.

Kaldırıma bastığımda normalden daha sert hissettirdiğini düşündüm. Sessizce üfledim. Burada her şey daha az hoşgörülüydü, kaldırım bile. Hava sert ve soğuktu, keskinliği âdeta ciğerlerime batıyordu. Ben de bu saldırıyı bastırabilmek için zaten boynumda sarılı duran Bayan L.'nin şalını ağzımın üzerine kadar çektim.

Yıllardır aklımdan geçmemiş olan sosyal güvenlik memuru Claudette'ın numarasını çevirirken parmaklarım titriyordu.

"Efendim?" Sesi her zaman olduğu gibi hem bir telaş hem de rahatlama hissettirdi. Claudette'ı koruyucu meleğim olarak görürdüm çünkü beni o kurtarmıştı.

"Claudette, ben," tereddüt ederek durakladım çünkü eski ismimi yıllardır yüksek sesle söylememiştim, "Meg Groves." Bu kelimeler buruktu. Ağzımda bıraktıkları berbat tattan kurtulmak için tekrar tekrar yutkundum.

"Meg," dediğinde tonlaması her zamanki gibiydi, yatıştırıcı ve birazdan söyleyecekleri için ortamı hazırlayan bir ses... Tüm hayatını kriz yönetimi hâlinde geçirmişti ve belli ki hâlâ öyle yapıyordu. "Çok uzun zaman oldu, tatlım. Nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. Benim iyi olup olmadığım söz konusu olduğunda yalan söylemenin doğruya şekil vermeye çalışmaktan daha kolay olduğunu öğrenmiştim. Kimse *iyi değilim* gibi bir söz duymak istemezdi. Bu herkesi huzursuz ederdi ve sonra ya iyi olmadığım gerçeği üzerine konuşulması ya da bunun görmezden gelinmesi gerekirdi. Her iki seçenek de insanları zor durumda bırakıp kıvranmalarına neden olurdu. Ben de bu yüzden yalan söylerdim. *İyiyim. Ben her zaman iyiyim.* Derinlerde bir yerlerde çok büyük bir korku vardı ama yine de devam ettim. "California'daydım, Kansas City'yi ziyarete geldim. Bir motel odası bulmak için biraz geç oldu. Sadece bu geceliğine seninle kalabilir miyim diye soracaktım."

Durakladı ve bununla birlikte gözlerim doldu. Bu sessizlik sanırım hayır demekti.

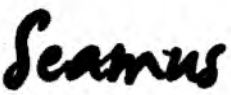
"Neyse, sorun değil. Seni aramamam gerekirdi."

Tam telefon bağlantısını sonlandıracak tuşa basıyordum ki kaçacağımı sezmiş gibi yüksek sesle konuştu. "Hayır! Hayır, tabii ki bu gece benimle kalabilirsin. Tereddüt için özür dilerim. Sanırım hâlâ sesini duyduğum için şoktayım. İyi bir şok ama yine de şok..."

Adresini verdi. Ben de telefonumda kullandığım bir ulaşım uygulaması aracılığıyla adresine ulaştım. Ben kendimi bildim bileli bu dairede yaşıyordu. Yıllar önce beni sığınmacı olarak kabul eden daire de buydu.

İçeri girip Claudette'ın açık kollarına kendimi bırakmak sinirlerimi yatıştırdı. Aynı görünüyordu, aralarda gümüş rengine dönüşen siyah saçları ve burnunun ucunda duran okuma gözlükleriyle eskisi gibiydi. Her zaman gözlüklerinin çarpıcı baykuş gözlerine keskin bir vurgu olduğunu düşünmüştüm. Minyon tipli ama yapılıydı. Claudette benim korunaklı bölgemdi. Bu şehirde bildiğim tek korunaklı yerdi hem de.

Zaman Her Şeyi Değiştirir, Sen Karşı Koysan Bile

Şu An

Justine'in mektubu kâğıdın kurumasıyla dalgalı ve sert bir hâl almıştı. Tıpkı içinde yazanlar gibi hassas bir kâğıttı bu.

Bugün uyanır uyanmaz mektubu tekrar okumuştum. Hepsinin sadece bir kâbus olduğunu ummuştum sanırım.

Öyle değildi.

Kaldı ki, okuduklarım gündüz gözüyle daha da can yakıcıydı.

Bir gece önce beni kuvvetli sinirle yiyip bitirmişti.

Bu sabah ise beni üzüntüyle yiyip bitirmişti. Miranda çocuğu aldırmasaydı neler olabileceğini düşünüp yas tutuyordum.

Neler olabilirdi...

Justine'in bir cevap beklemediğini biliyordum, hatta muhtemelen cevap vermememi umuyordu ama ona yazmam gerektiğini düşündüm.

Justine,

Teşekkür ederim. Bu haberleri kolayca kabul edebilmem mümkün değil, biliyorum ki senin için de paylaşmak kolay olmadı. Gerçeği Miranda'ya karşı hissettiğin sadakatin önünde tutabildiğin için teşekkürler. Gerçekten minnettarım.

Seamus

Çöpü karıştırıp zarfı buldum, karanlık ve nemli çöp kutusunun dibinde çürümekte olduğundan leş gibi kokuyordu. Üzerindeki adresi bir yere not alıp hemen çöpe geri attım. Adresi bir zarfın üstüne yazdım ve içine katlanmış hâlde mektubu yerleştirdim. Ertesi gün işe giderken postalayacaktım.

Telefonumda saate baktım, tam on biri geçmişti. Şarküteri açıktı, ben de Bayan Lipokowski, Faith ile ilgili işime yarayacak bir şey biliyor mudur diye bakmaya gittim.

Şarküteride öğlen yemeğini erkenden almaya gelenlerin kalabalığı vardı. Bir büyük boy etli sandviç aldım ve Bayan Lipokowski'ye öğleden sonra dükkânı kapatınca bana bir uğrayabilir mi diye sordum. Başı böylesine kalabalıkken zamanını almak istemediğimi söyledim. O da hemfikirdi.

Ve saat üçte kapımı çaldı. "Merhabalar, Seamus."

"Merhabalar, Bayan L. Sizi çok tutmayacağım, dinlenmek için eve geçtiğinizi biliyorum. Hope dün gece Faith'in gittiğini söyledi de."

Kaşlarını kaldırdı. "Hope seninle mi konuştu?"

Odaklanmak istediğim bilgi bu değildi ama önemli kısma geçebilelim hemen diye cevapladım. "Evet, birlikte markete gittik."

"Haa." Şaşkın görünüyordu.

"Faith taşındı mı?" diye sordum çünkü Hope'tan bu kadar konuşmak yeterdi.

"Kirası ay sonuna kadar ödendi ama geri gelip gelmeyeceğini bilmiyordu."

"Acaba nereye gittiğini söyledi mi? Ya da iletişim için bir adres bıraktı mı? Bilirsiniz yani, belki geri dönemezse diye."

"Bırakmadı. Bana uğradığında oldukça dalgın görünüyordu; sanki kafasında çoktan başka bir yere gitmiş gibi... Hâline üzüldüm. Kararlı bir genç kadındır ama verdiği bu karar yüreğine ağır geliyor gibiydi."

Bu duyduğum sözlerden hiçbiri Faith'in gidişiyle ilgili bana iyi hissettirmedi. Bana Faith'in gerçek annesini bulduğunu ve ona daha yakın olmak üzere taşındığını falan söyleyeceğini sanmıştım. Ya da onu tamamlayacak ve potansiyelini ortaya çıkaracak bir şehirde yeni bir iş bulduğunu. Bunların yerine olumsuzlukla matlaşmış bir belirsizlik içinde kalakalmıştım. Bu hoş değildi. "Peki. Eğer ondan haber alırsanız lütfen bana söyleyin."

Tatlı tatlı gülümsedi; bunu beni rahatlatmak için yapıyordu. "Söylerim, Seamus."

"Teşekkürler." Kelimeler minnet dolu değildi. Bana iyi haberlerle dönsün diye ona yalvarır gibi hissettim kendimi. Mümkün olduğu kadar kısa süre içinde hem de...

Başını söylediğimi kabul ederek salladı ve evine doğru yürümeye başladı. "İyi akşamlar."

Bayan Lipokowski gittikten sonra aklım tekrar Justine'in mektubuna takıldı. Evin içinde âdeta mevcudiyeti vardı, sanki evde başka biri daha varmış gibi hissettiriyordu. Mektubu almadım. Tekrar okumadım.

Okumama gerek de yoktu zaten. Mektubu kelimesi kelimesine ezberlemiştim.

Kalp kırıklığı yine yepyeni bir yoğunlukla bastırıyordu. Aylardır kalbim kırıktı. Önce boşanmayla kırılmıştı ki bunun muazzam olduğunu ve söz konusu yürek parçalamak olduğunda hiçbir şeyin bunu sollayamayacağını sanıyordum. Sonra Miranda çocuklarımı aldı. Bu, beni kuşatmış olan fırtınayı alıp tropik bir fırtınadan bir kasırgaya çevirdi. Bu son haberlerse kasırgaya bir de deprem dalgası eklemek gibiydi. Hem de kasırganın tam merkezine, devasa ve yıkıcı bir dalga...

Miranda böylesine önemli bir konuda bana danışmadan nasıl karar verebilmişti ki? Beni dâhil etmeden...

Çocuklarımdan her birini birer mucize olarak görmüştüm hep. Gerçekten de öylelerdi. Her çocuk bir mucizeydi. Tüm gebe kalma ve bebeğin rahimde büyümesi sürecinin nadir olan bir şey değil de bilimsel ve fizyolojik olduğunu anlıyordum. Oysa ortada bir bebek ve bir candan ayrı olarak var olan başka bir can yokken nasıl oluyor da dokuz ay sonra dünyaya minnacık bir insan yavrusu geliyordu, aklım almazdı. Hem algıda hem de dış görünüşünde bir benzeri olmayan bir insan... Daha önce yaşamış hiç kimseye benzemeyen bir insan... Bu mucizeviydi işte. Ayrıca bu minnacık bebekler daha siz onlarla tanışmadan, onlara dokunmadan, onları hissetmeden kalbinizi çalardı ve o ilk görüşünüzde, dokunuşunuzda, hissedişinizde daha önceden zaten var olan o sevgi patlar ve inanılmaz

güçlü, korumacı ve anaç bir şeye dönüşürdü. Dilimizde bunu tarif edecek bir kelime yoktu, oysa olmalıydı. Gerçi bu yeni kelime bile bu duyguyu tanımlamada yetersiz kalırdı çünkü bu yepyeni ve mini minnacık insanı ilk gördüğünüzde hissettiğiniz sevginin tarifi olamazdı. Bu öylesine ani ve yoğun bir sevgiydi ki insanın mantığı almazdı. Bebekler gibi... Mucizevi yani.

Ben her bir çocuğumun bir mucize olduğuna inanıyorken ortada beliriveren bu soru çok rahatsız ediciydi. Miranda neden Kira'yı tutmuştu öyleyse?

Soru, zihnimde dikkatimi çekebilecek kadar yükseldiğinde öylesine çirkin hâle geldi ki ona sadece sırtımı dönmek istedim. Çenesini kapatıp gitmesini ve bir daha asla dönmemesini söylemek istiyordum. Kira hayattaydı ve önemli olan tek şey buydu. Gerçeği çeşitlendiren ve içinde bir varsayım barındıran her soru işkence gibiydi. Hâlbuki sorunun cevabını öğrenmek istemesem de Miranda'ya her türlü soru ve suçlamayı kusup onu deliğinden çıkarılmış sırlarıyla cebelleşirken izlemek istiyordum. Kıvranışını izlemek istiyordum. Vicdanı onu kıvrandırmayacaktı çünkü vicdanı yoktu. Haklı ya da haksız olmasını önemsemeden kazanmakla övünürdü çünkü kazanmayı hak ettiğini düşünürdü. Sahip olduğu unvanlar, içinde kaynayan bir hastalıktı aslında. Bu hastalık onu yavaş yavaş şu anki şeytani hâline dönüştürmüştü.

Çocuklarımı geri almam gerekiyordu. Zaman her şeyi değiştirirdi, sen karşı koysan bile. Zaman kurnaz bir rakipti. İnsan ve çevre gibi diğer güçlerle birlik olup seni erozyon misali aşındırırdı.

Çocuklarım da aşınıyor ve değişiyordu. Yeni hayatlarında yer alan yeni unsurlar, çocuklarım tüm bunlarla savaşsa da onları etkilemekteydi.

Gün başına birkaç defa Miranda'nın evini aramaya başlamıştım artık. Genelde telefonu açan kişi hizmetçi olduğu için bana sinir olduğunu biliyordum. Oysa birbirimizin inatçılığına rağmen aynı zamanda tuhaf ve dirençli bir karşılıklı saygı hissi de vardı ki bu benim işime geliyordu. Çünkü genelde kazanıp çocuklarımla günde en az bir defa konuşabiliyordum. Miranda ve kocası çoğunlukla çok geç saatlere kadar çalışıyorlardı ve çoğu gece evde değillerdi. Telefona cevap verip durmaktansa çocuklarla konuşmama izin verip bunu Miranda'dan saklamak, adım gibi eminim ki hizmetçinin kolayına geliyordu. Çocuklar da hizmetçiyi seviyordu ve bu benim yüreğimi ferahlatıyordu. Çocuklarıma bakan kişi hizmetçiydi nihayetinde.

Dava açma çalışmalarına başlamalıydım artık. İstediğimi elde edebileyim diye karşı tarafa kötü adamı oynamak pek inandığım bir şey değildi ama konu çocuklarımın velayeti olunca bunu yapmak zorundaydım. Her şeyi belgelemeye başlamam gerekiyordu. Böylece bir not defteri aldım ve ilişkimizin en başından şu ana kadar Miranda ve ilişkimizle ilgili olan her şeyi not etmeye başladım. Bu saatlerce sürdü. Bitirdiğimde fiziksel olarak çaba sarf etmiş gibi ölesiye yorulmuştum. Ayrıca avukatlara davayı anlatıp fikirlerini soran ve davayı almalarını isteyen elektronik postalar da göndermeye başladım.

Çocuklarımı geri almam gerekiyordu.

Batman Melekleri

Faith

Şu An

Bir gece önce Claudette papatya çayı yaptı ve biraz uyumam gerektiği konusunda ısrar etti. Kanıma girip beni yatırdı ama uyku bir türlü gelmedi. Ayrıca onun evinde güvende hissetmeme rağmen huzursuzdum. Bir oyun planı oluşturmaya çalışıyordum ya da zaten olan bir tanenin içinden çıkmaya çalışıyordum. Düşüncelerimin dağılışı ve gittiği yön dakika dakika değişiyordu.

Mısır gevreği yiyip Claudette'in kahve makinesine su koymasını izleyerek küçük mutfakta oturuyordum. Sanki yapmak üzere olduğum şey mantığımı bulanıklaştırıyor gibi, düşüncelerim puslu ve dağınıktı.

"Nasıl oldun, Meg?" diye sordu Claudette makinenin sabah bağımlılığını demlemesini beklerken.

"İsmim artık Faith. Ve iyiyim." Bu benim, kendimi vermek üzere eğittiğim cevabımdı. *İyiyim. Ben her zaman iyiyim.*

Gülümsedi, belli ki cevabım üzerinde yeterince alıştırma yapmıştım ve artık inandırıcıydım. "Güzel. Faith is-

mini de beğendim, sana uyuyor. Seni Kansas City'ye ne getirdi böyle, Faith?"

Bu sabah beni rahatsız etmeye başlayan burun akıntım yüzünden burnumu çektim. Yolda hasta olmuştum anlaşılan. Olacağı da buydu zaten, otobüs kuru kuru öksürenler ve sümüklü burunlarla dolu bir mikrop yuvasıydı. Claudette'a ne kadarını anlatayım diye düşünüyordum. Benim hakkımda herkesten daha çok şey biliyordu. Sırlarımı da biliyordu. Ona karşı dürüst olmak zorundaydım. "Gerçek annemi arıyorum. Babam da olur. İkisinden birini aslında..." diye cevapladım belirsiz bir hava içinde.

Karşımdaki sandalyeye oturdu ve zeki gözleriyle pür dikkat bana bakmaya başladı. "Zamanı geldi yani?"

Başımı evet anlamında salladım ve burnumu çektim. "Kim olduğumu öğrenmem lazım. Bazı cevaplara ulaşana kadar da bunu yapamayacağımı düşünüyorum, anlarsın."

Başını beni onaylayarak salladı. Anlıyordu. "Sana benim de koruyucu ailelerle büyüdüğümü hiç söylemiş miydim?"

"Hayır, söylememiştin. O yüzden mi bu işi yapıyorsun?"

Düşünceli bir edayla gülümsedi fakat derinlerde bir yerlerde keder, cesareti kırmaya çalışıyor gibiydi. "Evet. Bu sisteme dâhil edildiğimde dokuz yaşındaydım. Gerçek anne babamı hatırlıyorum. Kim olduklarını biliyorum ama keşke bilmeseydim diyorum." Derin bir nefes aldı. "Koruyucu ailem benim kurtarıcımdı. Ben on sekizime basana kadar bana baktılar. Aramızda dolaşan süper kahramanların varlığına inanırım ben. Belki de cennetten gelme meleklerdir onlar. Ben bir Batman hayranıyım, o yüzden süper kahramana doğru yöneldim. Bu kahramanlar senin

benim gibi görünmek için üzerlerine deri geçirmişler ama müstesna yetenekleri var. Benim koruyucu ailem böyleydi mesela."

"Ne gibi yetenekler?"

"Başkaları tarafından görülmediğini, istenmediğini ve sevilmediğini düşünen birine özel hissettirme yeteneği. Koruyucu anne babam beni gördü. Beni istedi. Beni sevdi."

Aklıma Seamus geldi. Bana bu şekilde hissettiren, tanıdığım tek kişi oydu.

"Ve ben de ihtiyacı olan çocuklar için üstüme düşüne yapmak konusunda sorumlu hissettim kendimi: Başkaları tarafından görülmeyen, istenmeyen, sevilmeyen çocuklar için. Aynı zamanda bir çocuğun ihtiyaçlarını ona sağlamak konusunda yardımcı olmakta başarısız olursam böyle zorlanmamın sebebi de bu. Sende olduğu gibi..."

Ona katılmadığım için başımı salladım. "Bu senin hatan değildi, Claudette."

O başını sallarken gözlerinden sessizce yaşlar dökülüyordu. "Çok üzgünüm. Olanlar bana ne kadar kötü hissettiriyor, anlatamam. Hâlâ."

Bu konuyu konuşmak istemiyordum fakat olandan kendini sorumlu tutmasını da istemiyordum. "Claudette, o konu hakkında konuşmadığımı biliyorsun fakat yine de şunu söyleyeceğim. Sen bir Batman meleğisin. O ise şeytani bir piçti."

Başını salladı ve konuyu değiştirdi. "Gerçek anne babanın ismi bulunamadı, doğum belgen bile yoktu. Evlat edinmeyi gizlice halletmişler, hem de yoluna yordamına uymadan. Bulabildiğimiz tek bilgi annenin reşit olmadığıydı."

"Biliyorum. California'ya samanlıkta iğne bulacağımı ummaya çalışarak gitmiştim. Doğduğum hastanenin yakınında bir mahalleye yerleştim. Los Angeles sahiline yakın bir bölgede. Çok sayıda annenin yaşadığı, pek çok dükkânın olduğu sessiz bir yerdi ve kalabalıkları çeken geniş bir yürüme alanı vardı. Rahat ve sevimliydi. Aptalca olduğunu biliyorum ama onunla karşılaşayım diye dua ederdim." Ofladım. "Annem çoktan gitmiştir. Muhtemelen artık orada bile yaşamıyordur fakat yapabileceklerim içinde en az sancılı olanı buydu ve buradan kaçmam için bir fırsat verdi. Cehennemden yani."

"Peki, şimdi ne yapacaksın?"

"Trenton Groves ile görüşmem lazım. Beni doğduktan sonra evlatlık edinen onlardı. Belki gerçek annemle ilgili bir şeyler söyleyebilir."

Claudette yine pür dikkatti. "Buna hazır olduğuna emin misin? O canavarla yüzleşmek istediğine..."

Evet der gibi başımı salladım, ondan çok kendime söylercesine. "Yapmak zorundayım. İçimde gerçek anne babamı bulmada tek umudumun o olduğuna dair bir his var."

Tereddütle "Nerede o?" diye sordu. Bildiğimi, bilmeseydim burada olmayacağımı zaten biliyordu.

"Hapiste. Springfield'da, uyuşturucudan girdi. Onu izledim. Genellikle hapiste olduğu için kolay oldu bu."

"Ah. Sanırım buna şaşırmamalıyım."

Omzumu silktim. "Evet, ben de şaşırmamıştım. Pek dürüst bir vatandaş sayılmaz." Birkaç sene önce bana yaptıkları istismar ve ihmal için yargılandıkları duruşmanın metnini okumuştum. Düzgün insanlar küçük bir çocuğa öyle şeyler yapamazlardı.

"Seni ziyaretçi listesine eklettirmesini sağlaman ve ziyaret saati için randevu alman lazım," diye akıl verdi.

"Halledildi. Yarın sabah onda."

Gözleri bir noktaya sabitlendi. Bir şeye bakmıyordu, sadece düşünüyordu. "Ben seni götürürüm. Seninle gelirim hatta."

Gelsin diye dua ediyordum zaten ben de. Bunu yalnız başıma yapmak istemiyordum. "Emin misin?"

"Bu da benim hatamı düzeltmeye başlamam olsun," dedi ciddiyetle.

Sayfaları Yırtarak Alıp Bir Hırsız Misali Kaçıp Gitmek İstiyordum

Faith

Şu An

Bina soğuktu. Beton, demir, hatta tavandaki fazla sayıda aydınlatmanın beyaz ışığı bile sertti ve ürpertiyordu. Üzerimde hâlâ montum, şalım ve eldivenlerim olmasına rağmen tüylerim tüm bu kıyafetlerin altında diken diken oluyordu.

Claudette sol eliyle elimden tutmuştu ve sağ eliyle de çantasının askısıyla oynuyordu. Bu oynama, zamanı geçirmek için pasif bir çabaydı ve bu işlemin uyuşukluğuna sessizce karşı çıkıyordu.

"Faith Hepburn" diye bir gardiyan sesi inledi oturduğumuz odada. İki devasa el omuzlarımdan tutup beni ileri geri sallamış gibi sarsıldım. Etrafıma bakındım ve ışığın ısısını yerimi belli etsin diye üzerime ışık tutulmuşçasına hissettim.

Claudette bu yeni, resmî ismimi duyunca bir an tereddüt etti ama sonra ilk kalkan o oldu ve ben de onu takip ettim.

Güvenlikli kapıların ardındaki labirentlerden konuşmadan geçerek gardiyanın arkasından yürüdük ve iki tarafında da eski tip bir telefon olan sağlamlaştırılmış camın önüne oturduk. Karşımızdaki sandalye boştu ama sadece o an için.

Sonra bir bedenin turuncu tulumlu orta kısmı karşımızda belirdi. Yavaşça hareket ediyordu. Bu ya fiziksel rahatsızlığa ya inatçılığa ya da tembelliğe işaretti; gözlerine baktığımda hangisinin asıl neden olduğunu anlayabilecektim. Bileklerinde kelepçeler vardı ve ellerini parmakları birbirine geçmiş bir şekilde bir arada tutuyordu. Elleri kabaydı, boğumlarında nasırlar vardı, yılların kötü bakımı ve zorlamalarıyla eğri büğrü olmuştu. Kötü bir şekilde yapılmış dövmelerle doluydu.

Onun yüzüne bakmaya cesaretim yoktu ama sonunda büyük bir zahmetle sandalyeye oturabildiğinde gözlerimiz kilitlendi. Ve işte aynı anda bu üçü de gün gibi ortaya çıktı: Fiziksel rahatsızlık, inatçılık ve tembellik. Ayrıca tastamam aşağılık bir herif gibi görünüyordu.

Bana soğuk gözlerle kötü kötü baktı. Sanki yıllar önce canlılığını yitirmişler gibi koyu renkteydi gözleri. Kafası tıraşlıydı ve teni, yanakları hariç, soluktu. Yanaklarıysa kanlı canlıydı ama kesik kesik, haritadaki yollar gibi birbirinin arasından geçen kılcal damarlarla kaplıydı.

İkimiz de ahizeyi elimize aldık.

Konuşmuyordu.

Ben de boğazımı temizledim.

"Ne demeye geldin?" Sözleri kırıcıyı ve beni ürpertti.

Boğazımı tekrar temizledim.

Claudette ahizeyi elimden aldı. "Bay Groves, bu Meg Groves, yirmi iki sene önce evlat edindiğiniz kız. Evlatlık

alınması ve gerçek annesiyle ilgili size birkaç soru sormak istiyor."

Önce gözleri büyüdü ve arkasından gözlerini kısıp kötü kötü bakmaya devam etti. "Sana söyleyecek hiçbir şeyim yok." Tekrar Claudette'a dönmeden önce bana bir bakış fırlattı. "Bu küçük kaltak beni hapse düşürdü."

Claudette elimi sıktı. Hem yanımda olduğunu göstermek istiyordu hem de Groves'un kelime seçimine sinirlenmişti. "Bay Groves, suçlu bulunmanızın arkasında yatan koşullar bir çocuğun hatası değildi. Çok vaktinizi almak istemeyiz. Evlat edinmeyle ilgili herhangi bir detayı hatırlıyor musunuz?"

"Hayır," diye homurdandı.

"Hiçbir şey mi hatırlamıyorsunuz? Bir isim, bir adres, tarih..." diye zorladı Claudette.

"Hayır." Bunu söylerken bana gülümsüyordu. Ziyareti kabul ettiğinde benim kim olduğumu bilmiyordu. Madem artık kim olduğumu öğrenmişti, beni reddetmenin tadını çıkaracaktı.

"Peki ya eşiniz? Belki onun hafızası sizinkinden iyidir." diye sordu Claudette. Sakin kalmaya çalışıyordu fakat sorularındaki sabırsızlığı duyabiliyordum.

"Sanmam. Bu günlerde pek konuşkan sayılmaz," dedi.

"Neden?" diye sordu Claudette.

"Öldü çünkü. On sene kadar önce." Bunu duygusuzca, sanki eşinin ölümünden değil de dün akşam yemekte ne yediğinden bahsediyormuş gibi söylemişti.

Bu haber rahatsız ediciydi ve Claudette'i susturdu.

"Bitti mi?" Onun için bitmişti, orası netti.

"Bu konuyla ilgili bilgisi olabilecek başka biri var mı? Ailenizden biri mesela?" Bu, Claudette'ın yolculuğu su-

yun dibine batmaktan kurtarmak için son kez bir kanal açma çabasıydı.

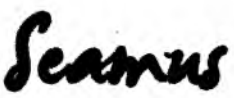
"Hayır. Anlaşmayı yaşlı kadın yaptı. Başka kimse yoktu. Yaşlı kadın da sırlarıyla mezara gitti." Ahizeyi bıraktı, ayağa kalktı ve gardiyanın onu odadan çıkarmasını bekledi.

Tam da bu şekilde, gidişini izledim. Hem de *benim* sırlarımla. Onları hatırlasa da hatırlamasa da sırlarım oradaydı. Sırlarımızı dürüstlükle saklamayacak insanlara en başında sır verilmemeliydi zaten. Daha önceden kimsenin beynini bir kitap gibi açıp okumaya başlamayı, bu anı bankasında cevaplar aramayı istememiştim. Şimdi kendi sayfalarımı yırtarak bir hırsız gibi kaçmak ve her bir kelimeyi ezberleyene değin onları tekrar tekrar doymak bilmeden okumak istiyordum. Her bir kelime *onun* olmaktan çıkıp *benim* oluncaya kadar... İşte istediğim buydu.

Ama her zaman istediğinizi alamazdınız.

Bunu ölesiye isteseniz de...

Kutsal Günler

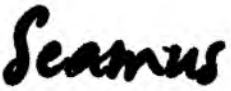

Şu An

Pek çok avukatla görüştüm. Çoğu şu anki velayet durumuna bağlı olarak beni savunmayı reddetti ve belgelerimin işe yaramaz olduğu suçlamasında bulundu. İşe yaramaz, benim verimsiz geçen zamana ve boş vermişliğe verdiğim isimdi oysa. İşe yaramaz, çocuklarım söz konusu olduğunda söylenemezdi. Şu anki durumumuz için de... Bu yüzden ben de davada çocuklarım için en iyisini sağlama ve hataları düzeltme potansiyeli gören bir avukat bulana kadar aramaya devam ettim. Bulduğum bu avukatın kelime dağarcığında işe yaramaz yoktu. Kanıtları bir araya getirerek gerçekten savaşmak için hazırlanıyor ve işlemlere ocak ayı civarında başlamayı planlıyordu. Şu andan itibaren bir ay içinde...

Takvimin günleri artık benim için kutsaldı. Her birini yepyeni bir kararlılıkla işaretliyordum. Her günü...

Beni İkinci Kez Kandıracaksan Siktir Git

Şu An

Yeni velayet düzenlemesine göre Noel tatili boyunca çocuklarım bende kalacaktı, arife günü onları alıp yılbaşında geri götürecektim.

Miranda'nın Şükran Günü gösterisinden sonra, çocukları yine kaçırmayacağına dair ona güvenemezdim.

İşte bu nedenle de Aralık'ın yirmi birinde olmamıza rağmen şu an arabamı ön kapılarının önüne çekiyordum.

Beni bir kere kandırırsan, bu benim hatamdır.

Beni ikinci kez kandıracaksan siktir git Miranda.

Bunu düşünerek gülümsüyorken numarayı çevirdim.

Hizmetçi telefonu üçüncü çalışında sanki telefona yetişmek için koşmuş gibi nefes nefese açtı. "Buckingham malikânesi."

"Lütfen Kai'ı verir misin?"

"Bekleyin," diye cevapladı ve telefonu sert bir zemine bıraktı.

Saniyeler içinde Kai telefonu aldı. "Baba?"

Her şeyimle gülümsüyordum çünkü sadece sesini kulaklarımla duymakla kalmıyor, önümde duran evin içinde olduğunu biliyordum. "Selam, dostum. Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii." Ne olduğunu anlayamamıştı. Normalde konuşmalarımız bu şekilde ilerlemezdi.

"Telefonu kapat, Rory ve Kira'yı da al ve dışardaki posta kutusuna git. Hepinize bir sürpriz gönderdim ve bu sabah ulaştırıldığından oldukça eminim."

"Önce birkaç dakika konuşsak olmaz mı?" diye sordu Kai, konuşmayı sonlandırmak için acele ettiğimi görerek biraz kırılmıştı.

"Söz veriyorum birkaç dakika sonra tekrar konuşacağız. Siz postaya baktıktan sonra tekrar arayacağım."

"Peki," dedi sesinden hayal kırıklığına uğradığını anlamıştım. Hediyeler, materyalist şeyler ona pek bir şey ifade etmezdi.

"Birazdan görüşmek üzere. Seni seviyorum."

"Ben de, baba."

Yaklaşık bir dakika olan o an sanki bir saat gibi geldi bana. Sonra kapı açılacak ve ben de çocuklarımı görebilecektim.

Benim çocuklarımı...

Bir elim girişteki kapının dekoratif demirine sıkıca sarılı, diğeriyse bastona sıkıca sarılı bir şekilde arabamın önünde bekliyordum. Çocuklarımın isimlerini çığlık çığlığa bağırmak istiyordum ama boğazım aşırı duygu hissiyle düğüm düğümdü. Onları görünce mutlu olacağımın farkındaydım tabii. Fakat böylesine kabıma sığmayacağımı hiç düşünmemiştim. Ayrılık, kalbi sevgiyle doldurur

derlerdi. Eksik söylemişler. Bundan çok, çok daha fazlasıydı. Bu sanki çocuklarımın doğum anlarına yeniden tanık olmak gibiydi. Onları gördüğümde ağzım açık kaldı. Son birkaç ay içinde öylesine büyümüşlerdi ki... Onlarsız geçen onca zamana yanmak istesem de yapamıyordum. Mutluluğum buna izin vermiyordu. Sadece şu anı yaşayabilirdim, geri kalan her detay boştu.

Beni henüz fark etmemişlerdi. Kai ve Rory tartışıyordu. Daha doğrusu Rory, Kai ile tartışıyor; Kai de ayaklarının altında değişen zemini izleyerek onu duymazdan geliyordu. Kira arkadan onları takip etmekteydi. Neredeyse öğlen olmasına rağmen, Kira'nın üzerinde hâlâ pijamaları vardı. Yorgun görünüyordu. Sonra Kira, benim orada durmuş onlara el salladığımı gördü ve kendimizi kaybettik. Muhtemelen en son bu sokağa gelişimden beri en çok gürültü işte bu an çıkıyordu. "Babacığım!" diye bağırdı Kira.

Onun çığlığım duyan Kai ve Rory durdu ve Kira koşarak yanlarından geçti. Kai ve Rory'nin ne olduğunu anlaması bir iki saniye sürdü, sonra onlar da Kira'nın peşinden koşarak çimlik alanı geçtiler.

Giriş kapısına ilk ulaşan Kai oldu ve kapıyı açabilmek için şifreyi girdi. Kapı yavaşça açılırken üçü birden dışarı çıkmaya çalışıyordu ve bunda pek başarılı olamadılar. Birkaç saniye sonrasında ise hepsi birden kollarımdaydı. Kira'nın kolları sağ bacağımda sarılı, Rory'ninkiler belimde, Kai ise göğüs hizamdaydı. Bunun nasıl bir his olduğunu neredeyse unutmuştum.

Kafamı kaldırdığımda, hizmetçinin bir görev havasıyla bize doğru yürüdüğünü gördüm fakat gülümsüyordu. "Sürprizlerle dolusunuz, Bay McIntyre."

Bunun ateşkes girişimi için uygun bir zaman olduğuna

karar verip ben de gülümsedim. "Merhaba, Rosa." Bu ona ismiyle ilk seslenişimdi. İsmini bilmemin tek sebebiyse çocukların sık sık ondan bahsetmesiydi tabii.

"Burada ne işiniz var?" diye sordu. Sesi geçen sefer olduğu gibi benimle zıtlaşan tonlamada değildi.

"Çocuklarımı görmem gerekiyordu."

"Onların da sizi görmesi gerekiyor," dedi. Bunu kabul etmesi işverenlerine ihanetmiş ve kimsenin bunu duymasını istemiyormuş gibi sessizce konuşmuştu.

Rosa yıllardır insanlara hizmet ediyor olmanın getirdiği usta hareketlerle bizi içeri aldı.

Miranda'yı cep telefonundan aradım. Cevap vermeyince mesaj bıraktım.

Rosa, Miranda'yı cep telefonundan aradı. Cevap vermeyince o da mesaj bıraktı.

Rosa öğlen yemeği hazırladı ve biz Miranda'nın hiddetini beklerken bizi besledi. Yaptığı yemeği, o daha Mexico'da küçücük bir kızken, annesinden öğrendiğini anlattı: Patates, soğan ve domatesler, ev yapımı tortillanın içinde servis edilmişti. Kira'nın bunu yediğini görünce şok oldum.

Rosa çocuklara karşı sertti ama onlarla olmaktan keyif aldığını gösteren bir tatlılığı da vardı. Bunu Rosa çocuklara bakarken gözlerinden anladım ama çocuklar bunun farkında değildi. Onlara düşkündü. Aralarında bir bağ kurulmuştu. Onlara karşı korumacıydı. Büyükanneleri olacak yaştaydı sanırım. Çocuklarımın yanında olduğu için mutlu oldum.

Saatler geçti ve önce Loren, hemen arkasından da Miranda eve geldi. Loren sayesinde Miranda çocukları bana planlanandan günler öncesinde verdi. Biz de çantaları-

nı topladık ve sadece bize ait bir Noel macerası için yola koyulduk. Nereye gideceğimizi henüz bilmiyordum, bir arada olduğumuz sürece nereye gideceğimiz umurumda değildi zaten.

Sefil, Defolu Sakarin Mutluluğu

Şu An

"Miranda, konuşmamız lazım," diye seslendi Loren yatak odamın kapalı kapısından. Saat oldukça geçti. Ayrı yatak odalarımız vardı. Bilmem kaç aydır aynı evde yaşıyor olmamıza rağmen yatak odasına adım atmama dahi izin vermiyordu.

Sesi ve söylediğini duyunca kalbim iki katı hızlı çarpmaya başladı. Özellikle beni bu kadar görmezden geliyorken bana gösterdiği bu kadarcık ilgi bile bende Pavlov'un köpeği tepkisi yaratıyordu. Bu sinirime dokunuyordu; fakat durum buydu işte. Bilinçli bir karşılık değildi bu. Arzu hissetmiyordum. İhtiyaç kaynaklı bir şey de değildi. Bu, benim yalnızlığımla başlayıp yine orada sonlanan, fizyolojik, zincirleme bir tepkimeydi.

Üzerimdeki örtüleri ittim ve yataktan çıkıp çıplaklığımı ipek bir sabahlıkla örttüm. Sabahlığım önden gevşekçe bağlanmıştı fakat onunla koridorda karşılaştığımızda iki yakası sıkı sıkıya bir araya gelmemişti henüz.

Bana baktığında iç çekti. Bu artık alıştığım o sinirli iç çekmelerden değildi. İçinde acıma ve üzüntü vardı ve onda bu duyguların olabileceğini hiç düşünmemiştim. "Girebilir miyim?" diyerek başıyla odamı işaret etti.

Yüreğim yapay bir heyecanla ezildi. "Bunu sormak zorunda kalman ne üzücü," diye mırıldanarak döndüm ve yatak odama yürüdüm. Arkamdan geldi. İkimiz de bu saçma sapan hâlimizin ağırlığıyla huzursuzduk. İki yetişkin, üç çocuk, bir hizmetçi: Hepimiz aynı devasa ve bölünmüş çatı altında başka hayatlar yaşıyorduk.

Yatağıma gittim, yastıkları düzelttim, onu baştan çıkarmaya çalışarak değil de biraz önceki rahat konumuma dönmeye çalışarak sabahlığımı sıyırdım ve yatağa girdim. Çeneme kadar çekilmiş örtüler ve örtülerin altında gizli her şeyle ona baktım. Köşedeki sallanan koltuğa oturmuştu. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor, Loren?" İsmini yıpratıcı bir ünlem işareti gibi tonlamıştım.

Ellerini birbirine kavuşturmuş, dirsekleri dizlerine dayalı hâlde karşıya bakarak oturuyordu. Üzerinde hâlâ takım elbisesinin pantolonu ve gömleği vardı ama kravatını çıkarıp gömleğinin üstten birkaç düğmesini açmıştı. "Böyle yürümüyor. Bunun farkındasın. Ben de farkındayım."

Ona katılarak başımı salladım. Böyle yürümüyordu. Eğer onu benim düşündüklerimi yapmaya zorlarsam her şeyin mükemmel olacağını sanmıştım.

Bu mükemmel değildi.

Mükemmel olmaktan çok uzaktı.

Sefil, defolu bir şeydi hatta.

"Depresyondasın," diye devam etti.

Cevap vermedim. Aylardır depresyon tedavisi için ilaç kullanmaktaydım. Bir işe yaramadılar.

"Yardıma ihtiyacın var." Odanın diğer tarafından gözlerine baktım. Yorgun görünüyorlardı. Hem uykusuzluktan hem de benim yokluğumdan.

Gülümsedim. Bu yapmacık hissettirdi, dudaklarımın kenarları yükselmeyi reddediyordu. "Her sabah uyandığımda altmış miligram *yardım* içiyorum. İçimi sakarin mutlulukların boş hayalleriyle kaplıyor. *Yardım* işi halledildi yani. *Teşekkürler.*" İğnelemem kötücül bir melankoliye karışmıştı.

"Bir işe yaramıyorlar. Doktorunla görüş," diye yakardı.

Küstahça başımı çevirdim. İlaçlarımdan konuşmak istemiyordum. Ben böylesine perişan bir dengesizlik yığınıyken bana baksın istemiyordum. Ben, bizden konuşmak istiyordum. Şu anda olmayan, hatta belki de hiç var olmamış 'biz'. "Beni seviyor musun?" Cevap vermedi. Ben de yüzüne bakıp onu kışkırttım, "Beni hiç sevdin mi, Loren? Her şey mahvolmadan önce..."

"Yalan söyleyip sana kendini iyi hissettirmemi mi istiyorsun yoksa gerçeği mi?" diye sordu. Cevabını çoktan biliyordum. Sözcükleri bir soru oluşturuyordu ama benim duyduğum tek şey 'hayır'dı.

Yalan söylesin istiyordum aslında. "Gerçeği istiyorum." Aklımdan *ne olursun yalan söyle* geçiyordu oysa.

Hiç tereddüt etmeden "Hayır," dedi.

Başımı olumlu anlamda salladım.

Üzgündü. Omuzlarının duruşundan bunu anlayabiliyordum. Bu itirafın ağırlığıyla omuzları çökmüştü. "Sen beni hiç sevdin mi?" diye sordu.

Yıllar önce sevmiştim. "Hayır," diye yalan söyledim ve sonra hemen gerçeği ekledim, "Evet."

Gözlerini yere çevirdi ve fısıldadı, "Biz ne yapıyoruz

böyle?" Odayı dolduran gecenin ve gerçeğin karanlığı bu soruyu varoluşsal bir hâle getiriyordu ve haklılığı beni boğuyordu.

İçimde inkâr yükselmekteydi. Başarısızlık içimde köpürdü, midemde başlayıp göğsümden yukarı doğru fokurdayarak çıktı ve boğazımı düğümledi. Gözyaşlarımı tutmaya çalışıyordum. Bundan sonra ne olacağını düşünerek korkuyordum. "Bilmiyorum."

"Her gün işe diye çıkıp nereye gidiyorsun?"

Bu şaşırtmacalı bir soruydu. Soruyu sorma şeklinden belliydi ama yine de yalan söyledim çünkü öyle yapmak istiyordum. "İşe gidiyorum."

Hem sakinleşmek hem de sabrını korumak için derin bir nefes aldı ve devam etti, "Bana gerçeği söyle lütfen, Miranda. Seni kovduğumdan beri hiç çalışmadın. Neden bir iş bulmuyorsun? Nereye gidiyorsun?"

"Gerçek mi?" Gerçeği mi duymak istiyor yoksa bunu sadece bana karşı mı kullanacak, emin olamıyordum. Birbirimizle oyun oynardık. Oysa bu konuşma farklıydı. Dürüstçe bir konuşmaydı bu seferki sanki. Normalde böyle konuşmadığımız için şüpheli yaklaşıyordum.

"Gerçek. Lütfen." Gerçekten bunu duymak istiyordu.

"Çarşıda, Hilton'da bir süitim var. Çalışmıyorum. Beni kimse işe almadı," diye itiraf ettim. "Öyle görünüyor ki senin İnsan Kaynakları Departmanın potansiyel işverenler aradığında benden pek övgüyle söz etmedi. Doğru olan buydu tabii ki de ama yine de ezici bir şey bu." Utanç dönemi artık bitmişti. Daha önceden çok sıkı bir işverenle çalışmıştım ama işte beni genel müdür yardımcısı pozisyonu için geri çevirmişlerdi. Bu mideme indirilmiş bir yumruk gibiydi. Özgüvenime de tabii. Genel müdür yardımcılığı

unvanının altında bir pozisyonu da kabul edilemez gördüğüm için vazgeçtim. Ve yalan söyledim. Yine.

"Tüm gün otel odasında ne yapıyorsun?" Loren bir işkolikti ve tüm günü otel odasında takılarak geçirme fikri anlaşılamayan bir şeymiş gibi şaşırmıştı. Eskiden ben de böyleydim.

Gözlerini inceledim. Hâlâ yorgun ve üzgün görünüyorlardı. Bana acıyan gözlerle bakmaktaydı. Eskiden salyalarımı akıtıp avımın üzerine atlamamı sağlayan bu gözler şu an bende sadece beyaz bayrağımı sallayıp vazgeçme isteği uyandırıyordu. Karman çorman olmuş sinirlerim boş ver deyip teklifsiz bir teslim oluşla çevrelenince, ben de doğru söylemeye karar verdim. Bu akşam artık yalansız olacaktı. "Tüm gün saçma sapan televizyon programları izliyorum, oda servisinden yiyecek söylüyorum, spor salonunda spor yapıyorum, masaj yaptırıyorum ve bekleme salonunun barından bulduğum adamlarla sevişiyorum." Omuz silktim. "Bilirsin işte, olağan şeyler." Şu sıralardaki olağan şeylerim asla teslim olacağımı düşünmediğim olağan şeylerdi oysa. Seattle'da geçirdiğim zaman, depresyon, başarısızlık ve reddedilmelerle beni eski Miranda ile kıyaslandığında tanınamayacak bir hâle dönüştürmüştü. O büyük planım ezilmiş, toz zerreciklerine dönüşmüştü. Artık gidip benim olanı ve benim olmayanı elde etmiyordum; sadece kendi yarattığım cehennemde hayatta kalmaya çalışıyordum.

İç çekti ve ellerini saçlarının arasında gezdirdi. Bu bir kızgınlık ifadesi mi yoksa acıma ifadesi mi anlayamamıştım. "Gerçekten mi?" Her ikisi de varmış gibi geliyordu sesi.

"*Gerçekten mi?*" Tonlamasıyla dalga geçtim. "Sana da yargılarına da lanet olsun, Loren. Senin dibin benden kara.

Bunu hazmet artık." İkimiz de kötü kararların sonuçlarını yaşıyorduk.

Başını salladı. "Senin ahlak anlayışın sarsılmış. Hem de öyle böyle değil," diye mırıldandı. "Fakat tanıdığım başka kimsede olmayan bir iş kafası var sende. Bunu boşa harcıyorsun. Sadece bunu söylemek istiyorum."

Karşı çıkmak istiyordum. Ortalığı karıştırmak istiyordum. Ama yalanlar artık canıma tak etmişti bu gece. Ben de, "Biliyorum," diye cevap verdim.

"O bana sunduğun, yasa dışı aktivitelerle dolu belgelerin uydurma olduğunu biliyorum. Her şeyin yalan olduğunun farkındayım. Beni tuzağa düşürmek için yarattığın yalanlar. Belgede sahtecilik. Ben hiçbir yasayı çiğnemedim, senin ahlak anlayışın bozuldu sadece." Kızgın değil gibiydi.

"Hâlâ da bozuk sanırım." Daha fazla yalan söylemeyecektim.

"Biz evli değiliz, Miranda. Nikâh resmi değildi. Sahte evlilik belgeleri çıkarsın diye bir adam tuttum. Nikâhı kıyan memur bir aktördü. Yüzüğün de camdan."

Bir kahkaha attım. Bu lanet karmaşadaki çelişkiyi görebildiğime şaşıyordum. Sonra ellerimi örtünün altından çıkarıp onu yavaş bir tempoyla alkışladım. "Şah mat, Loren. Kahretsin ki şah mat."

Beni dikkatle izliyordu fakat sözlerini tartmıyordu. Normaldeki netliği gitmiş, yerine daha önce hiç görmediğim çaresiz bir nüshası gelmişti. "Artık gitmen lazım, Miranda."

İşte o an gözyaşları dökülmeye başladı. Bu nihai bir reddedilmeydi oysa ben Loren'ı düşünmüyordum. Benim düşündüğüm Seamus'tu. Boşanma belgelerini aldığı gün

ne kadar incindiğini ve bana söylediği son sözleri düşünüyordum. *Seni hiçbir zaman benim sevdiğim gibi sevmeyecek.* Haklıydı. Hatta Loren beni hiç sevmemişti. Evinde yaşayıp onunla aylarca numaradan evli kaldıktan sonra ben de bunu biliyordum artık. Hak ettiğimi düşündüğüm için kovaladığım o kader, beni sadece ızdıraba sürüklemişti.

"Çocuklarının Seamus ile olması gerekiyor, Miranda. Geçen hafta onunla giderlerken nasıl mutlu olduklarını gördün. Yarın sabah Seamus onları buraya getirdiğinde ne kadar üzüleceklerini biliyorsun. Onları o kadar iyi tanımıyorum; fakat Seamus ile olduklarında farklılar. Yaşam sevinci ve mutlulukla parlıyorlar. Bu, her çocuğun hak ettiği bir şeydir. Çocukların burada bundan mahrum kalıyor. Onları kimse Seamus'un sevdiği gibi sevmiyor."

"Evet çünkü hiç kimse Seamus'un sevdiği gibi sevemez. O hassas, içten ve gözü kara sever. O bir azizdir," dedim yenilgi içinde. Sonra ona baktım ve daha fazla açık sözlü dürüstlük talep ettim. "Çocuklar Rosa'yı beni sevdiklerinden daha çok seviyorlar. Ben onların annesiyim. Beni kahrolası hizmetçiden daha fazla sevmeleri gerekmez miydi?"

Beni rahatlatmaya bile çalışmıyordu. "Genler sevgiyi, hatta hoşlanmayı bile garantilemez, zaman ve gayret garantiler."

Bu canımı acıttı. Benim hatamdı, farkındaydım ama yine de canımı acıttı. "Bu onun işi ama..."

"Karınlarının tok olduğundan emin olmak onun işi. Geceleri onlara kitap okumak ya da masal anlatmak ya da her gün eve geldiklerinde okulun nasıl geçtiğini sormak ya da iyi iş çıkardıklarında onları övmek hizmetçinin işi değil. O bir hizmetçi, ebeveyn değil. Ebeveynlik yapmak senin işin," dedi.

Bu konuşma bir an önce bitmesini istediğim uzun ve sefil bir yolculuk gibiydi fakat kaçamayacağımın farkındaydım. Araba hareket hâlindeyken dışarı atlamak kalıp buna katlanmaktan daha çok canımı yakardı. "Ebeveynlik yapmayı sevmiyorum. Bunda iyi değilim. Ebeveyn olan hep Seamus'tu." Beni anlamasını beklemiyordum, sadece beni dinleyen birini bulduğum için içimi döküyordum.

"Ben korkunç bir ebeveyn olurdum. Bu çok bariz." Başını aşağıda tutuyordu. Utanç omuzlarında bir yük gibiydi.

"Biz cennetten çıkma bir ikiliyiz, Loren. Neden yürütemedik?" Bunu sorarken cevabı zaten biliyordum ama onun cevabını duymak istiyordum.

"Sadece o kadarız, değil mi? Neredeyse aynı kişi sayılırız. Birbirimizi tamamlamıyoruz. Sen benim eksiklerimi dengeleyemiyorsun, ben de seninkileri... Çünkü ikimiz de aynı alanlarda yetersiziz. Biz duygusal olarak olgunlaşmamış ergenleriz ve ikimiz de bir başkasını sevme ve özen gösterme yeteneğinden yoksunuz. Bu evlilik bağını oluşturmayı bırak tek eşliliğe bile yetmiyor."

"Bu hep böyle mi olacak?"

Omzunu silkti. "Benim için mi? Muhtemelen. Ben yaşlıyım ve artık bazı şeyler oturmuş durumda. Hayatımı hep böyle yaşadım. Senin içinse öyle olmadığını umuyorum. Sen hâlâ gençsin. Önünde koca bir ömür var. Çocukların da küçük. Kocana geri dönmelisin. Bu ikinci baharda ona minnetini göstermelisin. O senin iyi yarındı. Git ve buna layık olmaya çalışmakla başla."

Sonunda savaş ganimetlerini kaybettiğimi söyleyebilirdim ama kaybetmek için öncesinde bir şey kazanmış olmanız gerekirdi. Yenmenin ne demek olduğunu bilmediğimi ve bu otuz küsur yaşımda, kazanmayı hiç tatmadığımı

düşündüm. Çünkü kurallarım çarpıktı. Bu kurallarla oynayan sadece bendim ki bu da kazandıklarımı hükümsüz kılıyordu. "Gitmek için ne kadar zamanım var?"

"İdeal olarak mı?" Sesinde umut duymak istemiştim ama yorgunluğu geri dönmüştü.

"Hayır, gerçekçi olanını istiyorum. İdeal olanı eminim ki şu dakikada gitmemi gerektirir ama yorgunum, yapamam." Yarı şaka yapıyor, yarı ciddiydim. Eğer içinden geleni yapmam gerekseydi banyoyu bile kullanamadan beni kapı dışarı edip arabama götüreceğinden adım gibi emindim.

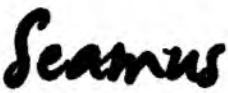
"Bir haftan var."

Küstah bir cevap vermek istedim ama onun yerine verdiği tarihi kabul ederek başımı salladım.

Ayağa kalkıp yanıma geldi ve beni başımdan öptü. "İyi geceler, Miranda."

Aramızda geçenleri ve daha yeni yollarımızı ayırdığımızı düşünürsek bu hareket yersiz gibi görünebilirdi ama yine aynı sebeplerden hareket tam yerine oturmuş ve mükemmel uymuştu. Kilisede vaaz veren bir papazın içtenliğiyle birbirimize güvensizlik ve yalancılık dağıtıyor olduğumuz gerçeğine rağmen, birbirimize âşık olmamamıza rağmen... Birbirimizi nefretle karışık da olsa gerçekten seviyorduk çünkü birbirimizi anlıyorduk. Benim çirkinliğim onunkini affediyor ve görmezden geliyordu ve onunki de beni. "İyi geceler, Loren."

Senin Çarpık Bakış Açına Popomu Bile Silmem

Şu An

Evin kapısını Loren açtı. Keşke Rosa açsaydı. Çocuklarımla onun önünde vedalaşmak istemiyordum. Yakında olması bana şunu anımsatıyordu: O kazanan, ben kaybedendim. Ve şu an ne kadar çok kaybediyor olduğumu acıyla fark ediyordum. Çocuklarımı bırakıp çok uzağa gitmek zorundaydım. Kaybetmek aslında sadece kutu oyunlarına ve iddialara ait bir terim olmalıydı çünkü en sevdiğim insanları düşündükçe yüreğimin ne hâlde olduğunu açıklamaya yaklaşamazdı bile.

"Lütfen içeri gir," dedi kibarca. Onun her şeyi kibardı zaten. Bu zengin insanların iyi olduğu tek alandı: Kibar olmak. İkiyüzlülükle dolu olsa dahi kibarlık hep oradaydı.

"Sorun değil, çocuklarla burada vedalaşıp gitmeye hazır olduğumda onları içeri gönderirim," diye cevapladım.

Kapıdan uzaklaştı ama kapıyı açık bıraktı.

Kucaklaşmalar, öpücükler, gözyaşları doldu ortalık. Vedalaşmak bu sefer hepimiz için çok zordu.

Arabama döndüğümde kalbim kederle öylesine ağırlaşmıştı ki hareketlerimi yavaşlatıyordu. Üzerimde, sadece acının yaratabileceği bir miskinlik vardı. Arabanın kapısına elimi uzatana kadar düşüncelerimin içinde kaybolmuştum ve o anda birinin konuşmak için boğazını temizlediğini duydum.

Bu Loren'dı.

Bu onunla ilk yalnız kalışımdı. Aklıma milyon tane hakaret geldi ama hepsinin önüne geçen bir tanesini söyledim, "Sen aşağılık bir herifsin."

Kollarını bağladı ve sanki bu suçlamayı düşünüyormuş gibi kafasını yana yatırdı. "Haksız sayılmazsın. Öyleyim."

Bunu beklemiyordum aslında ama yine de devam ettim, "Ailemi mahvettin."

Bir an bekleyip özür diledi: "Üzgünüm, Seamus." Bu özür bana zoraki söylenmiş ve hissiz gelmeliydi. Öyle olmadı oysa.

Samimiyeti öfkemi daha da artırdı. Parmaklarımı birbirine geçirdim ve ellerimi beni bu durumdan, Loran'dan, Miranda'dan, acıdan korusun diye gözlerimin üstüne kapattım. "Sevdiğin her şeyi kaybetmenin nasıl bir duygu olduğu hakkında herhangi bir fikrin var mı?" diye bağırdım. Cevap vermedi. Ben de ona saldırmayayım diye hâlâ ellerimin arkasına saklanırken, bir cevap alma talebiyle tekrar bağırdım. "Var mı?"

"Hayır," dedi sessizce, sanki özür diler gibi.

Kafamı sallayarak ellerimi indirdim. "Tabii ki yok."

"Bakış açısı. Tek sıkıntı burada. Bakış açısı olumsuz pek çok şeyi olumluya ve pek çok olumlu şeyi olumsuza çevirir." Şifreli konuşuyor gibiydi.

Saçmalamalarını inceleyecek ne zamanım vardı ne de

sabrım. Arabamın kapısını açtım ve içeri girdim. Motoru çalıştırıp kapıyı çarparak kapattıktan sonra camı açtım. "Senin çarpık bakış açınla popomu bile silmem."

Ve böylece uzaklaştım. Eve varana kadar yemek ve benzin almak dışında hiç durmadım.

Yeni Bir Turta Yapmak

Şu An

Gidip benim üstü açılabilir iki kişilik arabamı, *beni*, devasa bir aile aracı, *biz* ile takas ettim. Satış görevlisine anahtarları verirken boğazım düğümlendi. Eğer kimliğim bir turta ise, işte o an dilimlere ayrılmıştı ve o yağcı satış elemanına üzerinde krema kaplı cömert bir porsiyon ikram edilmişti. Kahrolası pasta süsleriyle hem de... Turtamı paylaşmaktan hoşlanmadığımı fark ettim, özellikle de üzerinde bu kadar çok krema ve pasta süsü varken. Çünkü bir kere gitti mi, gitti demekti. Sonra yeni bir turta yapmam gerekecekti. Yeni bir ben yapmam gerekecekti yani. *Piç kurusu.* Beni değişimden, gelişimden daha çok korkutan bir şey yoktu. Değişimin kapıda olduğunu görebiliyordum. Bir şekilde buna hazırlıklı olduğumu düşünmüştüm. Değildim oysa. Felç olmuş gibiydim. Küçük bir cam parçasının üzerine yerleştirilip, tüm dünya ile birlikte ben de kendimi inceleyebileyim diye mercek altına konmuş

gibi hissediyordum. Gördüğüm şeyden zaten hoşlanmıyordum. Ben de başımı çevirdim.

Kıyafet dolu valizleri ve çocukları topladım; bu sabah Loren'ın mülküne veda ettik. Ben yaşayacak kalıcı bir yer bulduğumda eşyalarımızın kalanı da kargo ile gönderilecekti. Şaşırtıcı olan şey şu ki tüm bu değişime karşı olan negatif tutumum düşünüldüğünde ayrılmamız çok daha sarsıcı olur sanmıştım. Belki de doktorun birkaç gün önce yazdığı yeni ilaçlar işe yarıyordu. Loren hepimize sarıldı. Bu, ona yakışmadığını düşündüğüm, düşünceli bir hareketti. Aklımdan, eskiden yaşadığı bekâr hayata döneceği için öyle sersemlemiş ki kucaklaşmalar normalden de şenlikli oldu diye geçirdim. Kira'yı kollarında görmekse beni yıktı âdeta. Artık karanlığa gömülü yüreğimin bir yarısı gülümserken diğer yarısı yas tutuyordu. Böyle bir şeyin ilk, muhtemelen de son kez olacağı bir andı bu. Olabilecekler, olmuş olması gerekenler, doğrular, yanlışlar... Artık hepsi lanet olası, hem acı hem tatlı bir histi.

Üç saattir yoldaydık. Acil tuvalet molaları için iki, yemek için bir kere durmuştuk bile. Bu yolculuk benim için ölümcül olacaktı. İnsanı hemen tatmine ulaştıran uçakları, ağır çekimdeymişiz gibi hissettiren, saate altmış kilometreyle giden bir arabada sıkışıp kalma angaryasına tercih ederdim.

Saat beşte işim bitmişti ve bitkin bir şekilde parıltılı Marriott tabelasını takip ettim. Yumuşak bir yastık ve bir yatak için hayatımda hiç bu kadar sevinmemiştim.

Ben bir yatakta yattım, çocuklar da diğer yatağı paylaştılar. Kira'ya benim yatağımı paylaşmak ister mi diye sordum. Bu fikir zorlama ve garipti ki eminim Kira da böyle düşündü. Çocukların algıları benim bir zamanlar sandı-

ğımdan çok daha açıktı. Kira da erkek kardeşlerinin arasında uyumayı tercih etti. Ona suçlayamazdım. Kendilerini koruyan bir kurt sürüsüydü onlar. Bense bir yabancıydım.

Ertesi sabah herkes dinlenmiş ve California'ya gitmeye hazır hâlde uyandı. Hepimiz duş aldıktan sonra güzelce bir kahvaltı yaptık. Amacım, açlık coğrafya üzerindeki ilerlememizde frenleme yapmadan önce onları iki saatten fazla tok tutabilmek için iyice bir yemelerini sağlamaktı. Hepimiz krep siparişi verdik. Her şeyin bir sebepten ya da tanrı eliyle gerçekleştiğini düşünenlerden değildim fakat hepimizin uyum içinde aynı yemeği yiyor olmasının doğru yöne gitmekte olduğumuzu gösteren tesadüfi ama sembolik bir adım olduğunu düşünmeden edemedim. Ben de kendimi dışarıdan biri gibi değil de sürüden biri gibi hissetmiştim.

Birkaç saat araba kullandıktan sonra dikiz aynasına baktım. Kira ortada oturuyordu. Kai'ın kucağında yumak hâlinde toplanmış montunun üzerine kafasını yaslamış uyuyordu. Kai ve Rory, ikisi de uyanıktı ve arkaya dönmüş, pencerelerinden dışarı bakmaktaydılar. Bu ikisi, birbirinden farklıydılar. Öyle farklılardı ki sık sık tartışmaları kaçınılmaz olduğu hâlde birbirlerine karşı vahşi bir sevgi beslemekteydiler. Bu Seamus'tan çocuklara geçmiş bir sevgi yeteneğiydi ve diğer kişilik özelliklerinin arasında hoş bir tını oluşturuyordu.

Rory sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi, bakışlarını görüntüyü yansıtan küçük dikdörtgen cama kilitledi. Bu üçünün arasında en çok dediğim dedik olanı Rory idi ve hem konuşmaları hem de yaptıkları çok cesurdu. Bu özellik dokuz yaşında bir çocukta yıldırıcı olabiliyordu. Bir çocuk yüzünden gözüm korkmamalıydı

ama bakışları samimi, yargılayıcı ve yıkıcıydı. Bu benim de çoğu zaman kullandığım bir bakıştı, tabii samimi kısmını atarsanız. Kendi yansımamı görmek hoşuma gitmedi, hatta beni rahatsız etti.

"Bizi babama mı götürüyorsun, Miranda?" Rory boşanma işlemleri başlayıp ben Seattle'a taşındığımdan beri bana ismimle hitap etmekteydi. Bu söylediğinde öyle bir küçümseme vardı ki tek duyabildiğim 'kaltak' oldu.

İlk tepkim üstünlük kurabilmek için hayır demek oldu. Sonra tüm hayatımın tüten bir yığın saçmalık olduğunu anımsadım ve bir an duraksadıktan sonra sorusuna soruyla karşılık verdim. Çocuklarımla o zamana kadar herhangi bir konu üzerinde konuşmadığıma tanrı önünde yemin edebilirdim. Onları tanımıyordum. Diğerleri içeride iken ben sınırlarda yaşıyordum. İletişim kurmayı bir oyun gibi görürdüm ve ben oyunlarda iyiydim. Ayrıca bu lanet olası şehirlerarası yolda öldürecek çok saatimiz vardı. "Seamus ile yaşamayı mı tercih ederdiniz?"

"Evet," dedi çocuklar bir ağızdan. Kai'ın 'evet'i acıydı, sanki cevabının korunmasız ve elde edilemez olduğunu biliyor gibi. Rory'ninki hem *siktir git* hem de *tabii ki* karışımıydı.

"Neden?" diye sordum. Bu üç harfin sözel bir infaz yaratacağını biliyordum. Beni şişe dizip açık bir delikte pişireceklerdi. Asla eleştiriye mahal bırakamazdım. Nefesimi tuttum. Bekledim.

Önce Kai cevapladı. "Çünkü onu özlüyoruz. Ve onu seviyoruz." Bu onun doğasını açığa vuran kibar bir itiraftı.

Kai'a aynadan baktım. Sanki benim duygularımı incitmek istemiyormuş gibi yüzü yere dönüktü. Farkında olmadan uyumakta olan kız kardeşinin saçlarıyla oynamak-

taydı. Dilimin ucunda *Beni sevmiyor musunuz?* sözü vardı ama kendimi tuttum. Sevmediklerini zaten biliyordum. Bunu sorup onu doğru ve yalan arasında bir seçim yapmak zorunda bırakmak haksızlık olurdu. Şefkat dolu bir yürekle hareket ettiği için her ikisi de ona kendini berbat hissettirirdi. Normalde kırılganlığı bir av olarak görüp üzerine atlardım ama küçük Seamus'uma bakıyorken yapamadım. Onun yerine Rory'ye döndüm ve tekrar sordum, "Peki ya sen Rory? Neden?"

Rory o buz gibi bakışını yine üzerime dikti. İnsanların çekineceği bir adam olacağı şimdiden belli olduğu için gururlandım. "Kai'ın söylediğinin aynısı. Bir de seni sevmiyoruz." Açık sözlü ve kararlı... Tam on ikiden vuran bir cevap. Arkama dönüp sırtını sıvazlamak istedim.

Ta ki bahsettiği kişinin ben olduğunu hatırlayana kadar.

Ah! Bu çocuklara karşı hep ilgisiz olmuştum. Hayatımın genlerle bağlı bir parçasıydı onlar ama bu parçayı benim için başkaları yönetirdi. İstediğimde uzanabileceğim uzaklıkta tuttuğum ve gelişimini uzun vadeli bir proje gibi izlediğim bir parçaydı bu. Sonunda yetişkinliğe ulaştıklarında proje başarılı ise kendime pay çıkaracağım, başarılı olmazsa gelişimine dâhil olduğumu inkâr edeceğim bir parça. Kılı kırk yaran, sonuç odaklı bir sorumluluk ya da aynı şeyin eksikliği gibi... Tutkulu olmadığım konuları uygun bir şekilde takip etme yolumdu bu benim. İlgilenmediğim konuları... Bu konuyla amatörce ilgilenirsem ihtiyaç duyduğumda ellerimi yıkamam ya da daha uygun olacağını düşündüğümde sadece övgüleri almam daha kolay olurdu. Dışarıya verdiğim görüntü, ellerini kirletip işin içine dâhil olmakla geliştirilebileceği gibi seçici süslemelerle de kuvvetlendirilebilirdi. Püf nokta doğru şekilde

süslemekteydi. Rory'nin ise bununla işi olmazdı. Bunun için şu an onu hem seviyor hem de ondan nefret ediyordum. "Neyi seversiniz?" diye karşılık verdim. Daha fazla benden bahsedilsin istemiyordum.

Başını inanamayarak salladı. "Neden önemseyesin ki?" diye homurdandı.

"Ben basketbol severim," diye cevapladı Kai.

"Öyle mi?" dedim. Ve birden aydınlandım. "Seamus da basketbol oynardı."

"Babam eski evimizde yaşarken beni basketbol oynamak için parka götürürdü. Ve son evimizde arkada bir basket potası vardı, orada oynardık."

"Vay canına," diyebildim sadece. Bunu bilmiyordum.

Rory de katılmaya karar verdi. "Ben Harry Potter severim."

"Kitaplarını mı filmlerini mi?" Ne kitapları okumuş ne de filmleri izlemiştim fakat dünyada yaşayıp onları hiç duymamış olan da yoktu herhâlde.

"İkisini de..." Cevabı hem kısa hem de kırpılmıştı. Sinir zırhının altında heyecanını duyabiliyordum oysa.

Bu zamanın geçmesine yardımcı oluyor gibiydi ve ikisinin de benimle konuşuyor olması, ne yalan söyleyeyim, hoşuma gitmişti. Ben de soru sormaya devam ettim. "En sevdiğiniz renk ne?"

"Mavi," diye cevapladı Kai. Tanrım, Seamus'un minyatürüydü âdeta, mavi Seamus'un da en sevdiği renkti.

"Kırmızı," diye cevapladı Rory. Bu renk tam da onun gibi ateşliydi ve bu tam oturmuştu. Kırmızıyı ben de severdim.

"Seninki ne?" Kai'ın sorusunu beni gafil avladı. Bir çocuğun bana ilgi göstermesi kadar basit bir şey boğazımı

düğümledi. Hayatım boyunca karşılaştığım insanlardan pek çoğu benimle gerçekten ilgilenmemişti, büyükannem ve Seamus dışında. Kurumsal hayatımda insanlar ilgilenirdi ama ya altımda çalışanlar yalakalık yapmak için ya da üstümde çalışanlar iyi bir performans beklediği için bu böyleydi. Bunlardan hiçbiri kişisel değildi. Şu an olan kişiseldi oysa. İlk aklıma gelen Rory gibi kırmızı demek oldu ama sonra durup bir düşündüm. "Bilmiyorum. Sanırım değişiyor."

"Neden değişsin ki? Sadece bir tane olmalı. Gözlerini kapatıp en sevdiğin rengi düşündüğünde aklına ne geliyor?"

Araba kullandığım için tabii ki gözlerimi kapatamazdım ama aklımdaki diğer her şeyi bırakıp soruya odaklandım ve beliren ilk renk büyükannemin veranda basamaklarına diktiği ortancaların bir tonuydu. Bu bitkilere büyük bir ilgi ve adanmışlıkla bakardım. "Cezayir menekşesi."

"Bunu şu an uydurdun," diye karşı çıktı Rory. "Hiç Cezayir menekşesi diye bir renk duymadım ben."

"Morumsu bir mavinin açık bir tonudur bu. Büyükannemin bu renkte ortancaları vardı." Bu bilgiyi onlarla paylaşmak bir anda korkutucu bir hâle geldi. Onunla ilgili yüksek sesle düşünmezdim. Asla.

"Büyükannen nerede yaşıyor?" diye sordu Kai. "Onunla tanışabilir miyiz?"

Bu kelimeler beni ayakları altında ezecekti. Cevap vermek istemedim. Bir anda bu konuşmanın kontrolünün bende olmadığını fark ettim. Yaptığım her konuşmanın kontrolü bende olurdu oysa. Böyle olması gerekirdi.

Rory kardeşinin sorusuna cevap vermemi beklemeden hemen başka bir soru gönderdi. "İsmi ne, Miranda?" Ra-

hatsız olduğumu sezmişti ve ne olacağım görmek için bir sopayla dürtüyordu.

Otoriter ve tehditkâr konuşayım ki haddini bildireyim istedim. "Kira. İsmi Kira idi." Sözcüklerim öyle çıkmamıştı oysa. Onun yerine duygu yüklü çıkmışlardı. Öylesine duygu yüklüydüler ki, sadece yerde kıvrılsam, yenilgiyi kabul etsem ve birkaç saniye önce beni dürttüğü sopasıyla beni dövmesine izin versem de olurdu.

"Üzgünüm," dedi Kai yatıştırıcı bir tavırla.

Ve bu bir kafa karışıklığına sebep oldu; çünkü neden özür dilediğini bilmiyordum ve bu duyduğum, Seamus ile birlikteyken olayları yatıştırmak için Seamus'un sebepsiz yere özür dileyişi idi. Bu Kai'ın naifliği değildi, büyüklüğüydü.

"Neden üzgünsün?" Boş vermem gerekirdi ama sanırım o gün sadece sınırlarımı zorlamakla ilgili bir gündü.

"Öldüğü için üzgünüm." Aynı yatıştırıcı ton...

Ve aynı kafa karışıklığı geldi arkasından. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordum usulca. Cevap vermesin istiyordum.

"Çünkü 'İsmi Kira idi,' dedin. Hâlâ hayatta olsaydı 'İsmi Kira.' derdin." Açıklaması sanki bunu söylemek zorunda kaldığı için üzgünmüş gibi yumuşacıktı. Beni üzeceği için üzgündü yani. Ve hayatımda ilk kez onun annesi olduğum, benim akrabam olduğu için utanç duydum. Kendi bulunduğum noktadan değil, onun gördüğü açıdan dolayı... Çok daha iyisini hak ediyordu.

Pek çok farklı sebepten gözyaşları dökülmeye başladı. Sildim. Daha fazlası döküldü.

"Üzgünüm," diye tekrarladı ve bu sefer "anne," diye bitirdi. Yüreğim parçalandı. Bana en son anne demesi Se-

attle'a taşınmalarından da önceydi. Ve onun da öncesinde anne kelimesi sadece inanmadığı bir zorunlu hitap şekliydi. Belki aslında bunu kastetmiyordu ama benim duyduğum şey bir kabullenmeydi. Küçük tatlı bir oğlanın acımasız, şeytani bir kadını kabullenmesi...

Bundan sonraki birkaç saat boyunca Kai, Rory ve uykusundan yeni uyanmış Kira'ya büyükannemi ve beni anlattım: Annem öldükten sonra beni nasıl yetiştirdiğini, nerede yaşadığımızı, köpeğimizi, evimizi, okulumu, komşularımızı... Hepsini paylaştım. İyi dinleyicilerdi. Bir sürü soru sordular. Her bir soruyla ben de daha çok anı hatırlıyordum ve filtrem daralıyordu. Seamus'un yaşadığı bölgeye gelene kadar artık farklı hisseder hâldeydim. Sanki yüklerimden kurtulmuş ve kendimden bir parçamı çocuklarıma vermiş gibi, daha hafiftim. Verdiğim parçalar büyükannem ölmeden önce sahip olduğum ve o öldükten sonra kararan güzel parçalardı. Beni hayrete düşürense, çocukların bunu isteyip sonra yüzüme fırlatmayışları oldu.

Çocuklarım insan olmakta benden çok daha ustaydılar.

Daha önce kaldığımız otele gideriz diye planlamıştım. Çoktan rezervasyon yaptırmıştım. Oysa anlayamadığım bir şekilde otelin yerine Seamus'un evine gittik. Sanki onlara borçluymuşum, bu gece Seamus'u görmelilermiş gibi hissediyordum. Lanet olsun, içime ne girmişti bilmiyorum. Bu ilaçlar oldukça ciddi bir algı değiştirici vazifesi görüyor diye düşündüm. Ya da belki çocuklarla olmam bu hâle getirmişti beni. Kim bilir, belki de büyükannemle ilgili hatıralara demirlenmiş o yıkıcı suçluluk duyguları beni engellemeden, özgürce büyükannemden bahsetmemiz de bu hâle gelmeme neden olmuş olabilirdi.

Seamus yolda olduğumuzu bilmiyordu. Benim taşına-

cağımı da bilmiyordu. Hayatının sonsuza kadar değişeceğinden henüz haberi yoktu.

Saat tam dokuzda kapısını çaldık ve kapıyı Seamus açtı. Şokun sizi mutlu gösterebilme becerisi olan bir duygu olduğunu bilmezdim fakat Seamus'ta öyle görünüyordu. Gözleri direkt çocuklara döndü ve zaten o anda ona sarılmaya başlamış olan çocukları kucakladı. Daha kolları onlara değmeden önce çocuklar ona yapışmıştı bile.

Gözlerimi Seamus'un yüzünden alamadım. Bu muhtemelen son birkaç saati duygusallık ve özlem içinde geçirmemden kaynaklanıyordu fakat zamanda geri gitmiş gibi hissediyordum. Oldukça geriye hem de. Gözleri gözlerimle buluşsun diye bekliyordum. Güzel bir şeyler söylesin diye bekliyordum. Beni öpmesini bekliyordum.

Onu öpebilmek için her şeyimi verirdim.

Her şeyimi.

Oysa öyle bir şey olmayacaktı. Çünkü Seamus bir azizdi.

Ve ben de kaltaktım.

Bunu herkes biliyordu.

Ben dâhil...

"Burada ne yapıyorsunuz?" Sesim umut dolu çıkmıştı ki bu uzun bir zaman önce Miranda'ya göstermemem gerektiğini öğrendiğim bir şeydi; çünkü bunu bana karşı bir silah gibi kullanabilirdi. Beni kendi umudumla vururdu.

Kimse cevap vermedi. Onun yerine hepsi birden sanki

sihirli cevap Miranda'daymış gibi ona baktı. Bu mantıklıydı aslında, ne de olsa kontrol hep onda olurdu.

"Ben California'ya döndüm." Bu kelimeleri anlayabiliyordum tabii. Oysa yine de ne demek istediğini çözemedim.

Yine umudum kabardı. "Bu ne demek?" *Bana sadece çocuklarımı geri alacağımı söyle!* diye bağırmak istiyordum ama bekledim.

"Loren ve ben ayrıldık." *Loren'ı terk ettim* diyebilirdi, eğer durum öyle olsaydı tabii. Böbürlenmeye bayılırdı. Bu da demek oluyordu ki Loren onu şutlamıştı.

İşaret parmağımla onu gösterip katıla katıla gülmek istiyordum ama çocuklarımın böyle kindar bir gösteriye tanık olmasını istemedim. Onunla yalnız konuşmam gerekiyordu çünkü eğer benimle dalga geçiyorsa ve velayeti paylaşma niyeti yoksa hatta daha da iyisi, bana velayeti tamamen vermeyecekse üzerine atlayabilirdim. "Hey, neden gidip çantalarınızı almıyorsunuz? Bu gece odalarınızda kalacaksınız," dedim çocuklarıma. Bu gece için başka planları varsa da umurumda değildi. Önümde havucu sallayıp sonra da onu iki elimle kapmamamı bekleyemezdi.

Miranda'nın bu teklifime karşı çıkmaya fırsatı olmadan çocuklarım kapıdan çıkıp merdivenleri indi. Onlar geri dönmeden önce pek vaktim yoktu. Ben de en başta bağırmak istediğim şeye geri döndüm ama sessizce sordum, *"Bana sadece çocuklarımı geri alacağımı söyle."* Sesimin alçak olması tavrımın vahşiliğini azaltmıyordu. Bütün kartlarımı oynuyordum. Normalde Miranda ile oynarken bir kartı kolunuzda saklamanız gerekirdi ama ben öyle yapmamıştım. Kararlılık testi ya da sidik yarışına ayıracak zamanım yoktu. *Çocuklarımı geri istiyordum!*

Araba kapısının çarparak kapandığını duydum. Miranda dışarı, otoparka doğru baktı ve sonra bakışlarını bana çevirdi. "Çocuklar yattıktan sonra konuşabilir miyiz?"

Çocuklar yattıktan sonra konuşmamız Miranda'nın burada kalması demekti ve bunu kabul edemezdim. Oysa çocuklarımı geri alma şansı söz konusu ise her şeyi yapardım. İçeri girebilsin diye bir adım geri attım. "Peki. Çocuklar yattıktan sonra konuşuruz."

Eski kanepemize oturdu, abes bir görüntü oluştu. Gerçek ve rahatın üzerinde parlak ve sahte görünüyordu.

Çocuklar valizlerini eve kadar sürükledi, ben de odalarına taşımalarına yardım ettim. Biraz konuştuk. Onları sadece bir hafta önce görmüş olmama rağmen konuşacak çok şeyimiz vardı. Rory ve Kira artık esnemeye başladığında valizlerinden pijamalarını ve diş fırçalarını bulup çıkardık ve çocuklar yatmaya hazırlandılar. Onları kucaklayıp iyi geceler öpücüğü verdikten sonra kapılarını kapatıp koridora çıktım. Mutluluğum artık Miranda'nın elindeydi. Neredeyse iki saat önce oturduğu yerde hâlâ oturmaktaydı. Elinde bir şişe şarap vardı. Ya ben çocuklarımlayken markete gidip almıştı bunu ya da yanında getirmişti. Şişenin yarısı doluydu. Ayrıca ortalıkta bir bardak görünmüyordu, yani direkt şişeden içiyordu. Odaya girişimi izledi ve eliyle mindere vurarak yanına oturmamı istedi. "Otur." Sarhoş değildi. Her zaman alkolü benden daha kontrollü alırdı zaten.

Kanepenin diğer ucuna oturup aramızda olabilecek en büyük genişliği bıraktım.

"Bastonunu kullanmıyorsun," dedi sanki şaşırmış gibi.

Evet anlamında başımı salladım. "Ağrısız bir gün geçiriyorum. Günüm ağrısız olduğunda, evdeyken sürekli

baston kullanmıyorum. Kullanmamak bana özgür hissettiriyor. Uyuşukluğum şimdilik geçti; ağrı da sadece aşırı yorulduğumda artıyor." Sonra sustum çünkü gereğinden fazla şey paylaşıyordum. Bunlar umurunda değildi ve çok şey paylaşmak ona gerektiğinde kullanması için koz verirdi sadece.

Şişeyi bana doğru uzattı. "İç biraz, Seamus."

"Hayır." Onu reddetmek inanılmaz iyi hissettirdi, bu reddetme küçük ve önemsiz olsa bile.

Şişeyi geri çekti ve uzun bir yudum aldı. Gücenmiş gibi görünmüyordu. "Bana daha fazla kalacak demek ki."

Burada oturup onunla muhatap olmam gerektiğini fark edince içime bir acı doldu. İşte o zaman ayağa kalktım, mutfağa gidip bir tekila yuvarladım, hemen arkasından bir tane daha... Dolaptan aldığım iki bira ile geri döndüm, ikisi de kendim içindi.

"İlk çıkmaya başladığımızda bana nasıl da aşk mektupları yazardın, hatırlıyor musun?" Benimle konuşuyordu ama bana bakmıyordu. Gözleri karşıda bir yere sabitlenmişti ve hatıralarla sırlanmıştı.

Bunun hakkında konuşmayacaktım. Bunu dudaklarımdan önce zihnim söyledi. "Bunun hakkında konuşmayacağım."

Kafasını kanepenin minderlerine yerleştirerek yaslandı ve bana bakana kadar çevirdi. Alkol onu yumuşatmaya başlamıştı ve daha yakından baktığımda yüzünde yaşlanma izlerini gördüm. Gözlerinin kenarında ve alnında daha önce hiç görmediğim çizgiler vardı. "Neden?"

Cevaplamadan önce biramdan birkaç büyük yudum aldım, "Çünkü hiçbir anlamı yok. Çocuklarımdan konuşmamız gerekiyor."

Oturduğu yerde kaydı ve dizlerini bükerek ayaklarını yanına çekti. "Çocuklarımıza gelecektim zaten. Tüm bunlar bir aşk mektubuyla başladı." Kendini beğenmiş bir tavır bekliyordum ama öyle değildi, mantıklı bir şekilde ve dürüstçe konuşuyordu ki bu beni biraz korkuttu.

"Ve tüm bunlar bir nefret mektubuyla son buldu. Boşanma belgelerini diyorum." Bir yudum daha aldım ve şişenin ağzını ona doğru yöneltip ekledim. "Ah, bir de sen sırf kırık, bozuk olmadığı için başkasıyla yattın. Bunu da unutmayalım tabii."

Şarabından biraz daha içti. Sanki yudumlarımızı ve kelimelerimizi takas ediyorduk. "Hatalıydım. Çok fazla hata yaptım." Beni hâlâ ağırbaşlılığıyla ürkütüyordu.

"Kesinlikle yaptın." Bunu söylerken boynumdaki kasların gerildiğini duyuyordum. Çocuk aldırma konusunu kusmak istiyordum. İçimde bir şeyler öfkeyle titremekteydi. Bunu konuyu çocukların velayetini konuştuktan sonraki bir zamana saklamaya karar verdim.

Muhtemelen şokunu yenmek için birkaç kez gözlerini kırpıştırdı ama cevap vermedi.

Başımı çevirip ona baktım, gerçekten baktım ve tiksindim. Nasıl olur da bir kadın içten içe bu kadar çirkin olabilirdi? Daha fazla söyleyecek bir şey bulamıyordum çünkü aklımdan geçenlerin hepsi küfür, hakaret ve suçlamaydı ki bunlar hiçbir şeyi değiştirmeyecekti. Bu düşüncelerle başımı salladım ve dudaklarım benden izinsiz hareket etti. "Ne diyeceksin, Miranda?"

Gözyaşları dökülmeye başladı; sessiz, umut kırıcı bir duygu yolu oluştu yüzünde. Normalde asla ağlamazdı. Miranda her zaman güçlü ve duygusuz olmuştu. "Özür dilerim."

Sinirime hâkim olamadım. Sesim sert bir fısıltı hâlinde çıktı, "Özür dilemek hiçbir şeyi değiştirmiyor." Sessizce tartışıyor olmaktan nefret ettim. Bağırıp çağıran biri olmamdan değil ama bağırmak öfkemi atmam için bana bir şans verebilirdi. Sessiz olmaya çalışmak öfkemin yoğunluğunu azaltıyordu ve bu da işleri onun lehineymiş gibi gösteriyordu.

Başını salladı. "Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun, Seamus?"

Hayrete düşmüştüm. Ona inanamıyordum ve gülmek zorunda kaldım. "Hayır. Hayır, bildiğini pek sanmıyorum."

"Depresyon ilaçları kullanıyorum," dedi ne demek istediğini kanıtlamaya çalışarak.

Omuz silktim. "Beni mahvettin, Miranda. Yok ettin. Sana acımamı bekleme." Duraksadım "Ve kesinlikle sana anlayış göstermemi bekleme." Yeniden duraksadım, sonra da aniden sözel saldırıya başladım çünkü daha fazla bunu içimde tutamayacaktım, "Senin de verdiğin lanet olası kötü kararların da canı cehenneme."

Ağzımdan çıkan son hakarete kadar her şeyi sessizce sineye çekmişti ve hâlâ ağlamaktaydı. Burnunu çekti ve elinin arkasıyla akan burnunu sildi. "Eğer biliyor olsaydın bunları söyleyemezdin."

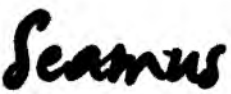
Onu bir saniye daha dinleyemeyecektim. Ayağa kalktım. "Buradan gitmen lazım. Evine git. Her neredeyse."

"Araba kullanamam," diye karşı çıktı.

Bunun farkındaydım zaten. "Taksi çağır. Çocuklarım burada ait oldukları yerde kalacak." Benimle tartışmasını beklemeden odama gittim, yastığımı ve örtümü kaptım ve çocukların odasının önünde yere yatıp üçkâğıtçılığı tutar

da çocukları gizlice götürmeye kalkarsa diye orada uyudum. Paranoyak gibi davrandığımın farkındaydım ama onları daha yeni almıştım. Tekrar kaybetmemin imkânı yoktu.

Bu Çirkinliği Hissetmekten Bıktım Usandım

Şu An

"Üzgünüm, babacığım." Sabaha bu sözlerle ve minik biz kızın çoraplı ayaklarıyla yanağıma basmasıyla uyandım.

Gözlerimi Kira'nın yüzümden birkaç santim uzaklıktaki tatlı yüzünün bulanık görüntüsüne açtım. "İyi misin, babacığım?"

Kırışık alnında ve çatılmış kaşlarındaki endişeyi görünce gülümsedim. "İyiyim, tatlım."

Kollarını boynuma sardı ve sıktı. "Koridorda yerde uyumamalısın."

Ben de kollarımla onu sardım. Vücudum söylediğini haklı çıkarıyordu. "Biliyorum, uyumamalıyım." Yerde uyumak için fazla yaşlıydım ve her yerim ağrımıştı.

"Tehlikeli bu." Sonra beni bıraktı. "Tuvalete gitmem lazım. Geri geleceğim. Birlikte çizgi film izleyebiliriz."

"Bu plan iyi oldu." Ve işte böyle, her şey eskiden olduğu hâline dönmüştü; olması gereken hâline...

Ta ki ben yastık ve örtüyü odama koyup mutfağa gidene kadar.

Miranda masada oturmuş kahvesini içiyor, simit yiyor ve gazetesini okuyordu. Sanki buraya aitmiş gibi. Üzerinde dün gecekinden farklı kıyafetler vardı ve çoktan güne başlamış gibi duruyordu. Uykusuz da idare edebilirdi o; gecede dört beş saat uyku ona yeterdi. Bunu hep kıskanmıştım. "Burada ne işin var?" Tekrar koridora çıkıp içeri geri girmeyi denemek istedim; bu görüntünün sadece bir yanılsama olduğunu umuyordum.

Simitinden bir ısırık aldı ve ağzı kapalı bir şekilde arkamdaki tezgâhı göstererek konuştu. "Kahvaltı."

Tezgâhın üzerinde içinde bir orduyu beslemeye yetecek kadar simit olan bir kutu, üç tüp aromalı krem peynir, altı şişe meyve suyu ve büyük boy kahve vardı. Daha önce kendisi dışında biri için yemek aldığını hiç hatırlamıyordum. Kahveyi kâğıt bardaktan bir kupaya döktüm ve mikrodalga fırına doğru yürürken, "Sana dün gece gitmeni söylediğimi sanıyorum," dedim.

Bir ısırık daha yuttu ve omzunu silkti. "Uyuyakaldım. Sonra gittim. Sonra geri geldim. Yemekle. Senin yemek seçimin korkunç çünkü."

Mikrodalgadaki düğmelere basarak savunma yaptım, "Yulaf ezmesi kolesterolü düşürüyor."

"Yulaf ezmesinden nefret ederim. Tadı ıslak tahta gibi."

Yulaf ezmesini sevmediğini biliyordum. Tadının ıslak tahta gibi olduğunu düşündüğünü de biliyordum. Umurumda değildi ama. Kafamı salladım ve "Neden yulaf ezmesinden konuşuyoruz, Miranda? Burada ne işin var?" diye tekrar sordum.

Simidiyle uğraşıyor, zaman kazanmaya çalışıyordu.

"Babacığım, bu neden... Anneciğim, burada ne işin var?" diye sordu Kira. Kafası karışmış gibi görünüyordu.

Bu karışıklığa Kira kendini kaptırmasın ve Miranda durumu daha da kötüleştirecek bir şey söylemesin diye hemen atladım. Ben de bu sorunun cevabını istiyordum. Oysa Kira'nın bunu duymasına gerek yoktu. "Simit, tatlım. Bir tane seç de üzerine krem peynir sürelim ve çizgi filmimizi izlerken oturma odasında yiyelim."

Dediklerimi yaptı ve kahvaltımızı alıp oturma odasına gittik, televizyonun karşısına oturduk. O çok özlediğim cumartesi sabahı rutinimizi uyguluyorduk.

"Adventure Time" çizgi filmini on beş yirmi dakika izledikten sonra Miranda da bize katıldı. Sessizce içeri girdi; bu hiç onun yapacağı bir şey değildi. Normalde gösterişli davranır ve ilgi odağı olmak için her şeyi yapardı. Bağdaş kurup yere oturdu. Kira onu izliyordu ama hiçbir şey söylemedi ve Miranda oturduktan sonra Kira yanağını koluma yaslayıp tüm dikkatini ekrana çevirdi.

Kai ve Rory de bize katılana kadar hepimiz rahatsız edici bir şekilde sessizdik. İkisi de simitlerini yemeye başladı. Rory'nin dudaklarına ve yanaklarına, az önce aldığı koca ısırıktan sonra yüzüne bir gülümseme çizecek şekilde krem peyniri bulaştı. "Burada ne işin var?" diye sordu ikisi birden. İçimden bir kahkaha atmak geldi. Nitekim hepimiz bir saatlik zaman dilimi içinde kelimesi kelimesine aynı soruyu sormuştuk.

Hepimiz Miranda'ya bakarak bir cevap bekliyorduk. "Kahvaltı," diye cevap verirken yanakları kızardı ve gözleri donuklaştı. Arkasından da kalkıp banyoya gitti.

Rory umursamaz bir tavırla omuz silkti ve kanepede Kira'nın yanına geçerken simitini hapır hupur yemeye devam etti.

Diğer bir taraftan, Kai üzülmüştü ve gelip yanıma oturdu. Onu bir kolumla sardım. O da başını omzuma yaslayıp simitini yemeye devam etti.

Beş dakika sonra Miranda geri geldi. Gözleri kıpkırmızıydı.

"Simit için teşekkürler, anne."

İşte Kai bana bir şey öğretmişti.

Merhametle ilgili...

Bağışlama üzerine...

Onu bağışlamaya henüz hazır değildim; yaralarım çok tazeydi. Bağışlamanın hiçbir zaman gerçekleşmeyebileceğini düşünüyordum. Oysa merhamet hepimizin göstermeye istekli olduğu bir şey olmalıydı. İnsanların bize davranış şekillerine tepki olarak onlara kötü davranmak dünyada çirkinliği büyütüp ölümsüzleştirmek demekti. İnsanlara iyi davranmaksa yüreklerimizi ve vicdanımızı çirkinlikten kurtarırdı. İlla ki değişmelerini beklemeye gerek yoktu. Bazı insanlar hiç değişmeyebilirdi zaten. Sürekli çirkinliği hissetmekten bıkmış usanmıştım.

Bazen bize neyin önemli olduğunu hatırlatmak görevi bir çocuğun masumiyetine düşerdi.

Miranda burnunu çekti ve cevap verdi, "Rica ederim, Kai."

Ben de böylece, en azından şu an itibariyle, Miranda ile ilişkimde nefret değil de tedbirin ön planda olacağına yemin ettim. Bunu yapmak için ondan hoşlanmam gerekmiyordu.

"Miranda, çöpü çıkarmama yardım eder misin?" Onunla konuşup neden hâlâ burada olduğunu anlamam gerekiyordu. En önemlisi de çocuklarımın planlarında nerede durduğuydu çünkü hâlâ kâğıt üzerinde tüm velayet onda görünmekteydi.

Mutfaktaki çöp kutusunun içinden sadece yarısı dolu çöpü çıkardım ve dışarı yürüdüm. Merdivenlerden aşağı inerken arkamdan geliyordu. Binanın arkasındaki büyük çöp kutusuna geldiğimizde tekrar sordum, "Burada ne işin var?"

Sonunda cevap verdi. Yani öyle sayılırdı. "California'da mı? Yoksa senin evinde mi?"

Çöp kutusunun kapağını kaldırdım ve poşeti içine attım. "İkisi de."

"California'da iş arıyorum ve bir ev bulmam lazım. Bu ikisini bulana kadar senin evinde kalabilirim diye umuyordum." Planlarını açıklarken gözünü bile kırpmadı. Kendine güveniyor gibi değildi. Umut dolu da değildi, belirsiz ve karamsardı. Bunları kaybedecek hiçbir şeyi olmadığı için söylüyor gibi hissettirdi.

Söylediklerinin her birinin etkisiyle küçük dilimi yutmuştum âdeta. Yaşamak için bir ev arıyor olmasını anlayabilirdim ama gerisi mantıklı değildi. "Zaten bir işin yok mu? Neden buradaki Marshall Industries ofislerine geçişini yaptırmıyorsun ki?"

Kaşlarını kaldırdı ve gururunu bir tarafa atıp cevap verdi.

"Çünkü aylar önce kovuldum." Ve ben daha tek kelime edemeden ekledi, "Sana yalan söyledim. Loren'a şantaj yaptım. Sonrasında da iş konusunda bana bir daha güvenmedi."

Gözlerimi kapatıp başımı sallamaya başladım. Kötü bir öğlen kuşağı televizyon programı gibiydi. "Bu evlendikten önce miydi sonra mı?"

"Önce."

Ona söylediklerini anlayamıyor gibi baktığımın farkın-

daydım ve gerçekten de anlamakta zorluk çekiyordum. "Ve o yine de seninle evlendi mi?"

Başını evet der gibi salladı önce, sonra sanki fikrini değiştirir gibi başını yana eğdi ve bir taraftan diğerine hayır anlamında sallamaya başladı. "Evet. Ve de hayır. Ben evlendik sanmıştım. Oysa hiç evlenmemişiz, belgeler sahteymiş."

"Aman Tanrım, siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız." Muhtemelen bunu söylememem gerekirdi ama haklıydım. Hem de sonuna kadar haklıydım.

"Lanet olası bir faciadan başka bir şey değiliz biz." Artık eminim ki bu konuda söyleyecek başka bir şeyi kalmadığı için omuz silkti. Lanet olası facia durumu özetliyordu.

Onun kasvetli aşk hayatından daha fazla konuşmak istemiyordum. "Çocuklarım burada kalsın istiyorum. Yarıyıl tatili bitti ve okullar tekrar pazartesi günü açılacak. Ben işe geç gider onları tekrar okula kaydettiririm."

"Ben de yapabilirim," diye teklifte bulundu.

"Gerçekten mi?" Sesim şüpheli ve alaycı çıkmıştı.

İç çekti ve bu cevap sinirini bozduğu için o eski küstah Miranda'dan küçük bir parça açığa çıktı. "Milyar dolarlık koca şirket zincirleri yürüttüm ben Seamus, biraz güven bana. Sıradan birkaç belgeyi doldurabilirim."

"Ne yapıyorsun, Miranda? Bu bir ebeveyn olma çabası mı? Bana şu anda gerçek yüzünü gösterdiğine, sonunda dünya üzerindeki en mükemmel çocuklara sahip olduğunu ve onların annesi olmanın bir ayrıcalık olduğunu fark ettiğine inanmayı ölesiye istiyorum." Artık neredeyse yalvarıyor olduğumun farkındaydım ama bunu çocuklarım için istiyordum. Onları seven bir anneleri olsun istiyordum. Benim hayatımda olup olmaması umurumda bile

değildi ama eğer çabalayacaksa onların hayatında olması lazımdı.

"Çabalıyorum, Seamus. Mükemmel değilim ve bu nasıl yapılır bilmiyorum ama çabalıyorum."

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, Miranda. Ya kendini tamamen buna ver ya da çık git. Bu yoga gibi deneyip sıkılınca bırakabileceğin bir şey değil. Bunlar hayatları boyunca annelerini beklemiş çocuklar. Onları düşün. Bir kerecik onları düşün. Sen bir annesin, bir kurban değil."

"Kendimi tamamen buna vereceğim," dedi.

Geçmişimiz yüzüme, *'Ona inanma! O bir yalancı!'* diye bağırdığı için tereddüt ettim. Fakat sonra Kai'ı hatırladım. Ve merhameti... Ve kahretsin ki daha kendimi ikna etmeme kalmadan dudaklarımdan dökülenler şunlar oldu: "İş ve kalacak yer ararken bir aylığına burada kalabilirsin. Kanepede yatacaksın, kimse senin için yatağından vazgeçecek değil. Dört hafta içinde bir şey bulamazsan, gidersin. Bir otel odasında mı kalırsın, sokak köşelerinde mi, orası beni ilgilendirmez. Çocuklarım okula gitmek için hafta içi günlerde burada kalacak. Hafta sonları velayeti paylaşma işini konuşacağız. Bu yeni düzenlemeyle ilgili avukatıma bilgi vereceğim. Ayrıca avukatların bu işi düzeltmek için ücretlerini de sen ödeyeceksin çünkü işleri karıştıran sendin. Ve Allah'ın her günü onların hayatlarının bir parçası olmak için çabalayacaksın. Beni duydun mu? Gerçekten... Çabalıyormuş gibi yaparak değil. Sabahları kalkınca onları sen okula götüreceksin ve dönüşte ben alacağım. Haftada birkaç akşam ödevlerini yapmalarına yardım edeceksin. Onlarla oyun oynayacaksın. Konuşacaksın. Haftada birkaç akşam yemek de yapabilirsin."

"Dışardan sipariş verebilir miyim? Ben yemek yapmam."

Onunla hiçbir şeyi yapmak kolay olmuyordu. Başımı salladım. "Umurumda bile değil. Masaya yemek konulacak. Bu sorumlulukla alakalı bir şey. Kimse seni yemek yapma yeteneklerinle yargılamayacak."

O da anladığını göstererek başını salladı.

Karşımda bir yetişkin değil de bir çocuk varmış gibi hissediyordum. "Bunları yapabilecek misin?"

"Evet, yapabilirim," diye cevapladı.

Tam olarak anlasın diye farklı bir şekilde tekrar sordum. "Bunu yapmak istiyor musun?"

Başını evet anlamında salladı.

Kahretsin.

Bunu kabul ettiğime inanamıyordum.

İçimden umarım yapabilir diye geçirdim.

Kahrolası Margarin Nerede?

Şu An

Çabalıyordum.

Gerçekten çabalıyordum.

Ama bu ev işi saçmalıkları kuşlar içindi.

Yemek yapmak ve bir şeyler pişirmek kolay olmalıydı. IQ puanım 155'ti ne de olsa. Yemek tarifini okuyup yönergeleri takip etmekten başka bir şey değildi bu.

Görünen o ki yönergeleri takip etmekte berbattım çünkü bu hafta yaptığım hiçbir şey yenebilir hâlde değildi. Çocuklar ve Seamus evde değilken yemek yapmayı deniyordum çünkü onlar başarısızlığımı görsün istemiyordum. Kanıtları arka taraftaki çöp kutusuna atıyor ve sonra dışarıdan yemek siparişi veriyordum.

Bugün, tekrar deneyecektim. Eğer kolayca vazgeçeceğimi düşünüyorsa Betty Crocker avcunu yalayabilirdi. Tarçınlı kek yapacaktım. Bunu Pinterest sitesinde görmüştüm. Evet, tabii, biliyordum. *Pinterest*. Tamamı ev ha-

nımlarının pornosu, farkındaydım. İtiraf etmeye utansam da Pinterest'i seviyordum işte. Böylesine bir ihanetten dolayı sanki en şık kıyafetlerimi verip yerlerine en yakındaki süpermarketten bulunmuş eşofmanlar ve askılı penyeler almam gerekiyormuş gibi hissediyordum. Ama bu lanet yemek tarifleri... Öylesine lezzetli görünüyorlardı ki! Ve çok iyi bir profesyonel sanatçının elinden çıkmış gibi fotoğraflanıp sunulmuşlardı. Tarçınlı kek devasa bir kek kalıbında yapılan bir sanattı. O ıslak ve yapış yapış keki düşündükçe ağzımın sulandığından bahsetmeme gerek bile yoktu. Sadece tarife bakarak neredeyse bir orgazm yaşadım. Kahretsin ki sosyal medyada kendimi kaybedip klişelerle dolu bir Amerikan hayatı yaşamaya başlamıştım. Çalışmaya ihtiyacım vardı.

Tekrar tarçınlı keke dönersek, erken saatlerde markete gidip malzemeleri ve kek kalıbını aldım. Bir de mutfak önlüğü aldım çünkü belki de bu işin yolunda gitmeme sebebi aslında mutfak önlüğümün olmaması olabilirdi. Belki de rolü oynamak için kostümüne ihtiyacın vardı. Mutfak önlüğü işe yaramalıydı. Pinterest'te yarıyordu ne de olsa.

Her şey yolunda gidiyordu. Başarı benim olacaktı. Sonunda...

Sonra fark ettim ki, dolapta margarin kalmamıştı.

Lanet olsun, margarin yüzünden başarısızlığa uğrayacaktım!

Düşünmeliydim. Hızlıca düşünmeliydim. Bu durumda Rachael Ray ne yapardı? Kekten vaz mı geçerdi? Tabii ki hayır.

Kapıdan çıktım ve beş saniye içinde Seamus'un alt katındaki dairenin kapısını gürültüyle çalmaya başladım. Kendi kendime "Haydi ama! Bu tarçınlı kek sonsuza kadar bekleyemez," diye söylenirken kapıdaki bir numarasını

gördüm. Sonunda kapı açıldığında kendimi tanıtmadan, içeri davet edilmeyi beklemeden, "Margarine ihtiyacım var," diyerek mutfağa doğru hızlı adımlarla gittim. Buzdolabını açtığımda içinden margarin kalıpları çıkan küçük plastik kapağa uzanıp doğrudan açtım. Boştu. "Margarinler nerede?" diye sordum kızgınlıkla. Buzdolabının sahibi dolabın açık kapısının yanında duruyordu. Biraz dağınık görünüyordu. Bu acil istediğime de yeterinde hızlı cevap vermedi. Ben de tekrar sordum, "Lanet olası margarinler nerede?"

"Küfür etmemelisin. Günah işliyorsun." Sanki sesi kayıttan geliyor gibi monotondu.

"Buradaki tek günah hiç margarin olmayışıdır, küçük hanım." Küçük kapağı çarparak kapattıktan sonra buzdolabının kapısını da çarptım ve ellerimi belime koydum. Çıldırmıştım. Bu kahrolası tarçınlı kek beni delirtmişti. "Nereden margarin bulunur? Hızlıca..." diye tekrarladım, "Şu an margarin bulmam gerekiyor." Sanki sıradan bir süt ürünü değil de yasadışı uyuşturucu almaya çalışıyor gibi konuşuyordum.

Ev sahibi birazcık şaşırmış gibi görünse de evine bu şekilde bir yabancının girmesinden sonra mümkün olandan daha sakindi. "Belki Bayan Lipokowski'de margarin vardır."

Hızlıca yanında geçip kapıya doğru giderken kolunu okşadım. Bayan Lipokowski'nin kim olduğunu bilmiyordum ama bu kadının benimle gelmesi gerekiyordu. Ben de onunla benim altımda çalışanlarla konuştuğum gibi konuştum. Motivasyon konuşmasının canlılığıyla işe koyulmayı istemenin karışımı bir konuşma şekliydi bu. Bir şeye ihtiyacın olduğunda insanlara düşünme zamanı bıra-

kamazdın, sadece onlara ne yapması gerektiğini söylerdin. Genellikle istediğini hiç sorgulamadan yaparlardı. Çaresizliğim yüzünden ne kadar kararlı olduğumu da hesaba katarsak kimsenin şu anda bana karşı çıkmasına izin veremezdim. "Çok iyi düşündün. Sen şimdi hemen çıkıp Bayan Lipokowski'den margarin al ve daire üçe getir." Hızlı konuşuyordum ama görevinin önemini anladığından emin olmak için de gözlerini izliyordum.

"Peki," dedi ama bunu bir soru sorar gibi tonlamıştı.

Ellerimi çırptım, bu onu ürküttü. "Haydi. Yürü bakalım. Kafanı vermen lazım. Bayan Lipokowski... Margarin... Hemen, şimdi. *Yürü.*" Talimatlar yağdıran bir koça dönüşmüştüm.

Kapıdan çıktı. Ben de kapıyı arkamdan çekip çıktım.

Uzaklaşırken arkasından "Daire üç!" diye bağırdım.

Hızla merdivenlerden yukarı çıktım ve margarin yolunu kolayca bulsun diye kapıyı açık bıraktım.

Birkaç dakika sonra komşu elinde bir kalıp margarin ile kapıda belirdi. Nefes nefese kalmıştı ve margarini sanki bayrak yarışındaki sopayı verir gibi bana verdi. Arkasından da mutfak masasının sandalyelerinden birine yığıldı.

Ben de margarini bayrak koşusundaki sopayı alır gibi aldım, paketini açtım, karıştırma kabına attım ve kabı mikrodalga fırına koydum. Sonra dönüp ona baktım. Beni margarin konusunda hayal kırıklığına uğratmadıysa... Kim bilir belki de... "Nasıl pişirilir biliyor musun?"

"Arada pizza pişiririm."

"Donmuş pizza mı?" diye sordum. Donmuş pizzayı ısıtmak pişirmek değildi. Donmuş pizza gerçek bir yemek bile sayılmazdı.

Evet anlamında başını salladı.

Kahretsin.

Tezgâhtan telefonumu aldım ve tarifi görebilmek için ekrana dokunup telefonu eline verdim. "Bunu yapabilir misin peki?"

Telefonu aldı. Tarifi okuması düşündüğümden daha uzun sürdü ama bitirdiğinde ayağa kalkıp mutfak tezgâhındaki bisküvi paketlerini açmaya başlayınca içim umutla doldu.

Acele etmeden çalıştık ve sonunda kek kalıbı fırına verildiğinde son yarım saattir birlikte çalıştığım kadına bakıp kutlar bir tavırla elimi uzattım. "Ben Miranda." Teşekkür ederim demedim çünkü bu özel zamanlarda kullandığım bir ifadeydi. Gün içinde yaptığımız şeylerden pek çoğu önemsizdi ya da sadece varlığımızı sürdürmek için yaptığımız şeyler olurlardı. Bu da teşekkür gerektirmezdi. İnsanlar bir şeyler yaparlardı. Günü geçirme şeklimizdi bu. Böyle sebat ederdik. Bunun için teşekküre gerek yoktu.

"Ben Hope," diye cevap verdi. Artık dikkatimizi verdiğimiz bir işimiz olmadığı için kadının garipliği ortaya çıktı diye düşündüm. Belki de en başından beri garipti ama ben tarçınlı kek hayalimin heyecanıyla fark etmemiştim. Gözlerimin içine bakmıyordu.

"İçecek bir şeyler ister misin, Hope?" Tarçınlı kekin otuz dakika fırında kalması gerekiyordu ve ben kek piştikten sonra bir sorun çıkar da duygusal bir çöküş yaşarsam diye pişene kadar gitsin istemiyordum.

"Buzlu çayından var mı?"

Yaptığı dil bilgisi hatası beni sanki dişlerim gıcırdamış gibi huzursuz etti. Gözlerimi kıstım. "*Buzlu çay* var mı?" diye düzelttim.

"Evet, buzlu çayından var mı?" Düzeltmemi anlamamıştı.

"Hayır. Portakal suyu, süt, soda ve diyet bira var." Daha yeni kıçımı kurtarmış olabilirdi ama ona şarabımdan ikram etmeyecektim.

"Portakal suyu."

Ona bir bardak portakal suyu koyup masada yanına oturdum. Çocuk gibi sürekli parmaklarıyla oynuyordu. Zaten tüm tavırları çocuk gibiydi. Nasıl bir hikâyesi var diye merak ettim. Normalde insanlarla kişisel olarak ilgilenmezdim ama bu kadın çok tuhaftı ve bu da ilgi çekiciydi. "Ne zamandır buradaki dairende yaşıyorsun?"

Biraz düşündü ve cevap verdi, "Uzun zamandır."

"Bir yıl? Beş yıl? Uzun zaman dediğin ne kadar uzun?" diye zorladım.

"On sekiz yaşımda geldim."

"Şu anda kaç yaşındasın?"

"Kırk."

Şok olmuştum. On yıl daha yaşlı diye tahmin ederdim. Ona cilt düzeltmesi, botoks ve kimyasal maskelerden bahsederdim ama bunların kelime dağarcığında olacağını sanmıyordum. Sonra aklıma bir fikir geldi ve banyoya sihir dolu çantamı almaya gittim.

Geri döndüğümde ona bir saç tokası uzattım. "Saçını bağla."

Emirlerle arası çok iyiydi. Bu hoşuma gitti. Uzun, karışık, sarı saçlarını atkuyruğu şeklinde arkadan topladı.

Ben de benimkine aynısını yaptım.

Sonra lavabodaki sıcak suyu buharlar yükselene kadar açtım ve iki adet yıkama bezini ıslatıp sıktım. "Şimdi başını geriye yasla. Bunu yüzüne koyacağım. Sıcak, gözeneklerini açacak."

"Gözenek mi?" diye sorguladı.

"Sadece dediğimi yap. Yüzün Bon Jovi konserinde ön sıradaki kadın gibi ilgi için çığlık çığlığa bağırıyor." Bezi yüzüne koydum ve aynısını kendime de yaptım. Fark edilir bir şekilde soğuduklarında bezleri kaldırıp mutfak tezgâhının üzerine bıraktım. Maskeyi yüzüne sürmeye başladığımda Hope yüzünü kaçırdı. "Pardon, soğuk biraz."

"Bu nedir?" diye sordu.

"Bir maske. İçinde laktik asit ve beta glukan var."

"Ha?" Ne dediğim konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Cildin daha gençmiş gibi hissedeceksin, genç görünecek. Cildine iyi bakmamışsın. Belli oluyor. Uzun vadede güzel görünsün istiyorsan onunla arkadaş olmalısın. Cilt bakımı bir maratondur, aniden hızlanıp kısa süre koşmak değil." Amacım onu eleştirmek değildi, sadece bir gerçeği ifade ediyordum. Ayrıca onun böyle bir şeyi kaldırabilecek bir insan olduğunu düşünüyordum.

"Ah. Beni güzel gösterecek. Ne zaman çıkaracağız peki maskeyi?"

Gördünüz mü? Kaldırabildi işte. "Yirmi dakika sonra," dedim karışımı kendi yüzüme sürerken.

Seamus

İçeri girdiğimde hayatımda gördüğüm en tuhaf sahneyle karşılaştım. Miranda ve Hope mutfak masasına oturmuş, yüzleri yeşil bir şeyle kaplı hâlde portakal suyu içiyorlardı. Hem mutfak tezgâhı hem de lavabonun içi kirli pişirme araçlarıyla dolup taşıyordu. Evin inanılmaz güzel koktuğundan bahsetmiyorum bile. Fırının kapağına uzandığımda, Miranda korumacı bir tavırla kabarmış bir erkek

kediyi bile utandıracak şekilde elime vurdu. "Daha pişmedi. Sakın açma."

"Ne yaptın?" diye sordum.

Cevap vermedi.

Çocuklar da arkamdan içeri girdiler. "Merhaba, Hope," dedi Kira.

"Merhaba, Kira," dedi Hope.

"Merhaba, Hope," dedi Kai.

"Merhaba, Kai," dedi Hope.

Hope ve çocuklar birbirlerini sadece bir kez görmüşlerdi ve bu da aylar önce olmuştu. Birbirlerinin isimlerini hatırlamalarına şaşırdım. Yaşadığımız şey sanki herkesin ortada olan saçmalığı görmezden gelmeyi seçip, unutup her şey normalmiş gibi davrandığı bir komedi sahnesine benziyordu.

Ta ki Rory kapıdan girip ne düşündüğünü söyleyene kadar. "Bu kadar güzel kokan ne? Ve neden yüzünüze o aptal şeyi sürdünüz? Ucube gibi görünüyorsunuz."

Tam Rory'yi susturacaktım ki Hope cevap verdi, "Maske yaptık. Bu beni güzel gösterecek. Ben ve cildim artık arkadaş olacağız."

Rory kaşlarını kaldırdı. "Pe-ki." Ve gitti.

İşte o anda fırının alarmı çalmayı başladı ve Miranda sanki poposunu arı sokmuş gibi yerinden zıplayıp hepimizi dışarı kışkışladı. "Herkes dışarı çıksın."

On dakika sonra Miranda ve Hopa yüzleri temizlenmiş bir hâlde ve içinde yapışkan, hamurlu ve tatlı bir şeyler olan bir tabakla oturma odasına girdiler. Miranda parıldıyordu. Onu daha önce bu kadar büyük bir gülümsemeyle görmemiştim sanırım. Ancak içindeki neşeyi daha fazla tutamadığında otuz iki dişi birden görünürdü.

Ve bu tarçınlı kek hayatımda yediğim en güzel şeydi.

Eskiden İyi Biriydin

Şu An

İnsanların içine ruhların girdiği hikâyeleri bilir misiniz? Hani bazı kitap ya da filmlerde birisi kötü ruh tarafından ele geçirilir ya...

Acaba bu diğer türlü olabilir miydi? Kötü birinin iyi ruh tarafından ele geçirilmesi mümkün müydü?

Çünkü son zamanlarda Miranda'ya olanlara akıl sır ermiyordu.

Erkenden kalkıyor ve çocukların kahvaltısını hazırlıyordu. Öğle yemeklerini paket yapıyordu. Çocukları okula götürüyordu. Evi temizliyordu. Akşam yemeği pişirmeye çalışıp genelde başarısız oluyordu ama yine de uğraşıyordu. Hope ile arkadaş olmuştu ve gün içinde bile onu evinden çıkarmayı başarıyordu. Çocuklarla konuşuyor, onların cevaplarını dinliyordu.

Bense, böylesine çabaladığı için ona minnettar olmam gerektiğinin farkında olsam da minnettar olmak yerine

kuşkulanıyordum. Yıllarca gözümün önündekini göremeden başım kuma gömülü hâlde yaşamıştım. Aşkın gözü kördür derler ki kesinlikle öyleydi. Ya öyleydi ya da benim beklentilerim, sırf onu her şeye rağmen seviyorum diye, utanç verici derecede düşüktü.

İyi insan olmak kısmen öznel bir şey sayılırdı, güzellik göreceliydi. Neyi kabul edilebilir gördüğümüzle, değerimizi anlamamızla ilgiliydi. Ben kendimi hep aynı kıstasta tutmaya çalışırdım: Kibar ve destekleyen erkek. Çünkü benim babam böyle değildi. Hayatımdaydı ve evimizdeydi ama hiçbir zaman bizimle sayılmazdı ve hiç ara vermeden devamlı baskı kurardı. Benimle konuşmaya başladığında, benimle konuşmayı seçerse tabii, cümleleri genellikle *sen yapamazsın, yapma* ya da *yapmayacaksın* ile biterdi. İnsanların hücrelerden oluştuğunu biliyordum ama babamın sadece olumsuzluklardan oluştuğuna inanmıştım. Bu, içinde âdeta bir zehir gibi kaynamış ve babamı sevemeyen biri hâline getirmişti.

Babam gibi olmayacağıma yemin etmiştim. Olmadım da ama gidip onun gibi biriyle evlendim. Sezar'ın hakkı Sezar'a, Miranda babamdan daha seviyeliydi. Babam gözü kara nefreti tercih ederken, Miranda yalanlarla ve usta yönlendirmelerle oyununu oynardı. Aradaki fark ise su götürmezdi; birine gözüm kapalı âşık oldum, diğerine ise göz göre göre gücendim.

Miranda'ya inanmamama sebep olan şey derin ve köklü kötü niyetliliğiydi. İçimde bir yerlerde gizli o küçük yaralı ses beni sürekli uyarıyor ve insanların değişmeyeceğini söylüyordu. Bu da garip bir durumdu çünkü bir danışman olarak insanların değişeceğine inancım vardı. Bazen tek ihtiyaçlarının onları anlayan biri ve onları destekleyecek

koşullar olduğuna inanırdım. İçimdeki iyimserliği zedeleyen tek insanın babam olduğunu düşünmüştüm hep. Öyle görünüyordu ki Miranda da ikinciydi. Yüreğim bu kadar gaddarlıktan sonra bir noktada kendini kapatıp kin tutmaya başlayacaktı elbette. Hem de ömür boyu sürecek bir kin.

Sanırım bu yüzden bu derece öfkeliydim. Miranda içimdeki iyimserliğin yolunu tıkamıştı. Bu konuyla ilgili şimdiye kadar olandan çok daha fazla çalışmam gerekecekti şimdi.

Bugün öğlen ofisime girdiğinde, bu durum hiç bu kadar açık olmamıştı. Bunca yıl burada çalışmış olmama rağmen daha bir kere bile bu okula adımını atmamıştı. Bu yüzden kapımın çalındığını duymak ve sonra içeri Miranda'nın girdiğini görmek beni anlık bir kendini koruma hâline geçirdi.

Merhaba demek yerine "Burada ne işin var?" diye sordum. Tanrım, son günlerde bu soruyu ona ne kadar çok soruyordum.

O henüz cevap veremeden ofis telefonum çaldı. Ahizeyi kaldırdım ve Janet'in kulağıma fısıldayan sesini duydum, "Seamus, eski karın ofisine doğru geliyor. Dışarı çıkarılması için birini aramamı ister misin?"

Miranda'ya ve elinde tuttuğu kahverengi şarküteri kese kâğıdına bakıp cevap verdim, "Evet, geldi. Hayır. Teşekkürler, Janet."

"Peki. Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara," diye karşılık verdi.

"Ararım. Sağ ol."

Telefonu kapattığımda Miranda karşımdaki sandalyeye yerleşiyordu ve şaşırmış görünüyordu. "Sekreteriniz

benden nefret ediyor, Seamus. Bana vahşi bir köpek gibi davrandı."

Buna bir yorum yapmayı düşünüyordum ama onun kese kâğıdından iki sandviç ve peçete çıkarıp sonra da sandviçlerden birini bana uzatmasıyla nutkum tutuldu. Bunu sanki daha önceden milyon kez yapmış gibi bir doğallıkla yapıyordu. Ama bu ilkti. Hafızamı zorladım fakat böyle bir şey yapmış olduğu başka bir an bulamadım. İşte şu an, daha önce olduğundan çok daha emin bir hâlde, ruhunun ele geçirildiğini düşünüyordum. Sandviçimin kâğıdını çıkardım ve içinde ne var görmek için üstünden baktım. Baharatlı hardal ve biberli biftek sandviçiydi. "Bunu sevdiğimi nereden biliyorsun? En sevdiğim." Bu söylediğim teşekkür gibi değil de suçlayıcı çıkmıştı.

Benim şüpheciliğimden hiç etkilenmemiş bir şekilde omuz silkti ve sandviçinden bir ısırık aldı. "Bayan Lipokowski'ye sordum. Garip bir kadın ama tatlı da sanırım. Ve seni çok seviyor, Seamus. Senin ismini söylediğimde gözlerindeki parıltıyı görmen lazımdı, sanki Peter Pan'den çıkma sihir tozu serpilmiş gibiydi."

"Tatlıdır," diye savundum. Miranda onu küçümsemiyordu aslında ama yine de bir şeyler söyleme gereği hissettim. Ona baktım, sanki doğuştan böyleymiş gibi boş vermişliğinin tadını çıkarıyordu. Kimi kandırıyor acaba diye düşünürken aklım başımdan gitti. "Neden buraya geldin? Beni zehirlemek üzere mi? Sandviçin içine bir şeyler mi koydun?"

"Senin için güzel bir şey yapma ihtimalim hiç mi yok?" dedi sanki hazırlıksız yakalanmış gibi. Sanırdınız ki hayatı boyunca bana hep iyi davrandı.

Hayır anlamında başımı salladım. "Hayır. Daha önce hiç olmadı."

Ofladı ama daha çok hafifçe şaşırmış bir kahkaha gibi çıktı sesi. "Bunu hak etmedim denemez." Sonra ciddileşti ve fısıldadı, "Çabalıyorum, Seamus."

Sandviçin ağzımı sulandıran kokusuna yenildim ve bir ısırık aldım. "Teşekkür ederim." Teşekkür etmek asla zorlamayla olmamalıydı. Oysa onunla geçirdiğim şu son iki haftada hep böyle olmuştu. Kelimeler sanki bana ait değilmiş gibi geliyor ve boğazım tıkanıp kalıyordu. "Sandviç için," diye açıkladım arkasından. "Şimdi, bana gerçekten ne istediğini söyle." Bir şey istemeye geldiğini biliyordum. Aksi takdirde şu an burada olmazdı.

"Sen eskiden bana iyi davranırdın, Seamus."

"Eskiden hiçbir şeyin farkında olmadan gül gibi geçinip gidiyordum. Eh, bu da iyi davranmama katkı sağladı. Şimdi ufak bir farklılık var. Sen hayatımı mahvettin, beni değiştiren de bu oldu."

"Seni zaman değiştirdi. Hastalığın değiştirdi. Sadece ben değil."

Haklıydı. Ama bunu belli edemezdim. "Ne istiyorsun?" diye sorumu tekrarladım.

"Peki," dedi. "Seni referans olarak göstermek istiyorum."

Sudan çıkmış balığa döndüm âdeta. Bu kısmen Miranda'dan kısmen de sandviçin muhteşemliğinden kaynaklanıyordu. Ricasını düşündüm ve bir açıklama gerektiğine karar verdim. "Neye referans?"

Önüne doğru, masamdaki boş sandviç kâğıdına baktı. Burada olduğu süre boyunca ilk kez gözlerini kaçırıyordu. Bu hareketi yardım çığlıkları atıyordu âdeta. "İş için..."

Bir kahkaha attım. Söylediği komik değildi ama kahkaham küçük düşürücü de çıkmamıştı. Neden güldüğümü

tam bilmiyordum, başka ne yapabileceğim konusunda da hiçbir fikrim yoktu. "Referans olarak *beni* mi kullanmak istiyorsun?"

Gözleri hâlâ yerde, başını evet anlamında salladı.

"Neden eski işverenlerini ya da çalışma arkadaşlarını kullanmıyorsun ki?"

Gözlerini benimkilere dikti ve zorla gülümsedi. "Sana 'gemileri yakmak' sözü bir şey ifade ediyor mu?"

Yirmi saniye içinde aynı kahkaha yeniden ağzımdan kaçtı. "Benden gerçekten bunu mu istiyorsun, Miranda?"

Sadece gözlerini dikip bana baktı. Gerçekten bunu istiyordu. Bazen sırf bir zamanlar onu sevdim diye bana istediği her şeyi yapabileceğini ve hiçbir sonuçla karşılaşmayacağını sandığını düşünüyordum. Sevgi kötü davranışı aklardı; işte böyle çarpık bir tartıydı bu. Bir tarafa tüm saçmalıkları yığıp benim diğer tarafa bunu dengelemek için koşulsuz sevgi koymamı bekliyordu. Bu iş böyle yürümezdi. En azından bundan sonra...

"Yani profesyonel anlamda gemileri yakmak, sende hatalı olduğunu kabul etme erdeminin olduğu ama sırf hoş bir durum olmayacağı için onlardan bir iyilik isteyemeyeceğin anlamına mı geliyor?"

Omuz silkti. "Sayılır. Ben geçmemem gereken çizgileri geçtim. İş dünyası acımasızdır. Kin gütmekten zevk alırlar."

"Benim zevk almayacağımı nerden biliyorsun?" Bunu sorarken böyle bir şey yapamayacağımı fark ettim. Ondan hiç hoşlanmıyor olsam bile onu sabote edemezdim. Vicdanım böyle bir şeye izin vermezdi.

Gözlerimin içine baktı ve tereddüt etmeden "Çünkü sen bir azizsin, Seamus," dedi.

Başımı olumsuz anlamda salladım; buna katılmıyordum. "Azizlerin benim gibi nefret dolu düşünceleri olmaz."

"Bunu yapacak mısın? Referansım olacak mısın?" Artık neredeyse yalvarıyordu.

"Evet," dedim. "Ama sadece işe ihtiyacın olduğu ve evimden bir an önce gitmen gerektiği için," diye ekledim.

Gitmek için ayağa kalktı ve çöpü aldı. İstediği şeyi elde ettiği için mutluydu.

"Nasıl bir işe başvuruyorsun?"

"Yönetici pozisyonuna." Cevabı yeterince açık değildi.

"Hangi şirkette?"

İç çekti. "Önemli değil." İç çekişinden aslında bunun önemli olduğunu anlamıştım.

"Neden bana söylemek istemiyorsun?" diye bastırdım.

Kapıda bana döndü ve "Çünkü beni yargılarsın," dedi.

"Ne zamandan beri bunun için endişelenir oldun ki?" Bu konuşma neredeyse komikti artık.

"Şu andan itibaren." Tekrar iç çekti ve gözlerini kapattı. "Kâr amacı gütmeyen, evsizler için bir barınak."

Ağzım açık kalmıştı. Öylesine büyük bir hayrete düşmüştüm ki bir kıkırdama çıktı dudaklarımdan. Hayretle dolu bir kıkırdama...

Gözlerini kocaman açıp sanki 'işte, yargıladın,' dermiş gibi kaşlarını kaldırdı.

"Ne? Şaşırmamamı bekleyemezsin, değil mi?" diye sordum.

"Şaşırmak yargılamaktır, Seamus." İncinmiş gibiydi. Kapıdan çıktı.

Haklıydı.

Nasıl haklı olabilirdi ki?

Bu iş nasıl bu hâle gelmişti?

Seçme Şansı Her Zaman Vardır

Faith

Şu An

Hayatımda bir şeylerin değişmesi için dua ettiğim günler olmuştu.

Biri beni kurtarsın diye.

Gücüm olsun diye.

Cevapları bulabileyim diye.

Hayatımda, sırf daha kolay diye sorumluluk almayı es geçip kötü giden her şey için başkalarını suçladığım günler de olmuştu.

Bu kendini sorgulamayı gerektirmezdi.

Ya da büyümeyi.

Ya da olgunlaşmayı.

Hayatımda en dibe vurduğum bir dönem de oldu, Empire State Building'in en tepesinden düşmüş bir kaya parçasıymışım gibi. Çok çirkindi.

Ruhumu parçalara ayırmıştı.

Ölümün karanlığı gibi.

Kurtulduğum bir ölüm gibi.

Ama kurtulmamış olmam gereken bir ölüm...

Bu, dünyaya farklı bir şekilde bakmamı sağladı.

Ve zamanla bu bir araştırmaya döndü çünkü o noktada kaybedecek bir şeyim zaten yoktu.

Kazanacak bir şeyim de... Aynı zamanda her şeyi kazanabilirdim de.

Kansas City'ye gitmek sanki bir sivrisinek ısırığını kaşımak ya da yara kabuğunu kaldırmak gibi bir gereklilikti çünkü sonuçta sadece karşı tarafa faydası olacağını biliyordum. Karşı tarafta ise sinirli, bencil ve başkalarını hiç düşünmeyen bir şey vardı. Oraya vardığımda istediğimden değil de başka bir seçeneğim olmadığını düşündüğümden kalmaya niyetliydim.

Claudette bana her zaman bir seçeneğim olduğunu hatırlattı.

Ve bana otobüs biletimi aldı.

Her ne kadar kusurlarla dolu olsa da beni kabul ettiğini düşündüğüm tek yere, eve dönüyordum.

Adımımı otobüsten dışarı attığımda hava sıcaktı. Sadece birkaç haftadır uzakta olmama rağmen özlemiş olduğum eski bir arkadaşın sıcaklığını hissettim. Ciğerlerimi California ile doldurmak için derin nefesler almadan duramıyordum. Burası her zaman bir anı olarak kalacağını düşündüğüm yerdi.

Bayan Lipokowski'nin dairemi başkasına kiralamayacağı o bir ay neredeyse dolmak üzereydi. Bir sonraki ayın kirasını ödeyecek ve kira sözleşmesini yenileyecek kadar param yoktu ama en azından birkaç günlüğüne bir çatı altında kalabilecektim. Seamus'u düşündüğümdeyse yüreğim heyecanla doluyordu. Onu her gün düşünüyordum

ama şu an aramızda sadece kilometreler kaldığı düşüncesi aklımı başımdan alıyordu.

Beni cezbeden şeylere kendimi kaptırmamakta iyiydim. Bu bir seçenek sayılmazdı ne de olsa. Kendini mahvetme yolunun başı, baştan çıkarılmaktı zira.

Oysa Seamus'a direnmek öyle zordu ki.

Yürüyerek daireme ulaştığımda saat geç olmuştu. Hesabımda sadece elli dolarım vardı ve onu da taksiye vererek harcamak istemediğim için eve beş kilometre kadar yürümüştüm.

Mobiletim bıraktığım yerde, Hope'un evinin önünde durmaktaydı. Nasıl kullanacağını hiçbir zaman öğrenmeyeceğinden şüphelensem de mobileti Hope'a vermiştim. İnşallah kullanır diye düşünmüştüm. Bu hem onun hayatını kolaylaştırırdı hem de evden çıkması için onu teşvik ederdi.

Etraftaki tüm dairelerin ışığı sönüktü. Bütün mahalle uykudaydı.

Daire ikinin kapısını açtığımda, orası sonsuza kadar kilitlenmiş ve nefes alınmasına izin yokmuş bir koku geldi. Camları açtım, üzerime yatarken giydiğim tişörtümü geçirdim ve yastığa başımı koyar koymaz uykuya daldım.

Çocukların konuşma seslerine uyandım. Daha kendime gelmemiş olmama rağmen bunların Seamus'un çocukları olduğunu biliyordum. Kira şarkı söylüyor, Rory ise öğlen yemeği için çantasına konmuş kerevizi sevmediğini söyleyerek şikâyet ediyordu. Aksanı düzgün bir Amerikan aksanı gibi duyulmuyordu. Orada öylece uzanarak birkaç saniye dinledim çünkü bu beni gülümsetiyordu; Seamus çocuklarını geri almıştı. Sonra da pencereye yaklaşıp perdelerin arasından Seamus ve çocukların okula gidişlerini görmek umuduyla baktım.

Gördüğüm kişi Seamus değildi. Eski karısıydı.

Önce yüreğimde bir acı hissettim ama sonra düzeldim çünkü paylaşılmış velayet çocukları ziyaret etmek için eyaletin dışında bir yere gitmekten çok, çok daha iyiydi. Okula gidiyor oldukları açıktı; çocukların hepsinin okul çantası vardı ve ellerinde öğle yemeklerini taşıyorlardı. Belki de kadın çocuklarla birlikte California'ya geri taşınmıştı. Ya da hafta sonu yerine hafta içi bir gün çocukları ziyaret ediyordu. Pek çok farklı ihtimal vardı ama hepsi de Seamus'un lehineydi. Seamus adına mutlu oldum. Çocuklar adına da.

Tekrar örtülerin altına dönmeden önce merdivenlerde bir hareketlenme gördüm. Dikkatlice yapılan bir hareketlenme... Bir baston ve yıpranmış bir çift iş ayakkabısı. Sonra koyu renk bir pantolon. Arkasından deniz mavisi bir kazak. Ve son olarak da koyu yumuşacık saçlarla dolu bir kafa. Seamus. Lanet olsun. Nasıl olur da hatırladığımdan daha yakışıklı görünebilirdi ki?

Zaten hatırladığım şey nefes kesiciydi.

Kapıyı açmak istedim.

Onu içeri davet etmek istedim.

Kıyafetlerini çıkarmak istedim.

Benim kıyafetlerimi çıkarmasına izin vermek istedim.

Tekrar bizi hissetmek istedim.

Hem de ölesiye...

Ama yapamazdım.

İşe gidiyordu. Ayrıca henüz çocuklar ve velayetle ilgili en son gelişmeleri bilmiyordum ve bunu riske atamazdım.

Bu yüzden ben de ses çıkarmadan bekledim.

Öğle yemeği zamanında, her şeyi göze alıp Hope'a gittim.

"Dönmüşsün." Şaşırmıştı. Mutlu bir şaşkınlıktı bu, hiç hissetmediği bir şey.

"Birkaç günlüğüne, evet döndüm. Nasılsın?" Bunu nasıl tarif edeceğimi bilemiyordum ama farklı görünüyordu, sanki daha sağlıklı gibi. Şu an her zamanki kadar soluk olmasına rağmen sanki güneşe çıkmış gibi bir renk gelmişti cildine. Saçları yıkanmış ve atkuyruğu şeklinde arkadan bağlanmıştı.

"İyiyim," dedi ve gerçekten bunu kastettiğini görebiliyordum.

Kalıp onunla birlikte en sevdiği filmi izlememi istedi. Ben de öyle yaptım. Daha önce düzinelerce kez yaptığımız gibi. Arkasından da elma soslu tost yedik ve bir kutu oyunu oynadık.

Fakat saat dört olduğunda "Benim gitmem lazım. Benimle gelmek ister misin?" diye sordu ve kapıya gidip parmak arası terliklerini ayağına geçirdi.

Ne olduğun anlayamamıştım çünkü gün içinde asla dışarı çıkmadığını biliyordum. "Nereye gidiyorsun?"

"Yukarı, arkadaşım Miranda'ya yemek yapması için yardıma gidiyorum," dedi. Bunu sanki ben zaten biliyormuşum, sanki hiçbir yere gitmemişim gibi bir edayla söyledi.

"Miranda mı?" diye sordum. Seamus'un eski karısı. Bir anda midem alt üst oldu ve keşke soruyu geri alabilsem diye diledim. Hatta keşke burada olma anımı geriye alabilseydim. Keşke pek çok şeyi geri alabilseydim çünkü Hope'un buna cevap olarak söylediği şey yüreğimi dağladı.

"Miranda Seamus ile yaşıyor. Onlar bir aile."

Cesur görünüp bu haberi sabırla sindirmek istedim. Seamus benim değildi. Hiçbir zaman da öyle olmamıştı. O, yıllardır Miranda'ya aitti. Ortak bir geçmişi paylaşıyor-

lardı. Ve çocukları vardı. Onun adına mutlu olmam gerekirdi.

Ama olamadım. Kafamı duvarlara vurasım, kusasım ve çığlık çığlığa bağırasım geldi. Hem de hepsi aynı anda.

Hiçbir şey söylemeden Hope'un evinden çıkıp kendi daireme doğru yürümeye başladım. Hope bunu fark etmedi. Ben evimin kapısını kapattığımda o çoktan merdivenlerden çıkmaya başlamıştı bile. Hope'a bıraktığım, üzerinde Seamus'un ismi yazan zarfı hâlâ yerde yatar hâlde gördüm. Hiç açılmamıştı ve bir yığın gereksiz postanın altında duruyordu. Ona vermeye hiç fırsatı olmamıştı sanırım. Az önce aldığım haberler düşünülünce, en iyisi de buydu zaten.

Evime girdiğim anda yere oturup ağlamaya başladım. Üzerinde hiçbir hakkımın olmadığı bir adam için yas tutuyordum. Hiç bulamayacağım gerçek anne ve babam için yas tutuyordum. Birkaç gün içinde bu daireden gitmek zorunda olduğum için yas tutuyordum. Yıllardır bu kadar dibe batmamıştım. Her şey üst üste geliyordu. Ve işte çirkinlik kapının önünden kendini göstermeye başlamıştı. Yıllar önce vahşice katlettiğim şeytan baş göstermişti. Boynumdan aşağı doğru nefes alıyor, tüylerimi diken diken ediyordu.

Başımı kabullenemeyerek iki yana sallıyor ve tekrarlıyordum, "Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır. Ben kazandım. Benim sahibim sen değilsin. Ben senden güçlüyüm."

Uyuşturucu kullanmak istiyordum.

Bunu, ölümüne istiyordum.

Gözyaşlarımdan önümü göremiyordum.

Kafamdaki seslerden kendimi duyamıyordum.

Buradan çıkmam lazımdı.

Şimdi.

Birkaç dakika içinde eşyalarımı topladım.

Yürüyerek gidecektim.

Kendimde o gücü bulabileyim diye dua etmekteydim.

Kimi arayabileceğimi bilmiyordum. En son istediğim şey birine yük olmaktı. Uyuşturucu istatistiğinin bir parçası da olmak istemiyordum ama. Bu illetten kurtulmak için çok uğraşmıştım. Ve ne olursa olsun bir daha asla kullanmayacağıma söz vermiştim. Çantamdan cep telefonumu çıkardım ki o da birkaç gün içinde kapatılacaktı. Claudette'ı aradım. Bunu itiraf edebileceğim tek kişi oydu. Bu canavarla savaşmama bir kere yardım etmişti ne de olsa.

"Buyurun," diye telefonu açtı.

Derin bir nefes aldım ve konuya girdim. "Kafamın güzel olması gerekiyor. Şu anda." Bu sözleri dışardan söyler söylemez de ağlamaya başladım. "Yardıma ihtiyacım var. Yapamıyorum, Claudette. Yeterince güçlü değilim."

"Tatlım, Faith, beni dinle. Yeterince güçlüsün. Uyuşturucuya ihtiyacın yok." Sesi sakindi ama sesindeki belli belirsiz endişe titreşimlerini duyabiliyordum. "Neredesin?"

"Sahile gidiyorum," diye cevapladım. Başka nereye gidebileceğimi bilmiyordum.

"Ne yaparsan yap, telefonu kapatmayacaksın. Beni duydun mu?"

Burnumu çektim. "Duydum."

Bir saat sonra Good Samaritan House'un kapısına gelmiştim. Bu bana Claudette'ın söylediği danışma ve bunun gibi servisler sunan bir evsizler barınağıydı burası.

Kırklarının sonunda ya da ellilerinin başında olduğunu düşündüğüm bir adam beni kapıda karşıladı ve kendini

Benito olarak tanıttı. Saçları beyazlamıştı. Gözleri, sanki altında binlerce hikâye ve öğreti saklıyormuş gibi düşünceli ve bilgeydi. Barınakta kriz yönetiminden sorumlu olan kişiydi. Nasıl hissettiğimi kısaca anlatıp suçluluğumu ve şüphelerimi kustuktan sonra çantamı ofisine bırakmamı ve onu takip etmemi istedi. "Herhangi bir şey yapmadan önce, yemek yemen gerekiyor. Akşam yemeği saati geldi."

Masalar bakımsızlık ve serseriliğin çeşitli aşamalarında kadın ve erkeklerle doluydu. Birkaç saat önce Hope ile bir şeyler yediğim için yemek fikrini reddetmeye çalıştım ama beni duymadı bile. "Yemeğini ye. Bitirince konuşacağız."

Ben de teslim oldum ve yedim.

Arkasından, benim önceden söylediklerime ve itiraflarıma değinerek konuşmaya başladı. "Madem sen hikâyeni benimle paylaşacak kadar cesur davrandın, ben de sana benimkini anlatayım; çünkü bence bunu duyman gerekiyor. Ben, on beş yıl boyunca bir eroin bağımlısıydım. O geçen yılların çoğunda da sokaklarda yaşadım. Ailem beni onlara yalan söylediğim, onlardan para çaldığım ve onlara saygısızlık yaptığım için evlatlıktan reddetti. Kafamın iyi olmasını onlara tercih ettim. Kafamın iyi olmasını tüm hayata tercih ettim aslında. Ta ki bir gün aşırı doz alıp bir hastane odasında uyanana ve yalnızca az kalsın ölüyor olduğumu değil, bir de HIV pozitif hastalığımın olduğunu öğrenene kadar... Dikkatini bu kelimeler kadar çekecek başka çok fazla kelime yoktur. Her uyuşturucu bağımlısı bir uyanma çağrısı alır ve eğer şanslıysak bu çağrı ölüm olmaz. Bu da benimkiydi. Bu, aynı zamanda tamamen tesadüfi bir şekilde beş yıldır görmediğim küçük kardeşimin hayatıma tekrar girdiği andı. Hastaneden çıkar çıkmaz kardeşim beni uyuşturucu ile savaşan bir rehabilitasyon merkezine gö-

türdü. Küçük kardeşim hayatımı kurtardı. O günden beri de uyuşturucu kullanmadım. Bu anlattığım on iki sene önceydi. Geçmişimin beni tanımlamasına izin vermiyorum. Uzunca bir süre izin verdim. Suçluluk duygusuyla yaşadım. Sonra fark ettim ki tıpkı herkes gibi benim de bir potansiyelim ve bu dünyaya verebileceklerim vardı. Yani, uzun lafın kısası, sende kendimi gördüm. Ruhunu sevdim senin. Sen zaten bir kere bu illeti yendin. Öylesine büyük bir potansiyelin var ki Faith. Sadece birazcık yardıma ihtiyacın var."

"Ama dört yıldır temiz olmama rağmen bugün az kalsın her şeyi çöpe atacaktım," dedim. Sunduğu yardıma değdiğimi düşünmüyordum.

"Önemli olan şey yapmamış olman. Bir dürtü hissettin ama bunu yönettin. Ayık kalmak da budur zaten. Ayrıca derinlerde bir yerlerde inanıyorum ki eğer eline uyuşturucu geçse de teslim olmazdın. Kendinle savaşırdın. Çünkü bugün buraya yardım aramaya gelen genç kadın bir savaşçı. İyi kalpli bir savaşçı hem de. Bu mümkün olan en iyi bileşimdir." Kendinden emin görünüyordu.

Kadınlar odasında bir yatağa yatana kadar artık ben de ikna olmuştum. Şeytan gitmişti. Kovalanmıştı. İşsiz ve evsiz olduğum gerçeği ise hâlâ oradaydı. Böylesine bir takası her türlü kabul ederdim.

Çamaşır Suyu Başımı Ağrıtıyor

Şu An

Bundan bir sene önce bana evsizler barınağını yöneteceğimi söyleseniz yüzünüze karşı amansızca ve yüzsüzce, katıla katıla gülerdim. Böyle bir işin hiçbir mükâfatı yoktu ve ödemesi de bir halta benzemiyordu. Prestijli değildi bir kere. Binası yıkıntı bir alandaydı. Fakat en zor kısmı bu işin şefkat gerektirmesiydi.

Şefkat ise benim konuşmadığım bir dildi.

İşimin ilk günü kapıdan içeri girerken, kendime çabaladığımı hatırlattım. İlk saldırı kokudan geldi. Binanın kokusu hem yapının çürümesi hem de içinde yaşayanların kokusunun bir karışımıydı. İkinci saldırı kafamın içinde acı acı bağıran ve bana dönüp eve gitmemi söyleyen ses oldu.

Bu noktada her şeyi sorguluyordum. Ama en büyük soru şuydu: Neden çabalıyordum?

Yalan söyleyip kendim için çabalıyorum diyebilirdim.

Daha iyi bir insan olup gelişmek istiyordum; fakat bu gerçekçi değildi. Depresyonum hafiflemişti ki bu olumlu gelişmelerdendi. Oysa geçmişimi hesaba katarsak tümüyle iyi bir insana dönüşmem mümkün değildi.

Yalan söyleyip çocuklarım için çabalıyorum da diyebilirdim. Şu anda aramızda bağlar oluşmuş olsa da, onlarla olmaktan keyif alıyor olsam da gerçek sebep bu değildi.

En derine inildiğinde onun için çabalıyordum. Seamus için... Cehennemden ücretsiz çıkış kartına ihtiyacım yoktu, o alanda kaderim mühürlenmişti zaten; Seamus bile beni bundan kurtaramazdı. Ama onu seviyordum. Benim sevgimin diğer insanlarınki gibi olmadığının farkındaydım. Benim sevgim bencil ihtiyaçlar, biraz kendinden nefret ve biraz da kıskançlıkla ortaya çıkıyordu. Ama sevgi göğsümde atarken, onun dokunması, hayran bakışları, aşk dolu sözleri ve kendini tamamen bırakması için kıvranırken öyle sahici hissettiriyordu ki. Tanrım, buna özlem duyuyordum. Oyunlarımın işe yaramayacağını biliyordum. Oyunlarla yıllar boşa geçmişti. Kazanıyor olduğumu sanmıştım ama çoğunlukla kaybetmiştim. Onu da kaybetmiştim.

Bu yüzden buradaydım işte. Seamus'unki gibi köklü ve insani çaba gerektiren bir işte... Çabalıyordum. Onula ikinci bir şansım olması için en başından beri bana uygun olmadığını hissettiğim bir işi deneyerek çabalıyordum. Ona bağlanabilmek için aklımı başkalarına hizmet etme fikrine açmak için uğraşıyordum. Öyle hemen olacak bir şey değildi bu, farkındaydım.

Beni bu işle ilgili ayakta tutan şey, bu tesisin ve gönüllülük merkezli işlerin bir felaketin eşiğinde olmasıydı. Bu noktada ben devreye giriyordum. Tesisin hayatta kalması

ve gelişmesi için bağlantılar ve fon bulunmasına ihtiyacı vardı. Bunu kendi yaratıcılığımın sınırlarını zorlama ve akla gelmeyenleri bulma konusunda bir şans olarak görüyordum. Bu tesisi yeni yağlanmış bir makine gibi işletecek bir plan yapmakla ilgiliydi her şey. Bu bir meydan okumaydı benim için. Rakamlardan ve stratejilerden oluşan bir zorluk ve ben bu alanda iyiydim.

Çoğu gönüllü olarak orada kalan çalışanlarla tanıştım. Yemek ve temizlik yapıyor, bakım işlerini üstleniyor, güvenlikçi gibi çalışıyor ve giyinme, yemek, sağlık malzemeleri ile ilgili maddi yardımları yönetiyorlardı. Bunlar lokomotifi çalıştıran makinelerdi yani. Ufak bir turdan sonra birkaç şey öğrenmiştim bile. Bir: İş için kendime farklı türde kıyafetler almam gerekecekti. Karşımdaki insan ikinci el, lekeli ve yıpranmış, on yıllık bir kot pantolon giyiyorsa üzerimdeki beş bin dolarlık takım bana saygı kazandıramazdı. İki: Çamaşır suyu kokusu başımı ağrıtıyordu. Büyük marketlere gitmezdim ama şimdi bir tanesine uğrayıp aile boyu arabamın arkasını limonlu, antiseptik, yapay ve dağ esintisi gibi kokmayan temizleyicilerle dolduracaktım. Üç: Benito, tesisin kriz yöneticisi, iyi bir insandı. İnşallah çoktan bir sürtük olduğumu anlamamıştır diye düşünüyordum çünkü kalıp burayı adam etmeme yardım etmesi gerekiyordu.

Sırf Çabaladın Diye Ödül Vermezler

Şu An

Bugün vücudumun ihanetine uğruyordum. Bacaklarım beni mahvediyor ve kafamın içinde sanki ziller çalıyordu. Bu durum bir haftadır aynı şekilde devam etmekteydi. Fakat bugün sanki dalgalı sular üzerindeki bir geminin güvertesinde yürüyor gibi başım dönüyordu. Düşmemeye çalışarak bastonuma sımsıkı tutunuyordum. İşler daha kötü olabilirdi tabii, işler her zaman daha kötü olabilirdi ama kötü bir ruh hâli içindeydim ve sinirlerimin bozuk olması Miranda ile münakaşa yeteneğimi tüketiyordu.

Çocuklarım yatmıştı. Benim de yatmam gerekiyordu ama öncesinde bu konuşmayı yapmam gerektiğini düşündüm.

Oturmak için içeri girdiğimde Miranda kanepeye oturmuş bir kadeh şarap içiyordu. Konuşmaya "Yeni işin nasıl gidiyor?" diye başladım.

Başını yavaşça salladı. Bu olumsuz bir cevap vermek

üzere hazırlanmak mıydı yoksa sadece yorgunluktan mıydı anlayamadım. "İyi gidiyor."

İyi. "İyi." Artık işi olduğunu bildiğime göre sonrasında söyleyeceklerim için kendimi pek de kötü hissetmiyordum. "Buradaki zamanın neredeyse doldu, Miranda. Bu hafta sonu taşınman gerekiyor."

Başını daha da yavaşça salladı ama bu seferki farklıydı; düşünüyordu, plan yapıyordu. O bakışı iyi bilirdim. "Bir ev alacağım. Senin ve çocukların orada benimle yaşamasını istiyorum."

Kızgın bir fırtınanın geçişi gibi hızla iç çektim. Belki de bu konuşmayı bu gece yapmaya sabrım yoktu aslında ve yatmış olmam gerekirdi. Gözlerimi kapatıp aklıma gelen münakaşa başlangıçlarını savuşturdum ve basitçe, "Hayır," dedim.

"Ama bu herkesin hayatını kolaylaştırır. Sen kira ödemekten kurtulursun ve biraz para biriktirirsin. Ve hepimiz bir arada olabiliriz."

Kısa bir anlığına söylediğini mantıklı buldum: Rahatlık ve para biriktirme. Sonra hemen kendime geldim ve *hepimiz bir arada olabiliriz* kafamın içinde bir alarm gibi ötmeye başladı. "Hayır, Miranda. Senin kendi evine çıkman gerekiyor. Ve benim de burada kalmam."

"Çabalıyorum, Seamus," dedi usulca.

"Çabaladığını biliyorum." İkna edici gibi çıkmamıştı bu söylediğim. Bu gece ikna edici tavra enerjim yoktu.

"Sen neden yapmıyorsun?" diye sordu.

Sorusunu deşifre edemeyecek kadar yorgundum. "Neyi neden yapmıyorum?"

"Çabalamıyorsun," dedi sanki bunu sorması onu aklıyormuş gibi bir edayla. Bir küçük kelimeyle bana tepeden bakan bir tavra bürünmüştü.

"Benim tüm hayatım bu, Miranda. Çabalamak," dedim olması gerekenden daha da yüksek bir sesle. "İyi bir baba olmaya çabalıyorum. İyi bir danışman olmaya çabalıyorum. Sabırlı olup bedenimi ve bu felaketi kabullenmeye çabalıyorum." Liste uzadıkça uzardı. "Hayat böyle bir şeydir zaten, çabalamaktan ibarettir. Sırf çabaladın diye ödül vermezler. İnsanlığın bir üyesi olarak zaten *çabalaman* beklenir."

Taktığı maskeleri tutmayı bilirdi ama bunun duymak istediği şey olmadığının farkındaydım. "Çocukları düşün. Hepimizin yine bir çatı altında olması onları nasıl da mutlu ediyor."

Bunu söylediğinde ona katılmayarak başımı salladım. "Mutlular çünkü onlarla ilgilenen iki ebeveynleri var. Tek istedikleri buydu. Lanet olsun, benim de tek istediğim buydu. Ebeveyn-çocuk ilişkisini oluşturan kan bağı değil, çaba. Bu arasına kilometrelerce uzaklık girmiş iki evden de yapılabilir, özellikle de yüzlerce değil de birkaç kilometre uzaklıktan bahsediyorsak."

Benim ne dediğimi değil de benden sonra ne söyleyeceğini düşünüyordu.

O tartışmaya devam etmeye karar veremeden ayağa kalktım. "Hafta sonu taşınman gerekiyor. İyi geceler."

Bunun bir kavgaya dönüşeceğini biliyordum. Sözle yapılan bir kavgaya değil, beni sessizce atlatmaya çalışacağı bir oyuna dönüşeceğini... Benim kendisiyle yüzleşmeye cesaret edemeyeceğimi umarak burada kalmaya devam edecekti: Klasik pasif agresif yaklaşım. Yıllardır pasif agresif davranışlarda ustalaşmıştım bu yüzden de bu davranışı görürsem hemen tanırdım. Eşyalarını arabama atıp onu bir otele götürmeye bile hazırlıklıydım. Ona bu barış yanlısı kişinin ne kadar saldırganlaşabileceğini gösterecektim.

Sende Kendimi Görüyorum

Faith
Şu An

"Faith, seninle konuşabilir miyim?" diye sordu Benito, ben yemekhanenin yerlerini silerken.

"Tabii ki. Ne oldu?" Endişeliydim çünkü henüz bir gün önce bir iş bulmuştum ve biraz para biriktirene kadar yaşayacak başka bir yer bulamazdım. Gitmemi istemelerinden korkuyordum.

"Dün bir iş bulmuşsun diye duydum?" diye sordu.

"Buldum. Bir lokantada garsonluk yapacağım. Yarın beşte başlıyorum." *Lütfen benden gitmemi isteme. Lütfen benden gitmemi isteme.*

Yüzüne kocaman ve tatlı bir sırıtma yayıldı ve ben de bununla gevşedim. "Tebrikler."

"Teşekkür ederim."

"Madem artık bir işin oldu, eğer bu teklifimi geri çevirirsen anlayışla karşılarım. Birkaç hafta içinde kardeşimle bir pastane açıyoruz. Bu kardeşimin hayaliydi." Sanki dü-

şüncesi bile onu mutlu ediyormuş gibi gülümsedi. "Seni işe almak istiyorum."

"Anlayamadım..." Bunu söylememin tek sebebi heyecanımı yatıştırmak için biraz zaman kazanmak istememdi.

Duygularım bir gülümseme hâlinde yüzüme yayılınca onun gülümsemesi de büyüdü. "Seni işe almak istiyorum."

"Çok isterdim ama nasıl pasta pişirilir bilmiyorum ki. Ekmek tatlısı dışında. Ah, bir de çikolata soslu pasta, vasat bir çikolata soslu pasta yapabilirim." Konudan uzaklaşıyordum, o yüzden de sustum.

Sessizce güldü. "Kardeşim bir pastaneci, mutfak işiyle o ilgilenecek. Arkadaş canlısı ve kasayı yönetip müşterilere hem telefon siparişleriyle hem de yüz yüze satış yapacak yetenekte birini arıyor. Pazartesiden çarşambaya kendi eşi orada olacak. Senin programın da perşembeden pazara öğleden sonra ikiye kadar çalışmak olacak. Bu ilgileneceğin bir iş mi?"

Başımı çok hızlı bir aşağı bir yukarı sallamaktaydım. "Evet. Evet! Evet, lütfen. Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim." Ve bir baktım ki ona sarılıyorum. Bu daha da fazla gülmesine sebep oldu.

"Hayır. Asıl ben teşekkür ederim. Bir şey daha söyleyeceğim; ben kardeşimle yaşıyorum. O ve karısı evlerinde birkaç oda kiralıyorlar. Bodrumu bir ortak kullanım olarak düzenlediler. Üç küçük yatak odası var, böylece özel alanın olacak. Evin bir ortak oturma odası, mutfak ve diğer iki kiracıyla paylaşacağın bir banyosu var. Ayda dört yüz dolar ücret alıyorlar ve buna tüm hizmetler dâhil. Bu hafta boşalacak bir odaları var. Eğer bir bakmak istersen sana adresi verebilirim. Baskı yok; ama eğer istersen oda senindir."

Sözünün bitmesini bekliyordum. Bana şaka yaptığını falan söyleyeceğini sanıyordum. Ama sanırım asıl şaka dört yüz dolarımın olmamasıydı. Omuz silktim. "Çok naziksiniz ama o kadar param yok. O kadarını kazanmam birkaç haftamı alacaktır."

Bu itirafımla yüzü yumuşadı. "Olmadığını biliyorum. Kardeşim şu an nerede kaldığını biliyor ve şu an taşınıp ödeyebileceğin zaman ödeme yapmanda bir sakınca görmüyor."

Hayatta en sevdiğim olaylardan biri baş döndürücü bir iyilikle karşılaşıp gerçekten nutkunun tutulmasıydı. Belki de bunun böylesine büyük bir ölçekte çok nadir gerçekleşmesinden kaynaklanıyordu bu şaşkınlık. Ya da aniden gelip sizi gafil avlamasındandı. Fakat her seferinde dengemi sarsıp bana diz çöktürürdü. Ona tekrar sarılırken artık ağlamaya başlamıştım. Uzun uzun, sıkıca sarıldım ve omzunda ağladım. Sonunda bıraktığımda gözlerinin içine baktım. "Neden? Neden ben?"

"Tanıştığımız geceyi hatırlıyor musun? Yemekten sonra konuştuk ve ben de sana kendi hikâyemi anlattım hani..." dedi, düşünceli bir tavırla.

Başımı evet anlamında salladım. O geceyi hiç unutmayacaktım.

"O zaman söylediğim gibi... Sende kendimi görüyorum. Bu nedenle. Ayrıca bu hafta barınakta ne kadar çok çalıştığını izledim; sana verilen her işi şikâyet etmeden bitirdin ve hep iyi iş çıkardın. Hepsini yüzünde bir gülümseme ve minnettar bir yürekle yaptın. Başkalarına nezaket gösteriyorsun ve kimseyi içinde yaşadığı koşullarla yargılamıyorsun. Bu insanın içini açıyor. Daha önce de ifade ettiğim gibi, çok büyük bir potansiyelin var. Sadece biraz yardıma ihtiyacın var."

Aklıma Claudette'ın sözleri geldi, son ziyaretimde söylediği sözler. Süper kahramanların aramızda dolaştığını ve görünmediğini, istenmediğini ve sevilmediğini düşünenlere kendini özel hissettirdiğini anlatmıştı. Benito'nun da tıpkı Claudette gibi bir batman meleği olduğuna inanıyordum, böylece kolaylıkla yardımını kabul edip kendimi sorgulamayı bıraktım. "Odayı tutacağım. Teşekkür ederim."

Pastane ve evin adreslerini yazıp bana verdi. Birbirlerine sadece üç blok uzaklıktaydılar. Kâğıdı elimde tutarken kâğıt ağır gibi geldi; umut, vaat ve yeni başlangıçlarla ağırlaşmıştı.

Bir kez daha, "Teşekkür ederim," dedim. Ona bunu sık sık söyleyeceğime dair bir his vardı içimde.

Kimse Benim Gökkuşağıma İşeyemez

Şu An

Ben kıskanç biriydim. Kaldı ki pek çok insanın da kendine dürüst olduğu noktada kıskanç olduğunu düşünürdüm. Çoğu zaman küçük miktarda bir kıskançlık hissederdim. Bu kimi zaman kahve sırasında beklerken yakışıklı kahveci ile flört eden önümdeki kişiye karşı, kimi zaman sahilde mükemmel vücuduyla koşuşturup bana gençlik günlerimin bittiğini anımsatan yirmisindeki kıza karşı olurdu. Ya da böylesine güzel yemekler yapabildiği için kahrolası Bobby Flay'e karşı. Kıskançtım işte.

Fakat bu kadına baktığımda hissettiklerim öfkenin farklı boyutlarına dönüşüyordu âdeta. Böyle biriyle öyle nadir karşılaşırdınız ki varlığı sizi deliye çevirirdi. Etrafımda böyle bir şey varken ben normal davranamazdım.

Bu oydu işte. Faith. Tanrım, ismi bile içimdeki her şeyi bir yumruğa dönüşebilecek kadar geriyordu. Hem de bir boks dövüşçüsünün yumruğuna... Karşısındakini yıkıp

bayıltabilecek türden bir yumruğa. Seamus'a dokunduğu, dudak dudağa olduğu fotoğraflar aklıma derinden kazınmıştı. Onunla yüz yüze karşılaşmaksa baş döndürücüydü: Öylesine mükemmel bir cildi vardı ki ışıldıyordu, gözlerinin mavisi sanki üzerinde oynanmış bir fotoğraf gibiydi, saçları alışılmışın o kadar dışındaydı ki seksiliğine katmanlar ekliyordu. Herhangi bir erkeği ona sahip olmak için yalvartacak kadar genç bir vücudu ve hayata karşı tatlı bir duruşu vardı. Güzel ve tatlıydı; bu küçük meleği yaratana küfrettirecek kadar hem de. Bana cenneti anımsatıyordu.

Seamus ile yalanlarım yüzünden ayrılsınlar diye dualar etmiştim. O da bu işi zorlaştırmadı, ne de olsa yalnızca bir striptizciydi. Onu suçladığımdan da değil, böyle memelerim olsa ben de dünyaya özgürce şov yapardım. Fakat bir fahişe değildi. Ona yaklaşmaları için erkeklere dudak uçuklatacak miktarda para ödemiştim, böylece ihtiyacım olan kanıtı elde edebilecektim. Hep erkekleri geri çeviriyordu. Ben de en sonunda bu yalanı uydurmak zorunda kaldım.

Peki, neden burada, barınaktaydı? Hope onun taşındığını söylemişti. Uzun süreliğine buralarda olmayacağını sanmıştım. Yine ortalıkta görünmeye başlarsa ben Seamus'u nasıl geri kazanabilirdim ki?

Lanet olsun.

Orada öylece durup ona baktıkça daha da delirdim. Bu tesisin müdürü olarak gidip boğazına bir yumruk indirmem doğru olmazdı, değil mi? Oysa Faith benim cazibemi mahvediyordu. İyi bir gün geçirmekteydim. Önemli bir bağışçı ile olan öğle yemeğim altı rakamlı bir bağışla sonlanmıştı. Bugün fazladan elli kişi doyurmuştuk. Ayrıca popom günlük kotun içinde muhteşem görünüyormuş meğer, bunu kim bilebilirdi ki?

Direkt odama gidip Benito'yu çağırdım.

"Parlak Gökkuşağı'nın burada ne işi var?" dedim, o daha sandalyeye poposunu bile yerleştiremeden.

"Efendim?" Kurumsal hayatta politik doğruculuğun yeri olduğunu biliyordum ama doğrudan benim altımda çalışmış herkes bilirdi ki bu saçmalığı kapımdan içeri sokmazdım. Anlaşılan o ki Benito da bunu şu an anlayacaktı.

"Rastalı saçı olan kız." Onunla birkaç ay önceki tanışmamızda gördüğüme kıyasla saçları solmuştu, şimdi saçları sarıyla karışık yumuşak pastel tonlarındaydı.

"Ah, Faith mi?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. "Faith."

"Burada kalıyor. Birkaç gündür burada. Bir ev ve iş bulana kadar." Konuşurken öylesine düşünceli, profesyonel ve saygılıydı ki.

Bu da benim sorumu daha gaddar bire hâle getirdi. "Benimle kafa mı buluyorsun?"

Alnı kafa karışıklığıyla kırıştı. "Hayır. Bir sorun mu var?"

"Faith benim kocamla yattı." Onunla konuşmaktan çok kendi kendime konuşuyor gibiydim, ama o yine de cevap verdi.

"Evli olduğunuzu bilmiyordum?" diye sordu. Görebildiğim kadarıyla tüm bu konuşmayı yapıyor olmaktan çok rahatsızdı. Politik doğruculuğun abonesi olduğu bir konsept olduğu çok açıktı.

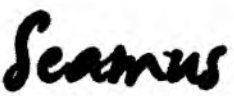
"Evli değilim. Eski kocam. Ben bir başkasıyla evliyim sanıyorken Faith de eski kocamla yattı." Bunun gülünç duyulduğunu fark ederek başımı salladım. "Bu şu an anlatılamayacak kadar uzun bir hikâye."

Yavaşça başını salladı. Anlayamamıştı.

Elimi dışarı çıkması için salladım. "Bilgi için teşekkürler, Benito. Tekrar işine dönebilirsin."

Sersemlemiş hissediyordum, aylardır bu kadar sinirlenmemiştim. Depresyon her şeyi donuklaştırmıştı. Artık depresyondan kurtulduğum için tekrar çalışabiliyor, tekrar Seamus ile ilgili bir şeyler yapabiliyor ve tabii yüksekten uçuyordum. Planlar yapıyordum. Faith ise gelip gökkuşağıma işedi. Kimse benim gökkuşağıma işeyemezdi. Özellikle de eski kocamla yatmış genç güzel kadınlar. Kahretsin, bu kelimelerden de nefret ediyordum. Eski kocam... Çünkü içimin derinliklerinde bir yerlerde biliyordum ki ben her ne kadar inkâr etsem de bu konu bitmişti. Sonuç net ve geri çevrilemezdi.

Uyumak İçin Hayl Kurmam Lazım

Şu An

Bu öğlen okuldan sonra çocuklarla sahile yürüdük. Kendimi sürekli kalabalıklarda Faith'i ararken buluyordum. Onu süt kasasının üzerinde, elinde bedava sarılma tabelasıyla göreceğimi umuyordum. Hiçbir zaman orada olmuyordu tabii, ben de her seferinde onun için çabalamadığımdan dolayı kendime kızıyordum. Fakat bir seçeneğim kalmamıştı, değil mi? Ya o ya çocuklarımdı. Ben de onun hayalini kurmaya başladım. Her gece. Hayalini görmek için uyumama gerek yoktu. Uykuya dalana kadar onun hayalini kuruyordum. Sonra uykumda biraz da rüyasını görüyordum.

Cuma gecesiydi. Miranda bu hafta sonu taşınacaktı. Evde hep birlikte bir film izlemiştik. Çocuklar mısır patlağı yedi. Miranda bir kadeh şarap içti. Ben de sessiz bir kutlamayla birkaç bira içtim çünkü "Oley, sonunda gidiyorsun!" diye bağırmak biraz uygunsuz bir hareket ola-

caktı. Kafamın iyi olması ve *Oley, sonunda gidiyorsun!* diye düşünmek çok daha sağduyuluydu.

Çocukları yatırdıktan sonra çoktan Faith'in hayalini kurmaya başlamıştım ama henüz yatmayacaktım. Huzursuzdum ve onu özlüyordum. Çoğu gece gülüşünü, gözlerini, beni nasıl güldürdüğünü ya da beni nasıl, tam da olduğum gibi tüm kusurlarım ve her şeyimle kabul ettiğini düşünürdüm. Ama bu gece birlikte son gecemizi düşünüyordum. Bana bakışını, tadını, çıkardığı sesleri. Mükemmeldi. Klostrofobi hissettim bir anda, dışarı çıkmam lazımdı. Belki çok içmiştim.

Belki de yeterince içmemiştim.

Sanki bu son düşüncemi hissetmiş gibi Miranda da dışarıdan bana katıldı. "Bu işine yarayacak gibi görünüyor." Bir şişe tekila ve iki şat bardağı tutuyordu.

Sarhoş olmak istemediğim için bir anda tereddüt ettim. Sonra, aman ne olacak diye düşündüm, *Oley, sonunda gidiyorsun!* "Olur tabii, neden olmasın."

İki bardak doldurdu ve ben o şerefe diyemeden içtim. İki tane daha doldurup "Geleceğe," dedi ve bardağını havaya kaldırdı.

Onu duyduğumu belli etmemeye çalışıyordum ama "Geleceğe," diye mırıldanıp ben de bardağımı onunkine vurdum. Kafamdaysa *ve senin gidiyor olmana* diyerek tamamlamadım. Korkuluğa yaslanmış, aşağı Faith'in mobiletine doğru bakıyordum. Artık Faith'in mobileti değildi tabii o. Tekila kanımda birayla karışıyordu ve yavaşça her şey bulanmaya başladı. Kulaklarımda da çınlama vardı.

"Bir tane daha," diye önerdi Miranda.

Başımı hayır anlamında salladım. İstemiyordum. İçeri gidip, kıyafetlerimi çıkarıp Faith'in hayalini kurmak istiyordum.

Yine de tekrar bardağı doldurup elime verdi. "İstemiyorum," dedim içer içmez. Sonra da ona boş bardağı verip ayaklarımı sürüyerek içeri gittim. Yatak odamın kapısını kapattım. Kıyafetlerimi çıkarırken gördüğüm tek şey Faith'ti. Çıplak hâli. Acayip güzeldi. Daha ne olduğunu anlamadan ben de yatağımda çıplaktım ve sanki Faith buradaymış gibi işe koyulmuştum. Büyük final hemen geldi ama uykuya dalarken hayale devam etmemi engellemedi.

Üzerimdeki ağırlığı harikaydı, sadece varlığı bile ön sevişmeydi. Karanlıkta onu göremiyordum ama dudakları göğsümde geziniyor, boynuma, çene hizama kadar çıkıyordu.

"Öp beni," diye yalvardım.

Öptü. Dudaklar, dil, diş, hepsi içindeydi. Dilinin yavaş, gayretsiz dokunuşları. Alt dudağımı tatlılıkla çeken dişler. Yumuşacık dudaklar.

"Seni özledim," diye fısıldadım öpmelerin arasında. "Seni öyle özledim ki." Onunla olduğu kadar kendimle, bizimle konuşuyordum.

Çıplaklığını vücuduma istekle bastırınca bedenimin geri kalanı uyandı. Kalçamın iki tarafına dolanmış bacaklar... Ten üzerinde ten, sinirleri rahatlatan bir sürtünme yaratıyor ve ikimize de haz şokları gönderiyordu.

"Ben de seni özledim."

Donup kaldım. Bu sözlerin Faith'in ağzından çıkacağını sanıyordum.

Ama bu Faith değildi.

Ve bu güzel bir rüya değildi.

Bu lanet olası bir kâbustu.

Onu üzerimden ittim ve yataktan çıkıp ışıkları açtım.

Yatağımda Miranda çıplak bir hâlde yatıyordu.

"Aman Tanrım," diye söylendim iç çamaşırımı yerde ararken. Bulunca hemen üzerime geçirdim. Bu durum gerçek olamazdı. "Çık dışarı."

Sırıttı ama kendini örtüyle kapatmaya çalışırken bu tam bir küçük düşürülmeydi. "Benim bir başkası olduğumu sandın." Söylediği bir soru değil, pişmanlık ve utançla dolu bir ifadeydi. Hiç Miranda'ya göre bir ifade de değildi ayrıca.

Gözlerinin içine baktım ve başımı salladım. "Sarhoşum. Rüya görüyordum. Kendi yatağımın özelinde," diyerek tüm bu durumun ne kadar çarpık olduğunu hatırlattım. "Evet, senin bir başkası olduğunu sanıyordum."

"Faith mi?" diye sordu.

Başımı tekrar evet anlamında salladım.

"Onda bulduğun nedir, Seamus? Onu ne bu kadar özel yapıyor?" Bu söylediğinin mızmızlanma olarak çıkmasını beklerdim oysa sesi üzgündü, sanki bizim bittiğimizi ve bir daha asla ikinci bir şansın olmayacağını şu an fark etmiş gibiydi.

Bu konuşmayı yapmak istemiyordum, özellikle de benim ve onun şu an içinde bulunduğu durumu düşünürsek... Ama şu an bu durumu rayına sokmazsak bu noktaya tekrar dönmemizin gerekmesinden korkuyordum. Miranda ısrarcı değilse eğer başka da hiçbir şey değildi. "Onu özel yapan kalbi. Onu kalbi yönetiyor. Her hareketi, her gülümsemesi, her kelimesi, her dokunuşu kalpten geliyor. Bunun diğer tarafında, bunları kabul eden kişi olmanın nasıl bir his olduğu konusunda bir fikrin var mı?"

Örtüleri çekti ve yataktan çıkıp hemencecik geceliğini üzerine geçirdi. "Var." Omzunu silkti. "O sensin." Başka bir şey de söylemeden dışarı çıktı. Yerini net bir şekilde anlamıştı.

Belki işleri bulandıran kanımdaki alkoldü ama onun için üzüldüm. Bu ezici bir acımaydı; öyle ki nefreti hoşlanmamaya indiriyor, affediciliği kapatan örtüyü açacak feragatler sunuyordu. Kahretsin ki konu Miranda olduğunda nefret tercih edilen şey olmalıydı.

Ebeveynlik Genetik Değil

Şu An

Miranda dışarıda, emlakçısıyla bir evi geziyordu. Çocukları da yanında götürmüştü ve bu, avukatımın üzerinde çalıştığı yeni velayet düzenlemesine göre çocukların zamanlarının yarısını onunla geçireceği göz önüne alınırsa düşünceli bir davranıştı. Miranda herkes için işleri kolaylaştırmak adına bu mahallede kalmaya kararlıydı. Bu beni ölesiye şaşırtsa da minnettardım. Hem de nasıl minnettardım. Avukatım belge işlerini tamamlamadan ev konusunun netleştiğinden emin olmak istiyordu. Elimizde zaten Miranda'dan alınmış, birlikte velayeti üstleneceğimize dair yazılı belge vardı. Şu anda sadece detayların oturmasını bekliyorduk.

Cumartesi sabahıydı ve ben ne yapacağımı bilemiyordum. Ev aşırı sessizdi. Çocuklarım olmadan burada olmaktan hoşlanmıyordum, zihnim çocuklarımın gittiği o ayları pişirip önüme sunuyor ve bu içimde bir korku yük-

seltiyordu neredeyse. Tekrar böyle bir durumla yüzleşmek istemiyordum.

Kapının çalınması beni kendimden kurtardı âdeta.

Kapıyı açar açmaz direkt tekrar kapatmak istedim.

"Seamus." Sesindeki şey resmiliğin ve sevecenliğin tuhaf birleşimiydi. Sevecenlik duruma pek uygun gibi durmuyordu oysa.

Ben de resmiyetle karşılık verdim. "Loren."

"Bunu beklemediğini biliyorum." Solgun ve birkaç hafta önceye kıyasla daha zayıf görünüyordu.

Başımı evet anlamında salladım. "Sanırım Miranda'yı arıyorsun. Burada değil. Bu öğleden sonra gelecek."

"Aslında seninle konuşmak için geldim." Sesinden niyetini anlayamıyordum ama gözlerindeki pişmanlıktı.

"Peki." Kafam karışmıştı ve sesim bunu ele veriyordu. Aklım bulanmıştı. Anlayamıyordum. "İçeri gir."

Kanepeye oturdu ve deri çantasını yanına, yere koydu. Buraya hiç uygun görünmüyordu. Gözleri her şeyi içine alarak odada gezinmekteydi. Beni yargılıyordu, hissedebiliyordum. O da lanet üstten bakan tavırları da kahrolsun istiyordum.

"Seamus, direkt konuya gireceğim." İşte yönetimden biriyle konuşuyor gibi hissediyordum. Kötü haber vermek zorunda kalan otorite pozisyonundaki kişinin tonlamasıydı bu; durumun duygusal tarafından çoktan kendini sıyırmış ve bir destekçi değil de sadece konuşan kişi olarak oradaydı.

"Bundan memnun olurum," dedim. Keşke ne söyleyecekse doğrudan söylese diye düşündüm. Beni iyice germişti.

Boğazını temizledi ve sehpaya çantasını koyup kilidini

açtı. "Lütfen otur." Bana baktı. Gözlerindeki bakış sıradan değil, ciddi bir şeyler döndüğünü ele veriyordu.

"Böyle iyiyim," diye karşı çıktım. Hemen arkasından oturmak istedim ama inatçı tarafım resmi bir meydan okumada bulunduğu için ayakta kalacaktım.

Bu kararımdan hoşlanmamış gibi yere baktı. "Sen bilirsin. Ben başlayayım. Miranda ayrıldıktan birkaç gün sonra çok büyük bir kalp krizi geçirdim. Arkasından parçaları tekrar yerine koymak için üçlü baypas yapıldı. Hayatta kalabildiğim için gerçekten şanslı olduğumu söylediler."

"Üzgünüm." Neden böyle söylemiştim bilmiyordum, o da bir tepki vereyim diye hikayesini duraklatmamıştı; sanırım sadece bunun söylenmesi gerektiğini hissetmiştim.

Başını salladı. "Teşekkür ederim. Ölüme bu kadar yaklaşmış olmak hayatımı ve önceliklerimi tekrar değerlendirmeme yol açtı. İşimi satıp emekliye ayrılacağım. Evimi de satıyorum ve daha önceden gitmek için zaman ayıramadığım yerleri görebilmek için dünya turuna çıkıyorum. Umuyorum ki bir yerler bana uygun görünecek ve ben de oraya yerleşeceğim."

"Peki. Yanlış anlama ama California'dan buraya tüm yolu neden bana bunları anlatmak için geldiğini anlayamıyorum." Kaba olmaya çalışmıyordum ama bu yaptığı çok anlamsızdı. Bu arkadaşlarınla ya da ailenle yapacağın türden bir konuşmaydı ve ben bunlardan hiçbiri değildim.

"Bende senin olan bir şey var, gitmeden bunu düzeltmek isterim." Gözlerinde şefkat vardı.

Şimdi yine gerilmiştim. "Ne?" Bu söyleyebileceğim tek şeydi. Beynim başka bir şey üretemeyecekti.

Gözlerimin içine baktı. Ağzından çıkan şeyi duymaya hazırlıklı olmam mümkün değildi. "Ben Kira'nın babasıyım."

Ne? Bu düşündüğüm şey miydi yoksa gerçekten yüksek sesle söylediğim şey mi bilmiyordum ama bu kelime beynimin içinde yankılanıyordu. Haklıydı, oturmam gerekiyordu. Kanepede yanına çöktüm ve başım ellerimin arasına düştü. "Lütfen bana bunun acımasız bir şaka olduğunu söyle," dedim ellerimin arkasından.

"Üzgünüm, Seamus. Miranda'nın bunu sana asla söylemeyeceğini biliyorum ama senin öğrenmeye hakkın var bence. Ve daha önceden de söylediğim gibi, bunu düzeltmek zorundaydım."

İğrenerek bir kahkaha attım. "Düzeltmek mi? *Düzeltmek mi?* Allah aşkına bunu naşıl düzeltmeyi planlıyorsun? Kira benim kızım. O küçük kızı her şeyimle seviyorum." Düşüncelerim kafamdan hızla geçtikçe gözlerimde yaşlar birikiyordu ve bu konuşma dibi görünmeyen bir kuyuya doğru düşüşe geçmişti.

"Sevdiğini biliyorum. Ve haklısın, o senin kızın. Yapımının yarısında genetik katkımın sorumluluğunu alsam da onun babası sensin. Bu hep böyle oldu." Çantasına uzanıp bir kâğıt yığını çıkardı. "Doğum belgesinde zaten senin ismin olduğunu biliyorum ama babası olduğumu kanıtlayan bir test yapıldı. Bu resmi çocuk edinme belgelerini tamamlamak isterim, olur da Miranda onu senden almaya çalışırsa diye. Miranda oldukça kurnaz davranabiliyor. Eğer ben Kira'yı koruyacak bir şey yapma ihtimalim olduğu hâlde yapmazsam bununla yaşayamazdım. Kira'nın tamamen senin olduğundan emin olarak gitmek istiyorum."

Bu duygusuz mu yoksa düşünceli bir davranış mıydı bilemiyordum. Hâlâ yüzüm ellerimde konuşuyordum. "Ne zamandır biliyorsun? Miranda ne zamandır biliyor?"

"Hamile olduğunu anladığı günden beri ikimiz de bi-

liyoruz. Babalık testi doğumda yapılmıştı." Sesi yürekten özür diler gibiydi.

"Nasıl yani?" Fısıldıyordum. Kendi kendime konuşuyordum. Onunla konuşuyordum. Burada olmasa bile Miranda ile konuşuyordum. Artık varlığından emin olamadığım Tanrı ile konuşuyordum çünkü eğer o var olsaydı böyle bir saçmalığın olmasına izin vermezdi. Loren beni kendi çamurumun içinde şokla karışık bir sessizlikte bıraktı birkaç dakika kadar. Sonunda ona baktığımda bomboş gözlerle, "Ne istiyorsun? Bir şey istiyor olmalısın, ne o istediğin?" diye sordum.

"Vicdanım sızlamadan ölmek istiyorum. Pişman olduğum çok şey yaptım. Değiştiremeyeceğim çok şey yaptım. Düzeltemeyeceğim çok şey yaptım. Bunu ise düzeltebilirim. Kira her şartta seninle olmalı. Sen onun babasısın ve benden çok daha iyi bir adamsın. Ben bu dünyaya bir çocuk getirmeyi hiçbir zaman istemedim Seamus; ama Kira çok güzel bir çocuk ve bu da tamamen yetiştirilişinde senin payının olmasından kaynaklanıyor. Bu işi hiç engellenmeden yapmanı istiyorum sadece."

Onca soru, aklımda onca soru vardı ama zihnim kelimeleri düzgünce bir araya getiremiyordu ki bunları anlaşılır bir şekilde ifade edeyim. "Kira'nın gerçek babasını öğrenmesini istiyor musun?"

Başını hayır anlamında salladı. "Hayır. Seni çok seviyor. Benim babası olduğumu bilmesi bunu değiştirmez zaten ama onunla ilişkini zorlaştıracak hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Sehpadaki belgelere baktım. "Yani ben bunları imzaladıktan son çıkıp gideceksin ve bir daha senden haber almayacağım, öyle mi?" diye sordum.

Başını evet anlamında salladı. Gözlerindeki samimi bir bakıştı, bir babanın diğeriyle konuşması. "Evet."

"Ya Kira bir gün öğrenirse? Miranda gevşek ağızlıdır. Ya Kira seni tanımak isterse? Ya sağlıkla ilgili bir sıkıntı olursa ve senden bilgi almamız gerekirse?"

"Sen ve Kira eğer bir ihtiyacınız olursa bana her zaman ulaşabilirsiniz. Fakat, eğer bir ihtiyaç durumu olmazsa, hiç öğrenmemesini tercih ederim."

Ben böyle adama iskele babası derdim, kim böyle bir şey yapardı ki? Kim bir başkasının çocuğunu büyütmesine izin verip dâhil olmazdı? Fakat sonra, yıllardır danışmanlığını yaptığım çocukları düşündüm; ebeveynlerin istemediği ya da kötü davrandığı çocukları, kendi ebeveynleri yerine kendilerini şiddetle seven ve onları yetişkinliğe başarı ve incelikle getiren koruyucu aileler tarafından yetiştirilmiş çocukları... Ebeveynlik genetik değildi, ebeveynlik kendini adama ve sevgiyle oluyordu. Nokta. Belgeleri imzalamadan önce gözlerinin içine baktım. "Kira kalbimde her zaman benim olmuştur. Bu belgeler bunu değiştirmeyecek."

Beni anlayarak başını salladı. "Bunu biliyorum, Seamus. Ve teşekkür ederim."

"Bunları imzalamadan önce avukatıma göstermek istiyorum." Artık avukatımdan geçmeden, hiçbir belgeyi imzalamıyordum.

"Ben de öyle yapacağını düşünmüştüm. İnceleme bittiğinde ofisime gönderebilirsin belgeleri."

"Eğer onaylarsa belgeler birkaç gün içinde elinde olur. Eğer onaylamazsa sorularım için seni ararım."

"Tabii ki, bana her zaman cep telefonumdan ulaşabilirsin. Numaram belgelerde var."

"Teşekkürler."

El sıkıştık.

Ve gitti.

Zihnim sorularla doluydu. Nasıl olur da ben bunu anlamazdım? Miranda neden böyle bir şeyi saklamıştı? Eğer bilse Kira ne düşünürdü? Ama tüm bunların önüne geçen, soru olmayan kesin bir şey vardı: Kira'yı çok seviyordum. Başka herhangi bir şeyden çok, bu önemliydi. Sinirli miydim? Hem de nasıl. Aldatılmış hissediyor muydum? İnanılmazın ötesinde... Ama bunlardan da çok, küçük kızımı çok seviyordum.

Onları bekleyişim çok uzun sürdü, dakika olarak değil de kalp atışı ölçü birimiyle. Çünkü her bir kalp atışı bana öfkemi hatırlatıyordu. Öfkemi kan dolaşımımda hissediyordum. Kalbimin her kasılmasıyla Miranda hakkında iğrendiğim bir şey daha bulup çıkarıyordum. Sebep sonuç ilişkisiydi bu. Biri diğerini yönlendiriyor, o da bir sonrakini ortaya çıkarıyordu ve ben daha ne olduğunu anlayamadan kendimi yıllardır düşünmediğim şeyleri düşünürken buluyordum. Arkamda bıraktığım şeyler yeniden damarlarımda sıcaklığa dönüşüyordu.

Kapı sonunda açıldığında çocuklarımın her birine içime sakinlik çekerek sarıldım. Ve çok yakında bir gün Miranda'dan cevaplar almaya yemin ettim, evlat edinme işlemi bittikten, onun karışamayacağı bir hâle geldikten sonra.

"Güzel Konu Açtın."

Faith

Şu An

"Faith?" Sese yatak odamın kapısının çalınması eşlik ediyordu. Bu, Benito'nun sesiydi.

Kapıyı gülümseyen yüzüne açtım. "Sana bir fincan kahve getirdim."

Kahveyi görünce canlandım. Restoranda çalışmadığım akşamlarda Benito ile kahve içmek yeni evimin bir rutini hâline gelmişti. Bunu dört gözle bekliyordum. Konuşmalarımız kısa olurdu ama her zaman pek çok konuya değinirdik. Benito çok okuduğu için her şeyi biraz bilirdi ama ukala değildi. Ancak ben istediğimde ya da sorular sorduğumda bir şeyleri derinlemesine anlatırdı genellikle. Ve benim söylediklerimi hep merakla dinlerdi, bundan hoşlanırdım. İyi dinleyiciler çok nadir karşınıza çıkardı ne de olsa. Benito, hep özlem duyduğum babam gibiydi.

"Nelerin hayalini kurarsın, Faith?" Bir başlangıç noktasına ihtiyacımız olduğu için konuşmalarımız bunun gibi

bir soruyla başlardı. Genellikle de konudan sapardık ve iki dakika içinde hip-hop tarzın modern kültürdeki yerini ya da Dogders'ın bu sene ligde nasıl oynayacağından konuşmaya başlayabilirdik. Hiç belli olmazdı.

"Güzel konu açtın, Benito." Düşünüyordum. Hayalleri sözcüklere dökmek zordu.

"Ayakların yere bassın isterim, genç hanım." Yüzündeki sırıtma bunun gerçek olduğunu gösteriyordu.

"Bu zor bir soru olmamalı, öyle değil mi? Yani, pek çok insan hayallerle büyür. Tanımlanmışlardır, netlerdir ve ölçülebilirler. Benim çocukken hayallerim genel olarak hayatta kalabilme üzerindeydi. Birlikte yaşayacağım iyi bir aile hayali kurardım. En sevdiğim yemeklerin hayalini kurardım. Yeni bir çift ayakkabının hayalini kurardım. Büyüdükçe bir gün üniversiteye gitmenin hayalini kurmaya başladım. Biyolojik annemi bulmanın hayalini kurdum. Kim olduğumu bulmanın hayalini kurdum. Öyle ki sonunda gerçekten de o kişi olacaktım, anlarsın ya hani?"

Benito bu söylediklerimden sonra anlayışla başını salladı. "Eminim, biliyorsun ki... Sen osun zaten. Gerçekten istediğin şeyleri hak etmediğini düşündüğün için onların peşinden gitmeye korkuyorsun sadece. Sana aslında onları hak ettiğini söylemek üzere buradayım."

"Bağımlılık, altından kalkıp kurtulmaya çalışması zor bir şey. Yüz kızartıcı bir şey. Kutuplaştıran bir şey. Seni tanımlayan bir şey. Arkanda bırakmış olsan dahi asla arkanda değil. Hâlâ geçmişim geleceğimi dikte edecekmiş gibi hissediyorum. Bu zor bir engeldir." Böyle dobra dobra konuşabildiğim birinin olması çok hoştu.

"Her gün yeni bir gündür. Buna inanmam yıllarımı aldı Faith; ama bu doğru. Her gün o hep olmak istediğin

insan olabilmen için yeni bir fırsat. Bazı günler bunu yüreğinle yapacaksın, bazı günler yaparmış gibi yapacaksın ama eninde sonunda bu bir alışkanlığa dönüşecek ve üzerine düşünmeden bambaşka bir şeye dönüşeceksin. Yeni bir tavırla... Yeni bir görünüşle... Yeni bir bakış açısıyla... İnsan zihni bize böyle bir değişimi sunan muhteşem bir şeydir." Durdu ve gülümsedi. "Başka neyin hayalini kuruyorsun Faith?"

Bunu cevaplamadan önce kahvemden bir yudum daha aldım çünkü bunu açıklamak daha da zordu. "Sevgi."

Koltukta arkasına yaslandı. Duruşu hiçbir zaman tembel değildi ama her zaman gevşekti. Sanırım bu da onunla bu kolay konuşmamın sebeplerinden biriydi. "Sevgi. Bu çok genel. Bunu açıklamak ister miydin?"

"Çocukken sadece birinin beni sevmesini isterdim." Omuz silktim. "Bu her çocuğun istediği bir şeydir, değil mi? Son birkaç yılda bu değişti. Yani, hâlâ birinin beni sevmesini istiyorum ama bundan da fazla birini sevmek istiyorum. Karşılıklı sevgi istiyorum. Bağlanmak istiyorum. Sabah uyandığımda onu düşünüyor olmak, aynı şeyi yaparak uykuya dalmak istiyorum. Takıntılı ve sağlıksız bir şekilde değil ama kendini bencil olmayan, nazik, rastgele hareketlerde gösteren sevgiyi görmek istiyorum. İnsanın içinde bir başkası için bu kadar duygu yoğunluğu olması nasıl bir şeydir, görmek istiyorum. O kişi ikincil doğam olsun ki ben de bilinçsizce onun iyiliğini ve mutluluğunu önemseyeyim istiyorum. Çekim istiyorum, sadece fiziksel de değil, duygusal ve zihnen de... Birine doğru açıklanamayan bir şekilde çekiliyor olmak istiyorum. Ve o da aynı şeyi hissetsin. Bu içinde bulunulacak, inanılmaz derecede güzel bir koşul olurdu." Sesim alçaldı çünkü tek düşünebildiğim şey Seamus'tu.

Benito'nun gözleri düşünceliydi. Satır aralarını okuyabiliyordu. "İçinde bulunulacak, inanılamaz derecede güzel bir koşul olurdu gerçekten de. Eh, öyleyse yap, güzel kızım."

Ayağa kalktı, bu artık gitme vaktinin geldiğini gösteriyordu. Bazen birlikte geçirdiğimiz zaman sadece dakikalarla sınırlanırdı. "Teşekkür ederim, Benito."

"Rica ederim." Merdivenlere doğru yürüdü ama kısa bir an için durdu. "Faith?"

Ben hâlâ kanepeydim. "Evet."

"Umarım o da bunun seninle içinde bulunulacak, inanılamaz derecede güzel bir koşul olduğunu biliyordur."

Gülümsedim, bu Benito'nun baba tavsiyesiydi. "Hayat bazen o kadar kolay değil, Benito."

"Ve bazen de o kadar zor değil." Göz açıp kapayana kadar ortadan kaybolmuştu.

Sen Benim Hayatımı Mahvetmek İçin Cehennemden mi Gönderildin?

Şu An

Yine Pinterest'in mihraplarında ibadet ediyordum. İlgimin hedefi lazanyaydı. Bir sosyopat, karbonhidrat aşığı bir sosyopat gibi son otuz dakikadır onu takip etmekteydim.

Saatime baktım. Saat yediydi. Sabahtı. Günlerden cumartesi idi ve saat sekizde çocukları Seamus'un evinden alacaktım. Yeni evime taşındığıma göre hafta sonlarını benimle geçirmeleri konusundaki anlaşmamızı uygulayacaktık.

Ellerimi çırptım. "Evet işte, akşama ev yapımı lazanya yiyoruz." Bu olumlu pekiştirmeydi, önümdeki zorlu aşçılık görevi için zihinsel bir hazırlıktı. Anahtarlarımı ve çantamı kaptım ve görev bilinciyle dışarıya çıktım. Görev marketi, Seamus'un evini ve oradayken yemek yapma uğurum Hope'u kaçırmayı kapsıyordu. Hope yemeğin yenilebilir olması için küçük bir garantiydi. Mutfakta tam bir dâhiye dönüşüyordu Hope. Herkesin gizli bir yetene-

ği vardı işte. Hope'unki de anlaşılabileceği üzere, yemek yapmaktı.

Herkes ve her şey toplandı, Lazanya operasyonu için evimde bir araya geldik.

Rory, Kira, Hope ve ben aldığım süslü zamazingo ile her şeyimizle erişte yapmaya vermiştik kendimizi. Kai ise dışarı bisiklet sürmeye gitti. "Yakınlarda kal, Kai," diye bağırdım ön kapının açıldığını duyduğumda.

"Tamam, anne," diye cevap verdi.

Bu nokta, sonradan anlayacaktım ki, her şeyi durdurup geçici bir askıya almak istediğim noktaydı.

Hayat.

Dünya kendi yörüngesinde dönüyordu.

Her.

Lanet olası.

Şey.

Başa alıp tekrar denemek istiyordum.

Tekrar denememde olacaklar şunlardı:

Kai'a hayır derdim. Bisikletini süremezsin. Bir daha asla süremezsin.

Evde kalırdı ve hep birlikte büyük bir takım oluşturup İtalyan muhteşemliğine ait göz alıcı bir yemek yapardık.

İtalyan muhteşemliğini hep birlikte, mükemmel bir uyum içinde yemek masamda yerdik.

Sonsuza kadar da mutlu yaşardık.

Son.

Onun yerine, şu oldu:

Lanet ricotta peynirini unuttuğumu fark ettim çünkü ben unutkan bir eziktim.

Markete koşup peyniri alayım diye, iyi bir anne gibi çocukları da yanıma almak yerine, Hope'tan ben yokken onlara göz kulak olmasını istedim.

Arabama koştum ve aklımda tamamen kendimi verdiğim tek bir düşünce, lazanya işini tamamlamak ile arabayı çalıştırdım, çünkü ben bencil bir kaltaktım.

Sonra içim kinle dolu, bir şekilde dünyada lazanya yapmaktan daha önemli şeyler olduğunu tamamen unutarak arabayı geri vitese aldım.

Çarpmayı duydum.

Etkisini hissettim.

Ve kalbim.

Atmayı.

Durdurdu.

Değişim onu en az beklediğinizde gelir derlerdi.

Dönüşümün tamamlanması bir katalizör gerekir derlerdi.

Dönüşümü kabul edecektim ama lanet olsun, farklı bir katalizör istiyordum.

Görüşümü engelleyen ve yüzümden aşağı doğru akmakta olan korkuyla sayfadaki kelimeleri göremesem de mekanik hareketlerle formları dolduruyordum. *Sen korkunç bir canavarsın* sözleri bir korku filminin tema müziği gibi tekrar tekrar zihnimde dönerek benimle alay ediyordu. Onlarla yalvararak, sözler vererek konuşuyordum, *Üzgünüm. Çok üzgünüm. Lütfen iyi olsun. Her şeyi yaparım. Her şeyi. Onun yerine beni alın.*

"Babacığım," Kira'nın sesi üzüntüyle zayıflamıştı ve beni trans hâlimden çekip çıkardı.

Seamus otomatik kapıların tam önünde durmuş, bekleme odasında gözleriyle bizi arıyordu.

Rory yanımdaki koltuktan onu çağırdı.

Yüzüne bakmaya korkuyordum. İçinde bulunduğu duygu durumu her ne ise beni kemiklerimden sıyıracaktı.

Ve geriye hiç etim kalmayacaktı. Onu telefonla aradığımda ne söylediğimi unutmuştum. *Kai. Bisiklet. Araba. Kaza. Hastane.* Şu an hatırlayabildiğim tüm kelimeler bunlardı.

"Haber var mı, Miranda? Nerelerden yaralanmış? Doktorlar ne dedi?" Kelimeler korkuyla titrek çıkıyordu ama konuya odaklı ve korumacıydı. Problem çözme hâlindeydi ve hem düşüncede hem de görevine yönelik olarak bir lazer gibi odaklanmıştı . Duruşu kararlılıkla katı ve sabitti.

Fakat gözlerini gördüğümde, hissettiğim korku on misli arttı; ben de yapabileceğim tek şeyi yaptım. Yalan söyledim. Birazcık yüreğini ferahlatabilmek için yalan söyledim. "Henüz detayları vermediler ama iyi olacak, Seamus."

"İyi olacağından emin misin?" diye sordu, gözleri iyi bir haber duymak için yalvarıyordu.

Başımı evet anlamında salladım ve mideme bu yalanla birlikte bir sancı saplandı.

Seamus titrek bir nefes bıraktı. Rahatlamıştı. Yanımdaki sandalyeye oturdu. Rory de onun yanındaki sandalyeye oturdu ve elini tuttu, Kira da kucağına tırmanıp Seamus'un kollarının arasına girdi. Üçü bir araya geldi ve sevgi dolu, birbirini destekleyen bir kümeye dönüştüler çünkü tüm bu aile işleri nasıl yürür biliyorlardı. Bunda ustaydılar.

Bir kez daha başarısızlığa uğradığım hatırlatılmış oldu böylece. Kai. Onlar. Kendim. İsmini siz koyun. Her şeyi mahvetmiştim. Ben form işlerini bitirirken onlar birbirlerinde teselli bulabilsinler diye uzak durdum. Kâğıtları vermek için hemşirelerin odasına gittiğimde yeni bir haber var mı diye sordum. "Ameliyat hazırlıklarına başlandı. Size bilgi vermek için doktor kısa süre içinde görüşmeye gelecek."

Kısa süre, çocuğumun hayatı söz konusu olduğunda yeterince yakın değildi.

"Çok kan kaybetti. Kalça kemiği kırılmış. Dalağı zedelenmiş. Kaburga kemiği kırılmış. Ameliyat." Doktor daha fazlasını söyledi aslında ama benim hatırladığım kelimeler bu kadardı.

Yine yalvarmaya başlamıştım. *Lütfen Kai iyi olsun. Her şeyi yaparım. Değişirim. Küçük oğlum iyileşirse eğer dünyanın gördüğü en iyi anne olacağım. Lütfen.*

Seamus, sanki çaresiz düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "O güçlü bir çocuk, Miranda. Bunun da üstesinden gelecektir," dedi. Benimle aynı haberleri dinlemiş olmasına rağmen Seamus iyimser yönünü ortaya çıkartıp olumlu kelimeler kullanıyordu. Bunun gerçek olmasını diliyordu. Aklından farklı bir sonucu geçirmeyecekti bile.

Büyükannem öldüğünde acı hissetmiştim. Yıkıcı bir acıydı bu. Dünyamı sonsuza kadar değiştirmişti ve bana rehberlik eden gücü yok etmişti. Bu acı ise farklıydı. Hayatımda böyle bir şey hiç hissetmemiştim. Bu daha kötüydü, *çok daha kötü*. Üstesinden gelemeyeceğim bir acı gibi hissettiriyordu. Bu acı öyle bir şeydi ki yüreğimi bir yumruk olup sıkacak ve eğer her şey kötü giderse baskıyla parçalanacak hâle gelene kadar yumruğunu sıkılaştıracak, geriye sadece yenilgiyle ağır yaralanmış hâlde yere düşen parçalar bırakacaktı.

Bu acı aynı zamanda yaşadığım en büyük aydınlanmaydı. Çocuklarımı seviyordum. Çünkü sadece sevgi içimde böyle büyük bir tepkiye sebep olabilirdi. Suçluluk duygusu değil, sevgiydi bu.

Onların önünde diz çökmek için ayağa kalktım. Kira'nın elini tuttum ve Rory'nin bacağını sıvazladım. "İki-

nize yiyecek bir şeyler bulayım." Seamus'a baktığımda yüzünün bomboş olduğunu gördüm. Kendine dönmüş ve bununla mücadele etmek için içine kapanmıştı. Bütün enerjisini ve düşüncelerini Kai'a odaklamıştı. "Bir şeyler ister misin?"

Soruyu cevaplarken yüzündeki ifade hiç değişmedi, sadece başını hayır anlamında salladı.

Beklemek cehennem azabıydı. Zamanın ne kadar zorlu bir rakip olabileceğini hiç fark etmemiştim. Zaman düşüncelerimle birlik olmuştu ve birkaç saatlik dilimde beni aklımı kaçırma noktasına getirmişti. Bitmek bilmeyen bir savaştı bu. Bir an kendimi Kai'ın iyileşeceğine inandırıyor, hemen arkasından da evrene çocukların ebeveynlerden önce gitme ihtimali olduğu için küfürler yağdırıyordum.

Hem de bunun sebebi kendi ebeveynleri olabiliyordu.

Doktor başka haberlerle döndü. Başka kelimelerle... "Kritik durum. Uyutuldu. Yoğun bakım. Yakın takip. Ziyaretçi alınmıyor."

Seamus'un vücudu kararlı ve tetikte görünse de gözlerindeki ışık hâlâ eksikti, yorgunluk ve korku ruhunu çekmişti sanki. "Onu görmem gerekiyor," diye yalvardı. "*Lütfen.*"

"Üzgünüm, Bay McIntyre. Durumu hiç istikrarlı değil, bu hâlde ziyaretçiye izin veremeyiz." Gözyaşlarımdan bir şey göremiyordum ama doktor üzücü bir şekilde anlayışlı konuşuyordu.

Seamus kendini bırakmıyordu. Henüz değil. Gözleri cam gibiydi. Yutkunurken âdem elmasının yükselip inişini izledim, soğukkanlılığını korumakta zorlanıyordu. "O benim oğlum. *Lütfen.* Burada olduğumu bilmesi gerekiyor. Yalnız olmadığını da... Onu görmem lazım. *İyi olduğunu anlamak için onu sadece görmem lazım.*"

Doktor bir kez daha "Üzgünüm," dedi ve koridorun sonuna doğru oğlumuzun yanına gitmek üzere ilerledi.

Seamus ayağa kalkıp bastonuna iyice yaslanarak koridorun sonuna doğru yürümeye başlamadan önce bir an tereddüt etti. Nereye gittiğini biliyordum ama onu durdurmayacaktım.

Hemşireler durdurdu ama. "Bayım, oraya geçemezsiniz. Bayım, durun."

Seamus durmadı ve bir kapının arkasına geçip gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra da üzerinde doktor önlükleri olan iki adam eşliğinde tekrar göründü.

"O benim oğlum! Onu görmeye hakkım var benim!" Bağırması acıdan başka bir şey değildi. Üzgünlük ve korku öyle büyümüştü ki acıya dönmüşlerdi artık.

Adamlar kollarını sıkıca tutuyordu. Onun uzun yapısının yanında adamlar küçük kalıyorlardı. Ben yaklaştığımda "Tekrar oraya giremez," dediler. "Onu kontrol altına alın," diye ekledi içlerinden biri kaba bir tavırla, sanki bu kurum içinde stres yüzünden böyle davranan ilk insan Seamus'muş gibi...

Başımı kabul ederek salladım. "Üzgün sadece."

"Üzgün olması kurallara uymak zorunda olmadığı anlamına gelmiyor, hanımefendi." Duygusuzca, sanki Seamus özel bir mülke girerken yakalanmış gibi prosedürü açıklıyordu. Ve sonra tekrarladı, "Ya onu kontrol altında tutun ya da güvenliği arayıp dışarı çıkarttıracağım. Anladınız mı?"

Kabalaştım. "Sizin çocuğunuz var mı?"

Başını hayır anlamında salladı.

Sesimi alçaltmamla içimdeki köpek balığı ortaya çıktı.

Bugün kimse benim ailemle uğraşamayacaktı, buna Seamus da dâhildi. "O zaman şu an ne yaşadığıyla ilgili hiçbir fikriniz yok. Aşağılık bir adam gibi davranmayın. Sizden kuralları çiğnemenizi istemiyorum ama geri çekilin ve birazcık merhamet gösterin. Oğlu orada yaşam savaşı veriyor." Sert bir tavırla kapıyı gösterdim çünkü bu adamı dişinden yumruklamak pek işe yaramayacaktı. "Tehditler savurmanıza gerek yok."

Adam gözünü bile kırpmıyordu ama Seamus'u bıraktı. Kelimeler tükenmişti. Benim kötü bakışlarım ve çatık kaşlarım ise onlar kapının arkasında kaybolana kadar onları takip etti.

"Benim biraz temiz havaya ihtiyacım var, sen Rory ve Kira ile kalır mısın?" Seamus tükenmişti ve bunu ona benim yaptığımı bilmek beni öldürüyordu. Hayatındaki bütün acıların sorumlusu bendim. Hepsinin...

"Biz buradayız. Zaten uyuyorlar. Dışarı çık. Acele etme. Bir yere gitmiyoruz nasılsa." Keşke ona yardım edebilseydim. Bana ihtiyacı olduğu ve yardımımı seve seve kabul edeceği onca yıl ben diğer yöne koşmuştum. Şimdi ise, ben onun yardım için döndüğü kişi olmaktan daha çok hiçbir şey istemiyorken, koşma sırası onundu. Zamanlamam öylesine boktandı.

Onun yürüyerek uzaklaşmasını izlemek bana, birini sevdiğinde sadece onun için en iyisini istediğini fark ettirdi. Onun için en iyisi ben olsaydım keşke. Bunu ne çok isterdim! Ama ben değildim. Hiçbir zaman olmamıştım ve hiçbir zaman da olmayacaktım. Sonra uyumakta olan Rory ve Kira'nın yanındaki sandalyeye oturdum ve hüngür hüngür ağlamaya başladım. Yanaklarımı ıslatan ve ruhumu yerle bir eden bir ağlama hem de. Gözyaşlarım Kai

içindi. Ve Seamus. Ve kendim. Ve büyükannem. Hepsi de farklı sebeplerle. Kafamdan Kai'ın caddede yerde büzülmüş, hareketsiz ve kanlar içinde yattığı resmi atamıyordum. Bu bir kazaydı.

Kaza.

Masum bir olaydı.

Ta ki bisikletindeki küçük oğlumun benim arabam tarafından ezilmesine kadar.

Ya da büyükannem yanımdaki koltukta yolcuk edene kadar, masumdu.

Bu tür kazalar için farklı bir kelime olmalıydı. İçinde trajedi olduğunda kaza kelimesi çok hafif kalıyordu. Kaza, Kai ve büyükannem zihnimde birleşiyor ve benim günahkârca sorumlusu olduğum kanlı bir yığına dönüşüyorlardı. Yıllarca büyükannem ile ilgili beni kahreden suçluluk duygusunu görmezden gelmeye çalışmıştım. Şimdiyse çok daha ağır bir şey eşlik ediyordu ona.

Seamus döndüğünde artık ağlamam durmuştu. En azından şimdilik durmuştu. İzin isteyip tuvalete gittim.

Mesanem rahatladı, zihinsel ya da fiziksel ızdırabı rahatlatmasa da yüze soğuk su çarpıldı ve bekleme odası beni bir istenmeyen bir misafir gibi karşıladı. Seamus suçluluk duygumu hissediyor mu, merak ediyordum, bu duygunun odada kapladığı alan benim varlığımdan daha büyüktü zira. Ona ne olduğunu anlatmam ve haklı öfkesiyle yüzleşmem gerekiyordu.

Rory ve Kira birbirlerine sokulmuş hâlâ büyük bir sandalyede üzerlerinde Seamus'un ceketiyle uyuyorlardı. Benim içimde de bir parçam gözlerimi kapatayım istiyordu ama öyle yapsam dahi uyuyamayacağımı biliyordum, uyanıkken gördüğüm kâbuslar hayal gücümün bir araya geti-

receği her şeyden daha kötüydü. Gözlerimi bir daha asla kapamayıp bu işkenceye tahammül etmem gerekebilirdi.

Seamus'un karşısındaki sandalyeye oturdum. O da sandalyesinde dik bir şekilde oturuyordu ve bu durum gözlerindeki bitkinlik ve kederle bir tezat oluşturuyordu.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun değil mi?" dedi. Eminim ki saatin geç olması ve yanında çocukların uyuyor olması yüzünden bunu sessizce söylemişti, bu onun endişeli sesiydi aynı zamanda. Yıllardır duymamış olduğum bir ses. Beni sıcak bir battaniye gibi saran bir ses.

"Büyükannem öldü." Ben konuşuyordum.

Bana düşünceli bir şekilde baktı, bu hikâyeyi hiç duymamıştı ve emindim ki bunun yakınından bile geçecek bir şey beklemiyordu. "Seni büyüten büyükannen mi?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Ne zaman öldü?" diye sordu. Bunun garip olduğunu düşündüğünü biliyordum; onunla ilgili konuşmayı hep reddetmiştim.

"On sekiz yaşındaydım. Ben onun hiç yaşlanmayacağını düşünsem de altmış iki yaşındaydı. Sadece zamanla gelen bir bilgeliği ama kendinden çok daha genç birinin sahip olabileceği zindeliği ve coşkusu olan bir kadındı. Bir muamma yani. Ölümden sıyrılıp zekâsıyla ondan sonsuza kadar kurtulabilmesi gereken biriydi yani."

"Üzgünüm," dedi.

"Onu ben öldürdüm. Benim hatamdı." Bu kelimeleri binlerce kez düşünmüştüm. Kafamda yüksek sesli ve kınayan bir tavırdaydılar ama iki dudağımın arasından dökülürken usul ve yaralı çıktılar. Böylesine şok edici bir ifadeden sonra yüzünde hiçbir şok ifadesinin olmaması beni endişelendirmeliydi. Ama bir kerecik de olsa kendimle il-

gili endişelenmeyecektim. Aklanıyordum. Tüm kötülüğü temizliyordum. "Bir trafik kazası geçirdik. Ağaca çarptık. Arabayı ben kullanıyordum."

"Kaza gibi duyuluyor. Kaza kimsenin suçu değildir." Hâlâ endişeli ses tonunu kullanıyordu. Bunun hepsinin birazdan değişeceğini biliyordum.

Derin bir nefes aldım ve o anda içimde bir yerlerden, çirkinliğin en çirkinini gömdüğüm derinliklerinden hüngür hüngür ağlama arzusu yükseldi ve sessiz bir patlamayla ortaya çıktı. "Hepsi benim suçum. Lanet olsun ki çok acelem vardı. Kahrolası ricotta peynirine ihtiyacım vardı ve aklımdaki tek şey buydu."

Seamus'a baktığımda gözleri büyümüştü. Belli etmemeye çalışsa da yüzü inanamayarak buruşmuş hâldeydi. Bu ifadenin yavaş bir şekilde nefretle yüz ekşimesine dönüşünü izledim. Büyükannemden bahsetmediğimin farkındaydı. "Tam olarak ne söylemeye çalışıyorsun, Miranda?"

Gözlerimi kaçırdım, kelimeleri söylemeyi bırakın duymaya bile katlanamayacak gibi hissettiğimden zihnimi kapattım sanki. "Kai'a ben çarptım. Benim suçum. Hepsi benim suçum. Çok üzgünüm." Vücudum titriyordu, korkuyla değil hem de... Kendimden tiksiniyordum. Kendimi öfke saldırısına hazırlıyordum.

Eğildi ve avuçlarının yüksek kısımlarını gözlerine bastırdı. Parmaklarının çelikten bile geçebilecek bir yumruğun içine bükülüşünü gördüm. Sağ eli şiddetli ve yıkıcı bir deler çekiç gibi bir aşağı bir yukarı hareket ediyordu. Yıllardır görmediğim kadar hızlı bir hareketle koltuğundan sıçradı ve ağır bir topallamayla odanın öteki tarafına uzun adımlarla yürüdü. Durduğunda bana arkası dönüktü. Bir

seksen beşlik cüssesinden daha büyük görünüyor, odanın kalan kısmını varlığıyla dolduruyordu. Elleri kalçasındaydı ve başı tavanda bir şeye bakarcasına geriye doğru atılmıştı. Duruşunun daha önceden hiç görmediğim şekilde gerildiğini gördüm. Kavgaya hazırlanıyordu.

Haydi kavga edelim, Seamus, diye düşündüm kendi kendime. *Çocuklar uyuyorlar, yıllardır içinde tuttuğun her şeyi söyle. Vakti geldi. Ben bunu hak ediyorum.*

Hiç tereddüt etmeden topuğunun üzerinde döndü. Gözleri alev alevdi ve bana doğru suçlar bir parmak sallıyordu. "Seni. Kahrolası. Kaltak." Bu uzun, hırıltılı bir fısıldama olarak çıktı.

Cevap vermedim. Gerçek, aslında var olmayan zırhımı deldi ve ben de tenimden etimden kemiğimden geçip beni yaralamasına izin verdim.

"Cehennemden direkt buraya benim hayatımı mahvetmek için mi gönderildin, Miranda? Çünkü ben bu şekilde hissediyorum. Yıllarca, yıllarca yıkım." Sıkılmış dişlerinin ve neredeyse oynamayan dudaklarının arasından kelimeleri tükürüyordu. "Ben konuşmama devam etmeden önce başka söylemek istediğin bir şey var mı? Çünkü tüm kirli çamaşırlar ortaya dökülecek. Kemerini bağla."

"Seni seviyorum." Bu konuşmada boşluklara gelen bir ifade değil, gizemi ortaya çıkmak üzere olan korku hikâyesinin ön sözüydü. Benim nihai gerçekliğimdi.

Küçük bir saniyeliğine bana baktı; hiddet doluydu. "*Sen nasıl sevilir bilmiyorsun, Miranda.*" Kelimeleri canımı yaktı, acı ve öfke saldırgan bir ikili oluşturuyordu.

Pişmanlık gözlerimden süzülüyor ve kucağımda kavuşturduğum ellerime damlıyordu. Bir sene önce ben ona kırık, bozuk bir şey olduğunu söylemiştim. O kırık falan

değildi. Öyle olan bendim. Hem de tüm ömrüm boyunca öyle olmuştum.

Başını salladı ve beni tekrar bıçaklamadan önce derin bir nefes aldı. "Sen benim bebeğimi öldürdün. Hem de bunu ne öncesinde ne sırasında ne de sonrasında bana söyledin." Sesi çatladı. "Neden? Neden benim bir şey söylemeye hakkım olmadı?" Patlamasını fısıltı düzeyinde tutmaya çalışıyordu ama bu sahteydi. Boynundaki damarlar çabayla belirginleşiyordu. "Neden?" Bunu söylerken dudakları kıpırdamadı. Sözleri yüreğime ulaşmak için göğüs kafesimi yarıp geçti.

"Çok üzgünüm Seamus." Çocuk aldırma konusunu nerden öğrendiğiyle ilgili hiçbir fikrim yoktu ama o gerçeği ortaya dökerken inkâr etmeye de çalışmadım.

Bana doğru üç adım attı, öne doğru eğildi ve daha da fazlasını kustu, "Üzgünüm demek olabilecek şeylerin gerçekleşmesine yetmiyor. *Üzgünüm demek kahrolası hatalarını düzeltmiyor.*"

Cehennem ateşi altında gözyaşları süzülmeye devam etti.

Birkaç adım geri çekildi ve aramızda gerektiği kadar mesafe bırakarak bir sandalyeye oturdu. Düşmanca bakışları korkutucuydu; ondan korktuğumdan değil, nazik bir adamın içinde böyle bir öfkeyi benim yaramış olduğumu bilmemden dolayı hem de. "Loren'dan başka kaç tane ilişkin oldu? Ben evde otururmuş körü körüne karımı sevip ona güveniyorken kaç erkek içine giriyordu?"

Utanç, beni kırıp geçiren bir top gibi vurdu. "Düzinelerce," diye cevapladım dürüstçe. Saklama dönemi bitmişti. Kabullenme ise küçük düşürücüydü.

Gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. "Düzinelerce mi?" diye sordu.

Kafamı sallarken başım yüz kilo kadar ağırdı. "Düzinelerce," diye doğruladım.

Ağzı hâlâ bu şokla açıktı, başı geriye düştü ve gözleri muhtemelen bana bakmak zorunda kalmamak için tavana döndü. "Lanet olsun, Tanrım. Düzinelerce," diye kendi kendine tekrarladı. "Öyle aptalım ki."

"Sen aptal değilsin, Seamus. Sen iyi bir kocaydın. Bense boktan bir eş. Bu senin hatan değil, benim hatam. Sen daha iyisini hak ediyordun. En başından beri, daha iyisini hak ediyordun. Ben sadece daha iyisi için donanımlı değildim." Elimin arkasıyla akan burnumu sildim, gözyaşlarım hâlâ özgürce süzülüyordu.

Çenesi göğsüne doğru düşmeden önce elleri saçında gezindi. "Pişmanlık hissediyor musun? Onlarla yatarken içinde hiç suçluluk hissettin mi?"

Daha fazla dürüstlük. Başımı hayır anlamında salladım. Pişmanlık ve duygularım beni hırpalıyorken yüzümün çatırdadığını hissedebiliyordum. "Hayır, yaparken değil."

Sanki içine hava sıkışmış gibi ofladı.

"Ama şimdi? Tanıştığımız güne geri dönmek için her şeyimi verirdim. O zaman başka bir insan olabilmek için her şeyimi verirdim. Seni, beni sevdiğin gibi sevebilmek için her şeyimi verirdim." Sesim titriyordu ve sözlerim gözyaşlarıyla lekeleniyordu.

Sulu gözleri hemen doldu ve gözyaşları sessizce yanaklarına doğru süzülmeye başladı. Artık sırrımı bildiğini anlamıştım. "Bana Kira ile ilgili gerçeği hiç anlatacak mıydın peki?"

Bunu bildiğine şaşırmadım bile. Bu bombayı üstüne bırakmak zorunda olmadığım için rahatlamıştım. "Hayır." Nefesimi bırakırken çıkarılmış az heceli bir kelimeydi bu, sadece duygu vardı ama iyi telaffuzdan yoksundu.

Nefret ve acı açığa çıkmıştı. Yeniden. Kalp ağrısıyla yüzü kıpkırmızı kesildi. "Seni kaltak. Kira senin berbat oyunlarının bir piyonu değil. *O bir çocuk. O benim çocuğum.*" Fısıltıları bana saldırıyordu.

Bu da boğazımı sıkıştırıyordu. Zorlanarak yutkundum. "Biliyorum."

"Biliyor musun?" dedi yüksek sesle. Sanki kelimeler nefes borusunu tıkamış gibi boğuktu sesi.

Çıldırmış gözleri tekrar bana bakana kadar bekledim ve her şeyi ortaya döktüm. "İlişkimizde yıllar içinde çok fazla hata yaptım. Hem de çok." Devam etmeden önce derin, titrek bir nefes aldım. "Çok üzgünüm. Ama seni Kira ile gördüğümde, ona hamile kalmamın o hatalardan biri olmadığını görüyorum. Genetik babasının kim olduğu önemli değil, onun babası sensin. Ve o da senin küçük kızın, Seamus. Bu bir hata değil."

Hıçkırıklarla usulca ağlaması ses bulmadan önce bedenini çökertti. Ve artık sesi çıkmaya başladığında buna tanık olmak bir eziyetti. Yüzü ellerinin arasına düştü ve omuzları kesik kesik saldıran duygu yoğunluğuyla inip kalktı. Sonunda nefesini biraz düzenlediğinde gözleri yanımdaki sandalyede uyumakta olan Kira'yı buldu. "O benim çocuğum. Kalbimde hep benim çocuğum oldu, bu tartışılamaz. Ama artık yasal olarak da benim, birkaç hafta önce evlat edinme belgelerini imzaladım. Loren tüm işi halletti."

Parçalara ayrılmış kalbim eğer rahatlama hissedebilseydi, hissederdi. "Loren hiçbir zaman bir çocuk istemedi. Mutlu oldum bu söylediğine." Ayrıca Seamus ile tekrar barışmanın artık mümkün olmadığının farkındaydım. Onun yüreği ve benimki hiçbir zaman birbirine uyumlu parçalar olmayacaktı sadece.

Seamus

Gerçeğin sizi özgürleştireceğini söylerlerdi.

Tam bir saçmalık.

Kendimi ayaklar altında çiğnenmiş gibi hissediyordum.

Ve Miranda da hayalet gibi görünüyordu. Soluktu. Saydamdı. Hayat ışığından yoksundu.

Hayatımda böyle bir bitkinlik hiç yaşamamıştım. Duygusal olarak bitmiştim. Et ve kemikten ibarettim, içim bomboştu. Sessizliğin birkaç dakika nefes almamıza müsaade etmesine izin verdim ve sonra ıslak yüzümü gömleğimin ön tarafıyla sildim. Bunların hiçbirini daha fazla konuşmanın bir anlamı yoktu. Her şey söylenmişti. Hakaretler yağdırılmıştı. Her yere bok sıçramıştı. Bitmiştim. "Kahve ister misin?"

Başını evet anlamında salladı. "Lütfen."

Kahveleri getirdim ve sessizlik içinde içtik.

Çocuklar tuvalete gitmek için uyanıp tekrar uykuya daldılar.

Kai'ın durumu ile ilgili belirli aralıklarla güncelleme aldık. Hiçbir değişiklik yoktu. Bizi bunun iyi bir şey olduğu konusunda temin ettiler. Eğer ebeveynseniz pek de iyi bir şey gibi gelmiyordu hâlbuki.

Gece saat beş civarı, Miranda bir telefon görüşmesi yapmak üzere iznimi rica etti.

Bir saat sonra tekrar izin istedi ve bu sefer tuvalete gitti ve ben de düşüncelerimle baş başa kaldım. Amansızlardı.

"Pardon?"

Bu önümde duran, ak saçlı, orta yaşlı bir adamdı. Amansız duygularımın içinde boğuluyorken onun içeri girdiğini görmemiştim.

Ben konuşmayınca yeniden konuştu. "Üzgünüm, kusuruma bakmayın. Kai McIntyre'ın annesi Miranda'yı arıyorum. Onu tanıyor olma ihtimaliniz var mı?"

Başımı evet anlamında salladım. "Lavaboya gitti. Hemen döner." Ve sonra, geçen birkaç saatin şoku ile en temel hayatta kalma içgüdüsü hariç her şeyin katılaşmış olduğunu ve nezaketin unutulduğunu fark edip görgü kurallarını anımsadım ve elimi uzattım. "Ben Seamus McIntyre. Kai benim oğlum."

Bir eliyle elimi sıkarken diğeriyle de kolumu sıvazladı. "Kai'a olanlar için çok üzgünüm. Miranda ile telefonda görüştüğümüzde Kai'ın ameliyattan çıktığını ama yoğun bakımda olduğunu söyledi."

Elini bırakırken başımı evet anlamında salladım.

"Ben Benito Aragon. Good Samaritan House'ta Miranda ile birlikte çalışıyorum." Başparmağıyla koridoru işaret etti. "Lavabo bu tarafta mı?"

Başımı tekrar evet anlamında salladım.

"Gidip onu bulayım. Tanıştığımıza memnun oldum, Seamus. Dualarım Kai ile."

"Teşekkür ederim." Ne yapacağını merak ettiğimden değil, sırf aklımı şu an Kai'a olanlardan uzak tutabilmek için adamın uzaklaşmasını izledim. Görüş alanımdan çıktığında yüzüm ellerimin arasına düştü. Düşünmekten deliye dönmüştüm. Ellerimin arkasındaki karanlığın kafamın üzerindeki floresan aydınlatmasına tercih edilir olduğunu düşünüyordum. Sanki kafatasım bir mengenenin içinde sıkıştırılıyormuş gibi hissettiren, kafamın içindeki ağrıyı düşünüyordum. Düşüncelerim omzumda bir el hissetmemle bölündü. Bu dokunuşu tanıyordum. "Lütfen bana gerçek olduğunu söyle?" diye yalvardım ellerimin ar-

kasından. Genelde içimden yaptığım diyaloglar için sakladığım sesimle konuşuyordum, sorgular ama kötümser bir şekilde. "Gerçek olmana ihtiyacım var. Lütfen."

"Gerçeğim," diye fısıldadı kulağıma.

Ellerimi çekip başımı kaldırdığımda, gözlerinde pırıldayan yaşlarla önümde, ten rengi kirli döşemenin üzerinde diz çöküyordu. Onu tekrar göreceğimi hiç düşünmemiştim. Hatırladığımdan da güzeldi. Ne o ne de ben bir şey söyledik. Sormadan onu kendime çekip sarıldım. Birkaç dakika içinde her şeyi eriten bir kucaklaşmaydı bu. "Seni çok özledim, Faith. Seni öyle çok özledim ki!"

"Ben de seni özledim, Seamus." İsmimi söylerken sesi çatladı. "Kai nasıl?"

"Yoğun bakımda. Görmeme izin vermiyorlar." Burnumu çektim. "Sen nereden öğrendin?"

Sarılmamız bitip kendimi geri çektiğimde eliyle gözlerinin altını sildi. "Miranda, Benito'dan beni bulmasını istemiş. Buraya onunla geldim."

Gülümsemeye çalıştım. "Benito'dan hoşlanmıştım zaten."

Gözyaşlarıyla karışık güldü. "Evet, çok iyi bir adamdır. Miranda'nın evinden Hope'u da aldık. O da sizi görüp Kai'ı ziyaret etmek istedi."

Hope bizim özel konuşmamızı bölmemeye çalışarak köşeden bakıyordu. Elimle işaret edip onu içeri davet ettim. "İçeri gel ve otur, Hope."

Oturdu ve elindeki market torbasını yanındaki sandalyeye bıraktı. "Miranda'nın evinden biraz yiyecek getirdim. Bugün bir şey yememiş olduğunuzu düşündüm."

"Teşekkürler, Hope. Çok düşüncelisin. Çocuklar uyandıklarında buna bayılacak."

Beni onaylayarak başını salladı ve köşedeki sandalyeye oturdu.

Ben de dönüp önümdeki meleğe baktım. "Benito'yu nereden tanıyorsun?" diye sordum.

"Tanışmamız başka bir günün hikâyesi olsun ama şu an onların pastanesinde çalışıyorum ve kardeşinin evinde bir oda kiraladım."

Gülümsemem dudaklarıma ulaştı mı bilmiyordum ama içimde hissediyordum. Faith'in bu değişikliği yapmasına mutlu olmuştum. "Bu muhteşem. Seninle gurur duyuyorum."

Yüzü kızardı ve çocuklar kımıldanırken konuyu değiştirdi. "Haydi, bir şeyler yiyelim."

Rory ve Kira uyandığında uyku sersemliğiyle şaşkın bir hâldeydiler ama tuvalete gidip geldikten sonra ikisi de açlıklarını hissetti. Hope tarçınlı kek yapmıştı. Artık resmi olarak çocukların kahramanı sayılırdı.

Miranda ve Benito ellerinde birkaç bardak kahve ve meyve suyuyla bize katılınca oda hızla doldu. Tarçınlı kek yok oldu ve geriye sadece yapış yapış parmaklar ve dolu mideler kaldı.

Tam da o anda Kai'ın durumunun iyiye gittiğini öğrendik. Eğer bu şekilde devam ederse akşama doğru yoğun bakımdan çıkacaktı. Çocuklarımın doğumundan hemen sonra, baba olma lütfu bana bağışlandığı için, çok yoğun ve aklımı başımdan alan ani bir minnet hissi uyanmıştı. Bu haber de aynı hissi uyandırmıştı. *Teşekkürler.* Bunu zihnimde defalarca tekrarladım.

Odaya bir ferahlık dolmuştu. Bunu her bir yüzde görebiliyordum. Ortak bir bağ ile bir arada bulunan —ki o Kai'ı desteklemekti— uyumsuz bir topluluktuk. Miranda,

Benito'nun omzunda ağlıyordu. Çocukların ikisi de bana sarılıyordu. Faith ve Hope köşedeki sandalyede birbirinin elini tutuyorlardı. Rahatlama.

"Bütün çocuklarının doğumu burada mı oldu? Bu hastanede mi?" Faith meraklı mavi gözleriyle bana bakıyordu.

İki tarafımda oturan Rory ve Kira'ya bakmadan önce Miranda'ya baktım. "Evet," diye cevapladım bir gülümsemeyle.

"Aman Tanrım, eminim çocuklarının dünyaya gelişini izlemek," bakışlarını tekrar bana çevirmeden Miranda'ya bir baktı, "nefes kesici olmuştur." Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu ama gülümsemekteydi. Boşta kalan eliyle gözlerini sildi. Diğer eliyle Hope'un elini tutuyordu.

"Öyleydi. Her bir seferinde hem de. İlk nefeslerine tanık olmak. İlk ağlayışlarını duymak. Tatlı yüzlerine bakmak. Parmaklarını saymak. İlk andan itibaren hiç kopmayacak bir bağ ile ruhuma işlendiler. Nefes kesiciydi."

Faith'in yanında oturan Hope, burnunu çekti. Gözleri mutluluk gözyaşlarıyla ıslanmıştı. "Umut dolu hissettirmiştir," dedi. Onda bu tür bir duygunun varlığını hiç görmemiştim. Genelde ilgisiz ya da etrafından kopuk olurdu.

Bu söylediği sadece bir ifade miydi yoksa soru muydu bilmiyordum ama haklı olduğu için ona katıldığımı gösterdim. "Gerçekten de umut dolu hissettirdi."

Karşılığında başını salladı.

Faith, hâlâ gülümseyerek bana bakıyordu. "Sence benim annem de ben doğduğumda böyle mi hissetmiştir?" Mutlu görünüyordu. Bu soruyu soruş şeklinden sonra acaba gerçek annesini arama işini arkasında mı bıraktı yoksa daha az çaresizlik ve yeni bir bakış açısıyla mı bu konuyu ele almaya başladı diye merak ettim.

"Eminim böyle hissetmiştir," diye cevapladım. Gerçekten de böyle düşünüyordum. Faith'in inanılmaz bir enerjisi vardı. Özel olduğu, enimin ki doğduğu an anlaşılmıştı.

Faith

Hope onda daha önce hiç görmediğim bir acelecilikle ayağa fırladı. Hâlâ tutmakta olduğu elime asıldı. "Benimle gel. Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Peki." Ayağa kalktım ve onun arkasından giderek bekleme odasından çıktım.

Asansöre bindiğimizde dördüncü kat tuşuna bastı. Kapı kocaman açtığı ağzından görünen dişleri ve kırışmış göz çevresiyle, tatlı görünen bir kadının bizi karşıladığı bir resepsiyon masasına açıldı. "Günaydın. Oda numarası mı arıyorsunuz?"

Hope'un neler çevirdiğini bilmiyordum, ona baktım.

Kadına gülümsemeye çalıştı ama daha önceki mutluluk gözyaşları yerini kurtulmaya çalıştığı bir üzgünlüğe bırakmıştı. "Oda dört yüz."

Kadın önümüzdeki not panosunun ekranını kaydırdı. "Giriş yapın lütfen. Ayrıca kimliğinizi görmem gerekecek."

İsmimi yazdım ve onunkini yazmaya başladım. Tam Hope yazmıştım ki beni durdurdu ve California eyalet kimliğini çıkarıp önüme, masaya bıraktı. Üzerinde Jane Marie Martin yazıyordu. Hope'u silip yerine Jane Martin yazdım ben de. Kadın kimliklerimizi kontrol etti ve bizi bir güvenlik kapısından geçirdi.

"İsmin Jane mi?" diye sordum.

Yürümeyi durdurdu ve yüzüme baktı. Bazen Hope rastgele bir hikâyeyle karşınıza çıkardı. Hayatının her detayını sadece benimle paylaşıyormuş gibi anlatırdı bana bu hikâyeleri. Ben de elimden geldiğince ona eşlik ederdim. Bu da o hikâyelerden biriydi işte. "Ben on sekiz yaşımdayken, annem Jonas ile evlendi. Jonas annemin evine taşındı ve bana artık orada yaşayamayacağımı söyledi. Annem boş dairesi olan bir kadın tanıyordu, Bayan Lipokowski. Bayan Lipokowski gerçekten nazikti ve bana bir iş verdi. İşte pek iyi değildim gerçi, müşterilerle ve parayla çalışmak bana göre değildi. Bu yüzden o birkaç belge doldurdu ve ben de her ay posta yoluyla para almaya başladım. Bunun kamu yardımı olduğunu söyledi. Kiram için içinden birazını alırdı. Kalanıyla da yemek alırdım. Bayan Lipokowski bana hep çok iyi davrandı. Keşke annem de öyle olsaydı. Yirmi yaşına geldiğimde ona ismimden hoşlanmadığımı, Hope ismini daha çok sevdiğimi söyledim. Bana ismimin istediğim her şey olabileceğini söyledi. O günden beri de bu isimle kendimi daha iyi hissettiğim için kendimi Hope diye tanıttım. Özel bir isim bu."

"Nereye gidiyoruz, Hope?" Artık gergindim. Neden olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu ama yanaklarından süzülen yaşlar kafamı karıştırmıştı.

Elimi tuttu ve sessizce oda dört yüze doğru yürüdü. Açık kapıya yaklaştığımızda yavaşladı. Birkaç adım içeri girdik. Odada uyuyan bir kadın vardı.

Tam geri çekilip içerdeki hastayı rahatsız etmeyelim diye dışarı çıkacakken Hope beni katı ama nazik bir el hareketiyle durdurdu. "Onu tanıyor musun?" diye fısıldadım.

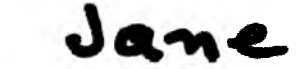
Bana bakmak için dönmeden başını salladı. "Hayır," diye fısıldadı.

"Neden buraya geldik?" Bu soruyu sorduğum an, cevabını zaten biliyordum. Bunu dokunuşundan anlamıştım.

Umut.

Umut dolu hissediyordum.

Sır Saklamak Konusunda İyiydim

Geçmiş

"Çok tatlısın."

Tatlı.

Bunu çok duyardım.

Bazen kibarlıkla söylenirdi ve bana kendimi iyi hissettirirdi. "Bakın, çok tatlı değil mi, seni küçük şey," ya da "Tatlı kız, annene çok benziyorsun."

Ancak bazen, annem bunu söylediğinde, yüzünde koskocaman bir gülümseme dahi olsa, beni üzerdi. "Eğer tatlı değilsen zeki olmak tek önemli şeydir, Jane," ya da "Sadece güzelce gülümse ve konuşma, Jane," derdi o.

Annem gerçekten güzeldi. Bunu erkeklerden hep duyardı.

Ama Dan, "Çok tatlısın," dediğinde farklı hissederdim. Sanki göğüs kafesimde yüksek sesle, beni gıdıklayarak arılar uçuşuyormuş gibi. Dışarı çıkmışım da bir yaz gününde helikopter böcekleri kovalayarak koşmuşum gibi yanakla-

rım yanardı. Ona göğüs kafesimdeki arılardan ya da helikopter böceklerinden bahsetmek isterdim ama yapmadım. Onun yerine gülümsedim; çünkü bu annemin bana hep yapmamı söylediği şeydi. Ve, "Teşekkür ederim," diye ekledim çünkü annem ne zaman birisi güzel bir şey yapsa teşekkür etmemiz gerektiğini söylerdi. Tıpkı doğum günümde aldığım hediyeler gibi iltifatların da hediye olduğunu söylerdi. Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bu hoşuma gidiyordu.

Dan'in yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Gülümsemesi arıları tekrar vızıldattı. Dişlerinin hepsini görebiliyordum. Ve kafamda onları saymaya başladım. Bir. İki. Üç. Dört. Beş.

Ama o konuşmaya başladığında saymayı kestim çünkü numara altıyı göremedim. "Annen işten ne zaman dönüyor, Jane?"

"Annem bankada çalışıyor. İnsanların paralarını sayıyor. Eve beşte gelir."

Dan yine koskocaman gülümsedi ve ben de altıdan başlayarak dişlerini saymaya başladım. Yedi. Sekiz. "Televizyon izlemek ister misin?"

Kanepeye oturduk. O kanepenin bir ucuna geçti, ben de diğer ucuna yerleştim.

Televizyonda oynayan bir filmi izledim. Bu filmi daha önceden izlemiştim. Komik bir filmdi.

Dan sık sık kahkaha attı. Onu kahkaha atarken izlemekten hoşlandım. Gözleri sıkıca kapanırdı ve yüzü arkadaş olmak istediğim biri gibi olurdu. Benim hiç arkadaşım olmamıştı. Annem hiçbir zaman da olmayacağını söylerdi. Oysa ben bir arkadaşım olsun istiyordum. "Dondurma ister misin?"

İstiyordu.

Dondurucudan benim favorim olduğu için kırmızı renkte olan dondurmayı çıkardım. Dondurmanın iki tane çubuğu vardı. Genellikle onu ikiye bölüp, ikisini de yerdim. Bu sefer bölüp birine ona verdim.

Dondurmalarımızı yedik. Dan kanepede kayıp yanıma oturdu.

Ben filmi izlemeyi bitirirken elimden tuttu.

Erkekler elinden tuttuğunda annemin nasıl gülümsediğini görmüştüm. Bu şekilde gülümsediğinde fazladan mutlu ve güzel görünürdü. Sebebini bildiğimi sanıyordum. Çünkü arılar sadece göğüs kafesimde değil, kafamın içinde de vızıldıyordu ve bu uçuyormuşum gibi garip hissettiriyordu. Gülümsemekten yanaklarım yorulmuştu fakat duramıyordum.

Dördü kırk beş geçe, "Gitsem iyi olacak," dedi.

"Peki," dedim. Göğüs kafesimdeki arılar bir gorilin sımsıkı kavrayışı gibi bir hisse dönüştü. Bu annemin işten her dönüşünde büyükanne Tressa'nın evden gidişi gibiydi ve ben gitmesini istemiyordum. Bu beni üzüyordu.

"Yarın okulda görüşürüz, Jane."

"Peki." Bunu söylediğimde artık goril sımsıkı tutmuyordu. Ve üzgün de değildim çünkü onu yarın okulda, koridorlarda görecektim.

Çarşamba benim en sevdiğim gündü çünkü o gün Dan ile eve yürürdüm.

Yürürken bana sorular sorardı. "Buraya yeni mi taşındınız, Jane?"

"Hayır. Tüm hayatım boyunca burada yaşadım ben,"

dedim. "Sadece daha önceden gerçek bir okula gitmemiştim." Büyükanne Tressa bana evde ders verirdi çünkü annem devlet okullarının sisteminde şeytanın elinin olduğunu ve öğrettiklerinin iğrençlik ve yalanlar olduğunu söylerdi, artık bu her ne demekse. Fakat büyükanne bu yaz ölmüştü. Böylece ben de gerçek okula başlamıştım çünkü gün içinde annemin bankada çalışması gerekiyordu.

"Peki, madem birkaç haftadır gerçek bir okula gidiyorsun, söyle bakalım; okulu sevdin mi?" diye sordu. Aslında sevmiyor olsam da gülümsemesi bende evet deme isteği uyandırdı.

"Evet," dedim gülümsemesine kapılıp. Oysa çocuklar acımasızdı. Bana *mankafa* gibi isimler takıyorlardı. Böyle şeyler söylediklerinde üzüntüyü karnımda hissederdim. Fakat Dan'e bakıyor olmak beni mutlu etti ve ben de, "Senden hoşlanıyorum. Bana gerçekten iyi davranıyorsun," dedim.

Dişlerini sayabildiğim o kocaman gülümsemesi yayıldı yüzüne.

Evime geldiğimizde, yine kanepenin üzerinde yan yana oturduk. O, ben daha televizyonu açamadan beni öpmeye başladı. Ne yapacağımı bilemiyordum ama "Sadece rahatla, Jane," dediğinde ben de öyle yaptım. Sonra "Benim yaptığımı yap," dediğinde onu da yaptım. Ve birbirimizi öpmeye devam ettikçe göğüs kafesimdeki arılar vızıldamayı durdurdu, başım ve midem sanki kıvrılıp bükülmeye başladı. Hasta olduğumdaki gibi değil ama. Aşağılarda, özel bölgelerime doğru inen bir şey vardı ve sanki göbeğimde bir şey beni gıdıklayarak dönüyormuş gibi iyi hissettiriyordu.

Dondurma için zamanımız yoktu.

Gittiğinde artık dudaklarım kabarmıştı ve karnım hâlâ tatlı bir şekilde gurulduyordu. Beni tekrar öpmesini istiyordum.

Çarşambanın gelmesini bekleyemiyordum.

Dan ile eve yürüdük.

Odamı görmek istediğini söyledi.

Odama gitmek istemiyordum. Kanepede oturup onu öpmek istiyordum.

Yine de odamı gösterdim çünkü annem hep, "Erkeklerle münakaşa etmezsen bundan hoşlanırlar," derdi.

Yatağıma uzanmak istedi. Bu, başta garip geldi ama beni öpmeye başladığı an, onu yatakta öpmeyi kanepede öpmek kadar çok sevdiğime karar verdim.

Beni öperken elini gömleğimin altına sokup bana dokundu.

Beni öperken elini sütyenimin altına sokup bana dokundu.

Beni öperken elini eteğimin altına sokup bana dokundu.

Ve beni öperken elini iç çamaşırımın altına sokup bana dokunduğunda kıvranmaya başladım. Bana dokunsun istiyordum ama bu garip hissettiriyordu. İyi anlamda garip; ama yine de garip. Eli durduğunda ve bana artık dokunmuyorken o garip duyguyu tekrar istedim ve özel bölgemi eline doğru ittirdim. Beni öpmeye ve bana dokunmaya devam etti. O devam ettikçe benim için orada yatmaktan başka bir şey yapmak zorlaştı. Karnımın aşağılarında bir yerde gerilme hissediyordum. Sanki bir paket lastiğini

parmağının ucuna dolamışsın, diğer ucu parmaklarının arasına yerleştirmişsin ve geriye çekiyormuşsun gibiydi. Sonrasında, siz artık lastik fazlasıyla gerildiği için daha fazla çekemeyeceğini düşünürken lastik parmaklarınızın arasından şipşak kayar ve roket gibi havaya uçardı. İşte böyle hissediyordum. Roket gibi... Annemin Tanrı'nın ismini boşuna ağzımıza almamamız gerektiğini söylemesine rağmen "Aman Tanrım," diye bağırıyordum. Bunu tekrar tekrar söyledim. Ve roket tekrar yere indiğinde sanki birisi kafamın üzerindeki bir delikten içeri akçaağaç şurubu döküyormuş da o da yavaşça inip ayak parmaklarıma kadar, içimdeki her yeri kaplıyormuş gibi hissediyordum.

Dan burnumdan öpüp, "Çok tatlısın," dedi ve gitti.

Dondurma yememiştik.

Dondurma konusunu tamamen unutmuştum.

Günlerden yine çarşamba olmuştu.

Daha Dan ile eve yürümeye başlamadan göğüs kafesimde ve kafamda arılar vızıldamaya başlamıştı bile.

Direkt odama geçti ve ben de yeniden yatağımda öpüşme ve dokunma istediğim için arkasından gittim.

Bir süre öpüştük ve sonra bana kıyafetlerim olmadan daha güzel görüneceğimi söyledi. Kıyafetlerimi çıkartmak istemiyordum ama onun güzel olduğumu düşünmesini istiyordum. Böylece kıyafetlerimi çıkardım. Artık tamamen çıplak kaldığımda, "Çok güzelsin," dedi. Güneş sanki yanaklarımın arkasında parıldıyormuş gibi yüzüm kızardı, güneş ışınları geri kalanımın içinden geçiyordu âdeta. Güzel 'tatlı'dan bile daha iyiydi. Annem bir gün büyüdüğüm-

de güzel olacağımı ve erkeklerin diğer kadınlar gibi zeki olmayışımı umursamayacağını söylerdi.

Biraz daha öpüştük. Gömleğini çıkardı. Göğsünde kıllar vardı ama göğsüne dokunmak hoşuma gitti. Duştan çıktığımda ayağımı sildiğim banyo halısı gibi hem yumuşak hem de pürüzlüydü göğsü.

Biraz daha öpüştük. Pantolonunu ve iç çamaşırını da çıkardı. Özel bölgesine dokunmamı istedi. Ona bakmak istemiyordum ama dokundum. Dokunduğum anda sanki hayatında yediği en iyi çikolata kremalı kekten ilk ısırığını almış gibi bir ses çıkardı. Tam olarak böyle bir sesti ve bunu duymak hoşuma gitti. Şimdi bakmak istiyordum işte. Daha önce bir penis görmüştüm zaten.

Bir gece annemin bir arkadaşı bizdeydi ve benim bundan haberim yoktu. Yatak odasının kapısını çalmadan içeriye girdim. Arkadaşının penisini gördüm. Artık kapıyı hep çalıyordum.

Dan'in penisi annemin arkadaşınınkinden daha büyüktü. Gerçekten büyüktü ve kızgın görünüyordu. Dan'e de öyle söyledim ve o da penisinin kızgın değil de benim sayemde mutlu olduğunu söyledi.

Sonra biraz daha öpüştük ve pek çok yerime dokundu. Bacaklarımın arasına dokunduğunda kıvranmadan duramıyordum. Karnım yine o iyi hisle alt üst oluyor ve özel bölgelerim gıdıklanıyordu.

Ve sonra üzerime uzanıp bana rahatlamamı söyledi. Nedenini bilmiyordum ama zaten rahatlamıştım.

Fakat sonra özel bölgemde ve bacaklarımın arasında yırtan ve yakan o acıyı hissettim ve, "Acıyor! Acıyor! Durdur şunu!" diye bağırdım.

Gerçekten sessizce kulağıma fısıldamaya başladı. Sesi

hâlâ hayatında yediği en iyi çikolata kremalı keki yiyor gibi çıkıyordu. "Şşş. Geçecek, Jane. Seks sadece ilk seferinde birkaç dakikalığına can yakar ve sonra çok, çok güzel hissettirir. Söz veriyorum."

Acıyı düşünmemeye çalıştım. Tıpkı annemin çok bira içtiği bir gün saç şekillendiricisini koluma bastırdığında yaptığım gibi... Gerçekten uzun bir süre kolumu yakmıştı ama annemin beni incitmek istemediğini bildiğim için bunu düşünmemeye çalışmıştım. Bana sonradan böyle söylemişti.

Bir süre sonra, tıpkı Dan'in dediği gibi o kadar o çok canımı acıtmıyordu. Sonra kalçaları daha hızlı hareket etmeye başladı ve bana çikolata kremalı kek sesiyle güzel olduğumu söylemeye devam etti. Sonra bir hayvan misali hırıldamaya başladı. Kalçasıyla sıkıca benim vücuduma doğru bastırıyordu ve özel bölgelerim sanki bu çok fazlaymış gibi karnımın içine doğru sancıyordu. Arkasından "Siktir," dedi ve 'çok fazla' hissiyatı gitti, yerine sıcak bir his geldi.

Sonra beni itti. Penisinin dışarı çıkışını hissettim çünkü özel bölgemin eski normal hâline geri dönüşünü fark ettim. "Banyoya gitmelisin. Temizlenmen lazım."

Ayağa kalkana kadar neden böyle dediğini bilmiyordum. Kalktığımdaysa iki şey oldu. Çarşafımda küçük kan lekeleri gördüm ve koridordan banyoya yürürken baldırlarımdan aşağı ıslak bir şeyin aktığını hissettim. İkisi de beni korkuttu.

Banyoyu kullanıp giyindikten sonra Dan gitti. Ne yaptığımızı kimseye söylememi tembihledi. İnsanlar benim *onun için ne kadar özel olduğumu* anlayamayacağı için başının büyük belaya girebileceğini söyledi.

Bana özel demesine sevdim.
Söylemeyecektim.
Annem hariç kimseyle konuşmuyordum nasıl olsa.

Her çarşamba Dan ile bizim eve yürüdük.
Her çarşamba yatağımda öpüşüp seks yaptık.
Artık acıtmıyordu.
Bazen penisinin üzerine onu kaplayan bir şey takıyordu ve buna lastik diyordu. Bazen de lastiksiz daha iyi hissettiğini söylediği için takmıyordu.
Bana kız arkadaşım diyordu.
Bu bir sırdı.
Tıpkı birlikte geçirdiğimiz özel anlar gibi...

Tüm hafta gerçekten hasta olmuştum ve çok kusmuştum. Annem beni okula göndermedi. O işe giderken evde kalmama izin verdi. Midem bulandığında tekrar tekrar banyoya gelmek zorunda kalmayayım diye banyoda, yerde uyudum. Hiçbir şey yemek de istemiyordum.
Çarşamba öğleden sonra Dan evime geldi. Benim hasta olduğumu görünce gitti.

Çok hasta olduğum için annem beni doktora götürdü. Koluma bir iğne batırıp kanımdan bir tüpe örnek aldılar. Bunu sevmedim. Acıttı. Ayrıca plastik bir bardağa işememi istediler. Onu da sevmedim, çok pis bir işti.

Hemşire ateşime baktı ve bana birkaç soru sorup gitti.

Annem ve ben doktorun gelmesi için uzun süre bekledik. Sonra geldi. İyi görünümlü bir doktor değildi, ondan hoşlanmadım.

Kulaklarıma, boğazıma baktı ve kalp atışımı dinledi. Sonra hemşirenin sorduğu soruların aynısını sordu.

Derken birisi kapıyı çaldı ve bir kadın gelip doktora birkaç belge verdi. Kadın iyi görünüyordu; o kalsın, doktor gitsin istedim. Doktor belgelere baktı, belgelerde bir sürü şey yazıyordu ama doktor onları gerçekten hızlıca okudu.

Sonra anneme bakıp "Hamile," dedi. Ben de kimden bahsettiğini merak ettim. Sadece yetişkinler hamile kalırdı, bebeklerin nereden geldiklerini sorduğumda annem öyle demişti. "Büyüdüğünde evleneceksin ve bebek sahibi olacaksın," demişti tam olarak. Ama ben henüz yetişkin değildim. Ya da evli...

Annem bana bakarken gözlerinde parlayan fırtına yıldırımlarının yanıp söndüğünü gördüm. Korkmuştum. "Seks mi yaptın, Jane?" Sesi yüksek ve söylediği utanç vericiydi. Seksin Dan ile aramızda bir sır olması gerekiyordu. Onun bilmemesi lazımdı ve şimdi bunu doktora da söylüyordu işte.

Başımı gerçekten çok hızlı bir şekilde hayır anlamında salladım. Yalan söylememem gerektiğinin farkındaydım. *Yalan söylemek günahtı*, annem hep öyle söylerdi.

"Yalan söylemek günahtır, Jane. Yalan söyleme yoksa Tanrı seni cezalandırır."

Burada sadece sessizce oturup hareket etmeyecektim. Tanrının ya da annemin gazabını bekliyordum ve ikisini de istemiyordum.

Doktor, "Vulva muayenesi yapmam gerekiyor. Gitmek

mi istersiniz, kalmak mı?" diye sordu. Yine annemle konuşuyordu.

"Kalayım," dedi annem ama sesi sanki kalmak istemiyormuş gibiydi. Beni gardırobunda bir çivide asılı olan kemelerle dövmek istiyormuş gibi çıktı sesi.

Doktor iç çamaşırımı çıkarıp sırt üstü yatmamı istedi. Bir yandan da ucunda büyük dondurma topları varmış gibi duran masanın sonunda bazı çubuklarla oynuyordu. Dediğini yaptım. Doktor da eldivenlerini takıp çekmeceden birkaç paket çıkardı ve onları yırtarak açtı. İçinde ne olduğunu görmedim ama bunları yanındaki metal masaya koyduğunda şangırdadılar. Çıkarttıkları sesten hoşlanmadım. Çok yüksekti.

Ayaklarımı teker teker yükseltip topuklarımı dondurma toplarının üzerine koydu. Topuklarım yerine tam oturdu ve topuklarımın dondurma topları gibi olduğunu düşünmek beni gülümsetti.

Doktor kalçamı ona doğru kaydırıp bacaklarımı bükmemi istediğinde dondurmaları düşünmeyi ve gülümsemeyi kestim. "Hayır," dedim. Elbisemin altındakileri görebilecekti ve onun bakmasını istemiyordum.

Hem doktorun hem de annemin aynı anda iç çektiğini duydum. Anneminki kızgındı, tıpkı beni cezalandırmadan önce İncil'den alıntı yapıp, "Dünyayı şeytani işleri için, şeytana uyanları da günahları için cezalandıracağım," dediğindeki gibi. Doktorunki ise rahatsız olmuş gibiydi, tıpkı en sevmediğim öğretmenimin sorusunu anlamadığımı söylediğimde verdiği tepki gibiydi.

"Bacaklarını büküp bana doğru kaymazsan muayeneyi yapamam."

Muayene etmesini istemiyordum ki. Anneme baktı-

ğımda gözleriyle bana ne kadar kızgın olduğunu gösterdiğini fark ettim ve en iyisi doktor ne istiyorsa yapayım dedim.

Doktorun ne yaptığını düşünmemeye çalıştım ve dizlerimi kırıp doktora doğru kaydım. Dizlerimi ayırdığında titriyorlardı ve titremeyi durduramıyordum.

"Titremeyi kes de bakmasına izin ver," diye tersledi annem. Bunu, erkek bir arkadaşı ziyarete geldiği zaman bana odama gitmemi söylediğindeki gibi söylemişti.

İşte o zaman ağlamaya başladım. Nefesimi tuttuğumda ses çıkmadığı, sadece gözyaşları çıktığı için nefesimi tuttum.

Doktorun eldivenleri özel bölgelerimde, soğuk ve ıslaktı. Bundan hiç hoşlanmadım. Ayrıca gözyaşlarım da gözlerimi yaktı. O kadar yaktı ki gözlerimi sımsıkı kapattım. Oysa göz kapaklarım yaşları tutamadı ve daha çok ağladım.

"Çimdik gibi bir rahatsızlık hissedebilirsin," dedi doktor.

İçime doğru bir şey kayana kadar ne demek istediğini anlamadım. Bu kaşık gibi bir şeydi. Kaşık soğuktu ama söylediği gibi çimdiklemedi. Sonra doktor bir şey yaptı ve çimdik yerine acı hissettim. Doktor koca bir yalancıydı. Sanki içimden dışarı doğru beni yarıp açacakmış gibi hissediyordum.

Kaşığı çıkardığında acı kesildi. Sonra parmaklarını içeri soktu. Kusmak istedim. Bana oradan sadece Dan dokunabilirdi. Kusmamaya çalışarak yutkunmaya devam ettim.

"Her şey normal görünüyor. Gittiği bir kadın doğum uzmanı var mı?" Sanki ben odada yokmuşum gibi bunları anneme söylüyordu.

"Ben benimkinden randevu alırım," dedi annem.

Ve doktor gitti.

"Kıyafetlerini giy ve danışmaya yanıma gel. Açıklayacak çok şeyin var." Gözlerim hâlâ kapalıydı ama annemin öfkesini görebiliyordum. Ateş gibi parlak kırmızıydı.

Hâlâ çok ağladığım ve daha da çok titrediğim için giyinmek zor oldu.

Eve dönüş yolunda annem bana tek kelime etmedi. Tüm sinirini ve acımasızlığını eve sakladığını biliyordum. Acımasız ve sinirli hâlini sadece evin içindeyken üzerime salardı. Ve bu her seferinde canımı yakardı. Annem canımın yanması için çabalardı.

Dan ile seks yaptığımı anneme söylemedim. Ona sırrımızı kimseye söylemeyeceğime dair söz vermiştim ve sır tutmakta çok iyiydim.

Ertesi Çarşamba, Dan benimle eve yürüdüğünde ona hamile olduğumu söyledim. Şaşırdı ve tıpkı geçen sene anneme *özel* keklerinden dört tanesini yediğimi söylediğimde annemin yüzünde olduğu gibi, gerçekten beti benzi attı. Odama gittik ve birkaç dakika öpüştük ve sonra ayağa kalkıp önünde diz çökmemi istedi. Yaptım. Sonra ağzımı açmamı istedi. Yaptım. Sonra penisini ağzımın içine koydu. Boğulacak gibi oldum ama Dan "Rahatla, Jane. Bu benim çok hoşuma gidiyor. Böyle hissetmemi istersin, değil mi?" deyip durdu. Başımı evet anlamında salladım çünkü hoşuna gitsin isterdim. Benden onu emmemi ve o sanki çok sevdiğim dondurmalardan biriymiş gibi davranmamı istedi. Ben de öyle yaptım ama tadı hiç dondurma gibi değildi. Ben emerken ağzımdan içeri ve dışarı doğru hareket

etmeye başladı. Sonra kulaklarımın hizasından saçlarımı elleriyle kavrayıp daha hızlı hareket etti. "İşte bu, Jane. Mükemmel. Aynen devam et." Çikolata kremalı kek sesini kullanıyor olmasını sevdim. Sorun yoktu, ta ki boğazımın arka tarafını dolduran bir şey hissedene kadar. Öksürdüm ve öğürdüm. Çenemde ve boynumda sıcak, ıslak bir şey vardı. Ağzımın içindeki şeyden kurtulmak için yutkundum. Tadı tuzlu ve yapış yapıştı ve bundan hoşlanmamıştım. Dan eliyle penisini kavramış, ileri geri sarsıyordu. Sanki canı yanıyormuş gibi sert görünüyordu ama içinden bir şeyler göğsüme doğru fışkırmaya devam ediyordu. Yüzündeki ifade bana kendimi iyi hissettirdi. Özel bölgemin içindeyken takındığı ifadenin aynısıydı bu. "İyi kız," dedi. "Çok iyi. Bugün gitmeden yeni bir şey denemek istiyorum."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum ama Dan'in yaptığı şeylerin çoğu bana kendimi iyi hissettirdiği için başımı salladım. "Peki."

"Annenin yemek yaparken kullandığı yağdan var mı hiç?"

Başımı evet anlamında salladım.

"Git getir onu, güzellik."

Bana güzellik demesinden hoşlanıyordum.

Ayçiçek yağıyla geri döndüğümde yağı alıp yere koydu. Sonra da ellerim ve dizlerim üzerinde durmamı istedi.

Yaptım. Böyle seks yapmayı sevmemiştim çünkü beni öpemiyordu. Onu öpmeyi seviyordum oysa.

Bana arkamdan dokundu ve bu hoşuma gitti. Sonra lastik paketi yırtıp açtığını duydum ve penisini içime yerleştirdi. Bu iyi hissettiriyordu ama kalçamdan tutuyor ve normalde yaptığından çok daha hızlı kendini bana doğru çarpıyordu.

"Bunu özleyeceğim," dedi. Bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. İçimdeyken pek çok şey söylüyordu ve bunları genelde anlayamazdım. Çoğu günah olduğunu bildiğim küfür sözleriydi ama bunları çikolata kremalı kek sesiyle söylediğinde günah işliyor gibi duyulmuyordu.

Dışarı çıkışını hissettim. Yağı alıp kapağını açtı. Onunla ne yaptığını görmek için arkama bakmıyordum. Sonra terden yapış yapış olmuş göğüs kıllarını sırtımda hissettim. Kulağıma "Sadece rahatla yoksa bu canını yakacak. Canın yansın istemiyorum, Jane. Tamam mı?" diye fısıldadı.

"Peki," dedim.

"Eğer acıtırsa derin nefes al. Ben işimi bitirene kadar derin nefes al. İyi hissetmemi istiyorsun, değil mi?"

Hiç düşünmeden, "Evet," dedim.

Sonra elleriyle popomu iki tarafa ayırdı. Arkamda kaygan ve sıcak bir şey hissettim. Sonra içeri girmek için iyice itti ama özel bölgemde değildi. "Rahatla," diye anımsattı.

Fakat rahatlayamıyordum. Ne olduğunu anlayamıyordum.

Hareket etmeyi kesti ve, "Nefes al," dedi. Bunu söyleyiş şekli onu mutlu etmeyi istememe neden oldu. Bu yüzden, rahatlayamasam bile birkaç derin nefes aldım.

Ama sonra tekrar ittirmeye başladı ve benim yapmak istediğim tek şey onu dışarı itmek oldu. Yavaşça ilerliyordu ama bu kötü hisleri durdurmuyordu. İğrenç hissediyordum ve tuvalete gitmem gerekiyordu. "Bundan hoşlanmadım," diye kaçıverdi ağzımdan. Hiçbir şey söylememem gerekirdi ama kendimi tutamamıştım.

"Çok iyi gidiyorsun. Bir şey olmayacak. Sadece nefes almaya devam et." Biraz dışarı doğru çekildi ve bu iyi geldi ama sonra gerçekten hızlı bir şekilde tekrar içeri girdi.

"Özür dilerim, bu inanılmaz iyi hissettiriyor. Hemencecik bitecek. Düşünmemeye çalış."

Sonra acıdı. Gerçekten çok acıdı. Kalçamı sıkıca tutuyordu. Uzaklaşamıyordum. Teninin benimkine çarptığını ve konuştuğunu duyuyordum ama hissettiğim acı yüzünden pek çok şeyi duymuyordum. Sanki bir battaniye ile çevrilmiştim; sadece bu büyükanne Tressa'nın bana yaptığı, o en sevdiğim battaniye değildi ve bunun malzemesi acı ve ağrıydı.

"Lütfen dur, acıyor! Çok acıyor! Lütfen dur!" diye bağırıyordum.

Oysa durmadı. Sonra da "Vay anasını, popon öyle dar ki!" diye bağırdı.

Sonunda dışarı çıktığında, ağrı hâlâ oradaydı. Canımı yaktığı için ona bakmak istemiyordum.

Banyoya gidip temizlendi. Geri döndüğünde ben yerde ağlıyordum.

Beni kucağına çekti ve tuttu. Gerçekten nazikti, tıpkı küçükken komşunun köpeğinin pisliği içinden bir köpek yavrusu alıp tutuşumdaki gibi. "Beni dinle, Jane. Sen benim özel kız arkadaşımsın. Canının yanmasına üzüldüm ama bana kendimi öyle iyi hissettirdin ki güzellik. Tek ihtiyacım olan birlikte geçirdiğimiz son anların özel olmasıydı. Ben bugün gittikten sonra beni bir daha görmeyeceksin."

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Peki ya okul?"

Başını salladı. "Ben orada olmayacağım. Ama sırrımızı her zaman saklayacağız. Kimseye özel anılarımızdan bahsetmeyeceğiz."

"Asla kimseye söylemeyeceğim," diye söz verdim.

Dişlerini sayabildiğim o büyük gülümsemesiyle güldü. "Çok iyi."

Sonra beni yere bıraktı ve kalkıp gitti.

Ben de söylediği şeyi gerçekten kastetmiş miydi, gerçekten ertesi gün okula gelmeyecek miydi diye düşündüm.

Dan ertesi gün okulda değildi.

Onu ne öğle yemeğinde ne de ders aralarında koridorda gördüm.

Gitmiş olmasına üzülüyordum çünkü o benim tek arkadaşımdı.

Gittiğinden tam emin olmak için ofise bir uğrayıp, bana okulun ilk gününde eğer bir sorum olursa her zaman kendisine gidip sorabileceğimi söyleyen okul sekreteri Bayan Peacock'a gittim. "Dan gitti mi? Bir daha dönmeyecek mi?"

Kafası karışmıştı. "Dan? Hangi Dan, tatlım? Soyadını biliyor musun?"

Soyadını bilmediğim için başımı olumsuz anlamda salladım ve ona bildiklerimi anlattım. "Dan. Biz öğle yemeklerimizi yiyip kafeteryayı kirlettikten sonra yerleri süpürür."

Bahsettiğim Dan'i tanıyormuş gibi bakışları değişti. "Ah, Dan Crestmoor, hademe. Üzgünüm, tatlım, o artık burada çalışmıyor. Bu sabah aradı ve ailevi bir sorun çıktığını ve acilen eyalet dışına, ailesinin yanına gitmesi gerektiğini söyledi. Yaşlı annesi hastalanmış. Bugün taşınacaktı." Bunu söylerken, anlattıklarının beni üzeceğini bilmiyormuş gibi gülümsüyordu.

Zavallı Dan. Annesinin hasta olmasına üzüldüm. Umarım oraya vardığında annesini iyileştirebilirdi.

Göbeğim gerçekten çok büyüdü. Annem bebeğin yakında doğacağını söylüyordu. Annem ayrıca çok küçük olduğumu ve özellikle de evli olmadığım için bebeğe bakamayacağımı, bu yüzden de bebek doğduğunda ona baksın diye yeni bir aile bulduğunu söyledi. Buna evlatlık verme diyordu. Bu beni üzdü ama annem böyle yapmak zorunda olduğumuzu söyledi. Yeni aileyle tanışmamıştım ama anneme bir araba aldıklarına göre gerçekten iyi insanlar olmalıydılar. Annem arabanın Toyota Corolla olduğunu söyledi. Araba en sevdiği renk olan açık maviydi ve kliması gerçekten soğuk üflüyordu. Annem arabasını kullanırken gerçekten kocaman gülümsüyordu. Fakat sebebini bilmesem de bu gülümseme beni mutlu etmeyen türdendi.

Sen Benim Umudumdun

Faith

Şu An

Sonra, Hope yirmi iki yıldır duymayı beklediğim hikâyeyi anlatmaya başladı. "Sen sıcak bir temmuz günü bu odada doğdun. Temmuzun on üçünde."

Ağlama sesimi bastırmak için ellerimi ağzımın üstünde kenetledim. Bu benim doğum günümdü. Gözyaşlarım hemen görüşümü bulandırdı ve Hope'u önümde, hatları seçilemeyen bir siluete çevirdi. Eline asılıp onu koridora doğru, doğum bölümü resepsiyon alanına çekiştirdim. Sonra devam etmesini ve bana hatırladığı her şeyi anlatmasını istedim. Hiçbir detayı atlamamasını rica ettim.

Sakince, bir sandalyeye oturdu.

Sersemlemiş ama atik bir şekilde ben de yanına oturdum.

Elimi ellerinin arasına aldı ve gözlerini kucağıma, ellerime dikti.

Sonra da bana doğduğum günü anlattı. "Tüm öğleden

sonra karnım gerçekten çok acımıştı. Annem işten dönüp altımdaki tüm çarşafın ıslanmış olduğunu görünce beni hastaneye götürdü."

"Sen doğarken annem odada benimle kaldı. Odanın diğer tarafında bir sandalyede oturuyordu. Doğum sırasında bana bir kere bile bakmadı ama ben ağladığını gördüm." Hope'un bakışları sanki hatıralarında kaybolmuş, her bir detayı geri çekip hatırlıyor gibi yoğunlaşmış, uzaklara sabitlenmişti.

"Doğduğun an doktor, 'Kızınız oldu,' dedi ve sen ağlamaya başladın. Ağlayışın hem sessiz hem de yüksek sesliydi; sanki sen dışardan bakıldığında minicik bir kedi ama içerden bakıldığında bir aslanmışsın gibi. Bu beni gülümsetti çünkü güçlü olduğunu anlamıştım. Dışımdan söylemedim ama ismini Hope koydum çünkü öyle hissetmiştim. Umut dolu hissetmiştim."

"Hemşire seni göğsüme yatırdığında bir oyuncak bebek gibi, öyle küçüktün ki. Sanki aynı anda hem mutlu hem üzgünmüş gibi bana gülümsedi ve 'Onu tutmana izin vermemiz gerekiyor aslında ama seni bir dakikalığına da olsa tanımayı hak ediyor diye düşündüm,' dedi.

"Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı, durduramadım. Mutluluk gözyaşlarıydı bunlar. Öylesine güzeldin ki. Başını yumuşacık okşadım ve usulca konuştum. 'Seni seviyorum, Hope.' Bunu söylemiştim. Daha önce kimseye onu sevdiğimi söylememiştim. Sana bakana kadar hiç kimseyi sevdiğimi de hissetmemiştim ama sana baktığımda yüreğim sevgiyle öyle bir doldu ki başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Sonra, 'Yeni annen ve baban sana gerçekten iyi bakacaklar. Zeki, nazik, iyi ve çok güzel olacaksın. Seninle ilk tanışan anne olduğum için çok mut-

luyum, seni hiçbir zaman unutmayacağım,' dedim." Bana baktı. "Haklıydım. Aynen bu söylediğim gibi biri oldun."

"Hemşire geri döndü. Alnından öptüm ve hemşire seni aldı. Benim annemin sana bulduğu yeni anne ve babaya götürdü. İsimlerini hatırlayamıyorum ama soyadları..."

"Groves," dedik ikimiz aynı anda. Yüreğim hem Hope hem de kendim için sıkıştı.

Beni onaylayarak başını salladı Hope. "Çok uzakta yaşıyorlardı ve kendi bebekleri olmuyordu; bu yüzden seni istediler. Annem çok genç olduğumu ve bebeğe bakamayacağımı söylemişti. O nedenle onlarla yaşayacak olman beni mutlu etmişti; çünkü sana gerçekten iyi bakacaklarına söz vermişlerdi." Düşünceli bir şekilde bana baktı. Söylediği her şeyde büyük bir özen vardı. "Sen çok özeldin. Hayatta bir kez başa gelebilecek kadar özel olan şeylerden. Sana baktığımda sadece güzel şeyler gördüm ve bu da bana yapılmış ya da söylenmiş her kötü şeyi unutturdu. Hepsini sen aldın götürdün. Sen benim umudumdun."

"Onlar beni aldıktan sonra beni hiç düşündün mü?" Bunu tüm hayatım boyunca merak etmiştim. Annemin bir yerlerde tıpkı benim onu düşündüğüm gibi beni düşündüğünü hayal etmiştim hep.

"Her şeyi anneme sorardım ve o da o günden sonra artık benim olmadığın, başka bir aileye ait olduğun için senin hakkında kimseyle konuşmaya iznimin olmadığını söyledi. Benden seni unutmamı istedi fakat ben seni düşünmeyi hiç bırakmadım. O günden beri her gece yatmadan önce senin için dua ederim: 'Lütfen Hope güvende ve mutlu olsun.' Başka hiçbir şey için dua etmem. Sadece senin için. Ve her sene doğum gününde sana doğum günü şarkısı söylerim."

"Ben doğduğumda kaç yaşındaydın?"

"On yedi," dedi ciddiyetle.

Başımı salladım. Gençti ve belli ki bir çocuğa bakabilecek durumda değildi. Annesinin araya girmesine ve beni evlatlık vermesine şaşmamalıydı. "Peki ya babam? O kim?"

Önce gözleri birkaç saniyeliğine duygusuzlaştı, sonra da boşluğa öylece bakıp kaldı. Cevap vereceğini sanmıyordum. Ama verdi. "İsmi Dan idi. Okulda tanışmıştık. Benim güzel olduğumu söylemişti. Erkek arkadaşımdı."

"Şu anda nerede? Biliyor musun?" Bu sorunun cevabını bilmesi pek muhtemel değildi ve açıkçası benim de pek umurumda değildi, Hope'un hikâyesini duymak yetmişti.

Omuz silkti. "Bilmiyorum ki. Hamile olduğumu söyledikten sonra taşınmak zorunda kaldı. Annesinin ona ihtiyacı vardı." Sesi üzgün değil, daha çok özlem doluydu. Sanki uzun zamandır hiç düşünmediği birini düşünüyormuş gibi.

"Nereden anladın, Hope? Benim senin bebeğin olduğumu... Beni sadece birkaç dakikalığına görmüşsün ve bu da yirmi iki sene önceydi."

Elimi sıktı. "Bugün Seamus'un çocuklarıyla ilk karşılaşması ve onların ruhuna işleyişiyle ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?" Omuz silkti. "Söyledikleri doğruydu. Daha ilk gün kapımı çalıp bana bir ananas verdiğinde kim olduğunu anlamıştım."

Ağzım açık kalmıştı ve sersemlemiştim. Hope'un yüzünü yepyeni bir aydınlanmayla inceledim. "Bana neden söylemedin?"

"Senin bir ailen var. Sen onlarınsın. Annemin dediği gibi, buna iznim olmadığını sanıyordum." Buna yürekten inanıyordu.

Ona sarıldım. "İznin var. Ve artık onlar benim ailem değil."

Kendini geri çekti, şaşırmış görünüyordu. "Değiller mi?"

Başımı salladım. "Hayır. Benim ailem sensin."

Hope'un nadir gülümsemelerinden biriyle şereflendirildim ve yirmi iki yıldır ilk kez kendimi eksik hissetmedim. Mutluydum. Pek çok kişi şüpheci davranırdı, biliyorum; sorgular, daha derine inerdi. Oysa kalbimde arayışım bitmişti ve araştırmamın bu parçası tamamlanmıştı. Annemi bulmuştum. Ya da o beni bulmuştu.

Bekleme odasına döndüğümüzde oda boştu. Hemşire Kai'ın gözlem katındaki odalardan birine alındığını söyledi.

Yanımda Hope ile koridordan içeri girdim ve herkesin Kai'ın yatağının etrafında toplandığını gördüm. Seamus bizi gördü ve içeri girmemiz için el işareti yaptı.

Ailece, birlikte geçirdikleri zamanı böldüğümüz için sessizce özür diledim. Kai uyuyordu. Çeşitli makine ve monitörlere bağlanmıştı; ağrı kesici serum alıyordu. Tüm bedenim bu küçük çocuk için sızladı.

İfademi görünce Seamus sırtımı okşamaya başladı. "Tamamen iyileşecek. Sadece zamana ihtiyacı var," diye fısıldadı kulağıma. Sesinde hiç endişe olmadığını fark ettim ve söylediğinin doğru olduğunu anladım.

Yine de gözlerimi yataktaki o hâlinden alamıyordum, öylesine çaresiz görünüyordu ki. "Şükürler olsun," diye fısıldadım.

"Hope ile her şey yolunda mı? Uzun bir süre ortalıkta yoktunuz." Hâlâ kulağıma doğru yatıştırıcı bir fısıltıyla konuşuyordu.

Başımı çevirdim, gözlerinin içine baktım ve bir anda mucizelerime kavuşmuş olduğumu fark ettim. Bu baş döndürücüydü. Bir anda gözlerim doldu ve sözlerin kifayetsiz kaldığını hissettim. Sadece başımı evet anlamında salladım.

Beni koluyla sarmalayıp başımın yanından öptü. "İyi."

Tekrar Kai'a baktım. "Artık gitsek iyi olacak, Seamus. Sen de Kai ile ilgilen." Sonra tekrar Seamus'a baktım. "Onu bu odaya taşımalarına çok sevindim. Bu iyiye işaret."

Seamus, Hope ve benimle birlikte kapıya kadar geldi. Hope asansöre doğru yürümeye devam etti ve orada durup beni bekledi.

Seamus'a baktığımda, gözleri benimkilere sabitlenmişti. Bana söylemek istediği binlerce şey varmış gibi bakıyordu. "Sana sarılabilir miyim?" ile başladı.

Kollarımı ona doladım ve tam bir dakika boyunca sadece bedenlerimiz konuştu. Özür dilemeler vardı. Sorular vardı. Ve cevaplar... Ve sözler...

Sonunda birbirimizi bıraktığımızda, gülümsedi. Bu, yorgun bir gülümsemeydi ama sadece benim içindi. "Lütfen bana bunu hissettiğini söyle."

Başımı evet anlamında salladım. Hissetmiştim.

Derin bir nefes aldı ve gülümseyerek nefesini bıraktı. "İyi. Tanrım... Çünkü seni özledim!"

Onu öpmeyi öyle çok istiyordum ki... Ama bulunduğumuz yere ve zamana bakılırsa bu uygun olmayacaktı.

"Acaba sen... Yani bilemiyorum. Belki Kai hastaneden çıktıktan sonra ve her şey normale dönünce, biz..." Konuşmayı kesti, elleriyle gözlerini kapadı ve güldü. "Aman Tanrım, bu işi hiç beceremiyorum. Birine çıkma teklif etmeye çalışalı o kadar çok zaman geçti ki."

Sadece Seamus'un etrafındayken hissettiğim o uçarı his yine geldi ve beni, bunu saklayamayacak kadar büyük bir gülümsemeye boğdu. "Evet. Lütfen."

Yanağımdan bir makas aldı ve beni usulca öptü. Ufacık bir dudak dokunuşuyla öpmüştü ama bunu parmak uçlarıma kadar hissettim. Sonra alnını benimkine dayadı. "Teşekkür ederim."

"Cep telefonum yok, sana yeni evimin telefon numarasını vermem gerekecek."

"İyi fikir."

Birlikte danışmaya yürüdük ve birbirimizin telefon numaralarını aldık. "Telesekretere mesaj bırakman yeterli olacaktır. Oturduğum ev pek çok farklı kişinin ortak yaşadığı bir yer ama sorun çıkmıyor. Mesajını alırım."

Beni anlayarak başını salladı. "Tamam. Yakında görüşürüz. Kai'ı ziyarete geldiğin için teşekkürler. Ve beni."

Başımı salladım.

Hastaneden annemle birlikte çıktım.

Ve sevgiden patlayacak minnettar bir yürekle...

Bazen O kadar da Zor Olmaz

Faith

Şu An

Birisi yatak odamın kapısını çalıyordu. Benito bir fincan kahve ile gelmişti.

"Selam." Gülümseyerek kahveyi bana uzattı. Genelde kendi fincanını tuttuğu diğer eli boştu. "İşe gidiyorum ama sana kahve iyi gelir diye düşündüm."

"İşe mi? Saat geç oldu ama." Pazar geceleri asla çalışmazdı, genelde sokağın sonundaki Katolik kilisesine ayine giderdi.

Omuz silkti. "Miranda bir süre Kai ile dışarda olacak, o yokken ilgilenilmesi gereken şeyler var. Biz bir takımız ve aile her zaman önce gelir. Sorun değil yani."

Tabii ki sorun değildi. Bu Benito idi ne de olsa. Herkese yardım ederdi. Elimdeki kahveye bakarak başımı salladım. "Bunun için teşekkür ederim."

"Rica ederim, tatlım. Tamam, sadece gelip bir merhaba diyeyim ve iyi olduğundan emin olayım dedim."

Gülümsedim. "Ben iyiyim. Gerçek anlamda iyiyim. Teşekkürler."

O babacan tavrıyla başını salladı. "Muhteşem. Ben artık gitsem iyi olacak." Merdivenlere doğru yürüdü ve sık sık yaptığı gibi orada durdu. "Faith?"

Kahvemden bir yudum aldım. "Evet?"

"O farkında..." dedi bilgece.

Başımı yana eğdim ve devam etmesini bekledim.

"O bunun seninle içinde bulunulacak, inanılmaz derecede güzel bir koşul olduğunu biliyor," diye ekledi bir gülümsemeyle.

Haftalar önce yaptığımız konuşmayı hatırlayarak gülümsedim ve ondan alıntı yaparak "Bazen o kadar da zor olmaz," dedim.

Göz kırptı ve merdivenlerden çıkmaya başladı.

Hayat İkinci Şanslarda Çiçeklenir

Şu An

Kai hastaneden geçen hafta çıktı. Bacağındaki alçı dolayısıyla önümüzdeki iki hafta tekerlekli sandalye kullanacaktı, sonra da koltuk değnekleri... Bu hoşuna gitmiyordu ama tekerlekli sandalye onun her öğleden sonra dışarı çıkıp potaya birkaç atış yapmasına engel olmuyordu. Onu taşıyamadığım için eve çıkan merdivenlerin bir engel oluşturacağını düşünmüştüm ama yerde poposunun üzerinde oturup aşağı yukarı hareket edebiliyordu ve bunu benim iki bacağımın üzerinde yapabildiğimden daha hızlı yapıyordu. Bu çocuk durdurulamazdı. Karnının altındaki ve bacaklarındaki çirkin yara izleri ile özel yemek listesi dışında normale dönmüştü. Çocukların ne kadar dayanıklı olduğuna akıl ermiyordu.

Miranda kazadaki bütün hatalardan aklanmıştı ve ben tüm velayeti almak üzere başkaları tarafından baskı görmüş olsam da bunu yapamadım. Çünkü bu sadece bir

kaza olmakla kalmıyordu, aynı zamanda onun için bir uyanış anıydı. Son zamanlarda Miranda sevgi dolu bir anneye dönüşmüştü ve bir kaza yüzünden çocuklarımı bundan mahrum bırakmayacaktım. Sonunda çabalıyordu. Çocuklarımın da buna ihtiyacı vardı. Bu hafta yeniden yapılandırılmış velayet anlaşmasını imzaladık ve yasal olarak uzunca bir süre çocuklarım okul günlerini benimle, planlandığı gibi hafta sonlarını da Miranda ile geçireceklerdi. Herkes mutluydu.

Bu hafta sonu çocuklar Miranda ile olacaktı. Haftalardır ilk kez gözümün önünde değillerdi ve yalnızdım. Bu da demek oluyordu ki artık sözümü tutup Faith'i davet edebilirdim.

Kum avuçlarımın altında sıcacıktı. Parmaklarımın arasında iri taneleri hissediliyordu. Sahilde geriye doğru attığım ellerimin üzerine yaslanarak oturmuş, Faith'in suya girişini izliyor ve bir kişiye karşı çekim duymanın tüm farklı yollarını düşünüyordum. Üzerinde fildişi renginde basit ve pamuklu bir yazlık elbise vardı; eteklerini baldırının yarısına kadar kaldırarak ıslanmasını engelliyordu. Saçındaki rastadan parlak renkler silinmişti. Onun gibi baskın göründüğü için bu renkleri sevsem de geriye kalan beyaz sarı muhteşemdi. Saçları sanki içeriden aydınlatılıyor gibi ışıldıyordu ve kişiliği güneş ışınları ya da alev hüzmeleri gibi parlıyordu.

Geri döndüğünde yere uzandı ve ayak bileklerimden tutarak bacaklarımı açtı. Sonra da yüzü bana dönük, bacaklarını büküp, iç baldırları benimkilere dokunacak şekilde bacaklarımın arasına oturdu, elbisesinin etekleri üzerimizi örtüyordu.

"Bunu daha önceden söylediğimi biliyorum ama kal-

bim gerçekten senin kalbini seviyor, Seamus." Bunu söyleyiş biçimi gönül yorgunluğuyla birlikte içtendi. Çenesini yere eğdi.

"Hey." Gözlerimle gözlerini buldum ve usulca sordum, "Ne oluyor?"

"Her gün uyandığımda kendime şu anın ihtimallerle dolu, geçmişin de ders olduğunu hatırlatıyorum." Bu sanki ellerimin içinde tutup diğerlerinden korumam gereken kırılgan bir itiraf gibi hissettirdi.

Parmağımın ucunu köprücük kemiğinin üzerindeki yazıya doğru kaydırıp elbisesinin askısını aşağı indirerek elbisesinin altından okudum, hayat ikinci şanslarda çiçeklenir. "Bu o mu demek? İhtimaller ve dersler..."

Başını evet anlamında salladı.

"İyi bir tavsiye," dedim yazının üstüne bir öpücük kondurmadan önce.

Geri çekilip ona baktığımda başını sallıyordu. Gözlerinin yüzümde gezinmesini, dudaklarımda duraksamasını ve yine bakışlarının bana dönmesini izledim. "Bana bakma şeklini seviyorum, Seamus. Bana kimse senin gibi bakmamıştı. Gözlerin benimle konuşuyor. Komik bir şey söylediğimde, dudaklarından önce gözlerin gülüyor. Cesaretlendirilmeye ihtiyacım olduğunda gözlerin bana bunu başarabileceğimi söylüyor. Korktuğumda gözlerin beni kucağına alıyor. Ve sen beni öpmek üzereyken, gözlerin de tüm düşüncelerimi çırılçıplak bırakıyor." Durdu ve tekrar gözlerini süzerek bana çevirmeden önce başını çevirdi. "Bunlardan hiçbirinin değişmesini istemiyorum."

"Değişmeyecek," diye söz verdim, ona dikkatlice bakarken.

İkna olmamıştı. Gözlerinde dolaşan bir bakış vardı ama

her geçen saniyeyle birazcık değişip başka bir duyguya karıştı. Arzu, acı, korku, utanç, hepsini gördüm.

"Faith." Tek bir isimde bunca umudun olabileceğini bilmezdim, ama onun ismi tam da böyleydi. Bunu açıklayamıyordum ama sanki geleceğim buna bağlıymış gibi bunu hissedebiliyordum. Akıl sağlığım da buna bağlıydı. Yüreğim de... "Lütfen konuş benimle. Bana her şeyi anlatabilirsin."

Dudaklarını rengi gül tonlarından arınıp beyazlaşana kadar acıtarak sıktı ve hayır anlamında başını salladı. "Bunu anlatamam, Seamus. Benim geçmişim berbat. Kötü tercihler yaptım ve kötü şeyler oldu."

"Herkes kötü tercihler yapar. Sence ben yapmadım mı? Tanrım, on iki yıl boyunca kötü bir tercihle evli kaldım. Bence bu bile yeterlidir. Kötü tercih yapmak ve içgüdüyü kullanamamak konusunda iyi bir dereceyle mezun oldum denilebilir." Sakince açıklıyordum. "Gözlerini kapat," dedim kendi gözlerimi kapatırken.

"Neden?" diye sordu.

"Benim yargılamamı ve senin de filtrelerini kapatıyorum," diye fısıldadım. "Gözlerin kapalı mı?" Kapalı göz kapaklarının ardından konuşuyordum.

"Evet." Sesi. *O sesi.* Öyle yakın, öyle güven dolu, karanlıkta öyle yumuşaktı ki...

"Bana bir şeyler söyle. Her şeyi anlat. Seni, tamamını istiyorum." İstiyordum da. Hem de çok.

Sessizlikle karşılandım ama bu tehditkâr değildi. Önümde kararlılığının yükseldiğini ve kaygıların soluklaştığını hissedebiliyordum.

"İkimizin de paylaşmasına ne dersin?" diye ikna etmeye çalıştım. "Sen bana geçmişini anlat ve ben de sana seninle ilgili ne hissettiğimi anlatayım."

"Duymak istiyor muyum?" Sıcak sözlerini yüzümde duyuyordum, sözlerinde belli belirsiz bir gülümseme pırıltısı vardı.

Beni göremiyor olsa da başımı evet anlamında salladım. "Muhtemelen benim anlatmaya ihtiyacım olduğu kadar değildir."

Konuşmaya başladı. Eğer bu mümkün ise, sesi daha da yumuşamıştı ve bu kollarımdaki tüyleri diken diken etti. "Koruyucu aile ile büyüdüm. Sen bu kadarını zaten biliyorsun. Son ailem beni, ben on altı yaşındayken aldı. Neredeyse on sekiz olduğumda da yanlarından ayrıldım." Duraksadı. "Senin sıran."

Anlatmak üzere olduğu hikâyeyi yüreğim kaldıracak mıydı bilmiyordum ama tüm hayatım o an orada, kelimelerin karanlıkta, havada asılı kaldığı anda olduğu için bekledim. Heba etmemeye kararlı olduğum sözler... "Hayatım sen dâhilken daha kolay," dedim. "Ve sen yokken daha zor. Varlığın bütün hayatım boyunca içimde taşıdığım bir gerginliği dindiriyor. Seninleyken fiziksel olarak daha az canım acıyor, sen yakınlardayken her şey daha katlanılabilir oluyor."

"Ben sende placebo etkisi[9] yaratıyorum." Şüpheci yaklaşıyordu.

"Hayır. Sen... Senin iyiliğin çok, *çok* gerçek. Ve çok iyileştirici. İnan bana. Bunu fark etmemi sen sağladın, MS hastalığım olmasına rağmen artık sadece hastalığımdan ibaret *değilim*. Sen beni hastalığıma rağmen gördün ve kabul ettin. Bu her şeyi daha kolaylaştırıyor. Artık bozuk, kırık bir şey gibi hissetmiyorum."

---

9 Etkisiz bir ilacın telkine dayalı etki yaratma hâli. Placebo'nun, aslında, fiziksel anlamda tedavi edici gücü yoktur. (ç.n.)

"Sen hiçbir zaman bozuk falan olmadın," diye fısıldadı, "Sen her zaman Seamus'tun." Nefes alıp verişini duyabiliyordum; derin, ölçülü nefesler... Tekrar hazır hissettiğinde hikâyesine devam etti. "Koruyucu ailem olan çift bir garipti. Kadın evde kalıyor ve çalışmıyordu. Koruyucu anne olmaktan gurur duyuyordu ve bu tanrısal bir şeymiş gibi, o bir azizeymiş gibi davranıyordu. Ama azize falan değildi. Bencil ve kindardı. Evi bir diktatör gibi yönetiyordu. Adamsa uyuşturucu satıcısıydı. Kadın bilmiyormuş gibi davranıyordu. Adam da kadının bize kötü davrandığını görmemezlikten geliyordu."

Sessiz kalmam gerektiğini biliyordum ama sormak zorundaydım, "Bana önceden koruyucu ailelerinin kötü olmadığını söylemiştin?"

"Çoğu değildi. Sonuncusu hakkında yalan söyledim. Gerçek çok çirkindi çünkü." Bu bir özürdü. "Senin sıran."

Derin nefesler almak için benim sıramdı. Derin, kaygılı bir ağrı göğsüme yerleşmekteydi ve yukarı, boğazıma doğru tırmanıyordu ama konuşabilmek için onu geri ittim. Faith, şu an burada olan Faith, önemli olan tek şeydi ve bunu bilmesi gerekiyordu. "Güldüğünde neşeni hissedebiliyorum. Sadece benim için olduğunu hayal ettim bir şey bu. Gözlerin parlıyor ve dudaklarına yayılan olan gülümseme mutluluğun tanımına dönüşüyor. Kalbinin en derin yerlerinden ışıltılar saçarak geliyor ve gözü pek bir şekilde sadece katıksız neşe saçıyor. Hiçbir zaman bir kahkahanın arkasına gizlenmiyorsun, gülüşün her zaman saydam ve gerçek. Sende bunu seviyorum işte."

"Ellerini tutabilir miyim? Senden güç almam lazım, Seamus." Normalde kelimeler önce zihnime gelir ve orada

çözülürdü. Ama bu kelimeler zihnime uğramadan, doğrudan yüreğime gitti. Yüreğimin yakarışını duydum.

"Evet. *Lütfen.*"

Parmak uçları kollarımı buldu ve aşağı doğru kayarak ellerini benimkilerle kavuşturdu. Sımsıkı tutuyordu. Söyleyeceği şey için kendini hazırlıyordu. "Adam aynı zamanda bir bağımlıydı. Ve evlerinde dokuz ay geçirdikten sonra... Ben de bağımlı oldum." Sesindeki utanç dayanılmazdı.

Öne eğilip onu alnından öptüm. Sonra aşağı doğru inip iki göz kapağını da öptüm. Tahmin ettiğim gibi gözyaşlarıyla ıslaklardı. Yüreğim acıdı. "Seni ağlatan şey ne ise onu varoluştan silebilsem keşke."

"Onlarla olan son gecemi pek hatırlamıyorum. Kadın evde yoktu ve ben de adamla diğer çocuklar uyuyorken kafayı buldum. Kokain. Tercih ettiğim uyuşturucu çeşidi buydu. Saat gece yarısını geçtiği hâlde birkaç blok ilerideki parka gitmek istemişti. Normalde hayır derdim ve takılmazdık. Ama ısrar etti ve ben de yerimde duramıyordum. Böylece kabul ettim. Yürürken bana verdiği portakallı sodayı içtim. En son hatırladığım şey paslı bir atlıkarıncanın, her bir dönüşünde isyan ederek gıcırdamasını dinleyip oturmamızdı." Elimi sımsıkı tutuyordu. Öyle çok sıkıyordu ki sanki içindeki nefret ve acıdan elimi sıkarak kurtulacaktı.

Bana aylar önce söylediği bir şeyi söyledim, "Bana nefretini ver, Faith."

Ağlıyordu. "Veremem, Seamus."

"Bana nefretini ver, Faith," diye tekrarladım. Ses tonum yükseliyordu ve içini dökmesi için yalvarıyordum. "Lütfen. Anlatman lazım. Ben dinleyebilirim. Eğer gerekiyorsa bağır bana. Nefretini ver."

Birkaç saniye geçmemişti ki nefreti kulak tırmalayan aceleci fısıltılarla sessizliği tuzla buz etti. "O adamdan nefret ediyordum, Seamus. O kadından da nefret ediyordum. Kendimden nefret ediyordum. Bağımlılığımdan nefret ediyordum. Hayatımdan nefret ediyordum." Öfkeli hıçkırıklarla birlikte bir sonraki cümlesini söylemeden durakladı, "Sadece nefret ediyordum. Bu, hayatta kalmak için yaptığım şeydi."

Bu sözleri yüreğimi dağladı. Faith nefretten oluşmuyordu. Geçmişinden de oluşmuyordu. Onu rahat bırakmadıkları için bunlara lanet ettim. Ellerini bırakıp ona sarıldım. O da hemen karşılık verdi. Bu kucaklaşma sarılmanın mutasyona uğramış hâliydi, ikimiz de gücümüzü öfkeden alıyorduk.

Tam içindeki adrenalinin beni ortadan ikiye bölecek güce yükseldiğini düşünmeye başlamıştım ki beni kavrayışı normal bir sevgi dolu sarılmaya döndü. Faith burnunu çekerek "Biz. Sen ve ben. Senin kapı paspasının üzerinde duruyor olmalıyız, Seamus."

Gözlerim hâlâ kapalı, öfkemi kırarak gülümsedim ve onu alnından öptüm. "Evet yapmalıyız. Daha sonra," diye ekledim çünkü tüm istediğim onu eve yanımda götürüp bir daha ayrılmasına izin vermemekti.

Bana daha da sıkı sarıldı ve tekrar burnunu çekti. "Söz mü?"

"Her zaman," diye söz verdim.

"Artık senin sıran, lütfen. Hikâyemi bitirmeden önce iyi bir şeye ihtiyacım var. Sonu pek hoş değil."

"Seninle kucaklaşmanın insanları değiştirebilme gücü var. Bunu gördüm. Hissettim. Öylesine nadir görülen, saf ve gerçek bir iyiliğin var ki bana diz çöktürüyor. Sonsu-

za kadar kollarında yaşayabilirdim." Rahatlasın diye sırtını okşayarak sarıldım. Hikâyesi kaslarının içine yerleşmiş, orada gerilmeler yaratıyordu. Anlatabilmesi için biraz rahatlaması gerekiyordu.

Konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu. Sesi, sanki paylaşmak üzere olduğu sırrı yüzünden çoktan bitap düşmüş gibi yorgun çıkıyordu. Sırların olayı buydu zaten, ağır olmaları... Onların altından kalkıp paylaşabilmek güç ve çaba gerektiriyordu. Bu hiç kolay değildi. "Hatırlamadığım parçaları doktorlar ve polisler ertesi gün hastanede uyandığımda anlattı. Hissettiğim acı ve korkuyu açıklıyordu anlattıkları. Kendi rızamla aldığım uyuşturucularla birlikte, vücudumda bir de Rohypnol buldular." Sesi sakindi, o kadar sakindi ki midem düğümlendi. "Beni uyutmuş. Sonra da soymuş ve tecavüz etmiş. Gün doğumunda köpeğini yürüten bir adam tarafından bir kenara atılmış çöp gibi bir ağacın altında bulunmuşuz. Ben çıplakmışım. O ise kafasına sıktığı kurşun nedeniyle ölü."

Gözyaşlarının dökülmesini bekledim. O ağlamaya başlamadı ama ben başladım. Onu daha da sıkı tuttum çünkü başka ne yapabilirim bilmiyordum. Kötü haber alıp durumu düzeltmeye, katlanılabilir hâle getirmeye antrenmanlıydım. Bu kötü haber değildi ki. Bu korkunç bir haberdi. İnsanoğlunun yapabileceği şeyleri akıl almıyordu. "Üzgünüm, Faith. Çok üzgünüm." Bunun bir şeyi değiştirmediğini biliyordum. Yardımcı da olmuyordu. Ama orada öylece oturup bir şey demeden de geçemezdim.

"Şimdi mideni bulandırıyor muyum?" Bu hayatımda duyduğum en utangaç fısıltıydı. Bu zaten kötü cevabı kabul etmiş ama sadece en kötüsünden korkan bir soruydu.

"Hayır. Asla. Geçmişini benimle paylaşacak kadar bana

güvendiğin için teşekkür ederim. Ama o adam... O kesinlikle midemi bulandırıyor. Ancak en kepaze insan böyle bir şeyi yapma gücü bulabilir." Bir insan başkasına bilerek nasıl zarar verir, inanılacak gibi değildi. "Ne zaman bıraktın?"

"O gece. O geceden beri hiç kullanmadım. California'ya tekrar döndüğümde bocaladım ama... Beni evsizler barınağına ve Benito ile tanışmaya yönelten de buydu."

Evsizler barınağını duyduğumda gözlerim aniden kocaman açıldı ve sarılmayı bıraktım. Onunkiler gözyaşlarıyla lekelenmiş yanaklarının üzerinde hâlâ kapalıydı. Hava artık kararmıştı ve sahil bomboştu. "Faith, gözlerini aç."

Islak kirpikleri birbirine yapışmıştı ama parlayan derin mavi gözlerini açığa çıkararak yavaşça ayrıldılar.

"Evsizler barınağında mı yaşadın?" Kalbim sızladı. Yeniden.

Başını evet anlamında salladı. "Kira sözleşmem bitmek üzereydi. İşsizdim. Çok param da yoktu. Başka çare bulamadım."

Başka çare bulamamıştı? Neden ben bir çare olmamıştım? "Bana gelebilirdin. Bana gelmen gerekirdi."

Başını hayır anlamında salladı ve gözleri yumuşadı. "Miranda sendeydi. Hope sizin bir aile olduğunuzu söyledi. Şu an bunun bir yanlış anlaşılma olduğunu biliyorum ama o anda araya girip sen ve çocukların için sorun yaratmak istemedim."

Kötü seçim ve onların domino etkisini düşünerek yutkundum. "Miranda. Uğursuz para gibi. Buraya geri döndüğünde kalacak bir yere ihtiyacı vardı ve kanepeme göz koydu. Ben de çocuklarımı geri almak istiyordum. O yüzden de birkaç hafta kalmasına izin verdim."

Berrak gözlerinde hâlden anlayan bir ışıltıyla başını salladı. "Anlıyorum, Seamus. Açıklama yapmak zorunda değilsin. Sen doğru olanı yaptın. Her şey halloldu, çocukların yine seninle." Derin bir nefes bırakıp parmaklarıyla yanaklarını sildi. "Ayrıca Miranda başta düşündüğüm kadar kötü bir insan değilmiş. Benito onu seviyor. Hope da..." Hope'un Faith'in annesi olduğunu birkaç haftadır bilmeme rağmen ilişkilerini düşünürken hâlâ şaşırıyordum. "Onu barınakta aşçı olarak çalışmaya ikna eden kişi Miranda idi. Çok iyi bir maaşı yok ama bu Hope'un ilk işi. İşini çok seviyor."

"Anneni bulduğun ve bazı cevaplara ulaşabildiğin için çok mutluyum."

"Ben de." Belli belirsiz gülümsedi. "Hayat ikinci şanslarda çiçeklenir."

Ona daha fazla dokunmadan, sırf bunun gerçek olduğunu fark etmek için bacaklarını okşamadan edemiyordum. Faith'in gerçekten burada olduğunu anlayabilmek istiyordum. "Kesinlikle öyle. Burada benimlesin."

Bir şeyler söylemek için ağzını açtığında gözleri düşünceliydi. Bir an için söylememeyi düşünüp tereddüt etti ve sonra "Bizim ikinci bir şansımız var mı, Seamus? Geçmişimi biliyor olmak, bu benimle ilgili nasıl hissettiğini değiştirecek mi?"

Bastonumun yardımıyla ayağa kalktım, kotumdaki kumları silkeledim ve elimi ona uzattım. "Benimle gel. Bu soruya burada cevap veremem."

Elimi tuttu ve benim çekmemle önümde ayağa kalktı. Elbisesinden ve bacaklarından kumu çırparken "Neden?" diye sordu.

"Çünkü üzerinde kıyafetlerin var. Benim de öyle. Ve

bedenim, odamda, kapalı kapılar arkasında bu soruya detaylıca, uzun uzun, kelimeler yerine dokunuşlarla cevap vereyim diye yalvarıyor."

Dudakları cevap vermek üzere ayrıldı ve ben de tüm benliğiyle tahrik olurken göğsünün kalkıp inmesini izledim. "Seamus, ne kadar seksi olduğun konusunda herhangi bir fikrin var mı?"

Bunlar, W...E paspası üzerinde öpüşürken Faith'in soluk soluğa, "Biz," demesi dışında, o gece söylenmiş son sözler oldu.

Söz verildiği gibi, onu yatak odama götürdüm, kapıyı kapattım ve aramızda kalan her bir kıyafet parçasını çıkardım. Sonraki birkaç saat boyunca da ruhumu her bir dokunuşla, öpüşle, her bağlamda tüm çıplaklığıyla ortaya serdim. Tüm şüphelerini ve sessiz korkularını alıp asla bitmeyecek bir ikinci şans sözü verdim.

Hepsini de tek kelime söylemeden yaptım.

Bitap düşmüş ama doymuş ve birbirimize karışmış bir hâlde karanlıkta yatarken Faith sessizliği bozdu. "Seamus?"

"Evet?"

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Her dokunuşu yüksek sesle ve net duyabildiğim için gülümsedim.

Sihir Kulağa Lezzetli Geliyor

Miranda

Şu An

Koltuk altıma kadar uzanan korkunç sarı plastik eldivenleri giymiş, fırının içini ovalıyordum. İlk kez Hope olmadan bir sufle yapmayı denemiştim. Sufle, çıtır çıtır bir şeye dönüşmeden önce tabağın etrafından dışarıya taştı. Bedelini de fırının tabanı ödedi ve tatlı çöpe gitti. Bunun o günün nasıl geçeceğine dair bir gösterge olmadığını umuyordum.

Kapı zili çaldı.

Kafamı fırından çıkardım ve fırının saatine baktım. On beş dakika erken gelmişlerdi. Kahretsin, kanıtları saklamaya çalışıyordum oysa. Eldivenleri sıyırıp çıkardım ve fırının içine attım, bu durumda zaten fırını kullanamayacaktım.

Kapıyı açtığımda Rory farklı çiçeklerin düzenlenmesinden oluşan bir buket uzattı. Etrafında Kai, Kira ve Benito vardı.

"Teşekkür ederim," dedim. Ve bunu gerçekten hissettim. Bu, birinden çiçek alıp içten ilk teşekkür edişimdi. Bu durum kendimi biraz kötü hissettirdi çünkü Seamus ile birlikteyken zaten hep çiçek beklerdim. Teşekkür kısmı zoraki idi, tabii o da söylenirse... Aslında tıpkı az önce olduğu gibi teşekkürlerimin yürekten olması gerekirdi. Ama hiç değilse bu seferki yürektendi. Bu benim için devasa bir adımdı. Kai'ın kazasından beri geçen son altı ayda, Kai iyileşirken ben de büyük bir uyanma yaşıyordum. Değişim kazadan önce başlamıştı ama her şey tam anlamıyla o gün değişti. Artık başka bir insandım. Tamamen farklı değil tabii; hâlâ aceleci, sabırsız ve hırslıydım. Fakat hayatta asıl önemli olan şeyi bulmuştum sonunda. Çocuklarım, arkadaşlarım, işte hizmet ettiğim insanlar... İnsanlar, hayatı yaşanabilir kılan şeylerdi. Fedakârlık. Sevgi. Şefkat. Bunlardan gerçekten çok güzel şeylerdi. Böyle düşüneceğimi kim bilebilirdi?

"Lütfen aşırı duygusallaşma, Miranda," dedi Rory. İsmim artık bir hakaret gibi değil de tatlı duyuluyordu, anne gibi. Benito'yu gösterdi. "Bu onun fikriydi." Çiçekleri bana veren kişinin Rory olması ilişkimizde hissettiğim gelişimi destekledi. Kısa zamanda uzun yol kat etmiştik. İkimiz de çabalıyorduk.

Çocuklar içeri girdiler ve beni kucaklayarak selamladılar. Benito da onları takip etti, bir yandan da Rory'ye bakıp bu kibar davranışın sorumluluğunu üzerine yıkmaya çalışması yüzünden pis pis sırıtıyordu. "Ben çiçek almayı önerdim. Kai ve Kira da kabul etti. Rory ise cezayir menekşesi renginde olanları almamız konusunda ısrar etti," diye fısıldadı kulağıma. Elimdeki bukete bakıp ortanca filizlerini görünce yüreğim sızladı.

Çocuklar çantalarını bırakmak için yatak odalarına gittiler. Benito da arkamdan mutfağa geldi. Ben çiçekleri vazoya koyarken o da havayı kokluyordu.

O henüz bir şey söyleyemeden ben yenilgiyi itiraf ettim. "Sufle canıma okudu. Nispeten daha başarılı bir şekilde size tost yapabilirim ya da çıkıp dışarda yiyebiliriz." Öğle yemeğinde çocuklar ve bana katılması için Benito'yu davet etmiştim. Buraya gelirken çocukları Seamus'un evinden o almıştı.

Benito bir kahkaha attı ve o rahat, geniş doğası ışıl ışıl kendini belli etti. "Buraya çok uzak olmayan bir pastane biliyorum. Bademli tatlı çörekleri uğruna ölünürmüş diye duydum."

"Gerçekten mi? Uğruna ölünür müymüş? Ön yargılı davranıyor olamazsın, değil mi?"

Başını masumca hayır anlamında salladı ama kocaman bir gülümseme ile göz de kırptı. "Kardeşim hamurla sihir yapar."

"Mmm, sihir kulağa öyle lezzetli geliyor ki," diye takıldım. "Çok isterim."

Sihir inanılmaz lezzetliydi. İyi ki sufle bir faciaya dönüşmüştü.

Hafta sonunun geri kalanını çocuklarımla geçirdim. Sahile gidip denizde oynadık. Geç saatlere kadar oturduk, film izledik ve abur cubur yedik. Konuştuk, konuşmalarımızın bazı kısımları önemli konular hakkındaydı, çoğu da önemsizdi ama bu da en güzel tarafıydı zaten. Her şey hakkında konuşabiliyorduk ve bu bize gayet doğal geliyordu. Çocuklarımla kahkahalar attım. Çocuklarıma sarıldım. Çocuklarımla sarmaş dolaş yattım.

Tüm bunlar olurken çocuklarıma âşık olduğum için

bir anne gibi hissettim. Gerçek, derinlerde, komplosuz, hilesiz, kötü niyetsiz sevgiydi bu. Saftı. İçimde saf sevgi barınabileceğini bilmezdim. Ama sevgim saftı. Gerçekten saf...

Artık pazar akşamı olmuştu. Seamus daha yeni çocukları almıştı. Ben de burada, oturma odamda elimde bir şişe şarap ile oturmuş, hayatımı düşünüyordum. Onca pişmanlık. Onca yalan. Sebep olduğum onca acı. Sanki artık o kişiyi tanımıyormuş gibi hissediyordum. *Tanrıya şükürler olsun*. Ve öylesine şanslıydım ki yıllar içinde olan onca şeye rağmen sonunda eski eşimle saygı üzerine kurulu bir arkadaşlığım, —ki bu çok uzun zaman sonunda zorluklarla elde edilmişti ve bunun için onu suçlayamazdım— çocuklarımla sevgi dolu bir ilişkim, birkaç iyi arkadaşım, birazcık yeni bulunmuş özlük sevgisi ve onurum vardı. Artık kendimin cehennemden ücretsiz çıkış kartıydım. İyi şeylerin olması kendi irademdeydi. Çaba ve niyet... Her şeyin temelinde bunlar vardı. Ya çabalardınız ya da çabalamazdınız. Ya iyiyi seçerdiniz ya da kötüyü.

Gece gündüz durmaksızın çabalıyordum.

Ve iyiyi tercih ediyordum.

Bunun kendine yardım etme paketi, bir Mary Poppins saçmalığı gibi duyulduğunu biliyordum ama gerçek buydu.

İyi olanı yap ya da onun yolunda öl.

Bu benim yeni, iyi şeyler yapmaktan gururlu, isyankâr sloganımdı.

İnanılmaz Derecede Güzel Bir Durum

Faith

Gelecek

Seamus ince çizgili pantolonu ve pantolonunun içine gevşekçe sıkıştırılmış, kolları dirseğine kadar kıvrılmış beyaz gömleğinin içinde öyle yakışıklıydı ki. Ayakları, benimkiler gibi çıplaktı. Kumun üzerine yerleştirilmiş W...E paspasının üzerinde duruyorduk. Kai, Rory, Kira, Hope ve birkaç arkadaş etrafımızı çevirmişti. Önümüzde Benito vardı ve en azından bugünlük yetkisi ile gururla vazifesini yapmaktaydı.

Konuşmamı okuma sırası bana geldiğinde Seamus'un direkt ruhuna açılan koyu çikolata gözlerine baktım, gözyaşlarımın arasından gülümsedim ve "Biz. İçinde bulunulacak, inanılmaz derecede güzel bir koşul. Kabul ediyorum," dedim.

Karşılığında o da, "Benim için kabul etmekten çok daha fazlası," diye karşılık verdi.

Kapanış

SEVGİNİN AÇIKLAMASI

Yüz kişiden sevgiyi açıklamasını isteyin.
Yüz farklı cevap alırsınız.
Çünkü sanat gibi, aşk da özneldir.
Akışkandır.
Sürekli değişir.
Gelişir.

İşte bir örneği...

Aşk gerçektir.

Noel Baba ya da Vegas gibi bir hayal ürünü değildir. Madde ve kalpten oluşur, dilekleri gerçekleştirme potansiyeli vardır.

Aşk çocuklarımdır.

Ve kararlarım.

Aşk çabadır.

Ve şefkat.

Sonuna kadar da gerçektir.

Ve eğer aşka sadece aptallar inanıyorsa... Ben de aptalım.

Aşk, üzerine düşündüğünüzde tuhaftır. Nerden geldiğini anlayamazsınız. Bir mantığı yoktur. Bir sistemi yoktur. Bilimsel de değildir. Sadece duygu ve tutkudan ibaret bir şeydir ki duygu ve tutku çok güzel şeyler olabilir çünkü aşkın çıkış noktası bunlardır.

Ben aşkın coşkulu bir ustasıyım artık. Yoğun bir deneyimlemeden sonra.... Aşkı yakından tanırım.

Faith'e âşık olduğumda her şey yavaş ilerledi, tedbirliydim. Ben acı doluydum ve boşanmadan sonra tatsızdım.

Ama Faith hayallerime dönüştü.

Ve hayallerim de gerçeğe.

Ve aşka.

Aşktan çok daha fazlasına.

Aşk içgüdüyle başlar, kalp beyne hükmeder. Aşk tanımlanabilir. Aşkı hissettiğimde o olduğunu anlamıştım çünkü kemiklerime işleyecek denli güzeldi.

Kemiklerime işleyecek bir şeyden çok daha fazlasıydı.

Ve ismi 'Biz'di.

Seamus ve ben.

TEŞEKKÜRLER

Bu kısmı çok seviyorum çünkü yüreğim teşekkürleri seviyor.

İlk teşekkürüm size. Bu kitabı okuduğunuz için teşekkürden çok daha fazlası. Sizi kucaklıyorum, umarım hissedebiliyorsunuzdur çünkü çok sıkı sarılıyorum. Benden size Faith sarılması.

Anneme, cesur olduğu için teşekkürden çok daha fazlası. Ben yedi yaşındayken anneme MS teşhisi konulmuştu. Aslında annemin hastalıktan önceki hâlini hatırlamıyorum. MS her zaman hayatının bir parçasıydı. Ailemizin bir parçasıydı. Fakat şöyle bir şey var, bu hastalık hiçbir zaman korkulan ve endişe yaratan bir şey olmadı. Neden mi? Çünkü annem bir savaşçıydı ve hiçbir zaman hastalığının onu alt etmesine izin vermedi. Otuz altı yıl boyunca her gün hastalığa gününü gösterdi. Sürekli ağrı içinde mi yaşıyor? Evet. Hastalık haftalar ya da aylar süren periyodlarla güçlenip anneme gerçekten saldırdı mı? Evet. Fakat bu olduğunda annemin ne yaptığını biliyor musunuz? *Daha da güçlü savaşır.* Çünkü benim annem tanıdığım en şevkli ve cesur kişi. Her zaman savaştığın için teşekkürler. Kendin için. Ve ailen için. Seni seviyorum, anne.

Beta okuyucularıma teşekkürden çok daha fazlası: Lindsey Burdick, Amy Donnelly, Allison Dunnings, CM Foss, Gemma Hitchen, BN Toler ve Janet Wallace. Yo-

ğun hayatlarınızdan zaman ayırıp bana bu hikâyeyi ve karakterleri kafamda şekillendirmede yardım ettiğiniz için teşekkürler. Ama bundan da fazlası, arkadaşlığınız için teşekkürler. Sizleri seviyorum, sizi sert çocuklar.

Alchemy of Words'den Amy Donnelly'ye on parmağında on marifet olduğu için teşekkürden çok daha fazlası. Düzenlemeden iç dizayna, bulmacalara, tanıtıma, günlük terapi seansına kadar her şeyi yaparsın. Sana yeterince teşekkür edemem, benim kahve içip tako yiyen ruh kardeşim.

Monica Stockbridge'e bir kitabımın daha düzeltmelerini yaptığı için teşekkürden çok daha fazlası. Bu dördüncü kitap oldu. Hikâyelerimi anlamlandıramadığımda bile yanımda olup yardım etmeni seviyorum. Muhteşemsin.

Brandon Hando'ya güzel bir kapak daha hazırladığı için teşekkürden çok daha fazlası. Bu seferki zordu. Her on dakikada bir ortaya alakasız bir fikir atıp beş dakika sonra da fikrimi değiştirmeme rağmen beni çektiğin için teşekkürler. Sabrın efsaneviydi. Senin gibi... Ayrıca Andi Hando'ya tuhaf sarılmanın istediğimiz hâlinin fotoğrafını elde edinceye kadar yaklaşık beş yüz fotoğraf çekmesinden dolayı büyük bir kucaklama gönderiyorum. Güneş ışığının iki nokta iki saniyesini yakalamak zordur ve biraz da sihir ister. Hâlâ sana Waffle House'ta güzel bir akşam yemeği borcum var, bu işin üstesinden geldiğin için. İkinizi de seviyorum.

Dystel & Goderich Literary Agency'den menajerim Jane Dystel'a da sadece kitap için değil, benim için de gösterdiği sürekli destekten dolayı teşekkürden çok daha fazlası. Ve Lauren Abramo'ya da yaptıkları için teşekkürler. İkinize de çok minnettarım.

Kırk dört yıl boyunca beni neşeye boğan anne ve babama da teşekkürden çok daha fazlası. Sizi seviyorum.

B. ve P.'ye de eş ve oğulların tarihindeki en iyi eş ve oğul oldukları için teşekkürden çok daha fazlası. Her gün aile olduğumuz için şansıma dua ediyorum. Bu, içinde bulunulacak, inanılmayacak derecede güzel bir koşul. Sizi çoktan da fazla seviyorum.

Kitabın şarkı listesinde bulunan müzisyenlere bana ilham verdikleri ve hikâyeyi yönlendirdikleri için teşekkürden çok daha fazlası. Siz olmasaydınız, yazamazdım.

Ve son olarak, her bir okuyucuya, her bir blog yazarına, her bir yazara, beni ve çılgın yazma hayallerimi destekleyen Bright Side ailesinin her bir üyesine teşekkürden çok daha fazlası. Kitap dünyasındaki sevgi yoğundur ve çok gerçektir; bunu iliklerimde hissediyorum. Arkadaşlığınız benim için dünyalar demek. Görevim her birinizi gerçek hayatta birer birer kucaklamaktır. O zamana kadar hepinizi zihnimde devasa bir kucaklama ile topluyorum ve hepinize sımsıkı sarılıyorum. Sizleri seviyorum.

ÇOK DAHA FAZLASI ŞARKI LİSTESİ

"Caroline" Kill It Kid
"Slow Dancing in a Burning Room" John Mayer
"Heartless" The Fray
"Lies" Sunset Sons
"Do I Wanna Know?" Arctic Monkeys
"Unsteady" X Ambassadors
"The Sickness" Future Husbands
"Leave It Alone" Manchester Orchestra
"Low Life" (featuring Jamie N. Commons) X Ambassadors
"Win Some, Lose Some" You Me At Six
"Never Ending Circles" Chvrches
"A Home Without a Heart" Future Husbands
"Trip Switch" Nothing But Thieves
"Incomplete" James Bay
"Brave the Day" Like Thieves
"Down to the Cellar" Dredg
"Let It Go" James Bay
"From Above" The Beach
"Out of the Blue" Prides
"Love, Love, Love" As Tall As Lions

MİRANDA'NIN ACAYİP LEZZETLİ TARÇINLI KEKİ

İçindekiler:

¾ bardak şeker

1 ½ çay kaşığı tarçın

4 konserve dondurulmuş sütlü bisküvi hamuru

1 bardak şeker

¼ bardak esmer şeker

¾ bardak yağ

1/3 bardak ılık süt

1 ½ çay kaşığı tarçın

¼ çay kaşığı Hindistan cevizi (isteğe bağlı)

1/3 su bardağı kuru üzüm ya da 1 bardak rendelenmiş yeşil elma (İster kullanın ister kullanmayın, size kalmış.)

Yönergeler:

1. Mutfak önlüğünüzü takın çünkü sihir yapmak üzeresiniz.
2. İyi şans için Pinterest tanrılarına dua edin.
3. Fırını 180 dereceye getirin. Kek kabını yağlayın.
4. ¾ bardak şeker ile 1 ½ çay kaşığı tarçını büyük bir poşette karıştırın.
5. Hamuru küçük bisküvilere ayırın ve her bir bisküviyi dört parçaya bölün.
6. Bisküvileri torbaya atıp şeker ve tarçınla kaplanması için torbayı sallayın.
7. Bisküvi parçalarını (ve isterseniz kuru üzüm ya da yeşil elma parçalarını da) kek kabına yerleştirin.
8. 1 bardak şeker, ¼ bardak esmer şeker, ¾ bardak yağ, 1/3 bardak ılık süt ve 1 ½ çay kaşığı tarçını (ve isterseniz Hindistan cevizini) bir tavaya koyup kaynatın. Maksimum ıslaklığı elde etmek için bu karışımı bisküvilerin üzerine dökün.

9. 30-35 dakika boyunca, hamur altın rengine dönene kadar pişirin.
10. 5 dakika soğutun. Ters yüz edin ve servise hazırlayın.
11. Keki silip süpürün çünkü sihir inanılmaz lezzetlidir.

YAZAR HAKKINDA

Okumayı, seyahat etmeyi, müziği, kahveyi, tako yemeyi, iyi insanları, büyük dostumu (eşimi) ve küçük dostumu (oğlumu) seviyorum.
Ayrıca başka pek çok şeyi daha seviyorum.

Bir de yeni arkadaşlar edinmeyi seviyorum.
Gelin ve beni aşağıdakilerden birinde bulun.
Birlikte zaman geçiririz.
Eğlenceli olacak.

www.facebook.com/kimholdenauthor

twitter.com/KimHoldenAuthor

www.kimholdenbooks.com

"Yardımına ihtiyacım yok!" Yüksek sesle ve sanki yaptığı ayıp bir şeymiş gibi savunmacı bir tavırla bağırmıştım. Sonra çok daha sessiz bir şekilde, "Yardıma ihtiyacım yok," dedim. Kızgınlıkla başlayıp utançla biten bir ifadeydi bu. Tedirgin gözlerinde iğrenme ve incinmeyi görmeyi bekliyordum. Oysa gördüğüm tek şey duygudaşlık ve kabullenmeydi.
Bir kere daha sırtımı okşadı ve kolumdan tutup ayağa kalkabileyim diye yardım etti. Kulağım dudaklarının hizasına gelecek kadar yükseldiğimde, "Hepimizin yardıma ihtiyacı olur. İnsan olmak bazen tek başına yapamayacağın kadar zordur," diye fısıldadı.

ÇOK DAHA FAZLASI

Aşk çok tuhaftır. Nereden geldiğini anlayamazsınız. Bir mantığı yoktur, bir sistemi yoktur. Bilimsel de değildir. Sadece duygu ve tutkudan ibaret bir şeydir. Oysa duygu ve tutku tehlikeli olabilir. Sevgi ve nefretin çıkış noktası bunlar ne de olsa.

Ben bu ikisinin ustası oldum artık. Gönülsüzce... Yoğun bir deneyimlemeden sonra. İkisini de çok yakından tanıyorum.

Miranda'ya âşık olduğumda her şey çok hızlı gelişti. Gözüm başka hiçbir şeyi görmüyordu.

O, zihnimde ve hayallerimde efsanevi bir mevkiye yükselttiğim kişiydi.

Hayallerle ilgili bir gerçek var ki o da duman gibi, bulanık oldukları.

Düşünce formunda etrafta döner dururlar ve sonra bizim isteyip ihtiyaç duyduğumuzu düşündüğümüz bir şey hâline gelirler.

Miranda da böyleydi. Duman gibi bulanıktı.

Onu istediğimi sanıyordum. Ona ihtiyacım olduğunu...

Zaman geçtikçe gerçek yavaşça açığa çıktı. Zaman hayallerimi ince ince ayrıştırdı ve tıpkı ardında çürümeye yüz tutmuş bir kadavra bırakan bir yırtıcı gibi parçaladı onları.

Gerçek acımasız bir sürtük olabiliyor.

Miranda da öyle.

Ben de hayallere inanan bir aptala dönüşebilirim.

Ve insanlara inanan.

Ve aşka...

₺ 24
ISBN: 978-605964126 5
9 786059 641265

instagram.com/AspendosYayinevi
facebook.com/AspendosYayinevi
twitter.com/AspendosY
aspendos